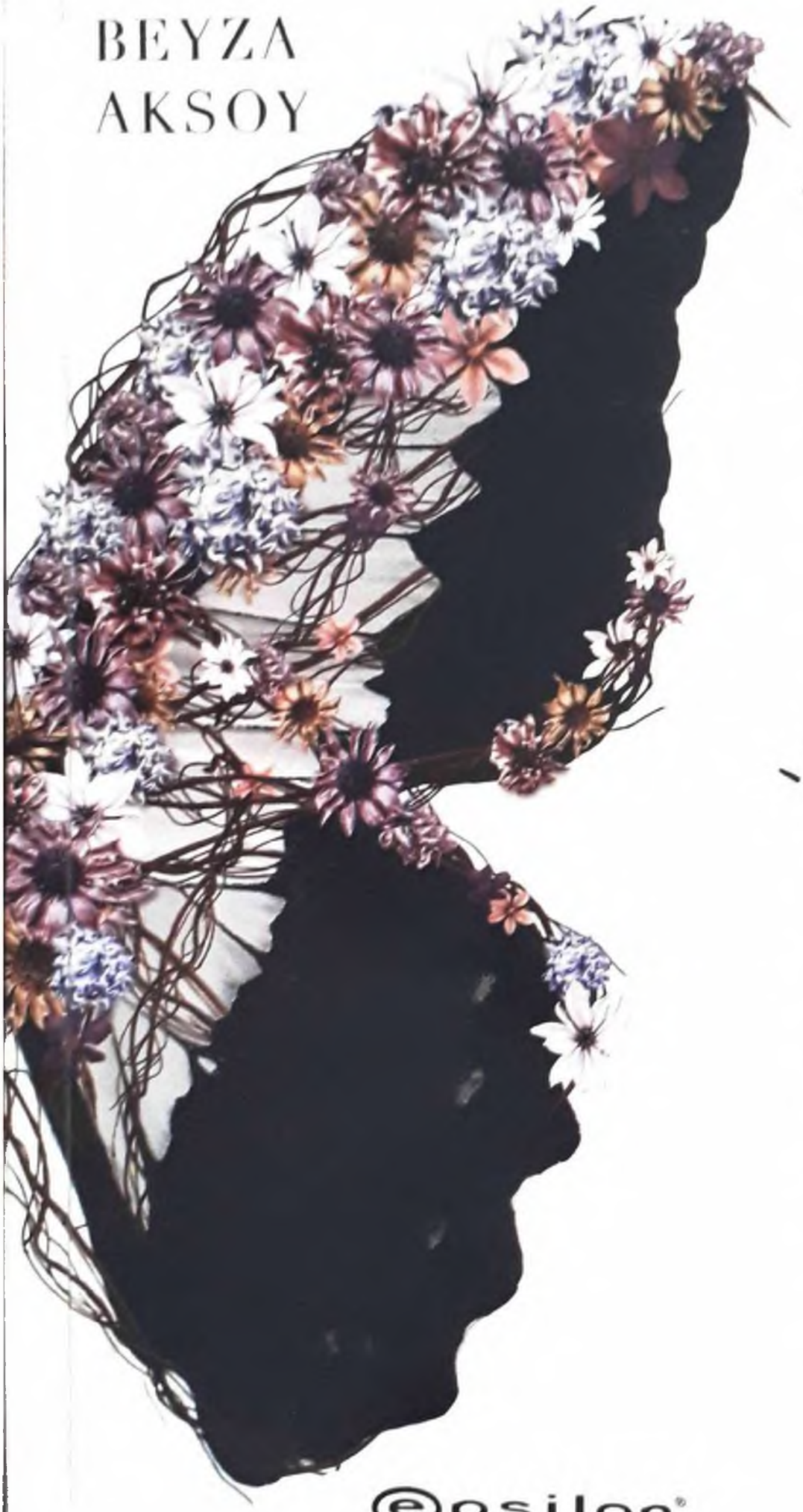
BEYZA AKSOY

Matem Çiçekleri

epsilon

Matem Çiçekleri

BEYZA AKSOY

epsilon

SERİ

Onun Şeytanları
Kelebeği Öldürmek (I)
Kül Kelebek (II)
Matem Çiçekleri (III)

MATEM ÇİÇEKLERİ

Çalma Listesi

LP, *One Last Time*
LP, *When We Touch*
Taylor Swift, *Willow*
Taylor Swift, *Seven*
Kalben, *Derdimin Çiçeği*
Kisnou, *My Love*
Ghostly Kisses, *Green Book*
Sam Smith, *Kids Again*
Eliza Grace, *Long Suffering*
Redd, *Beni Sevdi Benden Çok*

"Kelebeklerle dostluk kurmak istediğime göre,
iki üç tırtılın kahrını çekeceğim elbet."

-Küçük Prens-

Antoine de Saint-Exupéry

Ada

Varis

"Kimsesiz bırakılmış anıların elinden
geçmişin hayaletleri tutar.
Kanatları kırık kelebeğin, son çırpınışlarıdır bunlar."

"Varis."

Sayfanın kenarına karalanmış *kelebek* çiziminde takılı kalan gözlerimi, adımın seslenildiği tarafa çevirdiğimde her ne kadar ana geri dönmüş olsam da aklım çoktan topuklayarak odayı terk etmiş gibi hissediyordum.

"Kız sana soruyor," dedi Milas gözleriyle karşımda dikilen kadını işaret ederek. "Dosyanın kopyasına ihtiyacı varmış muhasebe departmanının. İmzan gerekiyor."

"Tabii, tamam," diye geveledim ağzımda masanın köşesindeki kalemliğe uzanıp bir kalem kaparken. Kadın dosyayı önüme bıraktığında dokuz sayfanın tamamının sağ köşesine imzamı attım. Pilot kalemin kapağını kapatıp doğrulurken kadınla göz göze geldiğimizde gözlerinin ne kadar soluk yeşil olduğunu düşünmeden edemedim. Hiç benzemiyordu. Hiçbir yeşil onun tonunu taşımıyordu. Hepsi bomboş bakıyordu sanki.

"Teşekkürler," dedi kadın dosyanın kapağını kapatıp alırken ama onu "Bir dakika," diyerek durdurdum. Şaşkın

bakışları bana döndü. Şirkete yeni geldiği her hâlinden belliydi, ağzımdan çıkacak herhangi bir şeyi beklerken ne söyleyeceğime dair bir fikri olsa da olmasa da çok çabuk korkuyordu. Belki de korkmalıydı. "Resmi dosyaların üzerine kurşun kalemle hayvan figürleri kazırken bir dahakine çok daha iyi bir silgiyle temizlediğinizden emin olun."

Köşedeki deri koltukta keyfince yayılan Milas'ın kaşlarının kalktığını gördüm ama umursamadım. Kadın da şaşkınlıkla ağzını açmıştı ama bir şey söyleyecek gibi değildi. "B-ben..."

"Sorun değil." Lafını kestim. Belki de hiçbir şey söylememeliydim ve direkt çıkıp gitmesine izin vermeliydim ama ne zaman ağzımı tutabilmiştim ki?

Masanın kenarına oturdum, istemsizce ensemi ovalamaya başladım. Bugün bir an önce bitmeliydi. Berbat bir gündü.

"Kusura bakmayın, resmi evrak olduğunun bilincindeyim fakat gergin bir telefon konuşmasının ortasındayken bilinçsizce kenara kelebek çizmişim. Bir daha olmayacak." Kadın dosyayla birlikte odadan çıkarken dönüp de bakmadım. Öyle olduğunu biliyordum, yoksa kim resmi evrak karalardı ki? Üstelik bu kadın yalnızca yaz için staj yapıyordu burada.

"Üstün zekâsıyla kendinden büyük kadınları azarlayan Varis Adin'in daha yirmisine yeni girecek olmasının şoku," diye homurdandı Milas arkadan. Başımı kaldırıp ona ters ters baktım.

"Ne?" diye sordu.

"Bir şey demedim," diye homurdandım yorgun bir ifadeyle saç diplerimi çekiştirirken.

Milas yattığı yerde doğrulurken telefonunu indirdi ve bıkkın bir suratla baktı. Sabahtan beri ofisteki deri koltuk-

ta bir o tarafa, bir bu tarafa bayılıyor ve yattığı yerden benimle uğraşıyordu. Başka işi yok muydu bu çocuğun?

Mesela hemen şu an motosikletine atlayıp basıp gidebilirdi İstanbul'dan, sevgilisinin yanına. Alena muhtemelen onu gördüğünde üzerine atlardı. Mutlu son.

O beni gördüğünde ne yapardı?

"Ne yapıyorsun bu kafesten çıkınca?"

Kafes. Gözlerimi devirdim. Burası kafes falan değildi, aklımı dağıtmak için mükemmel bir yerdi. Bir diğer mükemmel tercih de spor salonu oluyordu. Ya da havuzun dibi. Bekle. Havuzun dibi artık iyi bir seçim değildi. Mümkünse bir daha havuz falan görmek istemiyordum hatta.

"Milas, yorma abicim, hadi," diye homurdanarak kalktım masadan ve üzerimdeki beyaz gömleğin kol düğmelerini çözüp kumaşı kıvırmaya başladım. Klima çalışıyor olmasına rağmen içerisi fazlasıyla sıcak olmuştu.

"Pizza falan mı söylesek?"

"Git evinde söyle."

"Burada manzara iyi," dedi ayağa kalktığında, gün batımıyla birlikte kızıl turuncu bir filtrenin hâkim olduğu İstanbul'a yukarıdan bakıyordu. "Bir şeyler de içeriz."

"Sessiz olacaksan o köşede zıkkımlanabilirsin."

"Birlikte zıkkımlanırız diye düşünmüştüm."

"Yanlış düşünmüşsün."

"Her zamanki gibi."

Koltuğuma geçip oturduğumda incelemem gereken dosyalara yan bir bakış fırlattım. Sanki tüm bu iş yükü yetmiyormuş gibi bir de başıboş dolanan kuzenimle de ilgilenmek zorunda mıydım? Gidip kendine eğlenecek başka bir şey bulsa olmaz mıydı benden başka?

Üniversiteye geçmeden önceki yazı boş geçirmemek için şirkette staja başlamıştım ve üstüne imza yetkim de olduğu

için geleni gideni bitmiyordu ofisin, babam beni kaşesi olarak kullanırken acımıyordu.

CV umurumda değildi ya da referans... Kafamı meşgul edecek şeylere ihtiyacım vardı.

"Akşam teras partisi varmış yine, mezunlar toplanıyor," dedi Milas, bir an; küçücük bir an göğsüme bir sıcaklık yayıldı ama çabucak soğudu. "Gelmeyecek misin? Ben bile mezunu olmadığım okulun partisine gidiyorum bak."

"O senin yüzsüzlüğün."

"Alena da gelecek."

O sarışın burada mıydı? "Geçmiş olsun."

"Ne alaka?"

Omuz silktim. "Genel."

Alayla güldü. "Asıl sana geçmiş olsun bir beyinli. Kelebek çizimi görünce bile aklın gidiyor."

Başımı, elimde tuttuğum dosyadan kaldırdığımda, parmaklarımın arasında gezdirdiğim kalem çoktan yere düşmüştü bile. Milas'ın alaylı ifadesi yüzünden silinirken üzerime doğru yürüdüğünü gördüm ve onu sadece izledim. Uzanıp elimdeki dosyayı alarak masaya çarptığında, buradan tam olarak tripli bir anne gibi görünüyordu. *Sen bunu nereden biliyorsun ki Varis?*

Filmlerden, dizilerden, belki kitaplardan...

"Oğlum biraz sosyalleş lan, dışarı çık, bu ne? Senin yaşın kaç ki tıktın kendini ofise? Bunalmıyor musun hiç?"

"Daha geçen hafta İtalya'daydım." Koltukta geriye yaslanarak kollarımı göğsümde birleştirdiğimde, suratımdaki bıkkın ifadeyle beni benden daha iyi tanıdığını ve şehir dışında olsa bile tüm yaz ne yaptığımı günü gününe bildiğini düşünen sevgili kuzenime bakıyordum.

"Bir ihale için babanla gittin, adam bile iki gün tatil yaptı sen otel odasına kilitlemişsin kendini."

"Saçmalama," dedim aksi bir tavırla. "Dolandım bir iki."

"Bir dakika lan." Milas'ın kaşları çatıldığında, aklına ne geldiğini biliyordum. "Şu Fransız modelle çıkan fotoğraflarınızın çekildiği zamandan mı bahsediyorsun sen? Bana gelen istihbarat kendini odaya kilitlediğin yönündeydi ama fotoğraflar geçen haftadansa kanıtın var demektir..."

"Sana gelen istihbarat mı?" Yüzümü buruşturdum. "Nereden alıyorsun tam olarak bu bilgiyi?"

"Bu seni hiç ilgilendirmez ama sekreter kadından," diye kestirip attı. "Neyse. Fransız modele geri dönelim..."

"Dönülecek bir şey yok. İlla dönmek istiyorsan eve dön."

"Ha ha ha," diye homurdandı Milas, ekşi bir suratla. O ekşi suratının ortasına bir tane yumruk indiresim vardı son zamanlarda. "Magazin yıkılıyor haberin olsun."

"Beni ilgilendirmez."

Milas sessiz kaldığında, başımı kaldırıp da ona bakmadım. Bunun yerine az önce iletilen bir maili açtım ve hızla cevap yazmaya başladım. Birkaç dakika sonra eklediğim dosyayla birlikte cevabı gönderdiğimde Milas'ın masanın kenarına oturmuş, kolları göğsünde, kaşları kalkık bir ifadeyle bana baktığının farkında değildim. "Ne?" diye sordum sonunda.

"Millet yanlış anlayabilir sen çıkıp yanlış bir bilgiyi düzeltmediğinde."

"Sen ne kadar açıklama yaparsan yap insanlar anlamak istediklerini anlarlar Milas, o yüzden bazen kendini yormamak en iyisi." Mail kutumu kontrol ettim, ardından sekreterin gönderdiği haftalık takvime göz atmaya başladım.

"Sen bilirsin kardeşim," dedi en sonunda vazgeçerek, masadan kalktığında tamamen gidiyor olduğunu düşünerek rahat bir nefes vermiştim. "Akşam partiye bir uğra."

Kafamı salladım ama partiye falan gidecek hâlim yoktu. Tek isteğim Milas'ın bir an önce çıkıp gitmesiydi. Böylelikle işlere gömülebilirdim, daha sonra gecenin bir yarısı eve döner ve saat ne kadar geç olursa olsun uyuyamayacağım gerçeğiyle yüzleşirdim. Siktir. Hayatım gerçekten de bombokluğun elli tonuydu.

Her şeyin başlangıç noktası neydi peki? Annemi kaybettiğim gün mü? En yakın arkadaşımı? Kuzenimi? Hayır. Her şeyin boka sardığı gün, her şeyin düzeleceğine dair içimde bir umut yeşerdiği gündü.

Yeşermek... *Yeşil.*

Eylül 2017

"Kendini ne zannediyor bu kız ya? Ne demek abi ben seninle dans etmem? Ne demek? Bulmuşsun taş gibi çocuğu," dedi Alper kendini işaret ederek. "Bir de dans etmeyeceksin öyle mi? Ayrıca ben çok meraklıydım sanki senin elinle belini tutmaya, göz göze adım adım vals yapmaya! Hoca eşleştirdi ulan!"

"Alper, kardeşim," dedi Reha ekşi bir tebessümle. "Kulağımı siktin. Git az ötede yaşa ne yaşıyorsan."

Elimdeki bitmiş su şişesine bir bakış attım, son yudum biraz önce boğazımdan aşağı mideme gitmişti. Plastik şişeyi elimde buruşturarak top hâline getirdiğimde birkaç metre ilerideki çöp kutusunu nişan aldım ama kapağı kapalıydı.

O an, çöp kutusunun yanından geçen bir kız grubu dikkatimi çekti. Aralarından biriyle göz göze gelmem için uğraşmama bile gerek kalmamıştı. Hepsi birden kıkırdadığına göre zaten yalnız kaldıklarında beni ve bizimkileri aralarında birbirleriyle eşleştiriyorlardı, hatta aralarından birininki olduğuma kalıbımı basabilirdim.

Sarışın olana başımla çöp kutusunu işaret ettiğimde yürüdüğü yerde adımları durdu ve şaşkınlıkla bana baktı. Arkadaş grubu birkaç adım ilerledikten sonra kıza dönmüşlerdi.

"Ben mi?" Sesini duymamıştım ama dudaklarını okuyarak ne dediğini anlayabilmiştim. Kafamı salladığımda yüzüne heyecanlı bir gülüş yayıldı ama tek istediğim çöpün kapağını açmasıydı.

"Oğlum sen benim kardeşim değil misin lan? Hastalıkta sağlıkta diye yemin etmedik mi biz?" Alper'in geride, Reha'nın elindeki kitabı kapatıp kollarını boynuna dolayarak kucağına oturduğunu görmem için bakmama gerek yoktu. "Niye çekmiyorsun lan benim nazımı? Ben size anlatmayacağım da kime anlatacağım lan?"

"Evlendik mi amına koyayım. Hastalıkta sağlıkta ne?"

Kız, çöpün kapağını açmasını istediğimi anladığında çöpü işaret etti. Başımı salladım. En azından çabuk anlamış ve beni uğraştırmamıştı.

Gülerek kapağı açtığında eliyle açık tuttu. Keyiflenmiştim. Buruşturduğum pet şişeyi, bileğimden aldığım kuvvetle nişan alarak çöp kutusuna fırlattığımda içeri girdi. Kız çöp kutusunun kapağını bıraktıktan sonra gülerek alkışlamaya başlamıştı. Ona göz kırptım.

Omzuma yediğim yumrukla dikkatim dağıldı, sağıma döndüğümde Alper karşımdaydı. "Sakın tut beni deyip kollarını boynuma dolayarak kucağıma atlama yoksa çöpe fırlattığım sıradaki şey sen olursun," diye homurdandım suratına doğru.

"Buna ne oldu lan iki dakikada?" diye söylendi Alper, Reha'ya dönerek beni gösterirken. "Burada öfkeli olan benim, beni dinleyeceksiniz abicim. Ha çok mu öfkelenmek istiyorsunuz? Yazalım takvime, sırayla öfkelenelim bundan

"Ya oğlum anladık, kız seninle dans etmek istememiş," dedi Reha kitabı yüz hizasından indirirken. Kitabın arasına bir ayraç koyup kenara bıraktıktan sonra futbol sahasının tellerine yaslandı. "Niye bu kadar içerledin ki sen buna? Sen kimsin amına koyayım? Kimse reddedemez mi seni?"

Alper'in bozulduğu açıkça görülüyordu. Somurtarak başını çevirdiğinde ellerini beline koydu ve gözlerini üzerimizde gezdirdi. "Çisem. Beni reddeden."

Reha'yla aynı tepkiyi verdik: Dudaklarımız ince bir çizgi hâlini aldı ama bu yalnızca gülüşümüzü bastırmak istediğimizdendi, ardından başımızı yana çevirdik ama Alper bakmasa bile her şeyin farkındaydı. "Sizin eşler kim?" diye sordu ardından.

"Ben hayatta dans etmem, antrenman var dedim ayrıldım," dedim aradan sıyrılarak.

Reha gözlerini kaçırdı. "Kumsal."

"Kapmış güzelim kızı," diye homurdandı Alper. "Ulan gel eşleri değiştirelim. Kumsal beni sever."

"Hatırlat ben de seni seveyim bir ara Alper," dedi Reha ondan beklenmeyecek kadar ters bir tavırla.

"Haydaaaa... Ne dedim ki şimdi ben?"

"Bakın kim geliyor," diye mırıldandım, gözlerim uzağa bakarken istemsizce kısılmıştı. Ellerimi pantolonumun cebine soktum ve omzumu tribün duvarına yasladım.

Kumsal'ın üzerinde okul forması vardı ve saçları her zamanki gibi tepesinde sıkıca toplanmıştı. Geçen sene okuldan mezun olan bir sarışınla fazla benzer özellikleri vardı ama Kumsal daha sakin ve çekingen bir insandı, tehdit altında hissetmediği sürece parlamazdı.

"Geldi seninki bak, telepatiyle çağırdın kızı herhalde," diye homurdandı Alper. Reha onun kafasına eline geçen

küçük bir taşı fırlattığında Alper çoktan tribün duvarından içeri atlıyordu taştan kaçmak için.

Kumsal yanımıza geldiğinde kollarını göğsünde birleştirdi. Bu kızın surat ifadesi fazlasıyla iticiydi, özellikle bir çaba sarf etmediği sürece öyle duruyordu ve bu onun suçu değildi. Sadece yüzü böyleydi. "Ne yapıyorsunuz burada?"

"+18 içerik çekiyoruz katılmak istersen," dedi Alper kafasını tribün duvarından çıkartarak.

Kumsal gözlerini devirdi. "Ergenler."

"Sen sordun kızım. Ne yapıyor olabiliriz acaba okulun bahçesinde teneffüste? Allah Allah bak sen şu işe..."

"Amma boş yaptın kardeşim," diye homurdandı Reha. Kitabını tekrar açmış ve kaldığı yerden devam ediyordu ya da ediyormuş gibi yapıyordu. Bazen sırf ortama katılmamak ya da bir nedenden birilerini görmezden gelmek için bir silah olarak kullanabilmek üzere kitap taşıdığını düşünüyordum.

"Keşke sen de boş boş bakmak yerine benim gibi bir şeyler yapabilsen Reha. Boş moş fark etmez. Şuna bak. Kira ödüyor musun lan sen o beynin kafanın içinde kapladığı yere?"

Reha bu sefer acımadan daha büyük bir taşı eline aldığında Alper kafasını çıkardığı duvarın arkasına gizlendi yeniden, ardından görüntü yokken sesi duyuldu. "Acımasız mısın lan? Bari küçük seç! Kafam yarılırsa dikiş atmadan önce o bölgeyi tıraş ederler! Bu saçları uzatmak için kafama duşta çiğ yumurta kırıyorum ben!"

"Iyy." Kumsal öğürerek suratını buruşturduğunda benim tepkim de pek farklı olmamıştı.

"Güzellik sırlarını bizimle paylaşmana gerek yoktu," diye homurdandı Kumsal.

"Tabii ben susayım sen devam et o zaman Kumsalcığım, mesela geçen ay Instagram'da takipçilerine duyurduğun klinikte yaptırdığın dolgu işlemlerinden bahset," dedi Alper yalnızca gözlerini görebileceğimiz şekilde duvarın ötesinden bize bakarken.

"Kaşımın ortasına ufak bir işlem yapıldı sadece!" Kumsal öfkeyle Alper'e döndüğünde, Reha da kitabına dönmüştü ama sohbeti dinlediğinden emindim.

"Bana ne kızım, doldurdun mu doldurdun. Gerisi boş."

"Bazen gerçekten deli ediyorsun insanı Alper," diye homurdandı Kumsal önüne dönerken.

"Seninle bir aylık anlaşma yapalım, söz bulaşmayacağım. Şartlarımı söylüyorum evet. Bir tane zaten sadece... Şu zorunlu dans dersinde benimle eş ol, Çisem de Reha'yla dans etsin," diye bir teklifte bulundu Alper. "Tweetlerinin altına yılan emojisi atmayı bırakacağım ve kesinlikle ama kesinlikle voleybol antrenmanlarının ortasına dalıp topu bahçenin bir ucuna şutlamayacağım. Bak söz veriyorum."

Kumsal, çatık kaşlarıyla Alper'e bakarken tereddütte görünüyordu. Alt dudağını ısırdığında bunu aslında kabul etmek istemediğini anlamıştım ama kabul etmek gerekiyordu ki Alper, birine takınca onu bıktırana kadar uğraştırıyordu ve bu aralar uğraştığı kişi Kumsal olduğu için bundan kurtulmak onu rahatlatacaktı.

"Tamam," dedi Kumsal. Reha'nın taştan suratı kitabındaydı ama olmayan ifadesinin düştüğünü görebilmiştim. Dudaklarım kıvrıldı. Bunu benden başkasının fark etmediğini biliyordum. Boku yedin yani. Bravo Reha.

"Oha lan!" Alper sevinçle duvarın üzerine çıktığında oraya oturdu ve bacaklarını aşağı sarkıtarak avuçlarını sertçe birbirine çarptı kahkaha atarken. "Kabul etti!"

Reha, Alper'in alnına bir taş fırlattığında bunu kimse

beklemiyordu. Alper inleyerek ellerini alnına yasladı, o sırada dengesini kaybetmişti ki kaykılarak tribün koltuklarının önüne düştü. Kumsal şokla onun iyi olup olmadığını kontrol ederken Reha kitabına geri dönmüştü ama ben içten içe gülüyordum.

"Bu niyeydi lan şimdi?" diye bağırdı Alper.

"Geri zekâlı bir kene olduğun için," dedi Reha.

Öyleydi.

"Sen niye geldin?" Sonunda boş konuşmalarına dayanamayarak sorduğumda, soruyu yönelttiğim kişi elbette Kumsal'dı. Yakın değildik, işi düşmediği sürece yanımıza gelmezdi. Koca okulda elini kolunu sallaya sallaya, karşımızda iki büklüm olmadan derdini anlatabilen tek kızdı kendisi çünkü bizden herhangi bir isteği ya da beklentisi yoktu.

Kumsal gözlerini kaçırdığında bir şey isteyeceğini düşünmüştüm. Bir keresinde, matematik sınavından tam not almak için bir kıza numaramı vermişti ve bunun bedelini ağır ödemişti. Sınavın ortasında yanındaki kızla bir saniyeliğine kâğıt değiştirip işlemlerine bakmak istediğinde kızın sonradan benim numaramı isteyeceğini düşünmediğini söylemişti ama bu umurumda değildi. Ne halt yerse yesin benim üzerimden iş yapamazdı.

"Yeni bir öğrenci nakil oldu okula," diye geveledi ağzının içinde.

"Yakışıklı mı? Numarasını mı istiyorsun? Bir dakika. Sen istesen gidip sorarsın ve alırsın da," diye homurdandı Alper alnını ovalayarak sonunda duvardan atlayıp yanımıza geldiğinde.

"Hayır geri zekâlı, erkek değil kız," dedi Kumsal.

"Lezbiyen olduğunu biliyordum," dedi Alper gururla.

"Hissediyorum abi ben lezbiyenleri. Kızıl boyalı saç, taşlar maşlar, *piercing* dövme, bez çantalar falan bayağı *hot* oluyorlar. Sen de haklısın tabii Kumsalcığım."

"Benim *piercing*im mi var?" diye sordu Kumsal.

"Sen nasıl bir malsın?" diye sordu Reha.

"Mal mıyım geri zekâlı mıyım önce bir karar verseniz?" Alper, Kumsal'a bir bakış attı. "Ayrıca kızıl saçın ve dövmen de yok. *Chanel*'lerden *YSL*'lerden denk gelirse bir bez çanta bulunabilir odanda ama onlar da markaların ürünü içinde gönderdiği torbalardır..."

Üçümüz aynı anda "Geri zekâlısın," dediğimizde Alper şak diye avuçlarını yüzüne çarptı ve arkasını dönerek duvara tosladı. Kumsal istemsizce gülmüştü ama samimi görünmüyordu, kafasını kurcalayan bir şeyler olduğu belliydi.

"Eee?" diye sordum derin bir nefes alırken, konuya dönmesini bekleyerek.

"Eee'si," dedi Kumsal gözlerinde küçük bir tereddütle gergince ensesini ovalarken. "Neyse ya," diye homurdandı ardından. "Boş verin. Görürsünüz zaten. Sürpriz olsun."

"Bu muydu yani? Değerli vaktimi bunun için mi harcadın? Şimdi kim boş yaptı sorarım size. Ha? En büyük boşu kim yaptı şu an? İsim bekliyordum sizden. Direkt hedef gösterin." Alper hepimize mikrofon tutarcasına üzerimize geldiğinde, bana yaklaştığı an alnına işaret parmağımı dayayıp onu ittirdim.

Kumsal gün içerisinde bin beş yüzüncü göz devirişini gerçekleştirdikten sonra arkasını dönüp arkadaşlarının yanına yürümeye başladığında sahada dikilmekten sıkılmıştım, üstelik birazdan zil de çalacaktı. "Ben sınıfa gidiyorum," diye mırıldandım yanlarından geçerken. Eş zamanlı olarak Alper yerdeki basketbol topunu kaptı ve Reha da kitabını kolunun altına sıkıştırarak beni takip etti.

"Hazırlık okumasak şu an son sınıftık," diye homurdandı Alper. "Bu olayla ilgili hoşuma giden tek şey iki ay sonra okula artık arabayla gelmeye başlayacağım."

Reha anlamsızca Alper'e baktı. "Teras partilerine zaten arabayla gelmiyor musun? Ha oraya sürmüşsün, ha buraya..."

"Olmaz, bu taraflarda fazla kontrol oluyor. Yakalanır makalanırız ehliyetsiz... Sakat iş."

"Senin yaptığın her iş sakat," diye homurdandı Reha.

"Dedi dans etmek istediği kızı elinden alırken bile çıtını çıkarmayan uslu oğlanımız," diye homurdandı Alper. Bastığım yerdeki bakışlarım şaşkınlıkla büyürken kaşlarım havalandı. Alper'in bunu fark ettiğini anlamamıştım.

"Yok öyle bir şey."

"Var abicim, alnıma o koca taşı boşuna mı yedim ben?"

"Onu hak ettiğin için yedin. Ayrıca bit yeniği kadardı."

"Alnımı yardın amına koyayım, ambulansı arayacaktım Allahıma gittim geldim ben o duvardan düşerken. Ayrıca hak ettiğimi kabul ediyorsan haklı olduğumu da ediyorsun demektir," dedi Alper muzip bir sesle. Önümüze geçmiş, geri geri yürürken işaret parmağında basketbol topunu döndürüyordu. "Kumsal'dan mı hoşlanıyorsun?"

"Böyle bir şey olsa ona çıkma teklifi ederdim," dedi Reha sanki onun için hiçbir şeymiş gibi bunu yapmak.

"O zaman et," dedi Alper.

"Ederim," dedi Reha.

"Yap abicim."

"Yapacağım." Reha bir anda gururla, gülümseyerek yapacağını söylediğinde Alper'le göz göze geldik, ikimiz de muzip bir ifadeyle kafa sallamıştık. Reha ne dediğinin farkına vardığında adımları durdu ve "Lan," dedi. Ardından

"Lan!" diye bağırdı ve Alper'in elindeki basketbol topunu aldığı gibi çocuğa fırlattı ama Alper çoktan dört nala koşmaya başlamıştı bile.

Bu sefer ben *"Ergenler,"* diye homurdanan kişi oldum. Her seferinde nasıl birbirlerini gıcık edecek bir tartışma içerisinde olabiliyorlardı şaşırıyordum. Henüz on yedi olmama rağmen genç bir bedenin içinde bir yaşlının ruhunu taşıdığımdan bunlara ayırabilecek gücüm yoktu doğrusu ya da okul-ev-antrenmanlarla boğuşurken enerjim kalmıyordu.

Basketbolu seviyordum. Özellikle maçlarda hissettiğim adrenalin beni hayatta hissettiriyordu. Öte yandan yüzme antrenmanları ve turnuvalar... Başka bir şeydi. Ne zaman suyun içinde -dakikalarca nefesimi tutabiliyor olmama rağmen saniyesinde- boğuluyor gibi hissetmeye başlasam kendime neden bunu yaptığımı hatırlatıyor ve yapmaya devam ediyordum.

Neden yapmaya başladığım açıktı ama neden yapmaya devam ettiğim konusunda bir fikrim yoktu. Herkes hayatına devam etmişti, kimsenin geçmişte takılı kaldığı yoktu. Alper'in ailesi paramparçaydı, Reha da kendi içinde anne ve babasıyla iletişim sorunları yaşıyordu sürekli seyahat ettiklerinden ama sorun etmiyor ve anlık yaşıyordu. Ben niye böyle olamıyordum? Bütün gün öyle davransam bile gecenin bir yarısı okulun kapalı havuzuna girip suyun dibine oturduğumda her şeyi en baştan yaşıyor gibi hissediyordum. Bu his, ciğerlerime çektiğim oksijenin kimyasıyla oynuyor ve içeride bir şeyleri ateşe veriyordu. Belki de uyuyamamamın sebebi buydu. Ben uyuyamıyor değildim, kafamın içindeki yangın uyutmuyordu. Gününün yarısını suyun içinde geçiren biri için ne kadar da trajikomik bir durum.

Bina merdivenlerinden çıkarken etrafta fotokopi çektirmek için koşturan ve koridor köşelerinde sohbet eden

öğrenciler vardı. Safir, her zamanki gibiydi. Bir değişiklik yoktu. Olamazdı da. Eğitim hayatım çok önceden belirlendiği için yalnızca ayak uyduruyordum, özel hayatımda da bu pek farklı değildi çünkü beni heyecanlandıran kimse yoktu. Safir'i seneye bitirip üniversite sınavına girdiğimde, aslında çoktan Oxford'da yerim hazır olacaktı. Yurtdışında senelerce okuyacak ve daha sonra ülkeye geri dönerek babamın izinden gidecektim. Fazla sıkıcıydı ama bununla bir sorunum yoktu.

Bakışlarım dolapların arasından sıyrıldı, koridorda bana dönen yüzleri fark ettim ama aklım bambaşka bir yerdeydi. Mesela çıkıştaki antrenman yine uzayacak mıydı? Basketbol takımı kaptanlığına aday olmalı mıydım yoksa yüzme antrenmanlarından buna vaktim kalmaz mıydı? Zamanımı iyi kullanmalıydım, her türlü.

Yeşil.

Siyah beyazdı dünya benim için, yeşili görene dek. Gri gözlerimin ardından baktığım dünyada nasıl renk barınabilirdi ki? Ama oradaydı işte. *Yeşil.* Yeşildi gözleri. Yüzünün ortasına yerleştirilmiş bir çift elmasa benziyordu. Paha biçilmezdi belki de. Tanıdıktı. Aklım durmuştu, zaman durmuştu, her şey durmuştu.

Oradaydı. Hayal görmüyordum. O'ydu. Omuzlarına dökülen dalgalı kumral saçları çok güzel görünüyordu, üzerinde Safir'in forması vardı. Yanakları kaybolmuştu, büyümüştü; fazlasıyla değişmişti. Elmacık kemikleri hafif kızarmıştı. *Çok güzel.* Çok güzeldi.

Ve annemi de alıp gitmişti.

O bile döndüğüne göre, annem de döner miydi?

"Bir dahaki doğum günümde alacağım bu kitabı senden."

Kitabını mı almaya geldin, Açelya?

Saat gecenin on biriydi ve ben nereye sürdüğümü bilmiyordum. Kahretsin ki koca İstanbul'da gitmek istediğim tek bir yer bile yoktu. Ben hep sürseydim ve yollar hiç bitmeseydi. Ofise, eve ya da havaalanına sürerken arabayı, hep bu düşünce beliriyordu aklımda.

Sonu sana çıkmayan yolları da sikeyim. Arabayı da. Lastiklerini de. Cam sileceklerini de. Cam sileceklerini bile lan. Onu bile.

Beş altı yaşlarındayken annemin uzaktan kumandalı binilebilir oyuncak akülü bir araba aldığını hatırlıyordum, ön bahçedeki havuzun önünde kurdelelenmiş bir şekilde beni bekliyordu. O arabayı almasını ona ben söylememiştim, sürekli evin büyük garajına gidip arabaların tepesine çıkarak sürüyormuş gibi yaptığımı gördüğünde almıştı.

"*Anne bu ne?*" demiştim kollarımı göğsümde birleştirerek. "*Bir de pembe kurdeleli.*"

"Rengini beğenmediysen boyayabiliriz... Arabayı mı beğenmedin yoksa?" diye sormuştu ellerimden tutarak önümde dizlerinin üzerine çöktüğünde. Araba kırmızı bir Ferrari modeliydi, rengini beğenmiştim. Sadece kurdelenin pembe oluşuna sinirlenmiştim.

"*Hayır, güzel,*" demiştim çatık kaşlarla arabaya bakarken. Sadece kurdeleyi beğenmemiştim anne. Sadece kurdeleyi. Ama sen arabayı maviye boyatmış, kırmızıdan nefret ettiğimi düşünmüştün. Belki de haklıydın. O gün bile. *Aylar öncesinde...*

Şimdi sürdüğüm araba siyah, anne. Her şey siyah. Renk yok. Hiç yoktu. Sen siyah sevmezdin, içim daralıyor derdin, tüm evi baştan boyar düzenlerdin. Giren çıkan ustaların

peşinden bir köşeye saklanıp tadilatı izlerdim. O renklere yıllarını verdin ama sen gittiğinde her şey siyaha boyandı.

Gaza bastım. Gecenin bir yarısı boş olan caddeler lastiklerin altından kayar giderken görebildiğim yalnızca asfaltın ortasına kurulmuş ve gittikçe uzaklaşan geçmişin hayaletleriydi. Evden de nefret ediyordum, belki de başka bir yere çıkmalıydım tek başıma. Babam nasıl orada nefes alabiliyordu?

İstemsizce alayla gülerken buldum kendimi. Babamın evde nefes alabildiği falan yoktu. Belki de bu yüzden vekil göndermek yerine sürekli kendisi yurtdışına çıkıyordu.

Binanın kapalı otoparkına girerken uyanık kalmak için gözlerimi ovuşturuyordum, kan çanağı olduklarını biliyordum ama her zamanki hâlim olduğundan kimsenin en son ne zaman uyuduğumu soracağını düşünmüyordum. Aylardır yastığım ve yatağım yokmuş gibi hissediyordum ya da direkt evim... Bu düşünce doğruydu. Bu hissi ancak böyle tanımlayabilirdim.

Arabayı otoparka bıraktıktan sonra asansöre yürürken arkamdan gelen topuklu ayakkabı sesi kulaklarıma çarptı ama dönüp de bakmadım. Kabine girdiğimde cebimdeki telefon titreşmişti. Yanımdaki kadın tuşlara basmadığından ben en üst kata bastım ve kapıların kapanmasını bekledim. Yarın için gönderilen bir dosyanın maili ulaşmıştı elime.

Asansör teras katına çıkarken şifreyi girmem gerektiğini biliyordum ama yanımdaki kadın terastan önceki herhangi bir katta inmek için bir harekette bulunmamıştı. Telefonu cebime atarken bakışlarımı kaldırdığımda arkasını dönmüş, asansörün aynasında rujunu tazeliyordu. Makyaj onu daha olgun göstermişti ama yaşıt olduğumuza emindim. Mezun partisine gidiyordu.

"Manzarayı beğendin mi?"

Kaşlarım çatıldı. Alt tarafı ne yaptığına bakmıştım. Üstelik yeşil gözleri bile yoktu ya da çiçek gibi kokmuyordu. Üzerine bir şişe pahalı parfüm boşaltmıştı ve sigara kullanıyordu. Kalın koyu kahve bukleleri omuzlarına kadardı, halka küpeler takıyordu ve siyah bir elbise giyinmişti.

Asansör kapısından bakışlarımı ayırmadan "Görmeyi umduğum manzara sana ait değil," diye yanıtladım. "Teras partisine çıkıyorsan şifreyi sen gir."

Ego kasmıyordum fakat beni tanımıyor olması imkânsızdı çünkü Safir'in mezun partisine gidiyordu. Onu tanımıyordum, daha önce gördüğümü de düşünmüyordum ama okulda varlığından bile haberdar olmadığım yüzlerce kişi vardı zaten. Benim şifreyi bildiğim aşikârdı, dolayısıyla partiye sıvışan bir yabancı değilse şifreyi biliyor olmalıydı.

Kız rujunun kapağını kapatıp çantasına atarken tok bir ses yankılandı, bana dik dik bakarak dikildiği yerde ayaklarını milim hareket ettirmeden önüme eğildiğinde, boyu biraz daha uzun olsaydı yüz yüze gelecektik ama o topuklularla bile yalnızca çeneme yetişebiliyordu. Şifreyi girdi, oldukça yavaş hareket etti, bilinçli yaptığı belliydi ama gizlemek gibi bir çabası yoktu. Geriye çekildiğinde artık parfüm değil oksijen soluyordum. Sonunda.

Asansör durdu, ardından kapılar açıldı. Önce geçmesi için beklediğimde ileri bir adım atmıştı zaten, gülerek bana döndüğünde göz göze geldik ve "Adım Ecem," dedi ağzı silik bir tebessüme bürünürken. "Partide iyi eğlenceler."

Eğleneceğim falan yoktu. Buraya neden geldiğimi de bilmiyordum. Muhtemelen yapacak daha iyi bir şeyim olmadığındandı. Mesela uyumak... Uyumak istiyordum evet ama elimde değildi. Yolda durdurup sürücülerin kanındaki alkol oranını ölçen trafik polislerinin elinde uykusuzluğu da ölçen bir cihaz olsaydı şimdiye ehliyetim elimden alınmıştı herhalde.

İçerisi karanlıktı, mor ve fuşya bir ışıklandırma ortama yalnızca loşluk katıyor herhangi bir görüş sağlamıyordu. *Sabrina Claudio*'nun *Orion's Belt* şarkısı çalarken asansörden dışarı ilk adımımı attım, anında üzerime çevrilen bakışların farkındaydım ama artık alışmıştım, rahatsız olmuyordum. Göz önünde olmak çok, çok eskiden hoşuma giden bir şeydi; bir süredir hiçbir şey ifade etmiyordu.

Alkol barına ters bir bakış attım. Bir süredir alkol almıyordum ve muhtemelen verdiğim en iyi karar buydu. İçince hayali şeyler görüyordum, mesela ön bahçede ya da odamda; çarşafların arasında gördüğüm hayalet... Hayal etmek mutluluk verirdi ve motivasyon sağlardı, değil mi? En azından böyle söylüyordu herkes. Bana iyi geldiği falan yoktu. Sadece ne olduğunu bile kabul etmek istemediğim bir his çökertiyordu göğsüme, kabul edersem şu dakika terk ederdim İstanbul'u çünkü, biliyordum.

Ve o bunu istemezdi.

"Elf gözlerim doğru mu görüyor yoksa Reha piçi yine bardağımın içine müshil katıp da içime içime mi sıçıyorum?" Alper'in sesi gelmeden önce omzuma dolanan kolunu hissettiğimde gözlerimi ona doğru devirdim, hemen yanımdaydı ve beni terasa yönlendiriyordu. "Oğlum neredesin lan sen? Bana bak lan. Şerefsizim öpeceğim vallahi. Çok özledim!"

"Siktir git sırnaşma," diye homurdandım kolunu üzerimden ittirerek.

"Dudacıklarından öpeyim bari o zaman," dedi bu sefer dudaklarını büzüp gözlerini kapatarak yüzüme uzanırken.

Kafasından ittirdiğim gibi ters ters bakarak içkisini kafasına dikti. "Bunun bu kadar içmesine kim izin veriyor amına koyayım?" Reha hemen köşedeydi, yanındaki Milas'ı ve onun kollarının arasındaki sarışını görmezden gelmek ise mümkün değildi.

Bir keresinde elime bir fotoğraf geçmişti. Onun kolları nın arasında uyuyordu. Bit beyinli olduğum için Alena'ya sarılırsam ona sarılmış gibi olur muyum diye düşündüm.

"Gel lan buraya yavşak herif!" Reha'nın terasın öbür ucundan Alper'e seslenişi beni kafamın içindeki karanlık düşüncelerden uzaklaştırdığında Alper yine kolunu omzuma dolayarak üzerime atladı ve beni ileri sürüklemeye başladı.

"Bazı döneklikler seziyorum," dedi Milas alayla yüzüme bakarken.

Alper'i üzerimden ittiğim an gözlerimi çok değil Milas'ın yüzünün birkaç santim aşağısındaki gözlere indirmemeye çalıştım ama Alena bakmamak için zor bir hedefti. "Gelmeyeceğim demedim."

Dememiştim. En azından sözle. Kafamın içinde gelmeyeceğimden emindim.

"N'aber Varis?"

Tırabzanlara yaslandığımda bakışlarım Alper'in kendini attığı deri koltuktaydı, masanın üzeri doluydu. Alena'ya döndüğümde kollarını sevgilisinin beline sarmış bir şekilde bana bakıyordu. Buz mavisi gözlerinde herhangi bir art niyet yoktu ama Alena'ya bakarken ne düşündüğünü hiçbir zaman anlayamıyordunuz, bu en tehlikeli özelliğiydi. N'aber Varis derken içinden küfrettiğine kalıbımı basabilirdim.

"Stabil," dedim basitçe. "Sen? Ne zaman döndün?"

"Dönmedim," dedi Alena gülümseyerek. "Okulla ilgili halletmem gereken birkaç iş vardı, yarın Ayvalık'a gidiyorum."

"Şu keli de götür yanında," dedim önüme dönerken başımla Milas'ı işaret ederek.

"Ben kel miyim?" diye sordu Milas şaşkınca. "Ben mi kelim? Ben?"

Alena başını geriye atarak kahkaha attı. Ellerini uzatıp Milas'ın çekerek kafasını göğsüne yasladığında kafasını seviyordu. "Benim kelim."

"Bırak ya," dedi Milas doğrulurken, ters bakışları üzerimdeydi. Enseme indireceği sırada bileğinden yakaladım, şaşkınca elime baktı. Ardından kolumu döndürmeye çalıştı ama ona çelme taktım. Alper alkışlayarak "Kavga! Kaos! Evet! EVET! Kan çıksın!" diye bağırırken Milas dağılan dikkatimle birlikte kolumu ciddi döndürmüştü.

"Bırak lan," dedim dirseğimi karnına geçirirken. "Saç lan bu, uzar."

"Ulan sanki kafamızı kazıdık, alt tarafı kısa kestirdik," diye homurdandı Milas buruşturduğu yüzüyle geri çekilirken. Kolumu kopardın şerefsiz evladı.

"Ben kestim," dedi Alena muzip bir bakışla kaşlarını kaldırıp indirirken. Milas'ı bileğinden yakaladığı gibi yanına çektiğinde çocuğun kafasını evcil köpeğiymiş gibi sevmeye başlamıştı.

"Pembeye boyadıktan sonra," diye homurdandım üzerimi silkelerken.

"Yakışmıştı ama," dedi Reha. Milas ona ters bir bakış atınca Reha omuz silkti.

"Deli yakışmıştı," dedi Alena. "Bir dahakine yeşil yapmayı düşünüyorum. Ve Pembe değil, toz pembe. Teessüf ederim."

Yeşil.

Milas fal taşı gibi açtığı gözleriyle sevgilisine döndüğünde Alena sırıtıyordu. "Ne? Yapamaz mıyız?" diye sordu, ardından dudaklarını büzerek ıslak yavru köpek bakışları atmaya başladı. "Lütfen."

"Yemin ediyorum kandırılıyorsun kardeşim," diye homurdandım kollarımı göğsümde bağlayarak omzumla kenara yaslanırken. "Yeme bu bakışları."

"Senin sarı saçların yok diye kıskanıyorsun." Alena alaylı bir bakış attığında gözlerimi devirdim. Dalga geçtiğini biliyordum ve benimle uğraşması hoşuma gidiyordu.

"Aynen, keşke kumral olsaydım," diye homurdandım.

Alena durdu. Reha bakışlarını kaçırdı. Milas bana baktı. Alper bile bayıldığı koltuktan başını kaldırmıştı. "Ne?" diye sordum ortaya.

"Kimse kumral demedi," dedi Alena, ardından başını eğerek güldü. "Şu Fransız kız nasıl Varis? Geçen takıldığınız? O kumraldı değil mi?"

"Hangi Fransız?" Alper yattığı yerde doğrulurken koltuğun kolçağına oturmuştu. "Benim niye bundan haberim yok abicim? N'oluyoruz?" Kollarını göğsünde bağlayarak bana baktı, ardından göz kırptı. "Kankası falan var mı?"

"Salaksın," diye homurdandı Reha.

"Ne var lan?"

"Ben sana ne demiştim?..." Milas'ın kolu Alena'nın beline sarıldığında onu kendine doğru çekerek kulağına fısıldadığı soruya Alena umursamazca omuz silkmişti. Demek böyle düşünüyordu.

Histerik bir gülüş boğazımdan yukarı tırmandığında önüme dönerek belli belirsiz kıvrılan dudaklarımı birbirine bastırdım ve gözlerimi kapattım. Milas'ın sabah ofiste millet yanlış anlayabilir derken kimi kastettiği şimdi anlaşılıyordu. Alena'nın bana olan güveni göz yaşartıcıydı. "Kumraldı evet, niye?"

Alena'nın öfkelendiğini anlamak, onu tanımayan biri için pek de mümkün değildi ama ben bazen kafasının içini bile görebildiğimi düşünüyordum çünkü aynı şeytanların bir diğer mesken yeri de benim kafamın içiydi. Gülümsedi, her zamanki gibi. Öfkenin izi yoktu ama her an patlamaya

hazır bir yanardağ gibiydi. Biraz içmişti ve buna rağmen yüz ifadesi üzerinde bu denli kontrol sağlıyor olabilmesi etkileyiciydi.

"Acınası bir hâldesin," diye homurdandı Alena yüzündeki maskeyi indirerek önüne dönerken. Umursamazca masadaki dolu bir bardağa uzandı ve kafasına dikti. "Yavaş," dedi Milas bardağa uzanırken ama Alena onun elini ittirdi. Alkol çoktan midesine inmişti. Birazdan damarlarına karışacaktı. İşte o zaman boku yemiş olacaktım.

"Yağmur çiseliyor," dedi Reha avucunu açıp gökyüzüne bakarken.

"Hani nerede?" Alper tekrar yattığı yerden kalktı. Biraz daha zorlasa mekik çektiğini düşünecektim. "Nerede?" Sorun şuydu ki, etrafına bakıyordu; gökyüzüne değil. Uzanıp Reha'nın gömleğinden kavradı. "Nerede lan?"

Reha o an Alper'e tokat attı. "Siktir git yüzünü yıka kendine gel, salak mıdır nedir?"

Bıyık altından gülerken Alper'e baktım; şok içerisindeki surat ifadesini silmeden içkisini bıraktığı gibi ayağa kalktığında Reha'nın yakasına yapışmıştı. "Yağmur dedin. Çisem geldi dedin. Neredeler lan? Nerede hani?"

"Bakırköy Ruh ve Sinir Hastalıkları Hastanesi'nin acil numarası kaçtı?" Reha sinirden gülümseyerek gözlerini üzerimizde gezdirdiğinde, Alena telefonunu çıkartıp birini aramaya başladı. FaceTime'da olduğunu gördüğüm an gülmeyi bırakmıştım.

Arkadan bağrış sesleri gelirken Çisem'in uykulu yüzü ekranda belirdiğinde "Alena!" diye bağırdı, sesi o kadar gür çıkmıştı ki neredeyse partide çalan müziği sollayacaktı. "Neredesin?"

Alper, Reha'nın yakasındaki ellerini çekmeden ağzı açık bir şekilde Alena'ya bakıyordu. Alena gülümseyerek "Şu

gelmediğiniz mezun partisindeyim, millet manyak eğleniyor. Çok iyi ortam. Müthiş oyunlar dönüyor. Gelmediğinize pişman oldunuz mu?" diye sordu. "Bak." Telefonu etrafta gezdirmeye başladığında Alper açıya girdiği an dehşetle ekrana bakıyordu. Çisem'in üzerinde askılı bir pijama takımı vardı ve mutfakta yiyecek bir şeyler hazırlıyordu.

"Hımm, teras partisi," diye mırıldandı Çisem. "Biz de korku filmi izliyorduk. Sizin kadar eğlenmesek de idare ediyor."

Alper, sabır dilenerek başını yukarı kaldırdığında kanında dolaşan yüksek alkol oranına rağmen biraz olsun ayılabilmiş olması şaşırtıcıydı. Ellerini kaldırıp sabır dilenmeye başladığında Alena ona kaçak bir bakış attı, ardından arkadan başka biri kadraja girdi. Bir erkek. "Açelya öldü içeride açlıktan öldü," dedi gülerek. "Cips sosu hazırlamak ne kadar uzun sürebilir? Filmin yarısını kaçırdın be kızım."

Dilimin ucuna gelen acı tat bir zehir gibi duyularımı kör ettiğinde sakince dudaklarımı ıslattım. "Klimayı köklemiştir yine, gidip bir kontrol eder misin onu Meriç?" diye sordu Alena bir abla edasıyla. Aslında ne yaptığını çok iyi biliyordum, buradaki herkes biliyordu. "Üstüne ince bir şey ört ya da hırkasını giydir. Giymek istemezse de zorla giydir, hasta olacak farkında değil. Hep aynı şeyi yapıyor."

"Emriniz başım üstüne Alena Hanım, zevkle, kardeşiniz bana emanet," dedi Meriç, gülerek kadrajdan çıkarken. Zevkle mi? Neyi zevkle? Birinin üstünü örtmek ya da ona hırka vermek ne gibi işlerdi ki zevkle yapılabilirdi? Saçmalık. Saçmalık. Bu çocuk kimdi? Kim olduğunu zannediyordu? Arkadaş. Ömrü hayatımda karşı cinsten bir arkadaşımla battaniye altında korku filmi izlediğimi hatırlamıyordum.

Bir de korku filmi.

Ada korkardı.

Şimdi direksiyon başına geçsem ben Ayvalık'a gidene kadar film bitmiş olur muydu çoktan?

Alena, Çisem'le vedalaşarak aramayı sonlandırırken Milas'a baktım. Çenesi Alena'nın başına yaslıydı ama tepkisiz gözleri benim yüzümde geziniyordu ve muhtemelen herhangi bir şey söylememi bekliyordu.

Alper'in doldurduğu bardağı elinden alıp kafama diktim, ardından derin bir nefes verirken "Size iyi eğlenceler," diye mırıldanarak içeri ilerledim. Kimseden ses çıkmıyordu ama Alena'nın arkamdan gülümsediğine emindim. Bu kızın derdi neydi? Benden neden nefret ediyordu?

Çocukken de böyleydi. Masada karşıma oturur, kaşığına doldurduğu yemeği suratıma fırlatır, annesine masum ayağı çekerdi ve günün sonunda salça lekesiyle eve dönen ben olurdum. Kardeşiyle vakit geçirmek istediğim zaman kapısının önünde dikilip sessizce onu izler ve bundan ileriye gidemezdim, bana omuz atarak yanımdan geçip içeri girdiğini ve kardeşini bir bahaneyle alıp gittiğini hatırlıyordum.

Büyüyünce de bir şey değişmemişti.

Salonda sohbet eden, ritimde kaybolan ve oyunlar oynayan küçük arkadaş gruplarının arasından geçerek asansöre ilerledim. Otoparka inen düğmeye bastığımda kapılar tam kapanacağı sırada biri kendini içeri atmıştı. "Erken ayrılıyorsun," dedi Milas burnundan soluyarak bana bakarken. "Nereye gidiyorsun?"

"Eve," dedim basitçe. "Sabah erken kalkacağım. Uyumam lazım. Gelmemi istedin, uğradım işte."

"Uyumadığını ikimiz de biliyoruz," dedi Milas sertçe. Günlerdir peşimde dolanan çocuğun suratından bir an olsun silinmeyen o alaylı tavırdan artık eser yoktu. "Senin

sorunun ne biliyor musun? Anlatmıyorsun. O sikik ağzını açıp bir kelime etmekten acizsin. Belki de Alena haklıdır Varis, acınası hâldesindir."

Asansör katları indikçe düşen sayı ekranına baktım, bir an önce aşağı ulaşsak iyiydi. "Sonunda numarayı kesmene sevindim."

"Ne numarası?"

"Kaç gündür kuyruk gibi peşimdesin. Yok şunu yapalım, bunu yapalım, şuraya gidelim, içelim zıkkımlanalım... Hepsi yalan. Derdin başka senin. Bi' siktir git Milas."

Asansör kapıları açıldığında boş otoparkın floresanlarının altına çıktım, otopark yer yer karanlıktı. Adımlarım arabayı park ettiğim bölgeye ilerlerken Milas'ın arkamdan geldiğini biliyordum. Kolumdan tutup beni çekerek ikimizi karşı karşıya getirdiğinde "Asıl senin derdin ne lan?" diye bağırdı. "Dönem bitip tatil oldu. Koskoca iki hafta kayboldun ortadan, ne bok yedin belli değil. Okul açıldı, dedim ki arkadaş grubuyla takılır, onlara da rest çekmişsin. Okul bitti amına koyayım dedin ki staj! Yirmi yaşındasın lan, kendini gökdelenin birine kapattın! Git, gez, toz, eğlen! Git aklını dinlendirecek bir şey yap! Yaşa Varis, yaşa! Sadece nefes almaktan ibaret değildir yaşamak! Yaşın kaç lan daha senin?"

Kolumu sertçe kendime doğru çektiğimde Milas'ın göğsü şiddetle inip kalkıyordu az önceki sözlerinin hiddetinden. "Abilik yapmana ihtiyacım yok," dedim onu deli edeceğini bile bile sakin bir sesle. "Herkes istediği gibi yaşıyor hayatını, sen rahat ol."

"Kimsenin istediği gibi yaşadığı yok. Kimsenin mutlu olduğu yok. Herkes seni düşünüyor. Alper sarhoş numarası yapıp yakana yapışıyorsa seni güldürmek için, Reha kıçını kaldırıp buraya geldiyse senin için, üç saat direksiyon başında yol gittiysem senin şu sikik suratını görmek için!"

Alper numara mı yapıyordu? Bu sefer anlamamıştım. "Tabii, hatta Alena da sohbetin ortasında Çisem'i görüntülü arayıp evlerindeki yabancı herifi gözümün içine soka soka gösteriyorsa benim iyiliğimi düşündüğünden," dedim alayla, ardından göğsünden ittirerek üzerine yürüdüm. "Ben sana sordum Milas. Bir şey olursa söyle dedim. Herhangi bir şey. Ne olursa. Bir bok söylemedin. Eyvallah."

"Meriç onların arkadaşı," dedi Milas sinirden kahkaha atarak. "Ayrıca daha Fransa'da patlayan fotoğrafların açıklamasını yapmayan sensin. Kime neyin hesabını soruyorsun?"

"Ada benim böyle bir şey yapmayacağımı bilir," dedim sert bir sesle. "Ondan başka kimseye de açıklama borçlu değilim."

"Kafada Kurma Kulübü Başkanı'ndan mı bahsediyorsun sen?" Kahkaha attı.

"Söyledi mi? Bir şey söyledi mi?" Gözlerimi kısarak yüzüne ciddi bir ifadeyle baktığımda serseri gülüşü silinmişti. "Bu konu hakkında yapmıştır dedi mi? Hiçbir şey söylememiştir. Söylemez. Bilir o. Herkes için kurar kafasında ama ben sizinle aynı kefede değilim. O fotoğraflarda da bir bok yok. Sevgiline söyle ezbere laf çarpıp durmasın okuduğu magazin dergilerinden."

"Bir bok bildiğin yok," dedi Milas tükürürcesine.

"Asıl sizin bir boktan haberiniz yok," diye homurdandım bir kez daha ona bakmadan arkamı dönerken.

"Öyle mi Varis?" diye sorduğunu duyduğumda yürüyordum. "Ben Ada'yı en son geçen hafta gördüm. Sahilde eğleniyordu arkadaşlarıyla. Sen en son ne zaman gördün?"

Adımlarım durdu. Kafamın içinde çakan şimşekler öyle gerçek hissettirmişti ki biraz sonra beynimin parçalanacağına yemin edebilirdim ama duyduğum acıya rağmen biliyordum ki dışarıda yaprak kımıldamamıştı.

Onu en son gördüğümde gidiyordu. Biz nasıl bu hâle geldik? Suçlu biz değildik, geçmişimizden sorumlu değildik; onun için bir kumandanın düğmesine basmak kolaydı. Neden olmasındı ki? Tıpkı televizyonda kanal değiştirirken bir düğmeye basmak gibi olmuştu. Bu kadardı. Ve yalnızca bu kadardı. Yemin ederim ki bu kadardı. Allah belamı versin ki bu kadardı.

Omuzlarımın çöktüğünü hissettim, dilim damağıma yapışmıştı. "Yoruyorsun be kuzen," diye mırıldanarak arkamı döndüğümde sesim çatlamıştı ama sorarsa bunu reddedecektim.

Metreler ötesinden baktı bana. Ona döndüğüm ve tepki verdiğim için zafer kazanmış gibi hissediyordu, ben ise ayaklarımın altındaki betonun kaynayarak beni yerin dibine çektiğini hissediyordum.

"Neden onun yanına hiç gitmedin?" diye sordu sakince. "Aylardan ağustosa girdik. Koskoca sekiz ay... Neden Varis? Bitti mi?"

"Bitti mi?" Alayla güldüm. "Bu soruyu soracak kişi sen değilsin."

"Ama bilmek istiyorum, eski seni görmek istiyorum. Bir yaşam belirtisi. Çünkü yaşamak bu değil. Sen hiçbir zaman pohpohlanmak istemedin, buna ihtiyaç duymadın. Ama istiyorsan tamam. Okulu birincilikle bitirmek nasıl bir duygu? Diplomanı aldığın gibi daha üniversiteye geçmeden staja başlamak peki ülkenin en iyi şirketlerinden birinde? Her ne kadar aile şirketimiz olsa da bir boka yaramayacak olsan amcam seni kabul etmezdi. Bayağı da sağlıklısın, belli iyi bakıyorsun kendine. Spor yapıyorsun, iyi besleniyorsun. Çok iyi Varis. Çok iyisin gerçekten. Ama iyi misin gerçekten? Dışarıdan bu kadar iyi görünmenin sebebi içerideki yıkımı kimsenin görmesini istememen mi? Dikkat çeken her

kusursuzluğun arkasında yıkık dökük bir yer vardır hep. Senin de pek farklı olduğunu düşünmüyorum."

"Edebiyatı bırakıp psikoloji bölümüne başvurmalısın," diye mırıldandım alayla. "Sana iyi para öderdim bir seans için."

"Sikik sokuk konuşma da istediğim cevapları ver bana!" diye bağırdığında sesi otoparkta eko yapmıştı. Aradaki birkaç metreyi kapatmak için yanıma yürüdüğünde sinirlendiğini yüz ve boyun çevresinde belirginleşen birkaç damarından anlayabilmiştim. "Niye gitmiyorsun lan Ayvalık'a? Niye? Kız İstanbul'a sınav için döndüğünde de bir bok yapmadın. Niye lan? Neden?"

"Seni ilgilendirmez."

"Onu kaybedersin böyle anca. Köpek gibi seviyorsun. Kimi kandırıyorsun sen?!"

"Aksi bir şey söyledim mi?" Her kelimenin üzerine basa basa konuştuğumda bir saniyeliğine nefes almak için gözlerimi kapatmıştım. "Aksi bir şey yaptım mı?"

"Suratının ortasına yumruğu çakmak istiyorum," dedi Milas dürüst bir itirafta bulunarak.

"Ha şöyle."

"Beynini siktiğim!"

"Ağır olalım."

Milas sıkıntılı bir nefesle dövmeler ve yüzüklerle kaplı elleriyle yüzünü ovuşturmaya başladığında bıkkın bir ifadeyle bir an önce bu akşamın bitmesini diliyordum. "O bana gelecek," dedim ardından, bunu biliyordum. "Zaman istedi. Nefes almak istedi. Saksı değiştirmek istedi. O bana gelecek Milas, hazır olduğunda. Bu kadar."

"Sen benimle dalga mı geçiyorsun? Anneni, kardeşimi, Kumsal'ın babasını binlerce parçaya bölen patlamaya sebep

olan; bir anda tüm dünyası başına yıkılan kız, kendi kendine her şeyi halledecek ve sana geri dönecek öyle mi?" Gülümsedi ama bu sinirden başka bir duygunun sebep olduğu bir şey değildi. Ardından etkisi büyüdü, kahkaha atmaya başladı.

"Bu kadar komik olan ne?" Kaşlarım çatıldı, sinirlenmeye başlamıştım.

Durdu. Bana baktı. Tekrar güldü. "Sen halledebildin mi geri zekâlı? Onca yıl sen halledebildin mi her şeyi içinde? Hayır. Bir sikim ilerleyemedin. Sonra çıkageldi bu kız, hayatına girebilmek, güvenini kazanabilmek için çabaladın; o zaman her şey halloldu. O zaman bıraktın mezarlığa gitmeyi. O zaman bıraktın babanla kavga etmeyi. O zaman bıraktın gece yarıları yatağında uyumak yerine kendini havuzun dibinde boğmayı. Sen neyi kendi başına halledebildin ki o küçücük kız halletsin Varis?"

Bir fırtınanın yeli esti zihnimin içinde, şimdiye kadar diktiğim ne kadar direk varsa devirdi. Dik durma çabam bundan ibaretti belki de. Hiçbir dayanak olmadan bir sopayı bırakıyordum kendi hâline. Ada bana yaslanmak istemediğini, gidersem düşeceğini söylemişti; ben gitmemiştim, o gitmişti. Benim tarafımdan terk edilmekten korkan kız beni terk etmişti.

İyileşmek istemişti.

Belki çoktan iyileşmişti, belki de tüm çabaları boşaydı bunca zaman.

Belki iyileşmek diye bir şey yoktu, alışmak diye bir şey vardı. Ve alışmak da hayatın normale dönmediği sürece mümkün değildi.

"Senden nefret ediyorum çünkü aptalsın."

Başımı sesin otoparkta yankılanmaya başladığı yere çevirdim, Alena birkaç metre ilerimizde dikiliyordu öylece.

Ne zamandır buradaydı? Ne kadarını duymuştu? Senden nefret ediyorum çünkü aptalsın. Çok mantıklı bir sebepti gerçekten. Ayrıca aptal olduğumu düşünmüyordum.

"Hayır hayır," dedi Alena bize doğru yürümeye başladığında, göz temasını kesmeden. "Aptalsın. Kafanın içinde söylediklerimi tarttığını ve aptal olmadığın sonucunu çıkardığını biliyorum Varis ama aptalsın. Bana sarışın deyip duruyorsun, o etiketi yapıştırmadığını biliyorum ama halk arasında aptal sarışın diye bir laf vardır. Sen gördüğüm en sarışın aptalsın."

Normalde Alena'nın bana laf çarpıttığını duyan Milas bıyık altından güler ve hatta sevgilisini öperdi, ben de göz devirir ve görmezden gelirdim ama şu an ikimizin de tek yaptığı dikkatle dinlemekti.

"Çocukken peşinden koşturup durur**du ya hani, sen de** yüz vermezdin. Kitaplarım da kitaplarım **derdin altmış ya**şında dede gibi tekli koltuğa oturur sadece **okurdun. Sonra** benim küçük kardeşim gidip ağlardı bir köşede surat asardı sen onunla oynamak istemiyorsun diye. Ben de sana kin beslerdim. Kim sanıyor o salak çocuk kendini, mahvedeceğim onu derdim. Kapı aralarından gizlice, yalnız başına oynayan Açelya'yı izlediğini ve hiçbir şey yapmadığını ilk gördüğümde anlamalıydım aslında aptal olduğunu."

"Ya da sen tatlı çikolataları yedin diye kalan acıları yiyen kardeşimi gördüğünde sorunun kendinde olduğunu anlamayıp bu sefer her zaman tatlıları yiyerek acıları ona bıraktığını fark ettiğimde," diye devam etti. "Ya da o salak kitabı havuzdan çıkardıktan sonra çamaşır ipinde kurutup basitçe bir şeyleri itiraf etmek yerine harfleri yuvarlak içine alarak anlatmaya çalıştığını gördüğümde. Ya da annem bizi cezalandırdığında ve sen onun elinin üzerine kelebek çizdiğinde."

Başını hayal kırıklığıyla iki yana sallıyordu. "Çok zekisin, hep kendi yolların oldu bir şeyleri anlatmak için ama

bazen sadece ortaya çıkıp söylemek gerekiyordur. Gitmen gerektiğini bildiğin yere gitmen gerekiyordur. Fazla sabır, fazla zekâ, fazla fazla bir şeyler hep... Sen fazlasın Varis. Benim kardeşime fazlasın."

Çatık kaşlarımın altında gerilen suratımda gezdiriyordu buz mavisi gözlerini öfkeyle. Çenemi sıktım.

"Anlamıyor musun?" diye sordu dudaklarını birbirine bastırarak.

"Ada bana..."

"Onun adı *Açelya*," diyerek lafımı kesti Alena, kaşlarını çatmıştı. "Ve hayır Varis, onun sana gelmeye yüzü yok. Nasıl gelsin?"

Kulaklarımı sağır eden sessizliği hissettim, her şey anlamsızlaştı; Alena'nın öfkeyle gözlerimin içine bakan gözlerinden saniyede onlarca duygu geçiyordu belki de ve ben hiçbirini yakalayamıyordum. Algılarım kapanmıştı. Ben ona güveniyordum. Ona güvenmiştim. Beni hayal kırıklığına uğrattığından değil... Belki de benim onu hayal kırıklığına uğratma ihtimalimdi sebep. Çünkü ben bunu hiç düşünmemiştim. Aklımın kıyısından geçirmemiş, düşüncelerimden azat etmiştim. *Onun sana gelmeye yüzü yok. Nasıl gelsin?*

"Sen!" diye bağırdı Alena beni kendime getirmek istercesine göğsüme vurarak. "On birinci sınıfta o okula geldiğinde, tüm bunların yaşanmasına göz yuman sen!" diye bağırdı. "Onu tanıyordun, yalnız bıraktın! Sen! Belki hiçbir şey senin suçun değildi ama onu o zorbaların eline sen bıraktın Varis, sen! Kemal Abi'nin küçük kızının yaptıkları umurumda değil, hiçbiri Kumsal'ın yaptıklarını haklı çıkarmaz! Sen onu, onu bu hâle getirenlerin eline bıraktın! Çok mu seviyorsun? Sikeyim senin sevgini, yeni mi anladın? On birinci sınıfta aklın neredeydi? O zaman sevmedin

mi? O zaman neden onu kazanmaya çalışmadın? O zaman neden her şeyi vermek istemedin, o zaman neden dünyayı sermek istemedin ayaklarına? Sen onu yalnız bıraktın!" Tüm gücüyle ittirdiğinde, öyle savunmasızdım ki, birkaç adım sendeleyerek yere düştüm. "Sen onu o zaman yalnız bıraktın, sen onu şimdi yine yalnız bıraktın! Sen yaptın!"

6 Mayıs 2018, Anneler Günü

Herkesin gönlünce kutlayamadığı bütün özel günlerden nefret ediyorum.

Herkesin farklı koşullarda yaşaması gerektiği gerçeğinden, bu koşulların insanı yetiştirmesinden; sonra da insanın, insanı insan yapan değerlerini yitirmesinden... Her şeyden nefret ediyorum.

"O gün yaşanmasaydı hayat nasıl olurdu düşünmeden edemiyorum anne," diye mırıldandım gökyüzünü izlerken, açık maviydi ve kuşlar geziniyordu mezarlıktaki ağaçların dallarında. "Nasıl yaşlanırdın mesela? Babamla gerçekten ayrılır mıydınız yoksa bir yolunu bulur, beraber mi devam ederdiniz?... Elimden tutup oyuncakçıya götürür müydün beni yine? Sonra ben kitapçıya çekiştirir miydim seni elinden?... Şaşırır mıydın boyumdan büyük raflarda duran kitapları okumak istediğimi söylesem?"

Taşa yaslanmıştım, bir avucum toprağa yaslıydı ve üzerinde büyüyen otları koparıyordum. "Beni sensiz, onu kimsesiz büyüttüler," diye mırıldandım. "Büyümüş yani. Gördüm. Her gün görüyorum."

Etraf sessizdi. Anneler gününde mezarlığa gelen tek çocuk ben miydim? Olamazdım. Dünyanın bir yerinde her gün birileri özel bir günü mezarlıkta geçiriyordu.

"Gülüyor. Ben gülemiyorum. Unuttuğundan gülüyor ama bilse gülmez. Gülemez. Ondan bunu almalı mıyım?" Rüzgârda savrulan dallardan üzerime yapraklar dökülüyordu. "Ama kendini tanımadan yaşamak da haksızlık değil mi anne? Kim olduğunu bilmeden... Annen, baban oralarda bir yerde nefes alıyorken bir yabancıyla yaşamak..." Dudaklarımı birbirine bastırdım, kirpiklerim ıslanmıştı. "Bendim. Ben söyledim. Üvey olduğunu söyledim. Herkese söylemedim ama duydular. Zaten malzeme arıyorlardı üzerine gitmek için, vermiş oldum. Üvey olmak suç değil, sorun değil... Ama sebep olsun yeter, yererler. Yanlış yaptım değil mi anne? Kızardın bana sen şimdi kalksan şuradan, tokadı bile hak etmişimdir. Vuramazdın belki ama vur anne."

Burnumu çektim, yeniden gözlerimi açtığımda gökyüzü üzerime üzerime geliyordu sanki. "Hak etmiyorum," diye mırıldandım. "Değil yanına gitmeyi, gözlerimi gülüşüne değdirmeyi bile hak etmiyorum. Engel olmaya çalışıyorum ama bir şeyleri uzaktan halledemiyorum. Akıl ver bana. Aklım yokmuş gibi hissediyorum..." Başımı yana çevirdiğimde, mezar taşını gördüm.

SÜHEYLA SUMRU ADİN
(D. 06.06.1977 - Ö. 22.12.2006)

"Uyuyamıyorum," diye mırıldandım gözpınarlarıma iki parmağımla baskı yaparken. Ağlamak falan istemiyordum, istem dışı akıyordu gözyaşlarım. "Uyumaya çalışmak... Suyun altında nefes almak gibi. Çok denedim. Suyun altında nefes alamıyorum. Çok fazla. Bu kadarı çok fazla... *Bilmemeli anne*, hiç bilmemeli... Öğrenmemeli..."

Ama öğrenecekti. Vakti geldiğinde her şeyi öğrenecekti. O zamana kadar dayansam, daha sonra konuşsak bunu.

Halletsek. Tanışsak. Bu kadar. Hepsi bu kadar. Sadece sabretmem gerekir. Sadece beklemem gerekir. Vaktini beklemem gerekir. *Temmuzu. Sınavlardan sonra. Sınavlar bittikten sonra, her şey bitecek.* Bu kadar.

Yattığım mezar taşında doğrulduğumda, hemen yan tarafta daha küçük birinin mezarı vardı. Ayağımın dibine bıraktığım küçük açelya saksısını elime aldığımda annemin toprağını kazdım ellerimle, ardından çiçeği kökünden çıkartıp ektim ve kökünü toprakla kapattım.

AÇELYA DORAN
(D. 21.12.1999 - Ö. 22.12.2006)

"Senin çiçeğini bugün sana verdim Açelya," dedim yan taraftaki mezar taşına bir bakış atarak. "Dolabına bıraktım. Ne yaptın bilmiyorum ama evinde bir seran olduğunu duydum. Umarım oraya götürmüşsündür."

Ellerimi birbirine çırparak ayağa kalktığımda bok gibi göründüğümü biliyordum. Üzerimde okul forması vardı ama okula gitmemiştim, sabahtan beri buradaydım. Müdür'ün babamı arayıp sekreterine bugün okula gitmediğimi çoktan haber verdiğine emindim ama bu babamın umurunda olmayacaktı çünkü nerede olduğumu biliyordu.

"Anneler günün kutlu olsun," diye mırıldandım mezar taşlarının arasından taş yola çıkarken. İleride birini defnediyorlardı ve dua okunuyordu. Sesi kulağıma çarptığı an, buraya ilk geldiğim günü hatırladım; babamın elinden tutmuştum sımsıkı, ne olduğunu anlamamıştım ama annemin gittiğini biliyordum.

Alayla güldüm başımı iki yana sallarken. "Daha yedi yaşındayken bile gittiğini anlayabilecek kapasitem vardı

anne, şimdi on sekiz oldum ve her şey çok saçma geliyor. Sanki şu sık ağaçlığın arasından çıkıp gelecekmişsin gibi, hadi gidelim oğlum diyecekmişsin gibi. Bir kere daha duymak için o lafı senin ağzından kanlı canlı, video kasetlerden değil... Her şeyimi verirdim."

Dudaklarımı ıslatarak boğazımı temizlediğimde nefes almak güçtü. "Güldün değil mi? Güldün, biliyorum. Hiçbir şeyim olmadığını biliyorsun çünkü. Neyi vereceksin dedin değil mi? Haklısın..." Ciğerlerime doldurduğum oksijen içimdeki yangını yelliyordu. "Çok yakında kaybedeceğim bir şeylerim olacak anne. Kazandım zannedeceğim, kaptım zannedeceğim; sonra da kaybedişimi izleyeceğim. Çok yakında, anne."

Çok yakında.

"22 Aralık"

BİRİNCİ BÖLÜM

"Kozayı korkunç bir hastalık sardı,
kelebek artık açıya tutsaktı.
O çok korktuğun acı kelebek,
seni sarıp sarmalayacaktı."

Başrollerin aptalca şeyler yaptığını okurken karakter veya yazardan çok farklı bir perspektife sahiptir okur. Neyin yanlış neyin doğru olduğunu belki de herkesten çok daha objektif ve doğru bir şekilde tartabilir çünkü kesesi sağlamdır, terazi çalışıyordur. Çünkü duygusallık yoktur. Duygular her şeyi mahveder.

Beni o günlerde evden çıkartabilen ya da sahil kıyısından döndürebilen neydi bilmiyordum, tek bildiğim ablam şehirde yoktu ve Çisem de sabah annesini ziyarete Fransa'ya gittiğinden Meriç'le yalnızdım.

Bir süredir kendimle yalnızdım doğrusu, etraf ne kadar kalabalık olsa da. Bir şeyleri sindirmek, defalarca kez üzerinden geçmek ve yeniden yaşama isteğini bastırmak kolay değildi; geçmişe dönemezdin bir parmak şıklatmasıyla. Tabii, *Marvel* evreninden *Thanos* değilsen...

Gökyüzüne baktığımda kuşların özgür olduğunu düşünürdüm, kuşlar özgürdü ve daha sonra fark etmiştim ki ben

de onlardan biriydim ama sonra kafamın içinde bir kafese tıkıldım, kafes bendim. Kafesin içi boştu. Çünkü yirmi yaşındaki Açelya Kandemir'in hiçbir şeyi yoktu.

Yeniden doğmak mümkün müydü? Daha uslu bir çocuk olacağıma yemin edebilirdim. Sadece yeniden başlayabilseydim... Bir şekilde. Belki başlatabilirdim de. Birkaç hafta önce denemiştim. Fazlasıyla uçuk bir düşünce olduğunu kabul etmekle beraber, ablam bunu anlayışla karşılamamıştı ve o zamandan beri aramız eskisi gibi değildi.

Eski aramızın, sekiz aydan ibaret olması beni üzen başka bir konuydu. Bir annem, babam, ablam ve erkek kardeşim vardı ve yirmi yılımı onlar olmadan geçirmiştim. Öz babamı üvey bildiğim için hiçbir zaman yerimi bilememiştim ve bir yerim olduğunu da düşünmüyordum.

Eğer kabullenebilirsem geçmişi, eğer geriye dönemeyeceğimi ya da bir şeyleri en baştan başlatamayacağımı kabul edebilirsem belki gelecek için bir şansım olur ama şimdilik yapmak istediğim hiçbir şey yok ve ben boşluktayım, aşağı düşüyorum. Etraf karanlık. Bu kadarı çok fazla. Belki ben abartıyorum, kendi üzerime çok fazla geliyorum, belki az bile; bu her neyse, sağ çıkmak içinden, bir hayal gibi.

Göğsümün ortasında koca bir yarık var ve onu oraya ben açtım.

En büyük korkum, aynı acıyı, her gece uyumak için yalvarırken hayaletini odamda gördüğüm bir başkasının da taşıyor olması.

"Git numarasını falan iste, bir şey yap," diye homurdandım dondurmamı beklerken kasada. Ücreti ödedikten sonra bir peçeteyle külahı bana uzatan çalışana öyle kısık sesle teşekkür etmiştim ki beni duymadığından emindim.

"Sabahtan beri bakıyor, dün de bakıyordu değil mi? Yoksa iki birayla hayal falan mı gördüm?" diye sordu Meriç, kısık ve şüpheli gözleri üzerime döndü.

"İki biradan halüsinasyon görmezsin, bu konuda bana güvenebilirsin."

Dondurmayı iştahla yaladım ama tat alamadığımda suratım ekşidi, midemde bir şeylerin kaynadığını çok net hissedebilmiştim. Halbuki birkaç metre geride küçük bir kızı elinde dondurmayla gördüğümde gerçekten istediğimi hissetmiştim.

"Instagram'da takibime geri döndü."

Kaşlarım havalandı. Bu iyi haberdi. "Ona mesaj attın mı?"

"Atmalı mıyım bilmiyorum, bakışlarını yanlış anlamış olabileceğimden şüpheleniyorum. Bilirsin," diye mırıldandı omzunu omzuma çarparken hafifçe. Çarşıda birlikte yürümeye başlamıştık. "Bazen sen *gay*sin diye herkesi öyle sandığın bir döneme girersin." Ardından kaşlarını çattı. "Bekle. Aslında, bilemezsin... Ama bir ara cidden öyle düşünüyordum ve bazı yanlış anlaşılmalar oldu. Tekrarlanmasından korkuyorum sanırım."

Reddedilmekten korkuyordu. "Meriç," diye mırıldandım dondurmayı çöpe atıp elime bulaşan erimiş kısımları peçeteyle silerken. "Bu konuyu ben daha ayık bir kafadayken konuşalım, dikkatimi veremiyorum. Birkaç gündür iyi uyuyamıyorum. Kafeye gitmekten vazgeçtim, eve dönüp biraz kestirsem iyi olacak..."

Meriç kolumu kaptığı gibi beni çarşı kalabalığına geri sokarken "Hâlâ kaçmaya çalışıyorsun, hâlâ," diye homurdandı, ona yetişmeye çalışırken son bir haftadır harcamadığım eforu harcıyor gibi hissediyordum. "Eve gidip uyumayacağını biliyorum. Neredeyse hiç uyumuyorsun çünkü uyuyamıyorsun. İstediğinde yapabildiğin bir şey değil, bunu biliyorum. İstediğin şey yalnız kalmak senin, buna da ben izin vermeyeceğim. Alt tarafı güneşin tadını çıkarıp

belki bir iki bir şey içeceğiz, sohbet edeceğiz ama yok... Açelya Hanım evini özlüyor. Eminim iyice incelersem bu kadar asosyal biri olduğun için İnsan Hakları Evrensel Bildirgesi'nde çiğnediğin bir kural falan vardır." Gözlerini devirdi. "Ayvalık'tasın. Tatil cennetinde. Bir kere daha evden bahsedersen polisi arayacağım."

"Buraya tatil yapmak için gelmedim, babamın yazlığı burada diye kafamı dinlemek için geldim. Bunu biliyorsun." Kolumu çektim. "Gerçekten benimle takılmak istediğinden emin misin Meriç? Bir sürü başka arkadaşın var biliyorum, karşına geçip içeceğinin pipetini dişlerinin arasına sıkıştırıp ona işkence ederken boş boş etrafı izleyen bir cenazeyle hayattan nasıl keyif alıyorsun?"

Siteden tanıdığım herkesin takıldığı popüler bir mekânın girişinde durduğumuzda, içeri girenlere engel olmamak için kenara çekilmişti. "Bak, Alena'ya söz verdim tamam mı? Evde yalnız kalmayacaksın. Bu bir. İkincisi de evet biliyorum, her ne kadar açık ve net bir şekilde anlatmasan da İstanbul'da işler yolunda gitmemiş ve sen de ne yazık ki valizini toplarken depresyonunu da getirmeyi unutmamışsın. Ama nihayet Dr. Serpil'le seanslarınız iyi gidiyor çünkü kabuğundan yavaş yavaş çıkmaya başladın. Kendine bak. Bir ay önce üzerine tatlı bir elbise giyinip dışarı çıkacağını söyleseler kahkahalarla gülerdim ama birkaç haftadır bunu yapabiliyorsun. O yüzden hayır, kafanın içindeki sese değil *sana* ihtiyacın olanı verip gerekirse *sürükleyerek* zorla dışarı çıkaracağım."

Omuzlarım çöktü. "Alena sana para falan mı ödüyor bunun için?"

Meriç alnına bir şaplak attı. "Hayır! Aptal mısın?" Tişörtünü kaldırıp kaslarını gösterdi. "Bak," dedi, ardından tişörtünün kumaşını bırakıp yüzünü gösterdi. "Bak." Dö-

nüp yan durdu ve postürünü sergiledi. "Bana bak! Acayip bir şeyim. Bir de kendine bak, yakınlarda bir ayna yok ama söyleyebilirim ki acayip bir şeysin. Biz acayip şeylerin, dışarı çıkıp dağıtması ve hayatın keyfini çıkarması gerekir. Patates çuvallarıyla eve kapanıp tepsi tepsi kurabiye yapması değil! Seni kurtarmaya çalışıyorum geri zekâlı. Ama ben seni sevdiğim için bunu gönüllü yaparken Alena para ödemek isterse hesap no verebilirim tabii ki."

"Meriç..." Seslice nefes verdim ve yüzündeki heyecanlı ifadeyi süzdüm. Her zaman bitmek bilmez bir enerjiyle doluydu, yakışıklı bir sarışındı ve birçok kızın ilgisini çekiyordu. Çoğu zaman, eski ben olsam beni kahkahalara boğacak şeyler anlatıyor ve sabahın ilk işi olarak kapımda bitiyordu. Onunla buraya ilk geldiğim zamanlar sinemada karşılaşmıştım, bir korku filmine girmiştim ve içeride yalnızca ikimiz vardık. Tüm film boyunca ön koltuklardan birinde oturup bağırmıştı, film arasında ona arka koltuklara geçmesini söylemiştim ve tartışmıştık. Beni o kadar öfkelendirmişti ki mısır paketini başından aşağı boşaltmıştım koridorda, tabii sonra görevlilerden özür dilemiştim ve Meriç de alışveriş merkezinin dışına kadar beni takip etmişti.

Aynı sitede oturduğumuzu öğrendiğimde koşuya çıkmıştım, o sabah karşılaştığımız günden beri peşimden ayrılmamıştı. Kafamın üzerindeki kara bulutları görse bile onlara sadece göz kırpıyordu.

"Eve gidip film izleyelim o zaman." Kollarımı göğsümde birleştirdim.

"Bir günü daha evde klimayı kökleyip battaniye altında titreyerek geçirmeyi kaldıramam Açelya, üstelik çoktan *Alacakaranlık* serisini iki kere başa aldık farkındaysan. Yaşayan hiçbir ruh *Edward Cullen* repliklerini bu kadar iyi bilmemeli," diye gerekçelerini sundu Meriç. Ona hak

vermiyor değildim ama bu kadar rahatsızsa bana söylemeliydi, başka bir şey izleyebilirdik.

"Site kızlarını çekmek istemiyorum şimdi, geçen sefer ne oldu biliyorsun," diye mırıldandım seslice nefes vererek. "Biraz ileride daha sakin bir kahveci var..."

Meriç'in başı öne düştü ve ağzı açık kaldı. "Pardon? En gencinden iki çıtır olarak ellilerinde birbirlerine kahve falı bakan teyzelerin yanına mı oturmak istiyorsun? *Hello?*" İğrenir gibi bir ifadeyle geri çekilirken alnıma tık-tıkladı. "İçeride yaşlı bir ruh taşıdığını biliyordum ama bu biraz skandal oldu. Neyse ki tedavin benim. Birazdan içeri gireceğiz ve seni iyileştireceğiz..."

"Bahsettiğim kafe deniz manzaralı ve sakin bir yer, yaşlı insanlar tatil yapmak için geldikleri yerde böyle huzurlu bir mekânı tercih edip bir Türk kahvesinden sonra fal bakmak istemişlerse ne olmuş yani?"

"Ok boomer," dedi Meriç kolunu uzatıp, diğer eliyle kolumu koluna dolarken. Girişteki birkaç merdiveni birlikte çıkarken savunmamı dikkate almamıştı bile. "Yaşlı ruhuna, bedenini terk edip köşedeki o kafeye gitmesini söyleyebilirsin ama..." işaret parmağıyla beni işaret etti. "... bu yirmilik benimle geliyor."

İçerisi fazlasıyla büyüktü ve mekânın bir tarafı kumsala açılıyordu. Henüz batmaya başlayan güneşin kızıllığı duvarlara yansırken ortama hoş bir ambiyans katmıştı. Buraya ilk defa zorla sürüklenmiyordum bu yüzden mekânı tanıyordum, takılanların çoğunu da tanıyordum.

Kadınların arasında sesli dile getirilmeyen bazı kurallar vardır, kadın dayanışması gibi. Mesela tuvalet kabininden çıkmış birinin eteği iç çamaşırına sıkışmışsa ya da açık renk pantolon giydiği bir gün bacak arasında beklenmedik bir sürpriz belirirse onu uyarırsın, değil mi? Ve bu seni düşman

yapmaz, karşındaki ne kadar yabancı biri olursa olsun uyarın iyi niyetindendir.

Geçen hafta Tara'ya yaptığım da buydu. Erkek arkadaşı Güney, ona bardan aldığı içeceği götürürken içine hap atmıştı ve bunu çıplak gözlerimle çok net görmüştüm. Müdahale ediş tarzım biraz yanlıştı belki, kabul ediyorum ama vaktim yoktu. Localarına uçup Tara'nın dudaklarına götürdüğü bardağı ittirmiştim, gecenin sonunda batan koltuktan çok vişne likörüyle pembeye boyanan beyaz elbisesi başıma dert olmuştu.

Bazı insanlar gerçekten bir evin iki aylık kirasını marka bir elbiseye bayılabiliyordu. Ablam gibi.

Alena oradaydı. Ama Alena zaten her yerdeydi, aylardır. Beni korumak istemesini anlıyordum fakat kendi ağzım vardı ve neyi neden yaptığımı açıklayabilir, karşı tarafın gereksiz ağır laflarına cevap verebilirdim. O gecenin bu kadar büyük bir yanlış anlaşılmasıyla bitmesine gerek yoktu. Alena benim neden yaptığımı bile sormadan koruma ve saldırı moduna geçmişti. Her ne kadar Güney'in ne halt yediğini bilmeden onu yerin dibine sokmuş olsa da Tara'yla tartışmamış olmalarını dilerdim.

Alena baskın bir karaktere sahipti ve sevdiklerini koruma içgüdüsü fazlasıyla vahşiydi. Bir anne gibi. *Sen bunu nereden biliyorsun ki Ada?*

Açelya.

Benim adım, Açelya. *Açelya Kandemir.*

Bar kısmındaki kumsala yakın yüksek sandalyelerden birine oturduğumda Meriç çoktan iki portakal dilimli kokteyl almıştı bile eline. "Sakın tek başına içme, yiyecek bir şeyler de istedim hazırlıyorlar. Sabahtan beri midene giren ilk şey dondurma olacaktı, onu da az önce çöpe attın. Neyse ki kan dolaşımına gereksiz şeker girişini engelledik."

"Tadı kötüydü."

"Otuz lira verdiğin dondurmanın tadının kötü olma ihtimali benim bir kadınla yatma ihtimalimden daha düşük Açelya."

"Belki biseksüelsindir," diye mırıldandım içeceği önüme çekip pipetiyle oynarken.

"Canım benim, kendine bir bak. Biseksüel olsam seninle tanıştığım gün anlardım." Mânidar bir gülüş takındı Meriç, yanımdan ayrılmadan önce. "Gerçi ablanla tanıştığım gün anlardım. Senden önce tanıştım onunla ama ilk günden beri kafamı koparmak isteyen dev köpeğiyle benden tarafa ters bakışlar fırlatan sevgilisi sağ olsun dünya güzeli kızı yüksek kaliteli esprilerimden uzak tutmak zorundayım... Biraz üzücü bu. Ablana da yavşamak isterdim."

"Bir kere denemelisin."

"Büyük risk," dedi Meriç elini omzuma koyarken. "Neyse ki kardeşi en az onun kadar güzel ve bekâr. İltifat ve fesatlık kotamı üzerinde harcıyorum canım benim. Sen olmasan kime yavşardım ben?"

Gözlerimi devirdim. Askında gülmek de istemiştim ama dudaklarım hareket etmiyordu.

Meriç ayrıldığında, seslice nefes vererek içecekten bir yudum aldım. Alkollüydü ama ağır değildi. Geçen hafta birkaç bir şey içtikten sonra masada dönen sohbete katılıp kahkaha atışımdan sonra Meriç, alkolle biraz olsun gevşeyen insanlardan olduğumu fark etmişti. Ben istemeden sipariş edişinden belli oluyordu ki beni gergin görüyordu ve rahatlamamı istiyordu.

Tabii, rahatlayabilirdim. Her an diken üzerinde olmamı sağlayacak, beni geren, kötü hissettiren, anlamsız şeyler hissetmeme neden olacak hiçbir sebebim yoktu. Ha ha ha.

Küçük çantamın içindeki telefonumun titreştiğini hissettiğimde elimi fermuardan içeri attım. Mesaj Aral'dandı ve Japoncaydı. Bu yüzden okuyamadım. Daha sonra mesajı kopyalayıp Google Çeviri'ye yapıştırdığımda, ***Uyanık mısın?*** anlamına geldiğini gördüm. Ardından bir akıllılık yaparak çeviri kısmına ***Burada saat akşam beş...*** yazarak çıkan cümleyi ona pasladım. Bir saniye sonra cevap geldi.

Aral: *Google Çeviri. Cık cık cık.*

A: *Herkes iki sene alttan aldığı Japonca derslerinden sonra yazı geçirmek için Japonya'ya gitmiyor maalesef.*

Aral: *Yazı geçirmek için? Çalışıyorum ben burada!*

A: *Bilgisayar oyunu oynuyorsun?*

Aral: *Belki de gelecekteki işim bu olacak... Ve bayağı kazanıyor olacağım. O zaman da oynadığımı söyleyebilecek misiniz bakalım?*

A: *Ergen.*

Aral: *Asosyal.*

Kamerayı açıp arka planı gösterebileceğim şekilde tuttum, ardından içeceğimi elime aldım ve pipet dudaklarımın arasındayken bir fotoğraf çekip Aral'a yolladım. ***Sosyal.***

Aral: *Photoshop.*

A: *Video da atmamı ister misin?*

Aral: *Kalsın. Edit becerilerinin kendini bu kadar kusursuz monte edebileceğin kadar iyi olduğunu düşünmüyordum zaten.*

A: *:P*

Aral: *Yalnızca geri zekâlılar cevap verebilecek yeterince iyi bir savunması olmadığında bu kadar savsak surat ifadeleri atarlar. Neyse ki emoji değil.*

İçeceğimi bırakıp emoji klavyeyi açarak ona bir saldırı edasında tüm emojileri ardı ardına yollamaya başladığımda kendime engel olamıyordum. Aral'la kardeş olduğumuzu öğrendiğimde kafamın içinin patlayacağını düşündüğüm bir dönemdeydim ve etrafımdaki herkese karşı uyuşmuş hissediyordum, hak ettiğim suçluluğu hissetmeden başka duygular hissetmek ve bunu kabullenmek benim için zordu çünkü bencil olmaktan korkuyordum.

Şimdi ise Aral yoktu çünkü önceden ayarladığı bir kamp için Japonya'ya uçmuştu, hatta tarihler okul dönemine denk geldiğinden son haftalar için okul yönetiminden izin bile almıştı. Bir anda ortaya çıkan kız kardeşi onu gideceği yerden alıkoymamalıydı tabii... Üstelik yalnız kalmaya ve her şeyden uzaklaşmaya ihtiyacı olanın sadece kendim olduğunu düşünmek büyük bir bencillik olurdu. Alena bile bir süre gitmek isteseydi onu durdurmazdım... Benimle kalmayı tercih etmişti. Benimle iyileşmeyi. Gerçekten istediğinin bu olduğunu anlamam biraz zaman almıştı ama halletmiştik.

Çünkü halletmek zorundaydık.

İyileşmek, dedi içimdeki ses kahkaha atarken. Onu bir süredir duyuyordum.

"Açelya?"

Başımı hızla masadan kaldırdım. Bardağın pipeti dudaklarımın arasındaydı ve içecek biteli çok oluyordu. Meriç kızacaktı, aç karna hepsini içmiştim.

Başımı kaldırıp masanın yanında dikilen platin sarısı saçlara sahip Tara'ya baktığımda, istemsizce gerildim. O geceden sonra buraya gelmeyi bırak, dışarı çıktığımı bile hatırlamıyordum. Tara'ya açıklama yapmaya çalıştığımı hatırlıyordum ama beni anlamış mıydı bilmiyordum çünkü uyumama rekorumu kırdığım günlerden biriydi. Bir süredir birçok şeyi hatırlayamıyor ve anın içindeyken bile aslında orada olduğumu düşünmüyordum.

"Yanımıza gelsene, yalnız oturma," dedi şaşıracağım kadar dostane bir tavırla. Platin sarısı saçlarını yandan örmüştü ve üzerinde bikinisinin üzerine giydiği örme uzun bir plaj elbisesi vardı. "Geçen seferden sonra herkes bize bakıyor. Şu dedikoduların önünü keselim bir, daha sonra sorun çıksın istemiyorum."

Başımı çevirip gözlerimi etrafta gezdirdim o an, istemsizce. Merkezdeki dershaneden ve siteden tanıdığım herkes o gece buradaydı, şimdi burada oldukları gibi. İnsan içine çıkmadığımdan ve Alena ya da Meriç konuşurken kulak kesilmediğimden dedikoduların ne ile ilgili olduğunu bilmiyordum ama bakıyorlardı.

Elbette bakacaklardı. Tara'nın ailesi, sitedeki tüm kiralık yazlıkların sahibiydi. Uzun zamandır buradaydı ve herkes onu tanıyordu, en azından yerliler. Üstelik babamla ailesi tanışıyorlardı. Bir akşam mangala bile davet edilmiştik, gitmemeyi seçen bendim. Hamakta uyuyor numarası yapmıştım.

"İnsanlar ne söylüyor bilmiyorum ama inan bana çok daha acımasızlarıyla uğraştım, bu yüzden daha az umursuyor olamazdım." Omuz silktim. "Sırf seslerini kesmek için masanıza oturmayacağım."

Tüm hayatım boyunca daha ne kadar kibar olabilirim diye uğraşmıştım çünkü sevilmek istemiştim, kaldırımda yanımdan geçen yabancı biri tarafından olsa bile onaylanma ihtiyacı duymuştum. Bu öyle bir çabaydı ki sonunda vazgeçene kadar fark etmemiştim bile. Vazgeçmek, kaba ve sert olacağım anlamına gelmiyordu tabii ama uzun zamandır nasıl davranmam ve kim olmam gerektiği ile ilgili büyük bir boşluğun içindeydim, bu yüzden çabalayamayacak kadar yorgun hissediyordum artık.

Bunu açığa çıkaran bir süredir birlikte seanslar yaptığımız doktorumdu. Başta bir yararı olacağını düşünmesem de seni tanımayan profesyonel bir yabancıyla konuşmak iyi geliyordu.

"Bunu seslerini kesmek için ihtiyacım olan şey değil de bir arkadaşlık teklifi olarak göremez misin?" diye sordu Tara, öyle tatlı bir sesi vardı ki bir noktada beni rahatsız ediyordu. Ama iyi niyetli olduğunu biliyordum, nihayetinde daha önce de birçok ortamda bulunmuştuk ve aramızda herhangi bir sorun çıkmamıştı.

Ona cevap vermedim. Birkaç saniye sonra "O gece..." diye cümleye başladığında sertçe yutkunmuş olması dikkatimi çekmişti. "Ne yaptığını... Beni koruduğunu fark ettikten sonra Güney'den ayrıldım. İçkime ilaç kattığını biliyorum ve sen bunu görüp içmeme engel oldun. Ne kadar minnettar olduğumu anlatsam az. Teşekkür ederim Açelya."

"Onu polise şikâyet etmeliydin. Seni haplamak istedi. Kimbilir daha sonrası için ne planları vardı. Pisliğin teki..." Boş bardağı ileri ittirerek sandalyede geriye yaslandığımda

bir yandan da Meriç'e bakıyordum ama etrafta görünmüyordu.

"Meriç'e mi bakıyorsun?" diye sordu Tara, ardından gülümsedi. Öylece gülümseyebiliyordu. İnsanların bunu yapabildiğini, aynada kendim göremediğimden bir süredir, unutmuştum. "Az önce biriyle çarpıştı, gömleği mahvoldu. Tuvalete giderken gördüm. Bir süre meşgul olacak yani."

Bana yemeğimi getirmesi gerekiyordu ama fazlasıyla gecikmişti. Bir sorun çıktığını şimdiye anlamış olmalıydım.

Tara o an gözlerimdeki ikilemi görmüş olmalı ki bileğime uzandı ve beni oturduğum yerden kaldırdı. "Onun tuvalette en az beş dakikası var. Bu beş dakika boyunca bize eşlik edebilirsin bence."

"Tamam demedim..."

"Lütfen." Tara, masalarına yaklaştığımız sırada bileğimi ondan kurtardığım an bana döndüğünde neredeyse çarpışacaktık. Açık yeşil gözlerinde gördüğüm neydi? Korkuyor muydu? Neden? "Arkadaşlarım... Hepsi Güney'den yana gibi. Ve Güney de ne yaptığını itiraf edip af diledi, özrünü kabul etmek istemiyorum ama iki taraftan gelen baskıya daha ne kadar dayanabilirim bilmiyorum. Gerçekten sana ihtiyacım var, yanlış bir karar vermekten korkuyorum. Güney'den korkuyorum."

"Arkadaşların delirdi mi?" Çatık kaşlarla omzunun üzerinden masaya baktım.

"Hayır ama haftaya toplu kamp planlamıştık ve şimdi onun yakışıklı arkadaşlarıyla toplanamayacağız diye kızgınlar. Sibel, bir haftalığına barışıp daha sonra ayrılmamı bile teklif etti. Kulağa kötü gelmiyor, bilmiyorum, sonuçta yalnızca bir hafta ve kamptan sonra..."

Bu kızlar delirmişti. Güney'e atacağınız tek bir bakışla anlayabilirdiniz ne kadar tehlikeli biri olduğunu, Tara gibi

tatlı bir kızı asla hak etmiyordu. Tara, zengin ve şımarık olabilirdi ama babasının sözünden asla çıkmayan uslu biriydi; Güney'le çıkmaya başladığından beri ise ailevi sorunları vardı çünkü arada kalıyordu. Ailesi ve erkek arkadaşıyla arada kalıyordu. Ailesini tanıyordum, iyi insanlardı. Hiçbir erkek, sevdiği birini ailesiyle kendi arasında tercih yapmak zorunda bırakmamalıydı.

İnsanların duygusal ve zihinsel zayıflığını, başkaları manipüle etmeye hak görüyordu sanki. Ve o "başkaları" bu senaryoda Güney ve Tara'nın aklı bir değil beş karış havada arkadaşlarıydı.

Tara'nın bileğinden tuttuğum gibi masalarına yürüdüm. Neyse ki Meriç'in deyimiyle patates çuvalı giymemiş ve duş almıştım, hatta sürpriz olabilirdi ama saçımı bile taramıştım. Bu yüzden buraya gelmeden önce iki saatini ayna karşısında hazırlanarak geçiren tayfanın yanında Fransız hissetmeyecektim. Üzerimde sarı, askılı bir elbise vardı ve beyaz sandaletler. Yeterliydi.

Kemik torbası gibi görünüyorsun. İnsanlar sana bakıyor ve hastalıklı bir kız görüyorlar. En azından göz altı torbalarını kapatmak için makyaj yapmalıydın, seni gören biri cenaze hizmetlerini ararsa itiraz etmeye hakkın yok.

Sertçe yutkundum ve kafamın içindeki sesi duymazdan gelmeye çalışarak Tara'yı yalnız oturan arkadaşının yanına oturttum, kendim ise baş köşeye geçtim. Masada beş kızdık.

Adının M ile başladığını hatırladığım esmer kız başını telefonundan kaldırdığında bana ters bir bakış attı ve Tara'ya döndü. Onunla birlikte diğer ikisi de meraklı bakışlarını üzerime çevirmişti. Hangisi Sibel'di?

"Tara?"

"Tuvalete giderken Açelya'yla karşılaştım, geçen seferki yanlış anlaşılmadan sonra aramızı düzeltmek istedim,"

dedi Tara boğazını temizleyerek, ardından garsona seslendi ve masaya karışık bir şeyler sipariş etti. "Eee, nasıl gidiyor Açelya?"

Dürüst olmak gerekirse, bir süredir doğru düzgün konuştuğum tek kişi sitenin hemen girişindeki markette çalışan kasiyerdi. Ve çanta almayı unuttuğumda poşet istemek ya da ücreti temassız kartla ödeyeceğimi söylemek için ağzımı açıyordum, bu yüzden birinin, hele de konuşmaya alışık olmadığım birinin karşıma geçip bana nasıl gittiğini sorması garip hissettiriyordu.

Dürüst olabilir miydim?

Hayır, sanki herkes ama herkes, dürüst olmam için fazla yabancıydı.

"Seni geçen gece kumsaldan dönerken gördüm," dedi esmer, siyah kısa saçları olan kız. "Seslendim ama duymadın galiba, yürümeye devam ettin. Ayakların çıplaktı ve saçlarından su damlıyordu."

Ne yaptığını söylesene. Daha doğrusu, yapamadığını.

Bir şey yapmadım. Yapmadım. *Yapmadım.*

Belki de sosyalleşmek akıllıca bir fikir değildi, en azından birden. Ama masaya otururken ki amacım bu değildi, daha önce içkisine arkadaş sandığı biri tarafından ilaç karıştırılan biri olarak Tara'nın durumunu kendimle fazla içselleştirmiştim belki de ve onu doğru şeyi yaptığı için rahatlatacakları yerde çocuğa geri dönmesini söyleyen arkadaşları beni sinirlendirmişti.

"Yattan düşmüştüm ve sinirliydim," diye mırıldandım. Yalan, dedi iç ses. Onu nasıl susturacağımı bilmiyordum ve bazen kontrolden çıkıyordu. *Yalan. Yalan. Yalan. Yalan. Yalan.*

"Yatınız mı var?" Soran, Tara'nın yanında oturan sarışındı. Sanırım Sibel o'ydu.

Gergince elimi saçlarımdan geçirdim. "Ablamın sevgilisinin." Bu yalan değildi. Ortada bir yat vardı ve Milas'ın ailesine aitti. Dolayısıyla Adin mülküydü. Dolayısıyla onun da oluyordu.

Bunu düşünmemiştim. Onun yatına bindiğimi.

Tara dahil dördü birden birbirine mânidar bir bakış fırlattığında akıllarından ne geçtiğine dair bir fikrim yoktu. "Senin ablan, geçen gece Tara'nın ağzına sıçan Alena Doran, onun sevgilisi de Milas Adin," dedi Sibel, kızlar arasındaki göz teması kesilir kesilmez merakla öne eğilmişti. Adin. *Adin. Adin. Adin. Adin...* "Çok şanslısın."

"Beni şanslı yapan ne?" diye sordum anlamadığımı belli eder bir ifadeyle. Ablam çok şanslıydı, ben de ona sahip olduğum için çok şanslıydım. Milas ise iyi, anlayışlı ve havalı biriydi. Benimle ilgilenmek zorunda değilken yardımcı olduğu birçok zaman olmuştu. Çoğunu hatırlayamıyor olsam da anıların kafamın içinde bir yerde olduklarından emindim. Eğer hafızamı temiz tutmak istiyorsam doğru düzgün yemeli ve uyumalıydım ama son zamanlarda her ne kadar toparlıyormuş gibi görünsem de hiçbir şey için enerji ve isteğim yoktu.

Tara'nın yanında oturan ve ismini bilmediğim esmer o an, aylardır sakındığım ismi bir anda kullandığında karnıma tekme yemiş gibi hissettim, neredeyse sıçramıştım. "Kuzenini tanıyor musun? Varis Adin. Eminim tanışıyorsunuzdur. Bizimle aynı yaşta. Geçen aylarda babasının yaptığı röportajlardan birinde fotoğrafına yer vermişler, anında popüler oldu. Instagram hesabı patladı, bayağı takipçisi var şu an. Ama o zamandan beri bir şey paylaşmıyor, gerçekten üzücü. Sanırım rahatsız oldu."

"Ünlü Fransız bir model, onun fotoğraflarının altına yorumlar bırakıyordu. Geçen gün İtalya'da buluşmuşlar,

her yerde fotoğrafları vardı. Kapılmış yani canım," dedi Sibel önüne bırakılan içeceğin pipetini kavrayıp seslice nefes vererek karıştırırken. Elektrik çarpmış gibi sıçradığımda verdiğim tepkiyi yalnızca ben fark edebilmiştim, tüylerimi ayağa kaldırmaya yetmişti sözleri.

"Kızlar." Tara'nın sesi tehdit barındırıyordu, Sibel ve esmer kız ona çatık kaşlarla baktılar. Diğer kız ise ortamdaki gerginliği fark etmiş, öylece oturuyor ve dudaklarını ısırıyordu.

Yeni yılla birlikte kaydımı Balıkesir'e aldırırken sosyal medyayı bırakmıştım, o zamandan beri bir kez olsun merak edip de bir uygulama indirmemiş ve kimsenin hesabına bakmamıştım ama bir şeyden emindim, o da o hesapta benim de fotoğrafımın olduğuydu.

Aylarca... Tek bir izine rastlamamıştım. Kuzeni dibimdeyken bile konu açılmamıştı. Ve bu kızlar öylece ortaya bırakabilmişti. Sırf dedikodu istedikleri için beni masalarına sürüklemişlerdi. Tara'nın niyeti bu muydu? Belki de Güney hakkında bana hissettirdiği kadar endişeli ve gergin değildi.

Tara'nın sert bakışlarının arkadaşlarının üzerinde olduğunu fark ettiğimde, en azından onun dürüst olduğunu anladım. "Bu kadarı şov için yeterli miydi?" diye sordum ona, ardından bakışlarım etrafta gezindi. İnsanlar masaya ilk geldiğimde bakmış olsalar da artık kendi işleriyle ilgileniyorlardı. "Kalkıp Meriç'i bulsam iyi olacak."

Tara'nın bakışları özür barındırıyordu, Sibel onu "Meriç'le çıkıyor musunuz?" diye sorarak bozdu.

Ona cevap vereceğim sırada esmer olan güldü. "Meriç gay. O kadar yakışıklı ve *Barbie* dünyasında yaşayan bir *Ken*'sen kesin öylesindir."

"Ah," dedi Sibel dudak büzerek geri yaslanırken. "Bilmiyordum. Bir ara takılabiliriz sanıyordum." Ardından

bana döndü. "Biraz daha otursana Açelya, sohbet ediyorduk. Meriç de gelince bize katılabilir."

"İsteyeceğinden şüpheliyim," diye mırıldandım, Meriç'in bu grup hakkındaki düşüncelerini biliyordum. "Teklif için teşekkürler." Tara'ya döndüm. Ona "İhtiyacın olursa bana yazabilirsin," demek istiyordum numaramın onda olmadığını bilsem de ama arkadaşlarının tavrı beni alıkoydu o an.

Beni alıkoyan bir başka şeyde etkisi hâlâ karnımda hissettiğim tekmeydi. Masadan kalkıp giderken Tara'nın arkamdan hareketlendiğini ve bir şey söylemek için ağzını açtığını gördüm ama tek yapmak istediğim yalnız kalabileceğim bir yer bulmaktı o an, kalabalık ve popüler bir mekânda olsak bile. Bu yüzden dar koridora ilerledim ve kızlar tuvaletine girdim, üç kabin de boştu.

Kapıyı kilitledim.

Ne düşüneceğimi bilemiyor olmamın sebebi kafamın içindeki fırtınaydı ama parmaklarım ne yapacaklarını biliyorlardı, çantamı açıp telefonumu çıkartırken en azından; böyle düşünmüştüm. Arama motoruna Varis Adin ismini yazdığım an son birkaç haftada girilen tonla haber ekranda patladı. İnternetin bu kadar hızlı olmasından nefret etmiştim, en azından sayfa dolana kadar bana nefes almak için zaman tanımalıydı.

Telefon elimden düştüğü an yüzümü sıvazladım, fotoğrafını görmüştüm ve yalnızca bir saniye sürmüştü. Ayaklarımın üzerinde yere çöktüm, sırtım kapıya yaslıydı. Telefonu yerden aldım. Görsellere girdiğim an, ismini arattığımda çıkan linklere eklenmiş fotoğraflar bir bir ekrana dizilmişti.

Restoranı biliyordum. Bir süre önce birkaç hafta geçirmek için İtalya'ya gittiğimizde başkentin en popüler caddelerinden birinde, duvarları begonvillerle kaplı bir sokağın

köşesindeki aynı restoranın en güzel köşelerinden birinde oturmuştuk. Onlar en güzel köşede değillerdi, biraz arkada kalıyorlardı ama fotoğrafları çeken her kimse kadrajından kaçmamıştı.

Cecile Brodeur... Modelin adı buydu. Fransız'dı. Buğday tenli, altın sarısı dalgalı uzun saçları ve ince uzun bacaklarıyla restoranın arka bahçesinde otururken paparazzi tarafından çekilmiş habersiz fotoğraflarda bile böyle görünüyorsa kesinlikle sosyal medya hesaplarına bakmak istemiyordum.

Masalarında birer fincan kahve duruyordu, ikisi de geriye yaslanmıştı. Gözlerimi nihayet karşısında oturan figüre çevirdiğimde alt dudağımı öyle sert ısırdım ki kanın metalik tadı dilime geldiğinde hissettiğim acı neredeyse tatlı hissettirmişti.

Acı neredeyse tatlı hissettirmişti. Onunlayken hissettiğim buydu. Onu gördüğümde hissettiğim buydu. Geceleri odamda, salonda, bazen aynada yüzünü gördüğümde hissettiğim buydu; başına kapüşonunu geçirmiş parkta yürüyen birini sırf arkadan ona benzettim diye yüzünü net bir şekilde görüp o olmadığına inanana kadar takip ettiğimde hissettiğim buydu, içinde tarçın olduğundan habersiz bir şekilde ikram edilen tatlıyı yediğim an aldığım tatla tuvalete kusmaya koşarken hissettiğim buydu. En ufak bir şey bana aklımı ve kontrolümü kaybettirebiliyordu ve aylar boyunca hissettiğim buydu.

Güzel Fransız modelin karşısında otururken üzerinde klasik beyaz bir tişört vardı ve güneş gözlüğü takıyordu, alnına düşen bir tutam saçı dikkatle süzerken yüzünün her kıvrımını hatırlıyordum. Dudaklarındaki ruhsuz duruşu, sert çenesini, gözlüğünü çıkarmış olsaydı karşısındakini dikkatle dinlerken bile takındığı ilgisiz bakışlarını... Ama o

her zaman dinlerdi. Algıları her zaman açıktı. Sadece göstermezdi. Herkese değil.

Restoranın aslında ünlü bir otele ait oluşu ve otelin restoranında görülmüş olmalarından ne çıkarmam gerektiğini bilmiyordum ama ellerim titriyordu. İsmini ağzıma almayı bırak, sanki çok kötü bir şey yapmış gibi varlığını yok saymış ve doktorumla seanslarımızda bile ona Varis'le ilgili hiçbir şey anlatmamıştım. Hep çocukluğuma, aileme ve son birkaç ayda öğrendiklerime odaklanmıştık. Hep benim sindirmem ve sağlıklı bir düşünce yapısına dönebilmem için ilerlemeye çalışmıştık. İçimde bir şeyler arkasına bile bakmadan kaçarken... Yarım adım dahi olsa ilerlemeye çalışmıştık.

Bir şeyleri halledemeden ona gidersem onun yıllar boyu katettiği yolu yok etmekten, kriz anında ağzımdan çıkabilecek sözlerle geri dönülmez bir yola girmekten, en çok da benim yüzümden acı çektiğini görmekten korkmuştum. Ve saf korku hükmetmişti bana o andan sonra.

Her ne kadar hâlâ bazı geceler uyuyamadığımda otobüs terminaline yürüyor olsam da.

Yakınlaştırdığım fotoğrafın kenarındaki çarpı işaretine tıklayıp başka fotoğraflara da göz attım. Aynı gün *Cecile*'le çekilmiş birkaç fotoğrafı daha vardı; restorana girerken eli kızın arkasındaydı ve onu masaya yönlendirmişti. Bir noktada *Cecile*'in elini kaldırıp yüzüne uzandığı ve güneş gözlüğünü çekip çıkardığı bir an vardı, sertçe yutkunurken dişlerimi sıkmama sebep oldu bu poz.

Haber başlığına tıklamaya cesaret edemeyerek Instagram uygulamasını indirdim ve hızla kullanıcı adım ve şifremle hesabıma girdim. Aylar sonra ilk defa uygulamaya giriyordum ve birçok şey değişmişti. Hızla hesabına tıkladığımda, en son paylaştığı gönderinin bir ay önce olduğunu gördüm.

Takipçi sayısı normalin en az on katıydı. İnsanlar bir anda onu takibe almışlardı, neden, o kadar aktif bile değilken? Aktif kullanmadığını biliyordum. Hikâye bile paylaşmazdı. Babasının verdiği röportajın popülerliğindeki etkisi büyüktü. Elbette zengin bir işadamının yakışıklı oğlu kameralar karşısında görülürse ilgi çekecekti. Ama Varis'in ilgi çekmek için soyadına bile ihtiyacı olmadığı düşünülürse...

Birkaç post aşağıda fotoğrafımı gördüğümde tekleyen kalbim bu krizi daha sonra pişman olacağım bir şey yapmadan çıkarmama yardımcı olmuyordu ama sekiz ay olmuştu. Çok fazlaydı. Bunu biliyordum. Ayrıca zaman algımı yitirdiğimi ve karanlık bir yerde olduğumu da biliyordum uzun zamandır.

Korkak kara parçası. Ada, onun için gerçek bir lakaptı kullandığı. Bu fotoğrafın açıklamasız yüklendiğine emindim, daha sonradan düzenlemişti. Çok önceden paylaşmıştı, geçen sene... 22 Aralık'tan önce...

Karanlık bir fotoğraftı, dışarıda çekilmişti. Hafızam o kadar berbattı ki ne zaman olduğunu bile hatırlamıyordum. Üzerimde bir kazak vardı ve gülerken birine ters bir bakış atıyordum. Alena'nın doğum günü partisinde mi çekmişti? *Hayır. O parti senindi. Senin doğum günün. Öyleydi.*

Postlarda yukarı çıkarken Varis'in sahada arkadaşlarıyla çekilmiş bir fotoğrafına denk geldim. Anında tanıdık yüzler görmüş ve gülümsemiştim. Alper, Reha, Gökay... Koç ortalarında duruyordu ve yukarı koca bir kupa kaldırıyordu. Şampiyonlardı.

cecilebrodeur: ***Congrats!***

Hesabına tıkladım. Ardından göğsüme çöken ağırlığa dayanamayarak geri döndüm. Çok güzeldi. Daha fazla

bakamazdım. Sinirleniyordum. Damarlarımdan kan değil kıskançlık akıyordu.

Varis'in bir sonraki postu okulun havuzuydu. Etrafta kimse yoktu. Kelebekler göğüs kafesimde kanat çırparken hatırladım; beni tribünde uyurken yakaladığı ve gitmeme izin vermediği, sudan korktuğumu anladığı an suya attığı geceyi. Ne düşünmüştü? Üzerine giderse hemen aşabileceğimi mi? Daha sonra partideyken Kumsal beni ittiğinde anlamış olmalıydı ki düşersem, boğulur ve ölürdüm.

Tıpkı Açelya Doran'a yıllar önce olduğu gibi.

Daha sonra yine bu havuza bu sefer kendi isteğimle girmiştim. Belime sarılı güçlü kollarını ve avuçlarımın altındaki omuz kaslarını hâlâ hissedebiliyordum, saçlarının şampuan kokusunu ya da antrenmanlardan hemen sonra yanına damladığımdaki terini seviyordum. Onunla ilgili her şey beni ona çekiyordu, çekmişti. Bir mıknatısın iki farklı kutbu gibi, birbirimize çekilmiştik...

Fotoğrafın altında *Cecile*'in "••" emojisi vardı.

Bir sonraki fotoğrafı Alper'in çektiğini düşündüm çünkü altına bir sürü yorum yapmıştı, belki de ilk defa bir fotoğrafta yansıma da olsa yalnızca Varis vardı. Çatık kaşlarla birine bakıyordu, kollarını göğsünde birleştirmişti ve bu pazılarının şişmesine sebep olmuştu. Fotoğraf iki ay öncedendi. Kendine iyi bakıyordu.

Cecile'in fotoğrafın altına kalp emojisi attığını gördüğüm an yorumlara öyle bir koştum ki ne yaptığımın farkına geri çıkana kadar varamadım; siktir, ben de bundan korkuyordum. Fotoğrafı beğenmiştim.

Geri almalı mıydım? Fark eder miydi? Masada onun bir süredir aktif olmadığı söylenmişti. Yüzlerce bildirim alıyor olmalıydı, kesinlikle uygulamanın bildirimleri toptan kapalıydı yani fark edemezdi beni. Mümkün değildi.

Beğeniyi geri çekip avuçlarımı yüzüme yasladım ve bir süre orada öylece durdum. Dizlerim acıyordu pozisyondan dolayı ama tuvalette yere oturamazdım, ayağa kalkacak cesareti de bulamıyordum kendimde.

Ardı ardına gelen ve nerede olduğumu soran Meriç'in mesajları yerini aralıksız titreşime bıraktığında beni aradığını biliyordum ama herhangi bir tepki vermeden önce kendimi toparlamam gerekiyordu.

Tamam, pekâlâ. Belki de arkadaşlardı. Ama hangi kız onunla yalnızca arkadaş olmak isterdi? Belki de sadece takılmışlardı. İtalya'da. Evet. Otelde.

Kahretsin. Belki de bunun olacağını bildiğim için internetle arama mesafe koymuş ve bir şekilde aylar boyu uzak kalabilmiştim, şimdi ise sosyalleşmek için oturduğum ilk masada suratıma vurulan bu oluyordu. Kafesime geri dönmeliydim çünkü başımı parmaklıkların arasından çıkarmak bile iyi bir fikir değildi.

Ya da şimdi bir bilet alıp İstanbul'a gitmeliydim.

Aniden masaya düşen fikir, hızla doğrulmamı sağladığında bacaklarım o kadar acıdı ki düşmemek için duvara tutunmak zorunda kaldım. Yapabilir miydim? Bunca zaman sonra? Ama zaten yapamamamın sebebi de bu değil miydi? Bunca zaman sonra.

Ben yalnız kalmak istemiştim, nefes alabilmek ve düşünebilmek için alan istemiştim ve o da bana vermişti. Bu alanın karanlık bir boşluğa dönüşeceğini ve benim içinde kaybolacağımı bilemezdi, ben de bilemezdim; kimse bilememişti. Ve kimse bir şey yapmıyordu. Ben dahil. Çünkü herkes şu an her şey nasılsa bundan memnundu.

Bu düşünce görüşümü bulanıklaştırdığında başımı duvara yaslayıp gözlerimi sımsıkı kapattım, çenemden aşağı inen gözyaşları boynumu gıdıklıyordu ama silecek gücüm

dahi yoktu. Hiçbir şeyi yokken nasıl her şeyini kaybedebilirdi insan? Ben bir şekilde bunu başarmıştım.

Kapı tıklandığı an yerimden sıçradım, gözyaşlarımı sildim. Uzun bir süredir tuvaletteydim ve kapıyı kilitlemiştim, biri içeri girmeye çalışıyordu.

Kilidi çevirdim, ardından kapıyı açtım. Karşımda duran kişi bir kız değil, Meriç'ti. Üzerinde hiçbir şey yoktu, altında ise buraya gelirken giydiği mavi şort vardı. Gömleği batmış olmalıydı ki çıkarmıştı. "Açelya?" dedi şokla içeri girerken bir adım geri gittim. "Ne oldu? Neden ağlıyorsun? Kızlar bir şey mi yaptılar yoksa? Az önce masalarında olduğunu ama koridora girdiğini söylediler, ben de tuvalette olduğunu düşündüm. Aradım ama açmadın..."

"Kaybettim," dedim dudaklarımdan kaçan acı dolu bir sesle, bıçak kadar keskin bir solukla birlikte. Ağlamaktan nefret ediyordum. Çenem kasılıyordu, yüzüm buruşuyordu, gözyaşları kaşındırıyordu. Ama bu hâlim tanıdıktı. Başkalarına olmasa bile aynada görmeye alışkındım.

"Neyi kaybettin?" Meriç kapıyı kapattı, sesi o kadar yumuşaktı ki beni daha da kıyıya itiyordu.

"Onu kaybettim." Oksijen kıtlığı vardı tuvalette, duvarlara bakıyor ve yalnızca üzerime geldiklerini görebiliyordum. Hepsi buydu. "Gitti." Sen ona gitmedin. Gidemedim. "Kaybettim." Avuçlarımı yüzüme, derimi soymak istercesine bastırarak gözyaşlarımı silmeye çalıştığımda dik duramıyordum, karnımdaki sancı gerçekti ve iç kanamam var gibi hissettiriyordu. Doğrulamıyordum.

"Nefes al, sakin ol, halledeceğiz..." Meriç'in ellerini kollarımda hissettim, beni doğrultmaya çalışıyordu ama kontrol edemiyordum. İçeri girmek için kapıyı açan birkaç kız gördüm ama sesimi duydukları ve beni gördükleri an ortadan kayboldular. "Neyin var? Ne oldu? Açelya gel dışarı çıkalım..."

Ters efekt. Sebebi buydu. Sürekli geçmişi hatırlamanın bir yolunu bulmaya çalışmıştım ve seanslar biraz olsun yardımcı olmuştu ama kafamın içinde açılmaması gereken bir kapıyı da açmıştı. Her şey çok fazla geldiğinde o göl kenarına geri dönüyordum, ayağım yeniden kayıyordu ve buz gibi suya düşüyordum; göl suyunda oksijen yoktu, nefes alamıyordum. Şimdi de nefes alamıyordum.

Birkaç dakika geçti, zaman kavramı yine bükülüp şekil almayı reddetmişti. Hıçkırıklarım ve çarpıntım hafiflemeye başladığında Meriç beni o tuvalet köşesinden çıkarabilmeyi başarmıştı, hiçbir şey söylemeden arka taraftan sahile çıktığımızda ayağımın altında sıcak kumları hissettim. "Gel," dedi Meriç, şezlonglardan birine beni oturturken. Hemen karşımdakine de kendi geçmişti. "Anlat. Ne oldu?"

"Bir şey olmadı." Ona bakmıyordum, dirseklerim dizlerimdeydi ve sürekli saçlarımın arasından geçiriyordum parmaklarımı gergince.

"Yalan söylemendense sessiz kalmanı tercih ederim Açelya, şimdi ya dökül ya da sus. İkisi de birer seçenek." Meriç ayağa kalktığında başımı kaldırıp ona baktım. Gidiyor muydu? "Piçin teki gömleğime içki döktü. Kafenin önünde güneş alan demirlere asmıştım, şimdiye kurumuştur biraz olsun. Gidip alıp geleceğim. Su da alacağım. Başka bir şey istiyor musun?"

Başımı iki yana salladım.

Giden sendin, dedi kafamın içindeki ses. Onu en çok gözlerimi kapatıp avuçlarımla yüzümü koparmak istercesine sıvazlarken duyuyordum ve duymak istediğim şeyleri söylemiyordu. *Sen gittin. Şimdi aylar sonra önüne baktığı için onu suçlayabilir misin?*

Hayır. Suçlayamazdım. İstanbul'daki son günlerimin anısı fazlasıyla yoğundu bu yüzden her şeyi net hatırlamıyordum ama Varis'in defalarca kez beni kalmaya ikna etmeye

çalıştığını hatırlıyordum. En sonunda gitmek istediğimi kabullenmişti ve onu en son, yatağında huzurla uyurken görmüştüm. Kollarının arasından öylece çıkıp gidebilmiştim.

Yine giderdim. Kendimi tanıyordum. Herkes her şeyi bildiğinden ve bilmediğim her şey bir anda üzerime devrildiğinden, enkazın kendisi olmayı reddederek o enkazdan çıkmayı istemiştim. Varis'e karşı hissettiklerim beni kalmaya ikna edebilecek kadar güçlü değildi çünkü en başında onun için gitmiştim.

Bir adım geri çekilecek, olanların üzerinden geçecek, sindirecek ve iyileşecektim. Plan buydu.

O beni tanımıştı. Okulun koridorunda karşılaştığımız ilk gün beni tanımıştı. Belki dedikodular ve zorbalığı alevleyen Alin'di ve Kumsal da kapılıp gitmişti ama her şey Varis'in bir elimi tutuşuna bakardı. İlk gün, hiçbir şey söylemeden elimi tutsa ve beni bir köşeye çekse, tanışmamız böyle olsa dahi ve yine bildiklerini gizlese... Bu bile daha iyi bir senaryoydu. Olanların olmasına izin vermesinin sebebi onun bile kabul etmek istemediği, içinde, derinlerde bir yerde bana olan öfkesiydi.

Küçük olman bir şeyi değiştirmez. Büyüklerin odasını karıştırıp eşyalarını oyun oynamak için çalmak bir bahane değil! Her çocuk biraz yaramaz olur ama sen çok daha fazlasıydın, Açelya; sen annemi öldürdün, Azra'yı öldürdün, Kemal Bey'i öldürdün. En kötüsü de sen düğmeye bastın, onlar kilometrelerce ötede can verirken sen ayağa kalktın ve hiçbir şey olmamış gibi odadan çıkıp gittin. Devam ettin hayatına. Hiçbir şey olmamış gibi.

Hiçbir şey olmamış gibi yaşadım yıllarca.

Hiçbir şey yapmamış gibi.

Bu kötülüğü ona, onlara yapmamış gibi.

Alena'nın eve getirdiği bir disk vardı, çocukluk fotoğraflarımız ve videolarımızla dolu. Genelde yalnızca aile içi görüntülerden oluşuyor olsa da bir şekilde içine Süheyla Hanım'ın çektiği bir video karışmıştı. Uyuyamadığım bazı geceler videoyu açıp izliyordum. Odam karanlık oluyordu ama Alena'nın hediye aldığı küçük projeksiyon makinesiyle boş duvara yansıttığımda etraf aydınlanıyordu. Etrafı aydınlatan videodaki çocuklar mıydı, Süheyla Hanım'ın kahkahaları mıydı bilemesem de...

Çok küçüktük. Üzerim kirliydi. Ama Alena'nın dediğine göre saat başı kıyafet değişsem bile hep kirletirdim ben. Anasınıfına yakın bir parkta koşuyordum etrafta, Süheyla Hanım ise yere oturmuş oyuncak arabasını anlamsızca kumların arasına daldırıp çıkaran Varis'i konuşturmaya çalışıyordu. Başı eğik olduğundan bir şey görünmüyordu.

"*Arkadaşlar çoğu zaman sana gelmez, senin gidip onların oyununa dahil olman gerekir,*" diyordu Süheyla Hanım oğluna, uzanıp siyah tutamlarının arasından parmaklarını geçirirken. Varis o an başını kaldırıp annesine bakıyordu. Siyah kirpiklerinin arasındaki büyük, gri gözleriyle o kadar güzel bir çocuktu ki hıçkırıklara boğuluyordum.

"*Arkadaş istemiyorum,*" diyordu annesine, o yaşta bile sakindi. Yalnızdı.

"*Peki ya Açelya? Onunla da mı oynamak istemiyorsun? Geldiğimizden beri seni tramboline çıkartmaya çalışıyor. Bence denemelisin, eğlenceli görünüyor.*"

"*Hayır anne,*" diyordu Varis. Neden ama? Neden istemiyordu ki beni? Yirmi yaşındaydım ve beni istemeyen küçük bir çocuk için hüngür hüngür ağlıyordum. Belki de hissetmişti uğursuzluğumu. Ona yapacaklarımı... Annesine. Kuzenine. Arkadaşının babasına. Biliyordu.

Büyüyüp karşıma çıkmalıydı, bir sabah günaydın dese yeterdi; tebessümüne gerek bile yoktu, öylece salıverirdim

kendimi. Öylece alırdı beni avucunun içine. Sanki onu beklemiş gibi yıllarca, sanki hiç yaşamamış gibi önceden; gözlerine baktığım ilk an, yüzünü ezberlemeye çalışmıştım. Yüzünü ezberlediğim ilk an, teslim olduğumu anlamıştım.

"Al," dedi Meriç, karşımda dikiliyor ve bana bir şişe su uzatıyordu. "Suyu okuyup üfledim. İç de doğruyu söyle."

Gülmek istedim, gülebilmek istedim. Ama kaslarıma bu emri verebilmek için fazla zarar görmüştü beynim. Suyu alıp kapağını açtım ve birkaç yudum içtim. Bu sırada Meriç gömleğinin düğmelerini ilikliyordu, karşıma geçip oturdu ve dirseklerini açtığı dizlerine yasladı.

Ona doğruyu söylemek istedim. Bunca zaman ona bir şey anlatmamı beklememiş, sadece kötü zamanlarımda yanımda olmuş ve kendi eğlenirken beni de eğlendirmeye çalışmıştı. "Benim hayatımda... Biri vardı."

Meriç şokla ayağa fırlarken avuçlarını birbirine çarptı. "Allah çarpsın biliyordum ya!"

"Nasıl?"

"Nasıl mı?" Elleri belinde, güldü. "Sana Kerem'i ayarlamaya çalıştığım haftayı hatırla, düşüncesine bile çıldırmıştın. O zamanlar depresyon tarafından yutulduğun için yeni birileriyle tanışmanın düşüncesi fazla geldi diye düşünmüştüm ama sonra Alena'yla konuşunca imalı bir şekilde bunun imkânsız olduğunu söyleyip göz kırpmıştı. Sonra ben mesajı yanlış alarak senin kızlardan hoşlandığını düşündüm..."

"Meriç!" Ayağa fırladım. "Sakın bana Helen'in bu yüzden sahilde içtiğimiz akşam bana yaklaştığını söyleme!"

Meriç kaşlarını kaldırdı. "Yakınlaştınız mı?"

"Beni öpmek istedi seni geri zekâlı, onunla konuşmuş muydun?"

Meriç'in bir eli belinde, diğeri suçlu bakışlarını gizlemek için eğdiği başındaydı. "Sadece ima etmiş olabilirim... Ama onun telefon numarasını isteyen sendin!"

"Bana 'insomnia'sı olduğunu söyledi, bir içecek karışımının iyi geldiğini! Bu yüzden istemiştim!"

"Ha." Durdu. Sırıttı, ardından şezlonga geri oturdu ve benim de oturmam için önündekini işaret etti. "Her neyse. Kriz anıydı ve doğru düşünemedim. Sanırım ben sevgilimden ayrıldığım için arkadaşıma birini ayarlama gibi gereksiz bir çabaya düşmüştüm, vahşi zamanlardı. Beni affetmeye ne dersin?"

"Kalbini kırdım, ya incittim bir şekilde, benimle bir daha konuşmak istemedi. O gece de kalkıp gitmişti," diye homurdanarak yerime oturdum. "Bravo sana Meriç."

"Halledilir ya. Bakılır çaresine. Geçen gece bir barda partilerken karşılaştık, gayet nazikti. Bir daha ortama girmek istersen konuşursunuz, ilgisinin yalnızca bir haftalık yani yeni olduğunu biliyordum. O kadar da önemli değil..."

"Bir hafta?" Dilimi dişlerimin üzerinde gezdirdim, ardından öfkeyle kenardaki küçük taşlardan birini alıp Meriç'e fırlattım. "Bana neden tek kelime etmedin bu konu hakkında?"

"Bence etsem bile şimdiye hatırlamazdın, o uyku ilaçları seni mahvetti," dedi masum bir sesle, attığım taştan kaçmak için bir harekette bulunmamıştı ama bacaklarını ve kollarını kendine çekerek kafasını korumuştu. "Bak konuyu dağıtıyorsun, yapma. Şu an hiçbir şey senin eski sevgilinden önemli değil tamam mı?"

"Konuşacak bir şey yok," dedim az önceki konudan dolayı hâlâ taze hissettiğim öfkeyle. "Bir noktada yaşadıklarımız fazla geldi, zaman istedim. Son sınıfın ikinci dönemini

burada bitirdim, yeni yıla girdiğimizden beri uzaktayım. Döneceğimi söylemiştim."

"Döndün mü?"

"Sence dönmüş gibi mi duruyorum Meriç?" Kollarımı açarak etrafı gösterdim. "Ve sanırım başka biriyle görüşüyor. Bunu öğrendim. Bu kadar."

"Bu kadar değil," dedi Meriç alaylı bir ifadeyle. "Az önce tuvalette seni öyle görünce aklımı kaçırdım, dakikalarca içli içli ağladın. Seni daha önce hiç böyle görmedim. Siktir ya ben seni o depresif hallerine rağmen hiç ağlarken bile görmedim Açelya. Kalbini kırdı değil mi?"

İçimdeki hislerin dışavurumu olarak Meriç'e ters bir şekilde baktım. Varis benim kalbimi kıracak hiçbir şey yapmazdı, en azından hayatıma girmeye çalıştığı andan sonra onu tanıdığım kadarıyla. Ama her şeyi biliyordu ve bana tek kelime etmemişti. Anlatmayışını anlıyordum, geçmişte biz çocuktuk ve ebeveynlerimiz tüm bu olayların sebebiydi dolayısıyla onların planı işliyordu. Varis, her şeyi bana anlatarak bir şeyleri riske atamazdı. Yakut Doran yakalanmalı ve doğru suçlardan cezasını çekmeliydi. Sahra denilen o kadın da.

"Başka biriyle görüşüyor diyorsun. Sen burada aylardır kendini parçalıyorsun, o ise seni beklemek yerine başkasıyla görüşebilecek kadar iyi durumda." Meriç ayağa kalktı, şezlongda yanıma oturdu. "Aylardır uzaksınız, belki zaman isteyen sen olabilirsin ve geri dönmeyen de sensin ama hâlin ortada. Korktuğunu gözlerinde görebiliyorum Açelya, hâlâ dolu dolular..." Bir kolunu sırtıma sardığında, başımı omzuna yasladım. "Ne, biliyor musun? İstese o gelirdi. Nerede olduğunu bilmiyor mu? Seviyorsa kendi gelseydi!"

"Biliyor ama gelemez. Gelmez. Onu tanımıyorsun," dedim hâlâ istemsizce akan yaşları silerken. "Söz verdim. Ben

döneceğim dedim. Gelemez. Gelmez. Elinden aldım ben onun gelme seçeneğini."

"Ve şimdi hayatında başka biri var diye gelmez diyorsun. Ya da sen dönsen de çok geç olduğunu düşünüyorsun?"

"Hayatında biri var demedim, biriyle görüşüyor dedim." Meriç'in omzundan kalktım ve ıslak kirpiklerimin arasından ona sert bir bakış attım. "Bak, ben kafamda kuruyor olabilirim şu an tamam mı? Çünkü ben hep kafamda kurarım. Eskiden de kurup kurup ona patlıyordum, hiçbir suçu yokken. Ve sen onu da eski beni de tanımadığın için beni ateşliyor olabilirsin şu anda."

Meriç güldü. "Nasıl yani? İstanbul'a dönüp onu başka biriyle yakın görsen de kafanda kurduğunu mu düşüneceksin? Yapma, Açelya. Erkekleri bundan daha iyi tanıyor olmalısın."

"O diğerleri gibi değil ya da diğerleri nasılsa bilmiyorum... Başkalarıyla birlikte olmadım."

"Dalga geçiyorsun," dedi Meriç bir tutam saçı kulağımın arkasına sıkıştırırken. "Ona olan bağını yüzünden okuyabiliyorum şu an, bunun sebebi ilk aşkın olması. İlk aşklar hep böyledir. Sonra başkalarıyla tanışırsın, aynı havai fişekler yine patlar gökyüzünde... Olay ne biliyor musun? Bir yiyeceği ilk tattığında enfes gelir, delirirsin. Ama onu defalarca kez tekrar tekrar yersen... Zamanla alışırsın. Tadı yine güzeldir ama ilk seferki gibi değildir. Diğerleri arasından hep sıyrılacak ama yalnızca bir illüzyondan ibaret olacak..."

"Böyle konuşma," dedim ayağa kalkarken, düşüncesine bile dayanamayarak. Gözlerim yanıyordu yine. "Biz çocukluk arkadaşıyız. Öyleydik. Lisede birbirimizi bulduk. Aramızdaki bağ, senin hayal edebileceğinden çok daha farklı..."

"Tamam o zaman." Meriç de ayağa kalktı. "Gelsin diyorum, gelemez ben elinden aldım o şansını diyorsun. Gel gidip bilet alalım, İstanbul'a dönüşünde yanında olayım. Çık karşısına, bakalım neler oluyor o zaman?"

Ayaklarımdaki kumu tekmelerken başımı kaldırıp ona baktığımda gayet ciddi duruyordu. Bir an bu düşünceyle yanıp tutuştum. Nasıl olabileceğini hayal ettim. Evine gitsem... Reşit Bey açardı bana bahçe kapısını. Sonra ev zilini çalsam... Belki yine içeride yalnızsa ve duymayacak gibi olursa diye Reşit Bey evin kapısını da açardı. İçeri girerdim. Gece vakti ya da sabahın erken bir saati... Yatağında uyuyor olsa.

Gri gözlerinde sakladığı ve çoğu zaman yalnızca öfke olarak ortaya çıkan acı, o uyurken yüzünde olmuyordu çünkü uyurken rahattı, kaşlarını çatmıyordu. Kaybedilen çocukluğuna rağmen geceleri kâbusların onu avlamıyor oluşu beni rahatlatıyordu ama daha sonra uyku hakkında söylediklerini hatırlıyordum ve tarifsiz bir ağırlık göğsümde yerini alıyordu. Uykuyla sorunları olmayan hiç kimse, uyumanın vakit kaybı olduğunu söylemezdi.

Aylardır, nasıl uyumuştu? Neler yapıyordu? Sınavı nasıl geçmişti? Okul için nasıl planları vardı? Yurtdışına çıkacak mıydı? Onun sahip olduğu notlarla, eğer çıkmazsa bu bir kayıp olurdu. Balamir Bey'in hoş karşılayacağını düşünmüyordum üstelik. Varis'in çocukluğundan beri babasının mirasını devralmak için yetiştirildiğini biliyordum, bu yüzden olağanüstü zekâsının yanında sıkı çalışmıştı ve okul sınavları onun için hiçbir şeydi.

Onu yurtdışında, büyük bir üniversitenin kampüsünde hayal ettim. Bir kot, bir tişört; bu basit ikili yalnızca onun vücudunda sergilenirse ilgi çekici durabilirdi. Kolunun altında bir kitap, güneş gözlüğü takılı, dersliğine ilerlerken

dilini dudaklarının kenarına değdiriyor ve elini saçlarından geçiriyor. Orada. Yabancı bir ülkede.

Uzakta.

Benden uzakta.

Ama hep öyleydi. Bunca zaman öyleydi ve bununla bir sorunum yoktu. Onu özlemek, kollarının arasında olmayı istemek, nefesini saçlarımın arasında hissetmeyi dilemek günlük bir ihtiyaçtı ve dayanılabilirdi. Artık öyle hissettirmiyordu, bunun sebebi onu başka biriyle birlikte görmem miydi?

İtalya'da? Oraya neden gitmişti sahi, buluşmak için mi? Bu fazlaydı. Bu, onun için bir şey ifade ediyor olmalıydı.

Varis, sekiz ay önce o evde bıraktığım kişi değildi artık. Ve ben geri dönersem, her şeyden öte, bununla da yüzleşmek zorundaydım.

Düşünmekten aciz donmuş bir akılla cep telefonumu çıkardığımda rehberde ismini aradım, ardından numaranın üzerine tıkladım ve kulağıma götürdüm. "Kimi arıyorsun?" diye sordu Meriç, ardından gözleri büyüdü. "Yoksa çocuğu mu?"

Elimi kaldırıp onu susturdum. Telefon çaldı, çaldı, çaldı; üçüncü çalışta açıldığında karşı taraftan gelen ses boğazıma koca bir yumruyu oturtmuştu.

"Efendim?"

Soğuk, dedi iç ses. *Soğuk. Soğuk. Soğuk.* Ekranda ismini gördü ve telefonunu böyle açtı. Soğuk bir "Efendim?" ile. *Artık sen bu kadarsın. Bunu sen yaptın.*

Bunu sen yaptın.

Arkadan tanımadığım bir kızın sesi geldi, nefesimi tutarken fark etmiştim ki hafif müzik sesi de geliyordu. "Varis!" diye bağırdı kız, çok da uzakta değildi. "Sana da bira açıyorum!"

Bunu sen yaptın.

Telefonu kapatmak yerine kuma attım.

Bunu sen yaptın Açelya. Sakın unutma.

Meriç sonuna kadar açtığı ağzıyla bana şok olduğunu belirten bir bakış atarken bense doğruca yere bakarak nefes almaya çalışıyordum, ellerim titriyordu. Arkadaki kız her kimse *Cecile* bile olamazdı çünkü o Fransız bir modeldi ve Türkçe bilmediğine bahse girebilirdim. En azından bu kadar iyi bir şekilde. Başka biri. Kaç taneydiler?

"Zenginliğin gözü kör olsun amına koyayım, şu hâle bak kız telefonu kuma attı ya," diye homurdandı Meriç, üfleyerek kaba yapışan kumları temizliyordu. Telefonumu ne zaman yerden almıştı bilmiyordum ama aramayı sonlandırdığını ana ekrandan görebilmiştim. "Canım benim cebindeki para bu kadar batıyorsa çöpe atmak yerine yakın arkadaşına bir jest yapmaya ne dersin?"

Ona baktım, ardından tekrar yere baktım; kalp atışlarım hızlıydı ve ateş basmıştı, beynime kan gitmiyordu. Onu aramıştım. Niye aramıştım ki? Ve daha da kötüsü telefonu açmıştı. Buz gibi bir "Efendim?" ile. Tıpkı Safir'deki gibi. Aynı korkunç sesle.

Varis gerçekten soğuk biriydi. Bu yanını ne kadar çabuk unutabilmiştim? Halbuki onu gerçekten tanıdığım zaman kadarını bakışlarında buz tutarak geçirmiştim. Belki de kızgındı. Evet. Kızgın olmalıydı. O kadar öfkeliydi ki benden nefret ediyordu artık. Hem değer verdiği insanların ölümüne sebep olmuştum hem de kalmam için yalvarırken bencilce kaçıp gitmiştim.

Ama nasıl kalınırdı bilmiyordum. Ve en kötüsü de hâlâ bilmiyordum.

Kaçıp gitmek bencilce miydi? Bana göre kalmak bencilceydi. Konuşamıyor, yiyemiyor, düşünemiyor, ders çalışa-

mıyor, odaklanamıyor, anlayamıyordum. Aylarca terapi ve ilaçlarla yol katetmeye çalışmıştım ve daha yeni yeni dışarı çıkıp insanların arasına karışmaya dayanabiliyordum, ablama bile; Alena'ya, hak etmediği şekilde soğuk davranıyordum. Tek yapmak istediğim yatağımın içinde film izlemekti. Tek yapmak istediğim hamakta kitap okumaktı. Tek yapmak istediğim sahildeki kayalığa çıkıp atlamaktı.

Atlamıştım.

Ve o gece, Alena'nın farklı bir yanıyla tanışmıştım. Çok ağır ama duymam gereken şeyleri söylemişti bana. Eğer ablam yanımda olsaydı Varis'i aramazdım.

Bana sormuştu. İstanbul'a giderken onunla gelmem için teklifte bulunmuştu. O kadar gergin bir andı ki çünkü Milas da mutfaktaydı ve her ne kadar dikkati önündeki bilgisayarda olsa da beni dikkatle dinlediğini biliyordum. Ummuştu. O bile bir şeyler ummuştu. En ufak bir şey, belki olumsuz bir cevap bile... Ve ben her ne yapıyorsam onu yapmaya devam etmiş, Alena hiç sormamış gibi davranmıştım.

Daha kendi odamda, çürümüş çiçeklerimin yanındaki tekli koltukta her gece oturan hayaletle konuşamıyor; ondan tarafa bakamıyordum... Neden bu kadar zordu? Hiç düzelmeyecek miydi? Ne yapmam gerekiyordu?

Birkaç dakika nefes almak ve aklımı yerine getirebilmek için sahilde yürüdüm. Meriç hemen yanımda yürüyordu ama ilk defa sessizdi. Teklifini kabul etmemiş ama reddetmemiştim de yalnızca yanlış bir şey yapmaktan korkuyordum ama hiçbir şey yapmayarak da yanlış yaptığımı biliyordum.

"Hava bozuyor," dedi Meriç en sonunda önüme geçip beni durdurarak, başını kaldırıp yukarı baktı ve ardından gözlerini etrafta gezdirdi. Onunla birlikte ben de dikkatimi

etrafa verdiğimde güneşin çoktan gökyüzünü kaplayan gri bulutların arkasına saklandığını fark etmiştim.

Sahil boşalıyordu. Deniz motorundaki görevliler insanlara denizden çıkmaları gerektiğini söylüyordu ve kumsaldaki kafeler uyarı yapıyordu. "Eve dönsek iyi olur."

Meriç kafasını salladı. İçeri girdiğimizde Tara'yı kasada hesabı öderken gördüm, göz temasını direkt kestim ve kapıya ilerledim. Meriç kapıyı açtığı sırada Tara'nın platin sarısı saçları kadraja girdiğinde, hemen önümüzde belirmişti. "Açelya," dedi gergin bir sesle, dönüp Meriç'e bir bakış attı. "Ben de sizinle gelebilir miyim siteye kadar?"

"Arkadaşların nerede?" diye sordu Meriç. Geçen sefer olanlardan sonra Tara'dan hoşlanmadığını sesinin tonundan anlayabilirdiniz.

"Onlar sinemaya gittiler, ben eve dönmek istedim." Cüzdanını omzuna astığı plaj çantasının içine attı. "Lütfen, yalnız kalmak istemiyorum sadece."

"Yalnız kalmak derken?"

Meriç'in sorusunu duymazdan gelerek Tara'nın kolundan tuttuğumda başımı da onaylarcasına sallamıştım, yalnız kalmak istememesinin tek sebebi eski sevgilisi olabilirdi. "Bu kadar ciddi olduğunu fark etmemiştim durumun."

"Ne durumu?"

Meriç arkadan gelirken Tara'yla merdivenlerden indik, sokaklardaki masa ve sandalyelerini topluyordu esnaf. Sitelere gitmek için çarşının içinden geçmemiz gerekiyordu.

Başımı arkaya çevirip Meriç'e baktım, telefonuyla birine mesaj yazıyordu bu yüzden dikkati tamamen üzerimizde değildi. Ona, Tara ve sevgilisiyle olan durumunu anlatmak istedim ama olay benimle ilgili değildi, bu yüzden istiyorsa Tara anlatmalıydı.

"Sen iyi bir çocuksun Meriç," dedi Tara yarım tebessümle, Meriç o an telefonunu arka cebine tıkayıp Tara'nın yanına geçti. Yağmur çiselemeye başlamıştı. "Güney'i tanıyorsundur..."

"Hasta piç, evet tanıyorum." Meriç kafasını ağırca salladı. Geçen sefer neredeyse Güney'e yumruk atacaktı, onu ben tutmuştum. Tara'nın yanına gitmeden önce ilaçtan Meriç'e bahsettiğimden o an neler olduğunu biliyordu. "Sevgilin. Umarım başına 'eski' sıfatını almıştır gerçi."

"Ayrıldık ama ayrılan taraf yalnızca benim sanırım çünkü beni takip ettiğini düşünüyorum. Devamlı mesajlar atıyor. Numarasını engellediğimde başka bir hat aldı. Yeniden engellersem yeni bir hat alacak biliyorum, bunun sonu yok. Takıntılı birisi."

"Ailene söyledin mi?" diye sordum hızlı adımlarla sitelere çıkan yokuşa girdiğimizde. Yağmurun altında olduğumuzdan etrafa iyice bakamıyordum ama biraz aşağıdaki bakkalın önünde bir adam vardı. Güney, şu an bile Tara'yı takip ediyor olabilir miydi? Takip ediliyor muyduk?

"Ailem şehirde değil, Güney bunu biliyor," dedi Tara gergince. Sesindeki korku kaşlarımı çatmama sebep olmuştu. Meriç'le o an göz göze geldik. İkimiz de ne yapmamız gerektiğini biliyorduk. "Geçen gün kapıma geldiğinde kapıyı açmadım, gitmesini söyledim. Belki çekinir diye annem evde olmadığı hâlde anneme seslendim, kapıdan duysun istedim ama bana ailemin evde olmadığını bildiğini söyledi. Zorla eve girer diye çok korktum."

"Sana bende kalmanı teklif ederdim ama evde iki azgın ergenle uğraşıyorum ve dürüst olmak gerekirse ikisi de yavşaklıklarıyla seni üst seviye rahatsız edebilirler," dedi Meriç. Yağmur damlaları sarı saçlarını ıslatmıştı tamamen, bu yüzden tutamlar koyu görünüyordu. "Ailen ne zaman dönüyor?"

"Bilmiyorum, babamın bir iş arkadaşı kalp krizinden vefat ettiği için İzmir'e gittiler."

"Benimle gel," dedim hiç düşünmeden. Sitenin içine girmiştik ve Tara'nın evine yaklaşmıştık, yağmur da hızlanmıştı. Üçümüzün de donumuza kadar ıslandığını hissediyordum. "Ablam mezun partisi için İstanbul'a gitmişti, yarın sabaha kadar dönmezler. Dönseler de sorun olacağını sanmıyorum, hatta Alena da Milas da yardımcı olurlar bize seve seve. Bu konu çok hassas Tara, Güney sana zarar verebilir..."

"Bize?" Tara üşüyordu. Kollarını etrafına sarmış, yüzünden aşağı akan sularda kaybolmuştu ifadesi. Sanırım ağlıyordu. "Açelya, Meriç," dedi ikimize dönerek, evinin önündeydik. "Tekliflerinize için çok teşekkür ederim ama gerçekten gerek yok. Güney'in evime zorla girecek kadar ileri gideceğini sanmıyorum, evet bundan korkuyorum ama sanmıyorum... Sitenin güvenliği var, onlardan rica etmiştim içeri almamalarını..."

"Sitenin güvenlik görevlisinin o kabini sadece uyumak ve dublajlı Hint dizileri izlemek için kullandığını hepimiz biliyoruz." Meriç haklıydı. "Site içi o kadar da güvenli değil." Telefonunu çıkartıp Tara'ya uzattı. "Numaranı ver, seni çaldırayım. Bir şey olursa ararsın beni."

Tara şaşkın gözlerle Meriç'in uzattığı telefona bakakaldı, sanırım bu kadar destek beklemiyordu. Parmakları telefonu kavradığında tuş takımına numarasını girdi, ardından Meriç, Tara'yı çaldırdı. "Açelya'nın numarasını da atıyorum."

O an telefonumun sahilden beri Meriç'te olduğunu fark ettim, Meriç bana telefonumu uzatıyordu. Ekranda üç cevapsız arama vardı, üçü de Milas'tandı. Ekran kilidi yüzümü algıladığı an açıldığında sekmelere baktım, Instag-

ram'da Varis'in hesabı hâlâ açıktı. Sekmeyi silmek yerine hesaba girdiğimde profil fotoğrafının etrafında renkli bir halka gördüm. Hikâye paylaşmıştı.

Korkaklığımdan mı yoksa göreceğim şeyi görmek için hiç uygun -mesela yere çöküp ağlayacak- bir zamanda olmadığımı düşündüğümden mi bilmiyorum, sekmeyi sildim. Milas'ın cevapsız arama bildiriminin üzerine tıkladığım an telefon çalmaya başladı, ikinci çalışta aramayı Alena cevaplamıştı. "Açelya?"

Alt dudağımı dişlerimin arasına aldım. "Efendim?"

"Telefonunu niye açmadın? Endişelendim," dedi hızlıca. "Telefonumun şarjı yoktu sabahtan beri, ulaşamazsan diye aradım... Ve sesini de duymak istedim. Ne yapıyorsunuz? Meriç yanında mı? Çisem gitti mi?"

"Yanımda," dedim Meriç'ten yana bir bakış atarken. Tara yoktu. Meriç başıyla evi işaret ettiğinde yan döndüm, Tara eve girerken bana el salladı. Karşılık verdim. "Çisem sabah kahvaltı ettikten sonra çıktı. Meriç de zorla..." *Oops.* "Meriç'le dışarı çıktık. Aral'la konuştum. Salak çocuk Japonya'yla aramızda sadece altı saat olmasına rağmen akşamın beşinde uyuduğumu zannediyor." Gülümser gibi dudaklarım kıvrıldı. "Çiğ balıktan zehirlendiğini düşünüyorum, iki kelime daha etsek kanıtlayabilirdim."

Alena kıkırdadı. Ne zaman sorsa ona günümü özet geçmeyi alışkanlık hâline getirmiştim. "Arkadan bir hışırtı geliyor... Yağmurun sesi mi?"

"Ah, evet," diye mırıldandım: "Yağmur yağıyor burada."

Meriç geri çekilip şortunu tuttu ve kumaşı kaldırdı. Gerçekten donuna kadar ıslanmıştı. "Kızım evde mi devam etsen konuşmaya sanki?"

"Bedava duş işte," dedim ona.

Meriç yüzünü buruştu. "Iyy. Yağmur suyu ne kadar pis biliyor musun sen? Sakın duş almadan yatayım deme eve gidince, vallahi leş olursun!"

"Doğru söylüyor, hele yaz yağmurları çok pis oluyor gerçekten." Alena'nın sesi mutlu geliyordu. İstanbul'daki işlerini halletmişe benziyordu. Eğer ters giden bir şey olsaydı şimdiye çoktan patlamış ve sövüyor olurdu ve o sövmeye başladığında ben gülebiliyordum.

"Ne zaman dönüyorsun?"

"Mesele de o..." Hattın diğer ucunda dudağını ısırdığını düşündüm. "İstanbul'dan yatla döndük ama Milas bu gece limanda kalmak istiyor. İstersen bize katılabilirsin gerçi. Yarın sabah kahvaltıya geliriz eve."

Elbette. Yat partisi. Ama çift olarak. Yalnız kalmalıydılar. Her ne kadar üçlü takıldığımızda dış kapının mandalı gibi hissetmemem için ellerinden geleni yapıyor olsalar da onlar sevgiliydi ve baş başa zaman geçirmeliydiler. Alena her seferinde yine de teklif ediyordu ve bu nezaketen bile değildi, gelmem onları bozmazdı çünkü ben onun yıllar sonra bulduğu ve gerçekler ortaya çıkınca kafayı temiz sıyıran kız kardeşiydim.

"Kalsın. Zaten şu an tek isteğim soğuk bir duş ve uyku. Meriç benimle kalır belki. Sonra film izleriz."

"Yemek yedin mi?" Sesi kalınlaştı. Neredeyse kaşlarını çattığını hayal edebiliyordum. "Telefonu Meriç'e versene bir."

Gözlerimi devirdim, Meriç merakla bana bakıyordu. Telefonu ona uzattığımda alıp kulağına dayadı, beni de kolumdan çekiştirip yürütmeye başlamıştı. "Buyur Kraliçem."

Alena'nın ona ne dediğini duymuyordum ama Meriç sessizce dinliyordu. Bez ayakkabılarım tamamen sırılsıklam olmuşlardı ve her adımda ses çıkarıyorlardı, sinir bozucuy-

du. Meriç bileğimi bıraktığında ayağımı sallayıp kaldırımdan akan suları tekmeledim. Yağmurdan nefret ediyordum.

Yağmurlu havada gidilmez.

Yağmurlu havada gitmiştim. O sabah uyandığımda yağmur yağıyordu, dışarısı fazlasıyla soğuktu. Varis'in göğsü ve yatak ise sıcak... Ama kendimi saksı değiştirmeye odaklamıştım, bu yüzden görmezden gelebilmiştim. Ne aptaldım. Şimdi olsa kendimi onunla birlikte yatağa gömer, yorganı üzerimize çeker ve ışıkları söndürür, ikimizi de dünyadan korumaya çalışırdım.

Küçük bir prens, kendi kalesinde yalnız; annesini almışlar, kahretsin ki hem annesini hem tek arkadaşını almışlar. Kötü bir kadın gelmiş, dünyasını başına yıkmış... Babasına anlatmış, babası inanmamış. Gözleriyle görene kadar.

Bir imparatorluğun varisiymiş, çalışmış da çalışmış... Kaybettiği bir yanı yıllar sonra karşısına çıktığında ise, ne yapacağını şaşırmış.

"Ne dedi?" diye sordum Meriç'e, telefonumu bana uzattığında. Evimin önündeydik.

"Klasik şeyler. Vitaminlerini unutmaman için saatinde aramamı tembihledi, yemek yemediysen bir şeyler sipariş edip zorla yedirmemi falan... Ha bir de daha fazla *Alacakaranlık* yok dedi," diye mırıldandı gülerken. "Benim eve dönmem gerekiyor bu arada, bu akşam bizimkilere söz verdiğimi hatırladım şimdi. Sorun olmaz değil mi?"

Kafamı iki yana salladım. "Sorun değil. Zaten ablamın endişesi boş, evde yalnız kalınca bir şeyler pişirmeye çalışırken mutfağı patlatacağımı falan düşünüyor." Ya da kendimi tavandan sallandıracağımı.

Meriç birkaç adım geri giderek asker selamı verdikten sonra yağmurda evine koşmaya başladığında, dönüp bahçeye girdim. İstanbul'daki bahçemin aksine buraya hiçbir şey yapmamıştım, hatta o kadar ilgilenmiyordum ki babam

arada bir bahçeyle ilgilenmesi için birini gönderiyordu ve gelen kişi de çimenleri kesip çalılıklardaki yabani otlarla ilgileniyordu sadece. Çiçek yoktu. Hiçbiri yoktu. Bir gül bile. Papatyalar bile küsmüş gibi, bitmiyorlardı yerde...

Anahtarımla kapıyı açtım, kapatırken çıkan ses bomboş evde yankılanmıştı. Hava kapalı olduğundan ev de karanlık görünüyordu. Köşeden koşarak çıkan ve anında miyavlamaya başlayan Parazit dikkatimi dağıttığında dizlerimin üzerine çöktüm, bacaklarıma sürtündü. Tüyleri ıslandığından rahatsız olmuştu, tekrar miyavladı.

"Evet evet, biliyorum, sırılsıklamım," diye mırıldandım, ardından doğruldum. "Açsın değil mi? Sana mama koymayı unuttum sabah..." Kapının kenarındaki mamalığa kaşlarımı çatarak baktım çünkü mama kabı doluydu. Yanlış mı hatırlıyordum? Belki de Çisem ya da Meriç sabah doldurmuştu. Ama evden en son çıkan bendim ve kabın boş olduğunu görmüştüm...

Alena şehirdeydi. Belki de o gelmişti. Sonuçta Milas'ın köpeği Dizel'in eşyaları da buradaydı, uğramak için birçok sebepleri vardı. Daha sonra yata dönmüş olabilirlerdi.

Üzerimden sular boşalırken yerlerin batmasını umursamadan ayakkabılarımı çıkarıp merdivenlerden yukarı tırmandım ve odama yürüdüm.

Bir kapı daha... Ardından içerideydim. Buradaki odam fazla sadeydi çünkü geldiğimden beri hiçbir şeyi değiştirmemiştim. Muhtemelen değişen yalnızca çarşaflardı ve masanın üzerinden kaybolan yığınla test kitabı... Sınavdan sonra Alena hepsini kütüphaneye bağışlamıştı.

Askılı sarı elbisem üzerime yapışmış, saçlarım omuzlarıma; odanın ortasında dikildim, bakışlarım yerdeydi. Hemen önümde kişisel banyom ve içinde bir duşkabini vardı ama adım atmayı kesmiştim.

Oradaydı. Yine oradaydı. Çürümüş çiçeklerin olduğu vazonun yanındaki tekli koltukta. Oraya hiç oturmuyordum, biri odama girip oturduğunda da garip hissediyordum. Vazodaki çiçekleri uzun zaman önce Alena oraya koymuştu ama hiçbir zaman sulamamıştım, onlar da zamanla çürüyüp yok olmuşlardı. Şimdi yalnızca çürük saplardan ibarettiler.

Benim gibi.

Saksı değiştir.

Bitkilerin ihtiyaçları vardı, konu çiçeklere geldiğinde ise ekstra çaba gerekiyordu. Vereceğin su miktarı, güneş alacağı süre, toprağı, vitamini... Ben kendimi karanlıkta bırakmıştım, aç susuz. Cezalandırmıştım kendimi. Hak etmiyordum çünkü ne suyu ne güneşi.

Başımı kaldırıp da ona çevirmedim çünkü karanlık bir gölgeden ibaret olduğunu biliyordum ama onu bir gölgeden ibaretken bile tanıyacak kadar iyi ezberlemiştim. Pencere açıktı ve perde uçuşuyordu, acımasızca camı döven yağmurun sesi bana yalnızca o günü hatırlatıyordu. Yağmurdan nefret ediyordum.

Onu terk eden sensin, yağmura suç atma.

Terk etmedim. Yalnızken iyileşmek istedim, zaman istedim, alan istedim...

Yani terk ettin.

Aynı şey değildi. Değildi. Severken gidersen ayrılık olmaz mı sanki?

"Hayaletinden nefret ediyorum," diye fısıldadım, ardından sertçe yutkundum ve ayaklarım yeniden hareketlendi. Halüsinasyon görme sebebimin uyku eksikliği ve yetersiz beslenmeden dolayı olduğunu biliyordum ama bir hayaletin bu kadar gerçekçi durması artık canımı yakıyordu.

Telefondaki soğuk "Efendim?" tonlaması zihnimin duvarlarına acımasızca çarptı, ardından bira açtığını söyleyen kızın sesi darbe indirmekten çekinmedi göğsüme. Bir zamanlar nasıl orada bir yere sahipse, şimdi her yeri sarmıştı. Bir hastalık gibi, ismi gibi.

Bir elimle banyonun ışığını yakarken, diğeriyle kapı koluna uzanmıştım ki koluma sarılan eli hissettim. Anında korkuyla vücudum kasıldı ve dönerken çığlık atmak için hazırlandım ama panik anlarıyla ilgili size söylenilmeyen bir şey vardı ki o da sesiniz kısılıyor ve boğazınıza keskin bir şey batıyordu sanki. Bu yüzden sesim çıkmamıştı bile.

Ona döndüğümde ciğerlerimi dolduran tanıdık koku beni savunmasız yakalayan şaşkınlığımın en büyük sebebiydi. Evin içi gri bulutlardan dolayı karanlık olabilirdi ama henüz akşam değildi, bu yüzden evimdeki yabancının yüzünü görebiliyordum. Ve uzun zamandır hissettiğim en tanıdık şeydi.

Kolumu bırakmadı, tutuşu ne zayıf ne de canımı yakacak kadar güçlüydü. Siyah tişörtünün açıkta bıraktığı boynunu gördüm, biçimli çenesini, aralık dudaklarını... Gözlerini gördüm, karanlığın içinde bile renksizliğini belli eden, bir zaman ölü diye tanımladığım; siyah kirpiklerinin çevrelediği o güzel gri gözlerini... "Hayaletimden nefret ediyorsan bir de gerçek beni denemelisin," dedi dudaklarındaki silik tebessümle.

Yerin sallandığını hissediyordum ya da deprem oluyordu; iki ihtimali de tartacak ya da hissettiğim sarsıntının gerçekliğini sorgulayacak, çalışan bir beyne sahip değildim o an. Boğazımda, istesemde beni konuşturmayacak bir yumru vardı ve onu göndermek için yutkunmam gerekiyordu. *Yapamıyordum.* Nefes alamıyordum bile...

Şiddetle kalkıp inen omuzlarımdan anladığım üzere nefes alabiliyordum, en azından nefes alabiliyordum.

"B-ben..." Ne söyleyecektim? Neden ağzımı açmıştım ki? Ne söyleyebilirdim?

"Sen, ne?" diye sordu gözleri yüzümde gezinirken. "Sen..." Bakışlarını aşağı indirdiğinde yağmurda tamamen ıslanarak üzerime yapışmış askılı elbiseme bakıyordu. "Yağmurda duş almaktan hoşlanıyorsun? Kapalı bir yere geçip yağmurun dinmesini beklemek tarzın değil?"

Nihayet yutkunabildim. Sıcak avucu hâlâ koluma baskı yapıyordu. "Yağmur suyu pis..." *Az önce yağmurda duş almayı savunana da bakın.*

"Bildiğin iyi olmuş," dedi Varis kafasını ağırca sallayarak. "Tam olarak da bu yüzden duş alman gerekiyor." Dudakları kapalı bir şekilde gülümsediğinde küçük dilimi yutmak üzereydim. Avuçlarını omuzlarıma yasladı ve beni etrafımda çevirdi, artık onun kusursuz suratına değil banyo kapısına bakıyordum. "On dakikan var."

Sanki kaybolacakmış gibi yüzüne bakmak istiyordum halbuki.

"N-nasıl?" *Hâlâ mı kekeliyorsun?* Ona dönerek bir adım geri gittim. Gerçekti. Hayalet değildi. Varis Adin, kanlı canlı; karşımdaydı. "Eve nasıl girdin? Buraya ne zaman geldin?" En azından *"Neden geldin?" diye sorma aptallığını göstermedin, bu bir ilerleme.*

Diliyle dudaklarını ıslatırken gözleri kısıldı. "Camdan tırmandım ya da kapıdan girdim, ne fark eder? Buradayım. Ve sen de duş alıp üzerini değiştiriyorsun."

Hızla başım açık pencereye çevrildi. Pencereyi açık bırakmıştım ama tırmanabileceği bir yer yoktu, iki metrelik bir merdiven dayamadığı sürece... Anahtarları vardı. Ona kapıyı biri açmıştı. Anahtarı olan biri, tabii ki. Ama hayır çünkü evde kimse yoktu. "Alena sana anahtar verdi." Elimi kaldırdım. "Birlikte geldiniz. O yüzden şehirde olmasına rağmen eve gelmedi."

"Yapbozun parçalarını hızla denkleştirmeye çalışmanı anlıyorum ama atlı kovalamıyor biliyorsun değil mi?"

"Hasta falan olacağım yok, alt tarafı yaz yağmuru," dedim kollarımı göğsümde birleştirirken.

"Aynen," dedi Varis. "Alt tarafı sırılsıklam ıslanmışsın ve üzerindeki bez parçası da ikinci bir deri gibi vücudunu sarmış. Hiç de dikkat dağıtıcı değil."

Hızla kollarımı kaldırdım ve kendime sardım, suratımda dehşet verici bir ifade vardı ama rahatsız olmamıştım. O beni üzerimde bu elbise bile yokken de görmüştü, hareketim bir refleksten ibaretti. *Straplez sutyen giymiş miydin?*
"Sapık!"

"Hak veriyorum, şartlar uyuyor. İzinsiz evine, hatta odana girdim ve hakkında uygunsuz konuşuyorum. Ama üçüncü kez tekrar ediyorum Ada, banyoya," dedi kaldırdığı kaşlarıyla arkamdaki kapıyı işaret ederken. "Konuşacağız. Hava karanlık bile değilken ve koltukta oturduğumu net bir şekilde görebiliyorken beni bir illüzyon sanmanın sebebiyle başlayacağız. Daha sonra nefretle ilgili kurduğun cümleyle devam ederiz." Gözleri yeniden benimkileri buldu. "Ama önce, banyo. Hasta olacaksın."

Orada öylece durdum, birkaç saniyeyi sözlerini sindirebilmek ve odamın ortasında, burada, Ayvalık'ta olduğunu idrak edebilmek için harcadım. Ardından kızgın bakışlarımı kaçırdım, arkamı döndüm ve banyoya girdim. Kapıyı kapattım ama kilitlemedim. Hep kilitlerdim. Gelmesini istediğimden değildi. Sadece kilit sesini duyarsa yanlış anlayabileceğini düşündüğümdendi. Ona neden öfkeli baktığımı bile bilmiyordum. Öfkeli değildim. Şaşırmıştım.

Varis haklıydı. Elbise zaten miniyken ıslandığında daha da yukarı çıkmış ve tüm hatlarımı belli ederek üzerime yapışmıştı. Normalde bir saate yakın ölü gibi suyun altında

durduğum duş, bu sefer beş dakika bile sürmemişti. Hızla bornozumu giyindim, elim kapı koluna gitti; açacaktım ve karşımda olacaktı. Saniyeler içerisinde. Göz göze gelecektik. Yeniden. Buradaydı. İstanbul'da değildi. Ben dönmemiştim. O gelmişti. Parazit'e mama koyan o'ydu. Alena hiç uğramamıştı.

Duş beş dakika sürdüyse, kapı kolundaki elimle bir beş dakika daha bekledim. Hareket edemedim.

Ada atlar. Varis atlar. Ama Varis kalır, Ada gider.

Bunu bana çıkmaya başladığımız ilk gün, evindeyken söylemişti. O zaman yeterince idrak edememiştim sözlerini ya da ona yeterince neden vermediğimi düşünmüştüm böyle bir şeyi söylemesi için... Ama Açelya vermişti.

Ben dönmemiştim ama o gelmişti. Buna sevinemiyordum çünkü bu beni kahrediyordu. Orada öylece dikiliyordum, aramızda yalnızca bir kapı vardı ve o kapıyı aşamıyordum.

Sen busun işte. Korkaklığından dönecek cesareti bulamadın ama o geldi, şimdi o geldi ve sen aptal bir kapıyı bile açamıyorsun. Kapı kolunu tuttum, çevirdim ve kendime doğru çektim; derin bir nefesle odaya adımımı atarken sivri dilli iç sesim olmasa belki de saatlerce orada öylece dikilip düşüncelerimle kendimi yiyeceğimi biliyordum.

Varis kitaplığın önünde dikiliyordu. Aylar boyunca okuduğum kitapları dizdiğim büyük bir kitaplık vardı odada, hemen gardırobun yanında. İlk rafında *Küçük Prens* vardı. İki tane *Küçük Prens* vardı. Biri, İstanbul'da kalan ama babamın getirdiği, yıllar öncesinden kalan, buruşmuş, sararmış, karalanmış *Küçük Prens*... Diğeri de yeni bir kopyası.

"Buradaki hiçbir kitabın ismini daha önce duymadım," dedi Varis, dolabımın kapaklarını açtığım sırada. Dolabın kapağı aramızda engeldi, dönse yalnızca bacaklarımı görebilirdi. Bu yüzden bornozun içine iç çamaşırlarımı giyindim ve bir şortla tişört için uzandım.

"Hepsi yabancı ve son zamanlarda çıkan kitaplar. Senin hoşlanacağın türde değiller." Siyah, yumuşak kumaşlı bir ev şortu giydim; üzerine de hızlıca beyaz bir askılı tişört geçirdim. Ardından bornozu banyoya götürdüm.

"Ne türdeler?" Kollarını göğsünde bağlamış, omzunu duvara yaslamıştı. Banyodan çıkarken göz göze geldiğimizde odanın ortasında durdum, ona uzaktan yeni bakabiliyordum.

Sanki mümkünmüş gibi boyu biraz daha uzamıştı. Omuzları genişlemişti, kas yapmıştı; vaktini spor salonunda geçirdiği belliydi. Aslında, vaktini birçok yerde geçiriyordu. Benim aksime o bunca zaman iyiydi. Ve bunu fark etmek çok iyi hissettirmişti. Eğer bunca zaman sonra ona dair ilk izlenimim berbat bir hâlde olduğu olsaydı işte o zaman kendimi asla affetmezdim. Şimdi affedeceğimden değil...

"Yarısı genç-romantik, yarısı fantastik-romantik. *Balzac, Flaubert, Sartre, Brown, Hugo, Orwell*... Hiçbiri yok, boşuna bakma." İlerleyip dolabın kapaklarını kapatırken kendime sakin olmam gerektiğini hatırlatıp duruyordum ama vücudum başka bir tepki veriyordu. Titremek istiyordu, karnımın altında başka şeyler hareket ediyordu, kalbim dört nala koşuyordu. Varis etraftayken bedenim benimle işbirliği yapmak istemiyordu ve yokluğunda bu değişmemişti.

"Sana hiçbir zaman o yazarları okuduğumu söylemedim." Kaşları havalanmıştı ama bunun sebebi sorarcasına kurduğu cümle değildi etkilenmiş ya da şaşırmış olmasıydı. İki ihtimal de kanımın damarlarımın içinde çalkalanmasına sebepti.

"Ama okuyordun, gördüm," dedim, önceden olsa cevabımı kendime saklamak isterdim ama utanacağım bir şey yoktu. Liseye giden Ada Kandemir, nereye gitse onu takip

eden gözlerin sahibinin nerede ne yaptığını elbette çok iyi biliyordu. Ve Varis ders aralarında kitap okumayı seven biriydi. Ne okuduğuna bakmak ve ezberlemek ise... Belki biraz aşırıya kaçmış olabilirdi ama umurumda değildi.

"Gördün?" dedi sorarcasına, yaslandığı yerden doğrulup birkaç adımda karşıma geçtiğinde gözleri yüzüme delercesine bakıyordu. "Yani sen de beni takip ediyordun, gözlerinle en azından, okuldayken? İnkâr etmiyorsun?"

"Tabii ki ediyordum, ne yaptığımı bile bilmediğim ve yeni tanıştığımı düşündüğüm biri nereye gitsem, hangi ortama yürüsem, ne zaman radarına girsem neden olduğunu bilmediğim bir nefretle bakıyordu yüzüme."

"Nefret değildi, hiçbir zaman olmadı," dedi Varis sert bir sesle.

"Benim aksime sen inkâr ediyorsun. Etrafında çok fazla insan olmadan büyümüş yalnız bir çocuktum ben Varis ama duyguları karıştırmayacak kadar hepsini tattım, hepsini tanıyorum; belki bazılarını haddimden fazla. Ve o zamanlar bana baktığında aramızda kaç metre olursa olsun hissettiklerinin negatif dalgası beni her seferinde hazırlıksız yakalıyordu..."

"Hissettiğim tek negatif duygu hüzündü," dedi tok bir sesle, cümleme noktamı koymamı bile beklemeden; sanki devam etmemi istemiyormuş gibi. Daha fazla dayanamayacakmış gibi. "Hepsini tanıyorsan bunu da tanı, gözlerimin içine bak. Bana bak Ada," diye devam etti. Gözlerinin içinde gördüğüm her neyse sıcak hissettiriyordu. "Ben senin yüzüne bakıyordum ve kaybettiğim her şeyi görüyordum, unuttuğum her şeyi hatırlıyordum günden güne; sen bana bakıyordun ve bir yabancı görüyordun ya da zorba."

"Zorba olduğunu düşünmeme izin verdin çünkü!" Sesimdeki hiddeti gizleyemiyordum. "Birçok şey farklı olabilirdi

ama sen öyle olmasına izin verdin Varis, bunu inkâr edemezsin. Belki gördüklerine engel olmuş olabilirsin ama kapalı kapılar ardında hatırlamadığım bir geçmişin hayaletleriyle yalnızdım ben. Kumsal'ın sebepsiz nefretiyle yalnızdım, henüz o zamanlar tanımadığım kardeşinin gareziyle yalnızdım. Tüm okula karşı yalnızdım." Titrek bir nefes kaçtı dudaklarımın arasından. "Ne zaman ki Aral her şeyi öğrendi, servise yazıldı, arkadaşım oldu; sen o zaman zahmet ettin kılını kıpırdatmaya."

Varis dudaklarını birbirine bastırdı, gözkapaklarını da öyle; omuzları çökerken burnundan verdiği nefes bunları kabullendiğini gösteriyordu. Siyah kirpiklerinin arasında yeniden görmeme izin verdiği, grinin en güzel tonuna sahip gözleri benim yeşillerimi bulduğunda; tüm o haftalardan, aylardan sonra... Gözyaşım kalsaydı, kirpiklerim çoktan ıslanmıştı.

"Ne halt yediğimi inkâr etmiyorum. Safir'deki ilk gününde tanışmalıydık, ağzımı açamazdım belki arka planda dönenlerle ilgili ama uzakta kalmamalıydım. Bunu biliyordum. Kahretsin ki biliyorum. Birçok şeye engel olabileceğimi de... Ama zamanı geriye alamam, köpek gibi pişman olsam da alamam Ada," dedi yüzüme doğru hafifçe eğilirken, onu anladığımı görmek istiyordu gözlerimde.

"*Açelya,*" diye düzelttim onu.

Dudakları aralandı, ifadesi gevşedi. Suratındaki pür şaşkınlıktı. "Ne?"

"Adım," diye mırıldandım yutkunurken. "Benim adım Açelya, Varis. Unuttuysan hatırlatayım. Benim adım Açelya. Benden bir yaş küçük bir erkek kardeşim, iki yaş büyük bir ablam var. Bir akşam ablamla göl kenarında taş sektirirken suya düştüm, beni kurtaran; öz babamın o sırada kendi ellerimle öldürmemi sağladığı senin annen Süheyla Sumru

Adin, Milas'ın kız kardeşi Azra Adin ve Kumsal'la Alin'in babası Kemal Bey'in haberiyle sarsılan baban Balamir Adin'in adamı Reşit Adalı'ydı. Beni aileme geri vermemeye karar verdiler, öldüğümü düşünmelerini sağladılar ama bu elbette Balamir Adin'i tatmin etmemişti. İsmimi Reşit Bey koydu, nasıl bağlantıyı kuramamışım değil mi? Adalı, Ada falan..." Sinirden güldüm.

"Ama dur, en komiği, öz babamın beni üvey sanması ve bunu haklı bir neden olarak görüp beni satması ve benim yıllarca geçmişimden de yediğim halttan da habersiz aklım bir karış havada yaşamış olmam. Yaşamayı hak görmüş olmam. Ailemin beni terk ettiğiyle ilgili kafamda yüzlerce senaryo kurup kurup özgüvenimi parçalamam. Sadık bir köpek gibi peşinden ayrılmadığım çocukluk arkadaşımla nakil olduğum okulun koridorunda karşılaşmam ama onu tanımadığım gibi bir de aylarca nedensiz bulduğum bakışlarıyla kendimi yiyip bitirmem. Savaşını bile vermediğim bir kardeş kıskançlığı yüzünden tüm okulun tokadını yemem. Erkek kardeşimle tanışıp arkadaş olmam, ablamı ilk gördüğüm an bir yabancı gibi bakmam ve hakkında önyargılı tahminlerde bulunmam. Dur, dur! Bir tane daha var, en en komiği! Kendi doğum günüme gitmem ve başkasınınki gibi kutlamam..."

Onu harekete geçiren gözyaşlarım mıydı, boğazıma batan acıdan çatallaşan sesim miydi yoksa hiddetle havada salladığım titreyen ellerim miydi bilmiyordum ama elini başımın arkasına götürüp yüzümü boynuna sakladığında kolları bir ahtapot gibi etrafıma sarıldı. O ana dek hıçkırdığımın farkında değildim, şiddetle ağladığımın da. Yanaklarımdan aşağı akan bir sıcaklık vardı, kokusunu aldığım an gevşeyen kaslarım nefes almayı daha kolay kılıyordu. Bunca zaman nefes almak için daha kolay bir yol vardı.

Parmakları ıslak saçlarımda geziniyordu. "Haklısın, senin adın Açelya," dedi Varis, bu ismi onun sesinden duymak üzerimde acı verici bir etki bırakıyordu. "Ama ben Ada'yı tanıyorum," diye mırıldandı, kollarının arasında sallanıyordum; ağlıyordum. Nefesi saçlarımın arasındaydı, tıpkı birkaç saat önce dilediğim gibi. "Ada'yı seviyorum," diye fısıldadı kulağıma, odada; hatta evde yalnız oluşumuza karşı sesini yalnızca bana duyurmak istiyordu. "Ada'nın onu böyle kollarımın arasına alıp kulağına her şeyin iyi olacağını fısıldamama izin vermesini istiyorum."

"Ada gitti..." Kollarımı beline dolamıştım, avuçlarımın içinde tişörtünün kumaşını sıkıyordum. "Ada bırakıp gitti..."

"Ada gitmemiştir," dedi Varis, ben burnumu çekerken yüzümü avuçlarının arasına aldığında bir nefes kadar yakındı bana. "Varis gitmesine izin vermiştir."

İzin kelimesiyle birlikte yeniden gözyaşlarına boğulacak gibi olduğumda "Hayır," dedi kaşlarını çatarak, dolan gözlerim tek bir lafına askıda tutuyordu yaşlarını. "Ada, hayır. Buna gerek yok. Buradayım. Görüyorum seni. Tek bir bakışla sekiz ayını nasıl geçirdiğini anlamayacağımı mı sanıyorsun? Madem her şeye ben izin vermişim, şimdi de izin vermiyorum o zaman." Başparmakları göz altlarımdaki ıslaklığı sildi. "Daha fazla kendini parçalamana izin vermiyorum."

"Sana ben geleceğim demiştim," dedim yutkunma çabası içerisinde, neredeyse kendi tükürüğümde boğulacaktım. "Neden sen geldin?"

Alayla güldü, ifadesinde hiçbir pozitif duygu yoktu. Belki biraz sinirlenmişti de. "Sekiz ay kaçıp gitmek ve geri dönmemek için çok fazla. Sınırı aştın," dedi ses tonunda sıfır şakayla. Ardından biraz geri çekildi, yüzümü inceledi.

"Çok soluk görünüyorsun. Sen sağlığını ciddiye almıyor musun?" Kaşları çatılmıştı. Ellerini aşağı indirdiğinde bileğimi yakaladı, kapıya ilerledik. "Sana baktığım her saniye gitmene izin verdiğim için pişman oluyorum."

"Nereye?" Elimin tersiyle yüzümü silerken bir yandan da vücudumu kaplayan utancı atmaya çalışıyordum üzerimden.

"Önce yemek yiyeceğiz. Sonra konuşacağız."

"Önce duş, sonra konuşacaktık!"

"O, sen bayılacak gibi bakmadan önceydi. Buna iki şey sebep olabilir. Bir, iyi beslenmiyorsun. Ki eğer öyleyse bu neden elmacık kemiklerinin gereğinden fazla kendini gösterdiğini kanıtlar. İki, beni görünce ayakların yerden kesildi. İkinciyi tercih ederim ama birinci seçeneği riske atmıyorum."

Merdivenlerden inerken bileğimdeki elini avucuma kaydırdığında hem tanıdık hisle hem de halsizliğimden dolayı diğer elimle de koluna tutundum. "Bunu kendine yaptığına inanamıyorum," dedi nereden geldiğini bilmediğim bir öfkeyle, mutfağın önünde aniden durduğumuzda ona çarpacaktım. Elinin tersi yanağıma değdi, ardından boynumdan aşağı fazlasıyla belirgin köprücük kemiklerimin üzerine sürtündü. "Sikeyim," diye fısıldadı nefesinin altından, gözlerini kapatıp başını çevirirken sıkıntılı bir nefes almıştı. "Aklımı sikeyim. Aklımı."

"Onca şeyden sonra... Pek iştah kalmıyor," diye homurdandım gözlerimi kaçırırken.

Mutfağa girdiğimizde Varis elimi bıraktı, direkt etrafı karıştırmaya başlamıştı. Dolaplar doluydu çünkü her ne kadar yiyemiyor olsam da sürekli bir şeyler pişiriyordum ve Alena'yla haftada iki kez alışverişe gidiyorduk. Bazen yiyordum da. Zaten benim yemekle bir sorunum yoktu,

sadece yeterince yiyemiyordum. Kafamın içindeki ses izin vermiyordu. İştah bırakmıyordu. Alena çok kızıyordu. Milas bazen odama tabak getiriyordu. Bazen yemekleri saksıların toprağına döküyordum.

Mutfağın camı yarı açıktı ve ıslak toprak kokusu etrafı sarmıştı. Yağmur durmamıştı, durmuyordu. Ayvalık'ta olduğum süre boyunca buraya hiç bu kadar yağmur yağmamıştı ve Varis'in geldiği gün havanın bozması acı bir tesadüftü. O yağmurdan nefret ediyordu... Artık, ben de. Eskiden çok seviyordum. Bahçe yenilendiği için, bitkilerime ve çiçeklerime nefes olduğu için... Ama artık hiçbiri yoktu ve yağmurun bendeki tek hatırası en acı günüme aitti.

Beni bırakır diye korkup sürekli kafamda kurduğum kişiyi bırakıp gittiğim güne.

"Ben de yardım edebilirim, bir şeyler öğrendim," dedim ellerimi yıkadıktan sonra. Ne yapacağını anlamamıştım, sebze ve mantar çıkarmıştı ama kileri karıştırmaya devam ediyordu.

"Hayır, sen oturuyorsun," dedi net bir sesle. Makarna paketini tezgâha bıraktıktan sonra kollarını sıvadı ve sebzeleri yıkayıp bir kaba bıraktı.

Varis'in çalışmadığı bir köşede, tezgâha oturdum. Yanımdaki bıçaklıktan bir bıçak alacağı sırada bana döndüğünde göz teması kurmaktan çekinmedi ama suratındaki ifadesizlik hoşuma gitmiyordu. Onu öpmek istiyordum. Dudaklarındaki tadı özlemiştim, yanağımı çıplak göğsüne yaslamayı ya da yüzümü boynuna gömmeyi özlemiştim. Parmaklarımı saçlarının arasına daldırmayı da özlemiştim. Kirpiklerine dokunduğum bir anı bile hatırlıyordum, o kadar yakınında nefes alabilmiştim...

"Sınav nasıl geçti?" diye sordu bıçağı alıp uzaklaşırken. Hayal kırıklığıyla omuzlarım çöktü.

Kuru dudaklarımı ıslatarak boğazımı temizledim. "Bilmiyorum."

"Bilmiyor musun?" Bir tencereye su doldurdu, ardından ocağa koydu. "Sınava girdin değil mi?"

"Girdim, evet." Endişesi bu muydu? "Seninki nasıl geçti?"

Bir saniyeliğine yandan bir bakış attı, ardından sebzeleri kesmek için önüne döndü.

"Egoist," diye tısladım.

Birkaç saniye yalnızca sebzelerle ilgilendi. Ardından mantarları doğradı. Belirgin damarların sardığı güçlü kollarından, bıçağı ustaca kavrayıp malzemeleri doğrayan ellerinden gözlerimi alamıyordum. Mutfakta ne kadar iyi olduğunu unutmuştum. Ama neden bu kadar iyi olduğunu düşünmek, yeni bir duyguydu. Ve iyi hissettirmiyordu. Arkasında kalp kırıcı bir hikâye olduğunu biliyordum.

"Temmuza kadar beklemek istemiştim," dedi düz bir sesle, su kaynadığı için kalın fırın makarnasını tencerenin içine bıraktı ve muhtemelen süre tutmak için kolundaki saate baktı. Ardından başını kaldırdığında göz göze geldik. "Sınavını etkileyeceğini biliyordum." Alaycı, sert bir nefes çıktı ağzından. Bakışlarını kaçırmıştı. "Şimdi, sen prestijli okulunu bile değiştirip başka bir şehre kaçmışken... Söylemesi komik. Ama Alena her şeyi öğrenmişken saklamak da anlamsızdı."

"Eğer sınavımla ilgili kendini suçluyorsan yapma çünkü geçmişe dönme şansımız olsaydı ablamın yine ortalığı karıştırmasını isterdim," dedim dürüstçe. "Bir anda ortaya çıkan gerçeğin altını üstüne getirdiği hayatı, sinsice hayatını ele geçiren bir yalana tercih ederim."

"Yalan?" *Gri.* Öylece karşımda dikilse, belki biraz daha yakına gelse... Ve bir süre sadece yüzünü izlesem olmaz mıydı?

"Sen öyle düşünmüyor olabilirsin ama gerçeği saklamakla yalan söylemek arasında bir fark göremiyorum ben Varis. Çünkü düşünsene, ne soracağımı bile bilmediğim bir şeyle ilgili cevaplar istiyordum. Üstelik cevaplar istediğimin farkında olmadan yaşıyordum. Sonra bir gün bir masaya oturtuldum, başımdan aşağı kaynar sular döküldü. Öylece. Bir anda."

Varis'in gözleri kapandı, hatlarının keskinleşmiş olması bana yüz ifadesiyle ilgili tek bir gerçeği veriyordu; bir şey onu öfkelendiriyordu. "Alena ve babam işbirliği yaptı, bunu yapmadan önce bir psikiyatriste danışmış olsalardı benim söyleyeceklerimin diplomalı versiyonunu duyacaklardı."

"Yakut Doran'ın yaptıklarının cezasını çekmesi gerekiyordu. Artık her şey hazırdı. Tüm sahtekârlıklarının ve suçlarının kanıtları yıllar sonra, nihayet belgelenmişti. Benim sınavım mı önemliydi yoksa o pisliğin birkaç ay daha elini kolunu sallaya sallaya suç listesine yeni maddeler ekleme ihtimali mi? Ya Sahra?"

"Hayatının yönünü belirleyecek sınav," dedi Varis altını çizerek, ben Sahra'nın ismini öylece kullandığım için pişmanlıkla alt dudağımı ısırırken o umursamışa benzemiyordu bile. "Sadece yarım saattir buradayım ve sana bakıyorum Ada, gördüğüm bir enkaz. Öğrendiklerin seni hayatının sonuna kadar taşıyacağın korkularla, kâbuslarla damgaladı. O kadar korktun ki sadece yedi yaşında küçücük bir çocukken bilinçsizce yaptığın şeyi öğrenmenin, hata demiyorum çünkü küçücük bir çocuktun Ada, bilemezdin, etrafındakilere vereceği zarardan... Kaçtın. Zaman istedin. Sana zaman verdim. Çünkü ne istersen veririm."

Bir ağırlıkla çöken göğsüm, ciğerlerime hayat üfleyen oksijenle yükseliyordu. Varis bana doğru birkaç adım attı ve sözlerini tamamlamak için karşımda dikildi, dizim karnına değiyordu. "Hiçbir yerde yoktun, ne yaptığını görmeme bile izin vermedin. Herkesi tembihledin, hiçbir şey

anlatmadılar. İsmini bile anmadılar. İki ismini de Ada, ikisini de. Alena'nın İnstagram hesabında dolanıp durdum, paylaştıklarında kıyıdan köşeden bazen görünüyordun. Bu gitmek değildi, giden döner. Sen kaçtın."

Dudaklarımı birbirine bastırdım, titrememelerini emrediyordum. *Giden döner. Sen kaçtın.*

Ellerini bacaklarımın iki yanından tezgâha yaslayıp hafifçe üzerime eğildi. "Babamın bir anda bombayı kucağına bırakış biçimi yanlıştı. Zaman doğru olsun olmasın ya da sen geçmişe dönme şansımız olsa yine o gün öğrenmeyi iste ya da isteme... Yanlıştı Ada. Bir anda olmaz. Öyle olmaz. Ama babam böyle biri, nasıl biri olduğunu bilsem de ne zaman ve nasıl yapacağını bilmediğimden yapabileceğim bir de şey yoktu. Bana hiç ipucu vermedi. Ama geri dönsek ve anlasam, şüphesiz ki engel olurdum. Pişman olmazdım da bundan. Biraz daha zamana ihtiyacımız vardı."

Onu anlayabiliyordum. Hem psikolojik zararı en aza indirmeye çalışmıştı hem de geleceğimi etkileyecek bir karara kadar bekletmek istemişti her şeyi ama bunların hiçbiri Balamir Adin'in umurunda değildi. Ya da basitçe, tarzı değildi.

"Sekiz ay meselesine geri dönelim. Dönecek miydin? Hayır. Bunca zaman sürekli kendimi bir şeylerle meşgul ettim, ne zaman elim telefonda adının üzerine gitse engel oldum; o an hayatında istediğin son şeyin benim dikkatini dağıtmam olacağını biliyordum. Özledim, bazı geceler uyuyamadım, hele ilk hafta kokun çarşaflardan silindiğinde aklımı kaçıracak gibiydim ama bir şekilde hallettim. Sana zaman verdim, mesafe verdim, her şeyi verdim. Çünkü burada senin de bir şeyleri hallediyor olduğuna inandım..."

"Çabaladım," diye fısıldadım, fısıldamak istememiştim ama kısık çıkmıştı sesim. Gözlerimin sürekli doluyor olmasından nefret etmiştim. Daha fazla yaş kalmadığını zannediyordum.

"Ama çaban başarılı değildi. Bunu anlamam gerekiyordu. Bunu bilmeliydim Ada. Geriye dönsem gitmene izin vermezdim. Benden nefret etsen de her gün kavga etsek de, anlamasan da ağlasan da bir şeyleri birlikte halletmekte diretirdim ve doğru olan da buydu. Ama sikik kafam çalışmadı. Aklım durdu. Darbeyi beklemediğim bir yerden yedim, babamdan. Bunu beklemiyordum. Bir 22 Aralık'ı daha sessiz sedasız atlatmayı umuyordum."

"Seni hayal kırıklığına uğrattım." Bir avucum korkak bir tavırla havalandı, çenesine yaslanmak istedi. Varis tereddüdümü anladığı en elimi alıp yanağına yasladı ve biraz daha yaklaştı. Zayıflıktan nefret etmiyordum, sevdiğim insana gösterdiğim hiçbir şey nefretim ya da utancımı tatmayacaktı. Varis dürüstlüğümü hak ediyordu. Sonuna kadar. Onun yanındayken iyiymiş gibi davranmayacaktım ve onun da istediği buydu.

"Yanlış, ben seninle gurur duyuyorum," dedi dudaklarını alnıma, burnuma, çeneme bastırırken. "Kendime kızgınım. Gitmene izin verdim. Seni yalnız, kendimi kimsesiz bıraktım."

Gözlerim yandı. "Öyle deme..."

"Diyorum Ada, daha fazlasını da söyleyeceğim ama önce senin savsakladığın işi halletmemiz lazım." Bir kez daha yanağıma, kulağımın hemen yanına dudaklarını bastırıp geri çekildiğinde ocağın altını kapattı. Birden ellerimden kayıp giden teni, beni bomboş hissettirmişti.

"Hangi işi?"

"Seni beslemeyi."

Avuçlarımla yüzümü ovaladım, parmaklarımla saçlarımı taradım; ardından nemli tutamları kulaklarımın arkasına sıkıştırdım. Varis makarnayı bir fırın kabında krema ve sebzelerle karıştırdı, ardından baharatlarını döktü ve bir

dakika önceden ısıttığı fırına verdi. Ellerini kuruladıktan sonra kollarını göğsünde birleştirip kalçasını tezgâha yasladığında, başıyla çıkardığı salata malzemelerini işaret ediyordu. "Hadi bakalım. Göster hünerlerini."

Ona baktım; yüzüne, güzel yüzüne... Dudaklarımı tarifsiz bir tebessüm esir aldı. Esareti altına düştüğüm en güzel andı. Aylardır bana kafes olmuş, kafamdaki gürültüyü susturmaya çalışırken tıkıldığım mutfağımdaydı; karşımda dikiliyordu. Tüm kötülüğüme rağmen benim için gökten inmiş bir melek gibiydi. Bana her şeyin iyi olacağını fısıldıyordu.

Benden hiç gitmemişti.

Ben gitmiştim ve o kalmıştı.

Ama Ada gider, Varis kalır.

Tezgâhtan indim. Ben malzemeleri teker teker yıkarken Varis hemen yanımda beni izliyordu. Yeşilliği doğrarken "Çok yavaşsın," diye söylendiğini duydum.

"Elinde kızıla boyanmış koca bir bezi artık yerinde olmayan parmaklarıma tutarken ambulansı aramak istemiyorsan sus, etraf battıktan sonra yapacağın temizliğinden bahsetmiyorum bile."

Güldüğünü verdiği sert nefesten anladım ama başımı kaldırıp bakmaya cesaretim yoktu. Kendimi aylarca neden mahrum bıraktığımı görmeye cesaretim yoktu.

"Bugün seni aradım."

Kelimeler ağzımdan çıktığı an pişman olmuştum çünkü bu konuyu nereye götüreceğimi biliyordum. Şu an önemli olmalıydı halbuki; siktiri çekip Ayvalık'a gelmiş olması, mutfağımda yemek yapmış olması, çelimsiz suratımı avuçlarının arasına alıp öpücükleriyle donatması...

Varis'in kaşları çatıldı. Saniyeler içinde hatırladığında, kaşları bu sefer havalanmıştı. "Hatırladım. Cevap vermedin."

Yutkundum. "Soğuk bir sesle efendim dedin. Öfkeli olduğunu düşündüğüm için korkup telefonu kuma attım."

"Kuma mı attın?" Sesindeki şaşkın tonu seçebiliyordum. "Plajda mıydın?"

Kafamı salladım. "Bir arkadaşım beni dışarı çıkarmıştı. Sonra birkaç kız..." *En azından bu konuyu şimdi açma.* "Sonra aklıma geldin. Bilmiyorum. Instagram hesabına girmiştim. Hatta yanlışlıkla bir gönderini bile beğendim. Sosyal medyaya sekiz ay sonra ilk defa girmiştim. Ve... Aradım işte. Sesin soğuktu. Çok korktum."

Varis dirseklerini tezgâha yaslayarak eğildiğinde, başımı çevirip ona baktım. Elimdeki bıçağı sertçe kavramamın sebebi hâlâ varlığına şiddetle inanmayı, şiddetle reddeden, şiddetli kalbimdi. "Hesabından bildirim geldi ve Instagram'a girdim," dedi kafasını ağırca sallarken ve ekledi: "Araman konusunda da... Numara kayıtlı değildi."

Şokla bıçağı atıp geri çekildim. "Telefon numaramı mı sildin?"

Doğruldu, bana döndü. "Bunu sorman çok komik çünkü birkaç ay önce bir gece seni aradığımı ve numaranın kullanım dışı olduğunu otomatik sekreterden dinlediğimi hatırlıyorum. Buna rağmen tabii ki numaranı silmedim. Görünüşe göre sen numaranı değiştirmişsin."

Aptal.

Aptal. Aptal Aptal.

O an hatırladım.

Telefonumu denize düşürdüğüm geceyi, ardından telefonsuz dışarı çıktığım günleri... Alena bana ulaşamayınca çok sinirlenmiş ve yeni bir hat çıkartıp yeni bir telefonla birlikte cebime tıkmıştı. Bir daha aradığında bana ulaşamazsa tüm polis departmanını ayağa kaldıracağıyla ilgili

tehdidi o kadar korkunçtu ki telefonumu sessize bile almıyordum artık.

"Haklısın," dedim suçlu bir ifadeye bürünürken. "Değiştirmek zorunda kalmıştım... Telefonumu kaybedince... Ben... Özür dilerim..." Dudaklarımı birbirine bastırdım, ardından söylediklerini idrak ettim. "Bekle... Beni mi aradın?"

Varis seslice nefes verdi. "Yapmamam gerektiğini biliyordum çünkü bir kere sesini duyarsam kararın umurumda olmazdı. Okul da umurumda olmazdı, gelirdim. Ama o an kontrol bende değildi, sarhoştum."

"Sarhoştun?"

"Evet, artık içmiyorum. En azından o amaçla."

"Hangi amaçla?"

Hafifçe omuz silkti. "Unutmak."

Kaşlarım çatıldı. "Neyi unutmak?"

Grilikleri yüzümde gezinirken omuzlarımda ağır bir yük hissediyordum, omuzlarım çökmüştü. Varis beni unutmak mı istemişti? "Beni mi?" diye sordum, cevabı beni öldürebilirdi.

"Ne?... Hayır," dedi yaslandığı tezgâhtan doğrulurken. "Hayır, Ada. Seni değil. Uzakta olduğunu. Evinin adresini. Araba sürebildiğimi. Kuzenimi Ayvalık-İstanbul arasında yer değiştirirken herhangi bir şey söylemesi, herhangi bir fotoğraf ya da video çekmesi için tehdit etmeyi."

O kadar mı? O kadar mı Varis? Ama kelimeler ses tellerimde can bulmadı. İyi ki bulmadı. Belki gitmek o an en mantıklı tercihti ama kendimi herkesten... Ondan soyutlamak... Yanlıştı.

Boğazımı temizledim, yeşilliklere geri döndüm. Acı katlanamayacağım kadar çok geldiğinde görmezden gelebilmek en nankör özelliğimdi ve bunu sekiz ayda kazanmıştım

ama beni yere çöküp hıçkırıklara boğulmaktan kurtaran da buydu. Ayakta durmak zorundaydım.

Varis, ben çeri domatesleri ikiye bölerken yalnızca izledi. Sessiz ve gözlemciydi. Ruh hâlimi çözümlemeye çalışıyordu belki de bilmiyordum. Sormak istediği çok şey var mıydı? Çünkü ben çok şey sormak istiyordum. Mesela İtalya'da buluştuğu Fransız modeli. Ya da çok değil birkaç saat önce aradığımda arkadan sesi gelen kızın kim olduğunu. Onunla nerede, ne işi olduğunu... Ama kıskançlık yapmanın vakti değildi.

Ve ona güveniyordum. Aklı bendeyken başka birine umut vermezdi. Bu onun gibi birinin yapacağı son şeydi. Varis değişmişti, evet. Artık daha güçlüydü. Sadece öyle göstermiyordu, öyleydi de.

"Deniz kenarını seviyorum, kumsalı özellikle. Günlerimin çoğunu orada geçirdim. Bir örtü serip kitap okuyarak, müzik dinleyerek, test çözerek. Test çözmek ve kitap okumak gerçekten işe yaradı. Sayfalarca roman, başkalarının dertleri ve sorunlarıyla kuşatılmış hayatlar... Ama hiçbiri kendi kafamın içindekilere çözüm değildi. Haklısın, ben kaçtım. Gücümün yetebildiği buydu."

Dinliyordu. Anlatıyor olduğumu biliyordu. Yalnızca dinliyordu ve istediğim tek şey buydu.

"Sınav bir ay önceydi. Nasıl geçtiğini hatırlamıyorum. Cevap anahtarı yayınlandığında kontrol de etmedim. Korktuğumdan, kötü geçtiğinden ya da öyle bir şeyden değildi... Sadece... Umursamadım sanırım. Çisem buradaydı sınavdan beri, bir aydır. Bu sabah Fransa'ya annesinin yanına gitti tatile. Kumsal gelmişti geçen haftalarda ama Alena'yla çok kötü kavga ettiler. Sanırım Alena, Safir'de olanları öğrendi. Kumsal'ın tavrını falan. Kumsal da Alena'ya sinirlendi ama benden özür diledi. Sonra o da gitti. Aral okulun

kapanmasına yakın Japonya'ya uçmuştu. Hâlâ orada, video oyunlarıyla ilgili eğitimde ve dili de öğreniyor."

Kıt. Kıt. Kıt. Taze sebzeleri keserken çıkan ses terapi gibiydi. Ve Varis'e bir şeyleri anlatmak... Hiç zor değildi. Hiç de bile.

"Alena benimleydi. Ben burada okula devam ederken o kursa bile gitmedi, kendi çalıştı. Sınavının harika geçtiğine eminim. Birkaç gün önce işleri olduğu için İstanbul'a gittiler Milas'la... Karşılaşmışsınızdır."

"Evet," dedi hatırı sayılır bir karşılaşma olduğunu belirtmek istercesine. "Azar işittim."

Ona "Ciddi misin?" dercesine baktım. "İnan bana," dercesine mânidar bir ifadeyle gözlerini kapattı ve birkaç saniye sonra açtı.

"Bu kadar," dedim ince ince doğradığım biberleri de kâseye koyarken. "Sıra sende."

Fırından gelen alarm sesiyle Varis makarnayı kontrol etti, ardından fırın eldivenini giyerek tek elle fırın kabını çıkartıp taş tezgâha bıraktı. "Okula gittim. Basketbol oynadım. Yüzdüm."

Salataya zeytinyağı dökerken kaşlarımı çatarak baktım ona. "Bu kadar mı?"

Hatırlamaya çalışmak istercesine kıstığı gözlerini tavana kaldırdı, ardından "Bu kadar," dedi. "Son sınavlardan sonra şirkette staja başladım. Sıkıcı hayatım seni şaşırttı mı?"

Hayır ama Fransız modelle telefondaki kız şaşırttı.

Gözlerim dolaptan çıkardığım nar ekşisi şişesini gezdirdiğim salatanın üzerinde dolaşırken omuz silktim. "Peki ya annen?" diye sordu Varis, dikkatimi salatadan üzerine çekerek.

Birkaç saniye ona baktım, yüzümde pek de iyi gizleyemediğimi düşündüğüm bir hüzün vardı. İki kaşık yardımıyla

salatayı karıştırmaya başladım. "Alena, Filiz Doran'la konuşmuyor. Bu yüzden adresimizi vermek istemedi. Ben de İstanbul'da olmadığım için görüşmedim."

Varis'in gözleri kısıldı. "Alena neden annesiyle bozuk? Filiz Doran'ın hiçbir şeyden haberi yoktu."

"Alena küçükken beni öldü bildikten sonra travma geçirmiş, Yakut'la Filiz Doran da onu bir psikiyatriste götürüp ilaç ve hipnoz tedavisiyle olanları unutturmuşlar. Alena öfkesinin sebebinin bu olduğunu söylüyor ama ben daha fazlası olduğunu biliyorum, sadece anlatmaya hazır değil. Ben de ondan öğrenene kadar lafını dinliyorum ve iletişime geçmiyorum. Ona güvenmek zorundayım, hayır... Ona güveniyorum. Sahip olduğum tek kişi."

"Tek kişiydi," diye düzeltti Varis beni. Gözleri etrafta gezindi. "Zamanla herkes uğramış. Ben de öyle."

Anında ifadem dondu. Gidecek miydi? Sadece uğramış mıydı?

Birkaç kere ardı ardına kırptığım kirpiklerimin ardından ona baktığımda, masayı hazırlıyordu. Yüzümdeki ifadeyi gördüğü an "Hayır," dedi. "Bir yere gitmiyorum. Tabii sen benimle dönmek istemediğin sürece."

"Aklımı mı okuyorsun?"

"Seni tanıyorum. İstemsizce aklının nerelere gittiğini tahmin edebiliyorum. Ve oralar çok gereksiz yerler. Yine de kendi kendine soracağına bana sormanı tercih ederim."

"Tamam o zaman," dedim kollarımı göğsümde birleştirerek. "İtalya'daki Fransız model ne ayak?"

Varis, elinde iki tabakla masaya ilerlerken adımları bir anda durduğunda ani verdiği tepkisinden korktum. İstemsizce oluyordu, korkuyordum. Artık gerçekten korkak bir kara parçasıydım. Bunu kabul ediyordum.

"Hımm," diye mırıldandı Varis, tabakları masaya bıraktı ve ona hiçbir şey sormamışım gibi salata kâsesi bir elinde, eldiven giyerek tuttuğu fırın kabı diğer elinde masaya ilerledi. "Hadi, otur."

"Hımm bir cevap mı?" O masaya geçip oturduğunda, ben de karşısına oturdum.

"O Fransız modelin adı *Cecile Brodeur*. Babamla İtalya'ya bir ihale toplantısı için gittiğimizde tanıştık, gelecek ay İstanbul'da çekilecek bir reklam filminin yüzü olacak." Önümdeki bardağa uzanıp sürahiden su doldurdu ve önüme bıraktı.

Dirseklerimi masaya yasladım ve plastik bir tebessümle yüzüne baktım. "Reklam filmlerinizde oynayacak güzel mankenleri hep kahve içmeye mi çıkarırsın?"

Varis zaten kokuyu almıştı, dudaklarının kenarı kıvrılıydı. Fırın makarnasından bir dilim kesip tabağıma koyarken "Hayır, aslında bakarsan *Cecile* bu anlamda bir ilk," dedi.

Tebessüm dudaklarımdan düştü, her ne kadar sahte olsa bile ve somurttum. "Ve?"

"Ve?" diye sordu, yavaştan anlatıyordu çünkü her saniyenin keyfini çıkarıyordu. Salatadan da biraz tabağıma koydu. Ardından benim gibi dirseklerini masaya yasladı ve tabağımı işaret etti gözleriyle. "Ye."

"Bu kadar mı?" diye sordum. "Kahve randevunuz hakkında söyleyeceklerin bu kadar mı?"

"Çıkmadık Ada, sadece oturup kahve içtik. Bu kadar."

"Kimse öyle düşünmüyor ama."

"Başkasının ne düşündüğünün ne önemi var?"

Doğru. Çatılan kaşlarımı gevşetmekten aciz, geriye yaslanıp çatalımı kavradığımda tabağıma bakarken yutkundum. Açtım. Tüm tabağı bitirebileceğimi hissediyordum.

En son ne zaman açlık hissetmiştim? Çok susuyordum, susuzluğu biliyordum ama neredeyse hiçbir şey yemeden iki gün geçirebildiğim oluyordu. Bilinçli yaptığım bir şey değildi ve tamamen vücuduma zarar verdiğimin farkındaydım.

Ama o günler geride kalmıştı.

Sessizce yemeğimi yerken üst kattan telefonumun zil sesi yankılanıyordu. Varis "Sen otur ve yemeye devam et," diyerek ayaklandığında kafamı sallamaktan başka bir şey yapmadım. Telefonumu getirip önüme bıraktığında arayan Milas'tı. Daha doğrusu, Milas'ın telefonundan arayan Alena.

Onu geri aradığımda telefonu "Sürprizimi beğendin mi?" diye sorarken açtı.

Telefonu suratına kapattım.

Aslında gülmemek için kendimi zor tuttuğumdan, ani verdiğim bir tepkiydi. Alena tabii ki daha sonra tekrar aradı ve kızdı.

Ardından, bir saat önce tıklamaya korktuğum yere tıkladım; Varis'in paylaştığı Instagram hikâyesine. Bir şarkı paylaşmıştı. Kalben'in *Derdimin Çiçeği* şarkısını. ***Açelya.***

İKİNCİ BÖLÜM

"Uzağa uçmasın diye kanatlarını kopardığın kelebek, yüzmeyi öğrenebilir."

"Neden okulda yanıma gelmiyorsun?" diye sorduğunu hatırlıyordum Varis'in, koridorda. Sınıfına, sınavlar için bana verdiği matematik kitabını teslim etmek için uğramış ve koridorda onunla karşılaşmıştım.

Benimle dalga geçtiğini düşünüyordum. Hareketlerine anlam veremiyordum. Kalbim aptaldı, onun sesini dinlemek istemiyordum. *"Bilmiyorum,"* demiştim ona bu yüzden. *"Tüm okul benim sana kötü bir şey yaptığıma inandığından ve sen de benden nefret ettiğinden beri dikkatleri üzerime çekerek dolanmayı sevmediğimdendir belki."*

Aptal. Koca bir aptaldım. Çünkü ben çok kötü bir şey yapmıştım ve yaptığım şeyi hatırlamıyordum bile.

Varis'le yemeğimizi bitirdikten sonra bulaşıkları sudan geçirip makineye koyduk. Ben kalanını tencereye koyduğum makarnayı buzdolabına koyarken Varis'in telefonu çalmaya başladığında, aramayı cevaplarken salona geçmişti.

"Efendim baba?..."

Babası ne düşünüyordu? Muhtemelen benimle görüşmesini istemiyordu oğlunun. Varis'in buraya geldiğinden

Balamir Adin'in haberi var mıydı? Olsaydı, onaylayacağını düşünmüyordum. Hatta belki de aramasının sebebi de buydu. Oğlunu İstanbul'a çağırıyor ve burada ne halt ettiğini soruyordu.

Ellerimi yıkayıp havluyla kuruladıktan sonra küçük adımlarım salona doğru ilerledi. Varis telefonunu kulağından indiriyor, aramayı sonlandırıyordu o sırada. Bana döndüğünden göz göze geldik. Birkaç saniye, aramızda iki koca metre varken yalnızca birbirimizin gözlerinin içine baktık.

Yağmur pencere camlarını dövüyordu.

Ama acıyı neden benim göğsümdeki kalp çekiyordu?

"Ne yapıyorsun burada?" diye sorarak, sessizliği bozan o oldu. Derin bir nefes aldı, üçlü geniş koltuğa ilerleyip oturdu ve geriye yaslandı. "Eminim bıkmışsındır. Koca yazını burada harcamak istemezsin, henüz vakit var." Gözlerini etrafta gezdirdi, salonu inceliyordu. Ardından yeniden bana çevirdi griliklerini.

"Ne demek istiyorsun Varis?" Sesim güçsüzdü, sorumu sorduktan sonra alt dudağımı ağzımın içine yuvarladım ve temkinli bir ifadeyle süzdüm onu.

"Anlamıyor musun?" Hafifçe öne eğildi, dizlerine yasladı dirseklerini ve aşağıdan baktı bana. "Yeter diyorum Ada. Yeter burada durduğun. İstanbul'a ne zaman döneceksin?"

"Daha tercih yapmadık. Sıralamalar bile açıklanmadı."

"Fark etmez. Millet okul geziyor bu dönem, en azından bu yeterli bir sebep değil mi senin için? Yoksa tercih yapmaya niyetin yok mu?" Gözleri kısıldı. "Ben kolundan tutup seni götürmezsem bir daha asla dönmeyecek gibi davranıyorsun. Sürekli bahane bulup duracaksın kendine değil mi? Eminim Ankara'yı çoktan düşünmeye başlamışsındır mesela, tek ihtiyacın olan yeterli sıralama."

"Benim nereyi düşündüğümün ne önemi var? Safir ilk

ondaki öğrencilerini yurtdışındaki en iyi okullara göndermesiyle biliniyor. Sen ülkede kalmayacaksın bile."

Gülecekmiş gibi bir ifadeyle dudakları kıvrıldı ama aynı zamanda kaşlarını da çatmıştı. "Safir'in başarısıyla benim istediğim okulun ne ilgisi var?"

Dudaklarımı birbirine bastırdım. Kaşlarım çatılmıştı. "Baban ne söylüyor?" diye sordum ellerimi belime yaslarken, hemen çaprazındaki tekli koltuğa yürüyordum.

"Babam benimle geleceğim konusunda verdiğim kararlar hakkında konuşmaz. Yorum eklese dahi onu dinlemeyeceğimi bilir."

"Hiç mi konuşmazsınız?" İki adım sonra koltuğa oturacaktım.

"Ortada büyük bir sorun olmadığı sürece."

"Ben ortadaki büyük sorun oluyorum o zaman..."

Bir saniye, kolumu kavradığını hissettiğim büyük ve sıcak bir el; ardından, hedeflediğim tekli koltuk yerine oturduğum yer Varis'in kucağıydı. Kaşlarını çatarak yüzüme aramızda santimler varken baktı ve "Kim senin sorun olduğunu söyledi?" diye sordu. "Senin şu kafada kurma olayın bir hayli ilerlemiş. Agâh terapi aldığını söylemişti ama doktorunun bir fark yaratmadığı ortada. Onu kovup beni işe almaya ne dersin?"

Boynumdan yukarı basan sıcaklığın beni kulaklarıma kadar kızarttığının farkındaydım ama görmezden gelmeye çalıştım, olabildiği kadarıyla. "Varis... Notların kusursuz. Sosyal aktivitelerde başarılısın. Her şeyde başarılısın. O okullar senin gibi insanlar için var. Yapamadığın hiçbir şey yok..."

Alaylı bir şekilde güldü, gözlerini kaçırdı. "Seni yanımda tutamıyorum Ada, ben yapamadığım hiçbir şey yok demezdim."

Ve öylece, kalbim kırıldı.

Gözlerimi kapattım ve nefes alırken göğsüme batan parçaları hissetmemeye çalıştım ama bu sefer acımasının sebebi Varis'ti. Sesi o kadar yorgun gelmişti ki ve tartışmak o kadar anlamsız... Ama kafamın içi bir tımarhaneydi ve ben içeride kilitliydim.

Avucumu yanağına yaslayıp yüzünü kendime doğru çevirdim, alnımı alnına yaslarken gözlerim kapanmıştı. "Direnmekten yorulmadın mı?" diye sordu, nefesi dudaklarıma çarpıyordu. "Benimle tanıştığın günden beri yaptığın tek şey direnmek."

"Arkadaşların ve Kumsallarla Begonya'ya geldiğin gün," dedim başparmağımı yanağına sürterek. Gözlerini açtı, birkaç santim vardı gözlerimizin arasında artık. Beni dinliyordu. "Buraya kadar dedim içimden. Uzaktan yaptığı işkenceyi ayağıma getirdi."

Gözlerini kırpıştırdı. Kirpiklerinin güzelliğine inanamıyordum. "Kumsal'la arkadaşları kafede çalıştığını öğrenmişlerdi. Canını sıkmak için oradaydılar. Bu yüzden onlara katıldık."

"Gerçekten nefret ediyordum senden," diye mırıldandım boğazımı temizleyerek. Gözlerimi kaçırdım. "Okula geldiğim ilk gün koridorda sen bana beni öldürmek istiyor gibi bakmadan önce... Önce ben seni fark etmiştim." Kaşları hafifçe çatıldı, dudakları aralandı. Bunu bilmiyordu. "Ve tek düşünebildiğim güzelliğindi. Gözlerinin güzelliği. Kirpiklerinin güzelliği. Saçların. Çenen. Burnun. Bilmiyorum işte... Üzerindeki beyaz gömleğin, bileğini saran saat bile senin üzerinde ilgi çekici duruyordu."

"Ada..." Başparmağımı dudaklarının üzerine getirdim ve cümlesini böldüm. Bu, gözlerimi yeniden gözlerine çıkarma cesaretini bulmamı da sağlamıştı. Varis'in gözlerinin içinde gördüğüm pişmanlıktı.

"Sadece yanımdan geçip gitsen, gözlerin üzerime değmeden... Arkadaşlarıma yemek aralarında, teneffüslerde, mesaj gruplarında anlattığım çocuk olacaktın."

Gözlerini kapattı. Sanki gözlerimdeki acıyı görmek istemiyordu. Pişmanlık mı duyuyordu? Ben daha çok pişmandım.

"Kütüphanede karşılaşabilirdik, istediğim kitap senin masanda duruyor olsa bunun iyi bir fırsat olduğunu düşünürdüm mesela. Ya da masandaki kitabı direkt istediğim kitap yapar yine konuşurdum. Ya da çarpışabilirdik romantik komedi filmlerindeki gibi... Varis, o an düşünebildiğim yalnızca buydu."

"Ama ben her şeyi batırdım." Gözkapakları aralandı, bana bakmıyordu. Belimdeki eli gevşemişti, sanki istiyorsan kalkabilirsin der gibi. Halbuki biraz önce seni bırakmamın hiçbir yolu yok diyordu sanki o eller beni tutarken.

"Aptalın teki annemin ölümüne sebep olsaydı ben daha kötüsünü..."

"Hayır."

"Yapardım."

"Yapmazdın."

"Yapardım Varis." Elim hâlâ yanağında, yüzünü kendime çevirdim ve gözlerinin içine baktım. "Yapardım," diye fısıldadım. *Yapamazdım. Görmezden gelirdim. Küçük çocukların suça ehliyeti yoktur derdim.*

"Yapmazdın," dedi. "Kendini masalın kötü kalpli cadısı yaptığın için mantıklı düşünemiyorsun bile. Çocukken babama nereye gittiğini sorduğumu hatırlıyorum, babam bana taşındığınızı söylemişti. Ben hiçbir zaman öldüğünü düşünmedim. Ama yeterince büyüyüp annemin nasıl hayatını kaybettiğini kendi yöntemlerimle ve tüm gerçekliğiyle

çözdüğümde, bir süre tek yaptığım düşünmekti. Ve seni o koridorda gördüğümde de. Ada. Ben hep düşündüm. Ama düşünmek bir boka yaramıyor. Şimdi sen aylarca kendini buraya hapsettin, hapsetmeye de devam ediyorsun; kendine eziyet ediyorsun aslında."

"Farkındasın da belki bunun çünkü bunu hak ettiğini düşünüyorsun ama saçmalık," diye devam etti. Sesindeki hiddet bir deprem gibi hissediliyordu. "Saçmalık, beni anlıyor musun? Doğru düzgün düşünemediğin, hiçbir bok bilmediğin, ailelerimizin ne kadar boktan tercihler yaptığını göremediğin bir yaşta hep yaptığın gibi babanın odasını karıştırdın. Benim annemi alan sen değilsin. Yakut Doran. Sen kimseye hiçbir şey borçlu da değilsin. Çünkü ne olursa olsun seni ailenden ayıran da benim babamdı. Sikik sokuk anlaşmalar, üç kuruşa vicdan satılan ihaleler, beş para etmez imzalar! Olay bu! Ve hiçbiri senden önemli değil."

"Varis..." Sesim sona doğru o kadar güçsüz çıkmıştı ki. Boğazım acıyordu. Yaşlar gözlerime tırmanıyordu. Sözlerinin gerçek olduğuna inanmak isteyen tarafım, aylarca içimde yaşayan ve beni bitiren sesi ölümüne yumrukluyordu.

"Sorun şu ki Ada..." Varis iki parmağı arasına aldığı çenemle yüzümü kendine döndürdü. Teninden yayılan sıcaklık beni ateşlerin içine bırakıyor, sancımak için hazırda bekleyen düşüncelerimi kül ediyordu. "Annem gitmiş olabilir. Ama sen de gitmek istiyorsun. Ve siz benim çocukken de şimdi de sahip olduğum tek şeysiniz... Tek gerçek şey."

Ne yaptığımı bile anlayamadan elimi ensesine yasladığımda başını kendime çektim ve dudaklarımı onunkilere yasladım. Gözyaşlarımdan nefret ediyordum, Varis sanki hissetmiş gibi başparmağıyla yanağımı sildiğinde kolunu belime dolayarak beni kendine çekti ve öpücüğü derinleştirdi.

Başım dönüyordu. Sözlerinden dolayı, kokusundan dolayı, teninin ve dudaklarının sıcaklığından dolayı, tadından dolayı, beni tutuşundan dolayı, burada oluşundan dolayı... Bilmiyorum. Ama içerideki savaşı kazanmış olsa, katil diye çığlıklar atacak o sesi artık duyamıyordum.

Bacaklarımı iki yana açarak kucağına oturduğumda aylar sonra ilk defa güvende hissediyordum. Varis'i odamda gördüğümden beri güvende hissediyordum. Ve ne İstanbul'daki kapalı bahçem ne de aylarımı geçirdiğim yazlık... Varis'in kolları arasında evde hissediyordum.

"Çok özledim," diye fısıldadım ayrıldığımız saniyelerde. "Özür dilerim..." Ellerimi saçlarının arasına daldırdım, şampuan ve parfüm kokusu ciğerlerimi ziyafet için masaya oturttu.

"Daha erken gelmeliydim," dedi nefes nefese, alınlarımız buluştuğunda. Ağzı aralık, hızlı soluklanışlarında dudaklarıma çarpan sıcak nefesi daha fazlası için bir davetiyeden başka bir şey değildi. "Siktir. Çok üzgünüm. Yeni fark ediyorum. Daha erken gelmeliydim. Ayrıldığın sabah... Peşinden gelmeliydim."

"Nasıl ayrıldım bilmiyorum..."

Hafif çatlayan bir sesle "Ayrılmana nasıl izin verdim bilmiyorum," dedi Varis. Kollarım boynunda, parmaklarım saçlarının arasındayken; onun bir eli belimde, diğeri yanağımı okşuyordu.

Bir süre birbirimizin nefes alış verişlerini dinledik. Çok fazla duygu kanat çırpmaya çalışıyordu o an göğsümde. Yaşadıklarımız beni bu salonda, bu köşede hep savunmasız bir şekilde avlarken şimdi ben her şeyi yeniden yoluna sokabilecek gücü bulmuş gibi hissediyordum.

Evin kapısına birden sertçe vurulduğunda neredeyse yerimde zıplıyordum. Varis doğruldu, kaşlarını çatarak

salonun girişinden görünen kapıya baktı. "Birini mi bekliyordun?"

"Hayır..." Ben Varis'in kucağından inerken kapıdaki her kimse bu sefer de zili çalıyordu. "Ama Meriç gelmiş olabilir."

Varis'in eli kolumdan sıyrılacağı sırada beni elimden yakaladı ve ayağa kalktı. "Ben açarım kapıyı."

"Varis," dedim başımı kaldırıp ona bir bakış atarken. Meriç'in adını duyduğu an boynunu esnetip ifadesini nasıl değiştirdiğini görmüştüm.

"Ne?" diye sordu elimin üstünü başparmağıyla okşarken. "Arkadaşınla tanışmak istiyorum. Arkadaşın sonuçta. Arkadaşınla tanışacağım."

Seslice nefes vererek ellerimi omuzlarına yasladım ve onu koltuğa geri oturttum. Yeniden doğrulmadan önce avucumu yanağına yaslamış, dudaklarımı yanağına bastırmıştım. Şeker komasına girmek üzereydim çünkü beni Meriç'ten kıskandığını fark etmiştim ve defalarca kez arkadaş kelimesini bastırarak söylemesi delicesine tatlıydı.

Kapıya yürürken, eve dönüş yolunda Meriç'le eve nasıl döndüğümüzü ve Alena'yla konuştuktan sonra fikrini nasıl değiştirdiğini bir kez daha hatırladım. Alena ona beni evde yalnız bırakmasıyla ilgili bir şeyler söylemişti çünkü Varis'in evde olduğunu biliyordu. Öyleyse gelen Meriç olamazdı.

Eğer acil bir durumsa... Olabilirdi. Ama neden aramasındı?

Delikten baktıktan sonra kapıyı açarken karnıma tekme yemiş gibi hissediyordum çünkü kapıyı açtığım an Tara karşımda korkudan iki büklüm olmuş hâliyle duruyordu. "Ne oldu?" diye sordum endişemi gizlemeden karşısına

dikilerek. Yağmurda ıslanmıştı. Üzerinde ince bir şort ve askılı tişörtten başka hiçbir şey yoktu, ev kıyafetleri olduğu belli oluyordu.

"G-Güney..." dedi ve tek bir kelime kolumu omzuna dolayıp onu içeri yönlendirmeme yetti. Ağlamıştı. Ben arkamızdan kapıyı kapatırken Tara'nın bakışları yerde, korkunç bir şey görmüş ve şoka girmiş gibi bakıyordu.

Varis'in içeriden kalkıp geldiğini gördüm. "Arkadaşın iyi mi?" diye sordu Tara'yı süzdükten sonra. Değildi. Bir şeyler olmuştu.

"Bir bardak su getirir misin?"

Varis başını sallayıp mutfağa ilerledi, ben de Tara'yı salona yönlendirdim. İçerinin karardığını fark ettiğimde ışığı yakmak için düğmeye bastığım an ışık açıldı, birkaç kez kapandı, ardından ışık yanıyordu. Fırtına yüzünden miydi?

"O yaptı," dedi Tara durduğu yerde sıçrayarak karşıma geçerken. Pencereye bakıyordu ama perdeler kapalıydı. "O yaptı! Elektrikleri kesti!"

"Kim yaptı? Güney mi?" Tara'yı koltuğa oturttum. "Bizimle ayrıldıktan sonra Güney mi geldi Tara?"

Tara başını kaldırdığında, ne kadar ağladığını gözlerinin şişkinliğinden yeni algılayabiliyordum. Üstelik sesi kısılmıştı. Bu, çığlık attığı anlamına mı geliyordu?

"Sitenin güvenliğini nasıl aşmış bilmiyorum, gerçekten evimde güvendeyim sanıyordum..." Gözlerini kapattı, ağlamamak için kapalı tutuyordu sanki. Varis içeri girdiğinde bardağı Tara'nın hemen önündeki sehpaya bırakmıştı. Tara cümlesine devam etmeden önce suyu alıp dudaklarına götürdü. "Eve girmeye çalıştı, elektriği dışarıdan kesti... Karanlıkta kalayım diye. Tartıştık. Bağrıştık. Ama fırtınanın sesinden etraftaki kimse duymadı..."

Tara suyundan bir yudum alırken bakışlarımı omzunun üzerinden tekli koltuğa oturan Varis'e kaydırdığımda, kaşlarını çatmış bir şekilde Tara'yı dinliyor ve olayı çözmeye çalışıyordu. Tara o sırada arkasını döndü ve Varis'e baktı, göz göze geldiler, Tara yudumladığı suyu o sırada genzine kaçırdı.

Yeniden önüne döndüğünde anlatmayı bırakmış, gözlerini belertmiş bana bakıyordu çatık kaşlarıyla. Vitrindeki peçetelikten bir peçete alıp ona uzattım. "Teşekkürler," dedi ve boğazını temizleyip önce ağzını, sonra elini sildi. "Korkunçtu," diye devam etti yorgun bir şekilde nefes verirken. "Yarın partiye geleceğini söyledi. Sibel'in doğum günü partisine. Ne yapacak? Bilmiyorum, ya arkadaşlarıma bir şey yaparsa..." Nefesi kesildi.

Muhtemelen arkadaşlarının ne kadar düşüncesiz ve akılsız olduklarının henüz tam farkına varamamıştı ki hâlâ partiye gitmek istiyordu. "Seni o çocukla tekrar bir araya getirmek isteyen arkadaşlarından bahsediyorsun," dedim Tara'nın dizine elimi yaslayarak. Korku dolu bakışlarını gözlerime çevirdi. "Belki de onlarla görüşmemelisin Tara. Güney'e gelince... Ailene bahsetmenin zamanı geldi. Polise de. Hemen şimdi ihbar etmeye gidebiliriz."

"Babam," dedi Tara, iç çekerek. Gözlerini kapattı. "Sitenin sahibi biliyorsun... Ekonomik olarak iyi değiliz. Merkeze yakın bir arsamız var, uzun zamandır satışta ama kimse ilgilenmiyor. Güney'in babası satın alacak. Hiçbir baba, oğlunu ihbar eden kızın babasıyla iş yapmaz..."

"Tara," dedim sert bir sesle.

"Ama doğru," dedi gözlerini açarak, yanakları yeniden ıslanmaya başlamıştı. "Babama Güney'in yaptıklarından bahsedemem. En azından arsa satılana kadar. İstanbul'daki eve haciz gelmiş Açelya... O yüzden apar topar gitmişler. Ailem benim yüzümden iflas ederse ben ne yaparım?"

"Saçmalıyorsun şu anda." Eğdiği bakışlarını yakalamak için öne eğildim. "Çocuk psikopat. Sana bir şey yapabilir, arkadaşlarına bir şey yapabilir... Evet kötü bir ikileme düşmüşsün ama bu olanları ailenin bilmesi gerekiyor. Bırak onlar karar versin sonuçlarına. Sonuçlarına birlikte katlanırsınız. Yalnız senin taşıman gereken bir yük değil bu, sen hiçbir şey yapmadın."

"Açelya... Ailemi zor duruma sokmak istemiyorum..." Tara eğilip yüzünü avuçlarının arasına saklarken kendini tuttuğunu bildiğim için sırtını sıvazladım. Varis dirseklerini dizlerine yaslamış, gözlerini kırpmadan bana bakıyordu ve ikimizin de kaşları çatıktı. Tara'nın ne kadar boktan bir durumda olduğunu artık o da biliyordu.

"Banyoyu kullanabilir miyim?" Tara doğruldu, gözlerini sildi. Islak kirpiklerinin ardından bana baktığında başımı salladım.

"Koridorun sonunda, sağdan ikinci kapı."

"Teşekkürler."

"Bir şeyler yedin mi?" Ayağa kalktım. Tara'yı uzun süredir tanımıyordum, tanıdığım süre boyunca da hoşlanmamıştım doğrusu ama bugün farklı bir gündü ve onun bana ihtiyacı vardı. Her gün güneşlenmesine rağmen korkudan beyazlamış suratı, ağlamaktan şişmiş yüzü ve kıpkırmızı gözleriyle; bir şey söylemesine gerek yoktu, onu anlıyordum.

Tara bir Varis'e, bir bana baktı. "Rahatsızlık vermek istemem, banyoyu kullandıktan sonra eve gideceğim..."

Eve gitmek falan istemiyordu. Evden çıkıp buraya geldiğine göre Güney çoktan gitmişti ve Tara'nın etrafında birilerinin olmasına ihtiyacı vardı. Ve o kızlara değil, gerçekten düşünüp olayın ciddiyetini kavrayabilen birilerine.

"Bu gece burada kalıyorsun, sabah ne yapacağına birlikte bakarız," dedim arkasından kollarına dokunup onu koridora sokarken.

"Açelya... Ben..."

"Duş almak ister misin? Sıcak bir duş iyi gelir." Banyonun ışığını açtım. "Buradaki havluları kullanabilirsin, burası misafirlerin kullandığı banyo. Temiz." İçeri girip dolabı açtığımda havluları ve sabunları gösteriyordum, Tara ise söylediklerimden hiçbir şey anlamıyormuş gibi banyoya bakıyordu. "Sana temiz kıyafet getireceğim."

"Açelya," dedi bir kez daha, ben banyodan çıkmak için hareketlenirken kolumu tutarak. "Bu kadarını yapmana gerek yok. Gerçekten. Ne olursa olsun. Ben sana bok gibi davrandım. Yardım etmeye çalıştığında geceni mahvettim... Bu kadar iyi olma bana."

"Sen olsan yapmaz mıydın?" Elini çekti, şefkatten dolan gözlerine baktım. "Aynı durumda olan ben olsaydım, kapına kadar gelseydim, geri mi çevirirdin Tara?"

Kesik bir nefes kaçtı ağzından. "Asla."

"O zaman," dedim başımı sallayarak banyoyu işaret ederek. Koridora çıkarken kapıyı da kapatmıştım.

Haksızlık. Ona yapılan koca bir haksızlıktı. Psikopat eski sevgilisi ve ailesi arasında böyle boktan bir sebeple sıkışıp kalmamalıydı. Kendimi yerine koyuyordum ve çıkış yolu göremiyordum ama beceriksiz aklımdan geçenlerden bahsetmeyecektim Tara'ya elbette. Bir çıkış yolu bulacaktı. Bulacaktık.

Buzdolabındaki makarnanın bir porsiyonunu Tara'ya ısıtmak için çıkardığımda Varis'in mutfağın kapısına omzunu yasladığını gördüm. Kollarını göğsünde birleştirmiş, bacaklarını çaprazlamıştı. "İş başkalarına gelince o güzel aklın nasıl çalışıyor öyle?"

Alayla ağzımdan nefes verdim. "Varis. Lütfen."

Bir şey söylemedi. Ben makarnayı mikrodalgaya atarken yanıma geldiğini hissettim, kalçasını tezgâha yasladığında

bir elimi avucunun içine aldı ve bakışlarımı yakaladı. Beni daha da yakınına çekmişti ve yüzünde ciddi bir ifade vardı. "Arkadaşının sorunu ne?"

Anlattım. Tara'yı nasıl tanıdığımdan, eski erkek arkadaşı Güney'den ve yaptıklarından bahsettim. Geri kalanını Tara'nın ağzından az önce duymuştu zaten, tekrar etmeme gerek yoktu.

"Şu parti," dedi yarın akşamki Sibel'in doğum günü partisinden bahsediyordu. "Bir uğramalıyız."

Birkaç kere gözlerimi kırpıştırarak yüzüne baktım sadece. Aklından ne geçiyordu? "Varis, o kadar tehlikeli bir çocukla hiçbir ilgin olsun istemiyorum. Lütfen bu olayın dışında kal. En son onun kadar psikopat biriyle karşı karşıya geldiğinde..." Dudaklarımı birbirine bastırdım. "Ellerimde kanın vardı."

İstemsizce kalçasına uzandı elim, tişörtünü yukarı çekiştirdim ve belirgin kaslarında artık solmuş dikiş izi kalan yaraya baktım. Parmaklarımın altında kasları gerilmişti. Başımı kaldırıp gözlerine baktığımda Varis'in grilikleri çoktan yüzümdeydi.

"Endişelenme," dedi başımı dudaklarına getirip saçlarımı öperken.

Alayla güldüm. "Söylemesi kolay. Bu çocuğun uyuşturucuyla, çetelerle ilgisi var. Yanında bıçak falan taşıyan şu eşkıya tiplerden, tehlikeli birisi..."

Varis'in gözleri kısıldı, başını hafifçe eğmişti. "Ben? Beni yeterince tehlikeli bulmuyor musun?"

Dudaklarımı birbirine bastırdım. Çünkü Varis tehlikeliydi. Kendini savunmak harici kimseye fiziksel bir zarar vereceğini düşünmüyordum ama zekâsı ve gücü konusunda hiçbir şüphem yoktu.

"Bazen soyadını unutuyorum," diye mırıldandım seslice nefes verirken.

Varis gülümsedi. "Her gün adının yanında görmekten aklına kazınacak bir gün, Ada."

Kalbim ağzımda, ağzım açık, beynim elimdeymiş gibi baktım ona. Az önce ne demişti o? Neyi kastetmişti?

"Tara," dedim yutkunurken, donmuş gözlerimi grilikleriden çekmeye çalışarak. Başparmağımla arkayı, koridor tarafını işaret ettim. "Kıyafet götürecektim. Temiz."

"Hı-hı," dedi başını hafifçe sallayarak, dudaklarını ıslattı.

"Hı-hı," dedim karşılık olarak. Basitçe aptalca davranıyor ve kaçıyordum ama suratındaki ifade rahatsız olduğuna dair hiçbir iz taşımıyordu. Aksine, ben büyük adımlarla mutfaktan kaçarken arkamdan güldüğünü duydum. Geri dönüp tekrar gülmesi ve kulaklarıma ulaşan o kutsal sesi tekrar duymak için onu bayılana kadar gıdıklamak ya da başka aptallıklar yapmak istiyordum karşısında...

Ama odama çıktım ve Tara için giyebileceği bir şeyler çıkardım, ardından aşağı inip banyonun önüne bıraktım ve tekrar gitmeden önce kapıyı tıklatıp ona haber verdim.

Mutfağa girdiğim sırada, Varis dolaptan soğuk su çıkartıyordu ki zil çaldı ve göz göze geldik. Adımlarım aniden durduğunda, Varis bu sefer kapıyı açmaya yeminli gibi yanımdan geçti ve benim peşine yetişmeme kalmadan kapıyı açtı.

"Analar aşkına," dediğini duydum kapının ardındaki kişinin. Meriç. Meriç'in sesiydi bu.

"Ne?"

"Maşallah," dedi Meriç, Varis'in şaşkınlığına karşılık. Sanırım Varis onun küfrettiğini sanmıştı. "Memleket neresi?"

Kapının önünde durdum. Varis bir eli kapı kolunda diğeri yanında dururken çatılmış kaşlarıyla Meriç'e bakı-

yordu. Meriç ise üzerinde kırmızı bir tişört ve basketbol şortuyla, elinde şemsiye ve ayaklarında yağmurluk botlarıyla dikiliyor ve Varis'e her akşam yerken orgazm geçirdiği böğürtlenli dondurmaymış gibi bakıyordu.

Meriç belerttiği gözlerini bana çevirdi, gergince alt dudağımı yerken dudaklarımı birbirine bastırıp gülümsedim ona. "Açelya," dedi Meriç, şemsiyesini kapatıp dışarıdaki şemsiyeliğe bırakırken botlarını da çıkarttı ve içeri geçip ayakkabılığa koydu. Ardından kulağıma eğildi. "İki saat seni boş bırakıyorum ve Olimpos'tan tanrı kaçırıp eve atıyorsun öyle mi?"

"Varis," dedim yutkunarak Meriç'ten kaçıp kapıyı kapatırken. Varis'in Meriç'e bakışları hiç iyi değildi. Suratı ifadesiz, gözleri sessizdi; normalde nötr göründüğünü düşünürdüm ama artık hangi boş ifadesinin nötr, hangisinin hoşnutsuzluk olduğunu ayırt edebilecek kadar tanıyordum onu.

Ama anlaması lazımdı. Meriç'in ona dibi düşmüştü resmen az önce. Harika. Yakın arkadaşımın sevgilime dibinin düşmesi yani. İyi anlaşacaklarından şüphem yoktu artık.

"Varis," dedi Meriç kaşlarını kaldırarak elini uzatırken. "Meriç ben, Açelya'mızın dünya ahiret birinci dereceden yakınıyım."

"Birinci dereceden?" Varis kaşlarını kaldırdı ve o an Meriç'in elini sıkmayacağını anladım. Geç kalmasını önlemek amaçlı koluna girip elini Meriç'inkiyle buluşturduğumda Varis bana ne halt yediğimi sorar gibi bakıyordu. Ne deseydim? Varis bak, bu Meriç. Ama arkadaşlar arasında ona Gay Meriç diyoruz.

Meriç, Varis'in elini sıktı ve sallayıp geri çekti. "Ve ben de evde bugünün ne kadar boktan olduğunu düşünüyordum, ta ki..."

"Temizlik yapmayacak mıydın sen?" Seslice nefes verdim lafını keserek.

"Ha..." Meriç gözlerini kırpıştırdı, elini kabarık saçlarına attı. "Birisi güvenliğe haber vermiş, sitenin WhatsApp grubuna aşağı caddede kavga olduğunu yazmışlar. Orada Tara oturuyordu. Ben de Tara'nın evine gittim ama kimse yoktu, bir iki pencere camının kırık olduğunu fark ettim üst kattaki. Kafayı yedim bir şey oldu kıza diye, arayınca burada olduğunu söyledi. Ben de buraya geldim."

"Banyoda."

"Tabii ki banyoda," dedi Meriç, Varis'e yan bir bakış attı. "Yoksa bir anda Olimpos tanrısına dönüşmüş olma ihtimali yok incecik kızın." Boğazını temizledi. "Tara nasıl? İyi mi?"

"Korkunç bir hâldeydi ben kapıyı açtığımda. Güney gelmiş, korkutmuş, yarınki partiye geleceğini falan söylemiş. Başka şeyler de var..." Koridordan gelen ses kapının açılma sesiydi, Tara giyinmiş bir şekilde dışarı çıktı o sırada.

Saçlarını kurutmamıştı. Başını kaldırdığında bizi gördü, kapının önünde dikiliyorduk. Burnunu çekerek yürüdü. "Meriç?" dedi sakin bir sesle. Daha iyi görünüyordu.

Meriç kolunu uzattı, kısaca sarıldılar. "Çok üzgünüm o orospu çocuğunun psikopatlıklarına maruz kaldığın için. Evin hâlini gördüm, pencerelerin camlarını falan kırmış... Kapıda tekme izleri vardı."

"Ne yapacağım bilmiyorum," dedi Tara, omuzları çökerken. O sırada göz göze geldik. Tara, Varis'le tanışmamıştı çünkü banyoya girmeden önceki durumu enkazdı ve o sırada tanıştırmayı uygun görmemiştim ama şimdi tanışmadıkları için ortam garipleşmeye başlamıştı.

Varis hissetmiş gibi araya girdi o an. "Başına gelenler için üzgünüm, umarım en yakın zamanda her şey düzelir," dedi ve elini uzattı. "Varis ben..."

"Tara," diyerek elini tuttu ve sıkıp geri çekildi Tara. Gözlerinin yaşlardan mı yoksa hayranlıktan mı parladığını çözememiştim ama o büyük gözlerini bana çevirdiğinde, görebildiğim yalnızca samimiyetti.

"Sana makarna ısıttım, sever misin? Peynirli." Gülümsedim.

Meriç "Off çok açım! Pizza söyleyelim bence," dedi salona bir bakış atarken.

Kolunu cimcikledim. Yerinde sıçrayarak inledi ve kolunu tuttu Meriç. "Ne var ya! Yemek becerilerini biliyoruz. Kız zaten üzgün, bir de gece gece hastaneye mi gideceğiz midemiz yıkansın diye? Geçen sefer ne oldu biliyorsun..."

"Yanlışlıkla oldu," dedim kelimelerin üstüne bastıra bastıra.

"Geçen sefer ne oldu?" diye sordu Varis.

"*Cheesecake* yaptı, limonlu." Meriç gülümsedi, irite edici bir şekilde. "Labneyi aylar önce alıp dolabın dibine itip, sonra da son kullanma tarihine bakmadan kullanması dışında hiçbir sorun yok. Sonrası? Hoş değil. Serum yemek hele," dedi sertçe nefesini vererek. "İğne fobim var benim. Getir bozuk *cheesecake*inin kalanını da yiyeyim ama benim iğneyi de Açelya'ya yapsınlar, bozuk labne kullanan o..."

"Zehirlendin mi?" dedi Varis endişeyle, Meriç'in lafına devam etmesini önemsemeden bana döndüğünde avucunu enseme yaslamıştı. Kaşlar çatık. Kesinlikle endişelenmişti. Aylar önceki ufak bir zehirlenme için. Uygun değildi biliyordum ama... Yüzünü avuçlarımın içine alıp onu çok, çok, çok özlediğimi söylemek ve özür dilemek istiyordum yalnızca. Defalarca.

"Önemli değildi. Bana bir şey olmadı zaten, dayanıklıymışım. Meriç'in midesi bozuldu, kustu biraz."

Meriç'e döndüğümde, gözlerini kısmış ve dilini dişlerine sürterek bana bakıyordu. Bakışının bozuk *cheesecake* ile ilgili olmadığını söyleyebilirdim sanırım... Varis'in enseme yasladığı elini fark etmişti.

Ve *fark* etmişti.

"Makarna soğuyacak," dedim Tara'ya uzanıp koluna girerek onu mutfağa sürüklerken. Meriç'le Varis arkamızdan girdiler. Tara masanın başındaki sandalyeye otururken Varis kalçasını tezgâha yasladı ve kollarını göğsünde birleştirdi, Meriç ise mikrodalganın yanında; dibimde bitmişti.

"Açelya?"

"Efendim Meriç."

Varis'in izlediğini görebiliyordum.

"Açelya."

"Meriç." Gülümsedim. Mikrodalgadaki tabağı çıkarttığımda Meriç gözlerini kapatıp makarnayı koklamaya başlamıştı. "Makarnayı Varis yaptı bu arada, dolapta biraz salata da vardı. Geç otur sana da koyayım."

"Demek Varis yaptı."

Makarna tabağını Tara'nın önüne bir çatal ve kaşıkla birlikte koyduktan sonra dolaptan salatayı çıkarttım. Meriç, birkaç adım uzakta, tıpkı Varis gibi kalçasını tezgâha yaslamış ve kollarını göğsünde birleştirmişti şimdi. Yüzümdeki alaycı ifadeyi silmeye çalışırken Meriç'e de makarna ısıtıyordum. Varis'in kim olduğunu, öğlenki sohbetimizden anlamıştı ve muhtemelen kalkanlarını giyinmişti ona karşı.

Beni korumak için.

"Çok tatlısın," dedim gülerek Meriç'in önünden geçerken.

Varis durduğu yerde rahatsızca kıpırdandı. Şu an o daha tatlıydı.

Meriç, daha önemli olduğunun bilinciyle Tara'ya tam olarak ne olduğunu sorduğunda dolaptan soğuk süt çıkarmış, bir bardağa doldurmuş, Tara'nın yanındaki sandalyeye oturmuş içiyordum. Tara olanları Meriç'e anlattı, ardından bir süre Güney'e sövmesini dinledik. Meriç de benimle aynı fikirdeydi. Tara'nın ailesine anlatmasını ve polise gidip ihbar etmeyi teklif etmişti. Üstelik komşuların tanık olup mesaj grubunda bahsettikleri kavga sesleri ve güvenlik kamerası görüntüleri de olacaktı elimizde.

Ama bu sefer sessiz kalmıştım çünkü Varis açıkça dahil olacağını belli etmişti ve onunla konuşmadan daha fazla bir şey söylemek istemiyordum. Bunun yerine yarın akşama kadar Tara'nın yalnız kalmamasını sağlayacaktım.

Varis'in telefonunun sesi bir kez daha mutfağı doldurduğunda ekrana baktı ve "Bu önemli," diyerek mutfaktan ayrıldı. Muhtemelen babası arıyordu ya da İstanbul'daki stajıyla ilgili bir şeydi.

"Kiminle konuşuyor bu böyle önemli?" diye sordu Meriç hoşnutsuz bir ifadeyle. Daha rahat konuşalım diye mutfağın kapısını bile kapattı.

"Babası olabilir ya da İstanbul'dan birileri."

"Ama kim?" Meriç yanıma oturdu. "Cinsiyeti ne mesela?"

"Meriç," dedim, sütümü bitirip bardağı lavaboya bırakıtım. "Ben bile kafamda kurmuyorken senin benim sevgilim hakkında kurman ne kadar doğru?"

"Hemen sevgilin oldu yani? 'Eski'yi attın?"

"Biz hiç ayrılmadık. Sana öyle anlatmam doğru değildi. Kafam yerinde değildi." Dudaklarımı ıslattım. "Ben bir halt yedim Meriç. Zamana ihtiyacım olduğunu söyleyip onu terk ettim ve buraya geldim. Gelirken de peşimden

gelmemesini, ben yeniden iyi olunca döneceğimi söyledim ama dönmedim. Ama o geldi. Ve ben minnettarım. Çünkü beni aylardır süren ıstırabımdan kurtardı. Çünkü o kadar pişmanım ki hiç dönemeyebilirdim bile yüzüm olmadığından. Anlıyor musun?"

Meriç alayla güldü. "Anlıyorum canım. Sevgilin aşırı manipülatör birisi."

"Meriç!" Dişlerimi sıktım. Gerçekten ona ne hâlde, nasıl anlatmıştım bir şeyleri de hemen cephe alabilmişti Varis'e karşı.

"Seni korumaya çalışıyor," diye araya girdi Tara, o sırada Meriç'le aynı anda ona döndük. Tara salataya çatalını batırdı. "Meriç gibi bir arkadaşa sahip olduğun için çok şanslısın Açelya."

Yutkundum.

"Sana gelince..." Tara, bakışlarını alayla Meriç'e döndürdü bu sefer. "Aptal mısın? Çocuğun Açelya'ya ne kadar âşık olduğunu görmemen için gözlerinin kör olması gerekir."

"Güney de sana âşıktı ama şimdi olanlara bak."

Meriç, dalaşır bir tonla söylediği cümle ağzından çıktığı an hayal kırıklığıyla bana döndü. Hayal kırıklığı bana ya da Tara'ya değildi, kendineydi. "Tara ben..." Özür dileyecekti.

"Önemli değil, haklısın," dedi Tara.

Meriç yine de özür diledi. "Varis'i zamanla tanırsın," diye mırıldandım Tara'nın silip süpürdüğü tabakları da sudan geçirip Meriç'inkilerin yanına, bulaşık makinesine dizerken.

Meriç omuz silkti. "Zaten makarna da çok kötüydü."

Tara güldü. "İtalya'da iyi bir restoranda yapılmış gibiydi."

"Yakışıklı olduğu için taraf tutuyorsun."

"Yiğidi öldür, hakkını yeme," dedi Tara, peçetesiyle ağzını silerken. Ardından bana döndü ve derin bir nefes aldı. "Bu arada... Kızların bugün masada söyledikleri için üzgünüm. Rahatsız olmuş olmalısın."

"Ne söylediler?" Meriç kaşları çatık, savaşa hazır bir şekilde masaya eğildi.

"Kapılmış falan... Şu Fransız model..."

"Bak! Bak işte!" Meriç masayı yıkacak gibi ayağa fırladığında Tara'nın ödü kopmuştu. Ona özür diler gibi bir bakış attıktan sonra bana döndü. "Daha bu öğlen biriyle görüşüyor dememiş miydin? Sen belki daha ne olduğunu bilmediğim bir halt yemiş ve zaman istemiş olabilirsin ama o senin yokluğunda modelleri götürmüş! Şimdi geldi diye hemen yelkenlerini suya mı indiriyorsun? Ya sen Kerem'i reddettin ya! *Sixpack* Kerem'i!"

Meriç o kadar sesli konuşuyordu ki, o an açılan kapıyla birlikte içeri giren Varis'in onu duymamış olma ihtimali yoktu. O an göz göze geldik, Meriç'e bakıyordu Varis. Ardından bana döndü ve ne olduğunu çözmek istercesine göz kırpıp başını iki yana salladı hafifçe.

Ve ben o an aklıma gelen en akıllıca kaçma yöntemine sığındım. "Film izleyelim."

Meriç seslice nefes vererek omuzlarını çökertti, Tara kalıp sandalyesini düzeltti ve salona ilerledi. Yanında giderken zorla Meriç'i de götürmüştü.

Mutfak tezgâhına yaslanmış, ellerimi arkamda birleştirmiş bir şekilde dikildim orada. Varis, Meriç'le Tara mutfaktan çıktıktan sonra yanıma yürüdü, bir an arkasına bakmıştı. Çünkü Meriç mutfaktan çıkana dek Varis'e çocuk gibi ecelin olacağım lan bakışları atmayı kesmemişti.

"*Sixpack* Kerem kim?" diye sordu Varis, gözlerini kısmış önümde dikilerek. Neredeyse bedenlerimiz birbirine

yaslanacaktı. Her zaman gerekenden fazla yakın duruyordu ve ben bu özelliğini çok seviyordum. Ama sadece bana. Başkasına yakın durmasına gerek yoktu.

"Duydun mu?" Gülümsedim ama samimi bir gülümseyiş değildi bu. Daha çok, *ehe, duydun mu, ehe*, gülüşüydü.

"Ada," dedi Varis ismimi bastırarak, uyarır gibi söylerken. Lafı dolandırmadan söylesene sen bir, dediğini hissettirmiştim mesela.

"Bir çocuk."

"O kadarını anlayabiliyorum."

"İşte buralardan biri."

"Ada," dedi Varis bir kez daha ama bu sefer iki elini tezgâha yaslayıp beni kafesleyerek hafifçe üzerime eğilmişti. İstemsizce havuz partisinde bana sıcak çikolata yaptığı anı hatırladım ve bütün vücudum karıncalandı. Geçmişe dönüp benimle oynadığını düşündüğüm ama şimdi gerçek olduğunu bildiğim zamanları hatırlamak kalp sağlığımı tehlikeye atıyordu.

"Tamam ama Meriç'e kızma. Ben depresyondaydım, asosyallik yapıyordum, mutsuzdum. Meriç de bana bir arkadaşını ayarlamaya çalıştı, belki neşelenirim diye. Çarşıda rastlaştık, ayaküstü sohbetti sadece. Bu kadar. Sonradan öğrendim zaten ben de."

"Neşelenirsin diye rasgele bir çocuğu ayarlamaya çalıştı sana?" Kaşlarını çatmamıştı ama ağzı açıktı ve bu durumdan hiç, hiç, hem de hiç hoşlanmadığını yüzünden okuyabiliyordum.

"Öğlen adını internette arattığımda o Fransız modelle olan fotoğraflarınızı gördüm, Instagram'da takipleştiğinizi falan. Kafayı yiyip her şeyi anlattım Meriç'e. Yani her şeyi değil ama... İşte seni. Biraz. Anlatabildiğim kadar. Biriyle görüştüğünden bahsettim. Meriç çok yanlış anladı."

"O yüzden bir anda davranışını değiştirdi," diye devam etti Varis lafıma. Başımı salladım. Varis de anlamış olmalıydı. "Bu Meriç..." dedi ardından.

"Bir garsondan hoşlanıyor. Hatta daha sabah konuşuyorduk, ona mesaj atmış falan ama çocuk dönmemiş geri."

Varis bir an gözlerime öylece baktı, ardından başını eğdi ve seslice nefes verdi. "Ada," dedi alaycı bir tonla. "Ablandan nefret ediyorum, biliyorsun değil mi?"

Anlamıştım. Alena muhtemelen Varis'e Meriç'ten bahsetmişti. Çisem, geçen gece mutfakta cips sosu hazırlarken Alena'nın mezun partisinden FaceTime aradığından ve Varis'in de orada olduğundan bahsetmişti. Varis, Alena'nın yanındaysa; FaceTime'da Alena, Meriç'i kullanmış olmalıydı. "Bence etme. Yani sonuçta seni eve almış. Azarlamış buraya göndermiş falan. Zaten bence o yüzden İstanbul'a gitti yoksa parti falan pek umurunda değil artık..."

Varis, ben nefessiz konuşurken beni izliyordu ki bir anda lafım kesildi. Tezgâha yasladığı ellerini kaldırıp yüzümü avuçlarının arasına alırken doğrulmuş ve dudaklarımı esir almıştı. Lafının kesilmesini ya da beni öpmesini beklemeyen ben ise, ellerim havada, öylece kalakalmıştım.

Geri çekildiğinde çok da uzakta değildi. Elinin tersini yanağıma sürttü. "Pardon, Ada ama," dedi kenarları kıvrılan dudaklarıyla. Başka bir yere bakamıyordum. "Yeniden gözlerin parıldarken görmek seni, o kadar tatlısın ki... Lütfen hep konuş. Susma. Bir şeyler anlat. Ne olduğu önemli değil."

Kollarımı beline sardım ve çenemi göğsüne yaslayarak başımı yukarı kaldırdım. Gülümsüyordum. Bir kolunu belime doladı diğer elini saçımı kulağımın arkasına sıkıştırmak ve yanağıma yaslamak için kullandı. "Çikolata çiçeğini hatırlıyor musun? Bir türlü açtıramamıştım hani

çiçeğini. Tohum getirmiştim buraya ama burada da açmadı. İstanbul'a dönünce çiftliklere gitmeyi düşünüyorum, bir yerde satılıyor. İnternette buldum. Galiba başarabilirim..."

Ne olduğu önemli değildi çünkü Varis orada beni dakikalarca aklıma ne geliyorsa anlatırken dinledi. Sorular sorduğumda yalnızca başını sallayıp kısa kesmiyor, dolu dolu cevaplar veriyor ve fikrini söylüyordu. Orada dikilmiş, mutluluktan parlayan gözlerinin içine mutluluktan ağlamak üzere olan gözlerimle bakarken gülümsüyor ve geçmiş sekiz ayı düşünmemeye çalışıyordum.

Çünkü acı ve pişmanlık dolu karanlık sekiz ayı bugünün son birkaç saati silip atmıştı hafızamdan.

Kötü düşünceler, onun varlığından korkmuşlar gibi birer birer yok oluyorlardı.

Varis annesini kaybetmişti ve ben hiç hak etmiyorken benim hayatımı kurtarmıştı. Muhtemelen farkında bile değildi.

Ben de değildim. O ana kadar.

Bir süre sonra, yokluğumuzu fark eden Meriç mutfağa gelip Varis'e ekşi suratıyla bakarak film seçtiklerini söylediğinde birlikte salona geçtik. Meriç çocuk gibi ortamıza oturunca Varis gözlerini devirmiş, elini uzatmıştı. Saniyeler içinde, bu sefer yanına değil, kucağına yerleşmiş ve başımı boynuna yaslayarak izlemiştim filmi.

Ya da uyumuştum.

En son hatırladığım, filmin aksiyon sahnelerine kilitlenmiş bir şekilde izleyen Tara ve Meriç'ti. Ve Varis. Evet. Çok güzel kokuyordu. Aradan ne kadar yıl geçerse geçsin beyin kokuyu hatırlar derler. Ben unutmamıştım bile; çarşaflarda, tişörtlerde, bir yerlerde hep... Bu kokuyu aramıştım. Başımı üstüne yasladığımda hissettiğim bu ritmi, kalp ritmini. Bu teni. Bu gözleri. Bu sesi.

Onu.

Varis Adin'i.

Gerçekleri öğrendiğimde içimde şehirler yıkılmıştı. Binalar çökmüş, asfaltlar çatlamış, yaşam sona ermişti. Her şey siyah beyazdı. Ama Varis değildi. Tüm renksizliği barındıran gri gözlerine rağmen, o değildi. Çünkü o, çatlayan asfaltta fidan veren bir tohumdu. Ve bana o tohumun, bugün bir ağaç olduğunu göstermiş; enkaz şehrimi yeşillendirmişti.

Adakız'ın bir zamanlar sadece çiçekleri vardı.

Şimdi ise *her şeyi.*

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

"Ellerin kirli.
Ellerin temiz.
Su, sabun, kan, köpük, pis.
Kelebeği öldürdün mü?"

Sabahlarım yalnız ve sessizdi.

Çünkü sabaha kadar ayakta durur, günün ilk ışıklarıyla birlikte yatağa bayılır, öğlene kadar da kalkmazdım. Alena ya da Meriç ve hatta Çisem bile düzeltmeye çalışmıştı uyku düzenimi ama sabah sahile gitmek istediklerinde onlara pek katılamamıştım.

Boş geçen günlerimi doldurma çabam boşaydı çünkü hiçbir şey zevk vermiyordu bana. Bir kitabı elime alıyor ve ikinci sayfanın sonunu bulamadan bırakıyordum, duş alırken bile o kadar bunalıyordum ki olabildiğince kısa kesmeye çalışıyordum ve en kötüsü de arka bahçeye ektiğim fidanlarla doğru düzgün ilgilenemediğimden çoğunun çürümesine izin vermiştim.

Ağlayarak ölü dalları ve yaprakları kesmek pek de iyi bir tecrübe değildi benim için. Ben iyiysem, bahçem de iyiydi; ben değilsem, onlar ölü...

Ve güneş mesela, niye doğuyordu ki her gün aynıysa? Ne

anlamı vardı? İştahım yokken yemek yemek işkenceydi, neyin var diye soranlara da doğru düzgün cevaplar verememek... Geçiştirmeye alışmak. Kendimi parçaladığım sınavların başından sonuna kadar sorularla değil baş ağrısıyla mücadele etmiştim. En kötüsü de ne kadar kötü bir sonuç alırsam alayım umurumda bile değildi. En kötüsü buydu. Umursama yetini kaybetmek. Çünkü o zaman her şey anlamını, değerini yitiriyordu ve yaşamak aniden yük oluyordu insana.

Aylardır bir maratondaymışım da henüz dinlenmeye vakit bulabilmişim gibi hissediyordum o sabah. Gözlerimi açtığımda güneş tüm sıcaklığıyla pencereden odaya, yüzüme vuruyordu. Normalde kapattığım perdeleri nasıl bir kafayla açık unutmuştum? Saat kimbilir kaçtı... Birazdan kalkıp duş almam gerekecekti, başka türlü uyanamıyordum. Sonra? Meriç gelirdi muhtemelen, dışarı çıkardık. Sonra?

Bütün düşüncelerim, kolunu belime sıkıca sarmış ve elini göğsümün altından belime yaslamış Varis'i fark etmemle alabora olurken nefesimi tuttuğumun farkında değildim bile. Ben bir yastığı kavramış, başımı ona yaslamışken Varis'in göğsü sırtıma yaslıydı.

Onu rahatsız etmeden arkama çevirdim başımı, istemeden biraz daha yaslanmıştım. Burun buruna geldik. Gözleri kapalıydı. Güzel, uzun kirpikleri birbirine geçmişti ve ağır nefesler alıyordu. Uyuyordu.

Uyuyordu.

Ayvalık'a dönmek için onu yatakta bırakıp evden çıktığım sabahı hatırladım. O sabah da uyuyordu. Gideceğimi bilse uyur muydu öyle derin, öyle güzel, öyle huzurlu? Uyandığında ne yapmıştı? Söylediğim gibi gittiğimi anladığında ne yapmıştı?

Varis'in gözkapakları kıpırdadı. İçine çektiği derin bir nefesle sırtüstü dönüp gerinirken iki elimi de yanağımın

altına koydum ve onu izledim. Gözlerini açmıştı. Başını bana çevirdiğinde yeniden yüz yüze geldik.

Hafifçe gülümsedim. Yüzünde hiçbir ifade yoktu ve yeni uyandığı için gri gözlerinin ardından kısıkça bakıyordu. Korkuyordum, nedeni bilinmez değildi. Neden öyle bakıyordu? Başkasına bakar gibi. Hayır. Varis'in suratı taştandı. Gülümsemediği, mimiklerini oynatmadığı sürece hep donuk bakıyordu.

Bir anda gözlerime bakmayı kesip kolunu yeniden belime dolayarak beni kendine çektiğinde, yanağımı çıplak göğsüne yasladım ve avucumu da omzuna. Bacaklarımız birbirine dolandı. Varis saçlarımın üzerine dudaklarını bastırdı. Ve ben aylar sonra ilk defa, başka bir nedenden, yataktan çıkmak istemedim.

Sonsuza dek bu anda kalabilirdik. Çünkü bu anda, karanlık fısıltılar düşüncelerimi ve hareketlerimi ele geçiremiyor; bana berbat biri olduğumu söylemiyorlardı. Dünya üzerinde en çok incittiğim kişi beni böyle sarıp sarmalarken kimsenin bir şey demeye hakkı kalmıyordu. Hiçbir kelime bana değmiyordu.

Benim kendime söylediklerim dışında.

Led Zeppelin'in *Immigrant Song* şarkısının giriş sesi odada yankılanmaya başladığında bunu düşünüyordum.

"Sabahın köründe hangi şuursuz bu ya?" diye söylendi Varis uyku mahmuru sesiyle, telefona cevap vermesi gerektiğini bilen ben ise doğrulup komodine uzandım.

"Saat on bir Varis... Sabahın körü için biraz geç bir vakit..."

Varis başını yatak başlığına yaslayarak hafifçe kaldırırken ben komodine uzandığım için göğüslerimiz birbirine yapışmıştı. İki eliyle de belimden tuttuğunda, telefonu alıp aramayı cevaplarken pozisyon değiştirmedim.

"Efendim Meriç?" Avucumu göğsüne, çenemi de elimin üzerine yaslamıştım. Bu pozisyon, Varis kaşlarını çattığı an onu görmemi sağlamıştı.

"Kızım kalk kalk! Alooo kaç kere tıklattım kapıyı? Sabah oldu, horozlar öttü, millet sahilde en güzel köşeleri kaptı bile sen hâlâ o meymenetsizle..." Meriç'in kelime seçimi bana istemsizce Alena'yı hatırlattığında kıkırdadım. Varis meymenetsiz falan değildi. Şey, en azından bana. "Ay ne vuruyorsun Tara ya? Maşallah sen de bir gecede geri kazanmışsın *bitch* enerjini!"

"Meriç," dedim oflar gibi seslice nefes vererek, telefonu biraz kulağımdan uzaklaştırırken. "Saat daha on bir."

"Söylemiştim," diye mırıldandı Varis gözlerini kısarak.

"Ve ben genelde öğlen dörde kadar uyurum. Yani şu an benim için saat sabahın beşi falan. Tabii sen biliyorsun bunu çünkü akşama doğru beni zorla yataktan kaldıran da sendin..." diye devam ettim lafıma. Meriç'in derdini biliyordum aslında ama Varis'in önünde ve telefondayken konuşulacak konu değildi.

"Ya üf ver şu telefonu!" diye Tara'nın sızlandığını durdum arkada, "Benim telefonum!" diye bağırdı Meriç. "Sapık mısın nesin sabahın köründe milleri rahatsız ediyorsun," diye homurdandı Tara o an. Ardından telefonu kulağına dayadığında boğazını temizledi. "Açelya günaydın, gerçekten bu boşboğazı engellemeye çalıştım. Kusura bakma, uyandırdık sizi... Uyandırdık mı yani?"

"Bir dakika..." Daha yeni dün gece her beraber film izlerken uyuyakalışım aklıma geliyordu. "Siz evdesiniz? Aşağıdasınız yani?"

"Evet evet... Pankek yapmıştık Meriç'le. Size de yaptık. Kahvaltı edecektik şimdi. Ama siz rahatsız olmayın..."

"Önemli değil, uyanmıştık zaten."

"Yoo uyuyorum ben," dedi Varis gözlerini kapatarak kollarını belime sararken. Resmen yatağın üzerinde ona sarılmamı sağlamıştı. "Uyandırmasınlar, söyle. Uyuyana yılan bile dokunmaz."

Gülerek omzuna vurdum ve "Geliyoruz," dedikten sonra telefonu kapattım. Arkadan Meriç'in söylenişlerini duyabiliyordum hâlâ. Bugün onu bir kenara çekip anladığından emin olana dek konuşsam iyi olacaktı. "Su içene yılan bile dokunmaz olacak o ama sen zaten bunu benden daha iyi biliyorsundur. Atasözlerini pis amaçlarına alet etmeyi bırak."

"Pis amaçlar?" Önce kaşları kalktı, ardından gözleri kısıldı. "Uyumak pis amaç mı oldu şimdi? Pis amaç ne tam olarak?"

"Kandırdığında, gerçeği çarpıttığında amacın her ne kadar masum olursa olsun pisleniyor," diye uydurma bir açıklama yaptım o an.

"Uydurdun bunu şu an."

"Gayet mantıklı. TDK onaylamalı."

"İkimiz de TDK'nin onayladığı tanımların hepsinin doğru olmadığını biliyoruz."

"Pekâlâ," diye mırıldandım yukarı çevirerek gözlerimi, ardından yeni gri gözlerine baktım. "Bu seferlik kazanmana izin veriyorum. Ama yine de kalkıyoruz... Meriç harika pankek yapar ve ben açım."

"Kendin söyledin. Ben dörde kadar kalkmam dedin. Daha uyanmamıza beş saat var Ada..." Varis derin bir nefesle yan döndüğünde beni de kendisiyle birlikte yuvarladı ve sırtımı göğsüne yaslayarak belimdeki tutuşunu sıkılaştırdı. Gözlerini de kapatmıştı.

Kollarının arasında dönüp onunla yüz yüze geldim. Ama o kadar yakındık ki yanağını öpmekten alıkoyamamıştım

kendimi. "Uyku saatlerimi düzeltmem lazım. Bence bana yardım edebilirsin."

Birkaç saniye daha kapalı kaldı gözkapakları. Ardından araladı gri gözlerini, gözlerime baktı. Kalkacaktı.

Kollarının arasından çıkmama izin verdiğinde yataktan indim ve dolabımdan temiz kıyafetler çıkardım. Kenardaki siyah çantayı gördüm, muhtemelen Varis'in eşyaları vardı içinde. "Benden sonra duş alabilirsin. Ama bence acele et. Hiç pankek kalmazsa çok üzülürsün."

"Bence arkadaşın şu an bana hangi dilimin denk geleceğini hesaplayıp içine fare zehri katıyordur bile. Gerçekten yememi istediğine emin misin?"

Banyoya gireceğim sırada durdum. Varis'e başımı eğerek aşkolsun dercesine baktım. "Meriç beni korumak istiyor sadece... Kötü bir amacı yok. Sen de biliyorsun bunu."

"Benden mi?" Kaşları havalandı. Yanaklarımın içini dişledim. Resmen çarşaflarımın arasında tek elini yatağa yaslayarak doğrulmuş, saçlarını karıştırırken gel beni ısır diyordu. Duş almak ya da pankek yemek falan istemiyordum, elimdekileri bırakıp üzerine atlamak ve bir sonraki sabaha kadar vakti yatakta geçirmek istiyordum.

"Meriç seni tanımıyor."

"Ben onu tanımıyorum asıl."

"Meriç bunu da bilmiyor."

"Hay Meriç'ini..." Seslice nefes verdi. Güldüm. Varis bana ters ters bakarken ben banyoya girmiş kapıyı kapatıyordum. Eğer bunu şimdi yapmazsam, bir daha yapamazdım ve yapmalıydım çünkü akşam katılmamız gereken bir doğum günü partisi vardı.

Duş alıp aşağı indiğimde Tara ve Meriç, verandadaki masayı hazırlıyorlardı. Kahvaltılıkları çıkartırken onlara

yardım ettim, kendi evimde misafir gibi hissetmek istemiyordum. Bir yandan da Tara'nın minnettarlığını gösterdiğini biliyordum. Eve dönmesini istemiyordum çünkü orada yalnız olacaktı; yalnız ve savunmasız. Sonsuza dek burada kalamayacağını biliyordum, bu yüzden Güney sorununun bir an önce halledilmesini diliyordum.

Bahçe ve verandada dün geceki fırtınanın izi yoktu, her yer tabiri caizse suyunu çekmişti. Gökyüzü temizdi, hava sıcaktı, kuşlar cıvıldıyordu... *Bir de âşıklar sevişiyordu de. Gözlerinden kalp de kus, tam olsun Ada.*

Açelya.

Öğlen sahile gittik. Koyun benim bildiğim tarafında yalnızca yerliler vardı, kalabalık değildi. Varis şemsiyenin altında babasının attığı bir dosyaya bakıyordu, tabletini getirmişti. Kendime güneş kremi sürmeyi bıraktığımda kenardaki buzlu limonatadan bir yudum aldım ve krem şişesini iyice sallarken ayağa kalkıp Varis'in şezlongunda yanına oturdum.

Boştaki elini yakalayıp kolunu kendime çektiğimde omzuna kremi döküyordum ki bana döndü ve güneş gözlüğünü burnuna indirip gözlerime baktı. Tabletini kenara koymuştu. Omzundaki kremi elimle göğsüne kadar indirdiğim sırada bileğimi öyle bir hızla yakaladı ki bir an krem sürmek yerine bıçaklayacağımı düşündüğünü sandım.

"Ne?" Ters ters baktım. "Yanmak mı istiyorsun? Güneş kremi kullanmalısın."

"Gerçekten bana dışarıda öyle dokunmamalısın."

Neden bahsettiğini anlamam saniyeler sürmemişti. İfadem söndü, gözlerimi kısarak gülümsedim. "Tatlısın," dedim burnuna indirdiği güneş gözlüğünü işaret parmağımla göz hizasına geri itip burnuna dokunurken. Ardından oturduğum yerde doğruldum ve arkasına geçmeden önce kulağına fısıldadım. "Ama yanmaktan iyidir."

"Asıl işkence bu, yanmak değil," dedi beni kolumdan tutup kucağına düşürürken. "Ada, ciddiyim..."

Kalkarken yüzünü avuçlarımın içine aldım ve üzerine doğru eğilerek dudaklarından öptüm. İsyan ederek inledi. "Benden gerçekten nefret ediyorsun değil mi?"

"Hiç de bile." Bir kere daha öptüm. "Çok seviyorum ben seni." Bir elimi yanağından omzuna kaydırarak, yeniden arkasına geçtiğimde güneş kremi şişesi tekrar elimdeydi. Bu sefer avucuma döktüm ve omuzlarından başlayarak aşağıya indim. Bana yardım ediyordu. Mesela göğsüne dokunmamam ve aşağılara inmememem için şişeyi kapmış, çoktan kendisi halletmişti bile.

"Oyunbozan," diye homurdandım ayağa kalkarken. "Tabletinde ne var?"

"Sıkıcı hesaplamalar."

Yine de yanına oturup başımı omzuna yaslarken tabletine uzandım ve ekranı kaydırdım. Şifresi vardı. "Şifre ne?"

"2122."

Ufak bir tebessümle şifreyi girdim. 21 ve 22. Güzel sayılardı. *Her şeye rağmen mi?*

Ekranda açık olan PDF'de gerçekten de sıkıcı şeyler yazıyordu. Raporlar, sayfalarca giden hesaplamalar, excel sayfaları... Sınavdan sonra duvardaki saat dışında bir yerde sayı görmediğim için o kadar uzak hissediyordum ki öğrenci hayatından ve bu fark ediliyordu. Kafama kazıdığım formüller sanki kanatlanıp uçmuştu.

Ekrana, cep telefonuyla eş zamanlı bir FaceTime araması düştüğünde ekranda yazan isme bir süre gözlerimi kırpıştırarak baktım; kalp ritmimin bozulmasına engel olamamıştım. Bir anda ortamın havası gerilirken başımı Varis'in omzundan kaldırdım ve ona baktım.

Yüzümde nasıl bir ifade vardı onu bile bilmiyordum. "Model arkadaşın arıyor. Hem de görüntülü," dedim düz bir sesle. *Hani reklam anlaşması yaptığınız kızlardan ilk defa onunla kahve içmeye karar verdiği model.* Tabletini ona uzattım. "Hatırlıyorsun değil mi? Fotoğraflarınız çıktı hani birlikte İtalya'da..."

"Açsana."

Pardon? "Ne? Beni aramıyor. Seni arıyor."

"Yani?" Varis bir elini arkamdan şezlonga yaslayıp üzerime doğru eğildiğinde gözlüğünü çıkartıp nereye koyduğuna bile bakmadan kenara bıraktı. "Senin yerin neresi?" Başını hafifçe yana eğdi.

Senin yanın. Dudaklarımı birbirine bastırdım ve yutkundum. Sorusunu kendi cevaplamamıştı ama zaten sorarken aynı anda cevaplıyormuş gibi çıkmıştı kelimeler ağzından.

Cecile'in aramasını cevapladığımda tabletin büyük ekranına görüntüsü düştü. Bir makyaj masasında yalnızca saten, mavi bir bornoz ve saçındaki bigudilerle oturuyordu. Makyajı yeni bitmiş gibi görünüyordu. İç çekmemek için yanağımın içini ısırdım çünkü çok güzeldi. Ve ben bundan nefret ediyordum.

"Varis!" dedi, aksanıyla söyleyebildiği kadar. Ardından Fransızca konuştu. Fransızcam o kadar da iyi değildi ve anadili Fransızca olan birinin cümlelerini bu kadar hızlı konuşuyorken anlamak çok zordu ama heyecanla çekimlerde olduğunu ve her şeyin çok iyi gittiğini söylediğini koparabilmiştim.

Varis'in Fransızcası inanılmazdı. Her şeyin yolunda olduğuna sevindiğini söylediğini anlayabilmiş, bir de sevgilim kelimesini çıkartabilmiştim.

Ardından *Cecile*'in gözleri nihayet bana döndü. Halbuki görmezden gelme işini çok iyi beceriyordu o dakikaya

kadar. "Merhaba!" dedi kocaman gülümseyerek, o koca beyaz düzgün dişleriyle... İngilizceye geçmişti.

Tebessüm ettim. Ben boşuna yıllarca Fransızca derslerinde sürünmemiştim. Safir öğrendiğimizden emin olmuştu. "*Bonsoir! Quoi de neuf? Je suis bien contente que tout soit en regle.*"*

Cecile, kırmızı bayrak bir kız değildi. Kesinlikle sevimli ve güzeldi ama Varis'le ilgilenmediğini düşünmek için aptal olmak gerekirdi. Ona hayatın nasıl gittiğini sormuş, çekimlerin iyi gittiğine sevindiğimi söylemiştim ve kısaca beni yanıtlayıp tanıştığına memnun olduğunu söylemişti. Ardından gelen saç artistiyle birlikte veda edip görüntülü aramayı sonlandırdı.

"Ben gidip yüzeceğim," dedim şezlongdan kalkarken.

Varis kolumu yakaladı ama kendi de benimle birlikte kalkmıştı. "Sorun ne? Onunla konuştun. Sadece arkadaşım olduğunu biliyorsun."

"Sen onun yalnızca arkadaşı olabilirsin ama öyle bir kız seninle sadece arkadaş olmak istemez Varis," dedim fikrimi açıkça belirterek, ona döndüğümde. Alayla kahkaha attım. "Hangi kız seninle sadece arkadaş olmak ister?"

"Sadece arkadaşım olan kızlar var, Ada. Zor bir şey değil."

"Ben onlarla tanışmadım. Ama az önce bir tanesiyle tanıştım ve yetti. Niye çekimlerden önce seni arıyor? Üzerinde sadece bornozla? Ya ne alaka ya! Çeksinler reklamı gitsin ayrıca! Sanki bir daha yolunuzun kesişeceği var..." Kolumu tutuşundan çektim ve öfkeyle nefes alırken dalgaların kumsala çarptığı tarafa döndüm.

Varis kolunu belime sarıp beni kendine doğru yasladığında diğer elini de yanağımla boynum arasına yaslamıştı.

* (Fr.) İyi akşamlar! Ne var ne yok? Her şeyin yolunda olduğuna sevindim. (ed.n.)

"Kıskanınca ne kadar tapılası olduğun hakkında bir fikrin var mı?"

Çatık kaşlarımın altında öfkesi dinmemiş gözlerimi griliklerine çevirdim başımı kaldırarak. Elini yüzümden ittirmeye çalışmıştım ama o kadar isteksiz bir hamleydi ki elimin hemen yanıma düşmesi uzun sürmedi. "Seni kıskanmaktan nefret ediyorum. Hiç olmadığım birine dönüşüyorum. Kötü hissediyorum. Başkalarının sinsi olduğunu düşünerek... Asıl sinsiliği kendim yapıyormuş gibi hissediyorum."

"Beni kıskanman, ne kadar hoşuma gitse de aslında neden gereksiz bilmiyor musun?" Çenemin altındaki dokunuşuyla başımı kendine doğru kaldırdığında yüzüme doğru eğilmişti. "Biliyorsun Ada."

Az önceki "çok seviyorum ben seni"yi geri alabilir miydim? Çünkü şimdi nefret ediyordum. Çünkü biliyordum. Her ne kadar kendime engel olamasam da biliyordum. *Güven. Güven her şeydir Ada.* Çünkü güveniyordum, kendimden bile fazla.

Varis beni orada öptü. Dalgaların ayaklarımıza ulaştığı serin sularda. Ardından ben ne olduğunu bile kavrayamadan eğildi ve havalandım; hiçbir şeymişim gibi beni öylece omzuna atmıştı. Kahkahalarım, çığlıklarım kayalıklarda yankılanırken suya koşmaya başladığında yapmaması için bağırıyordum ama ne yaptığı umurumda bile değildi. Bana istediğini yapabilirdi.

Ona artık yüzebildiğimden bahsettiğimde Alena'dan öğrendiğimi söylememe bile gerek yoktu. İnanmadığında, ayaklarım deniz tabanına bastığı an dibe daldım ve derinlere doğru yüzdüm. Varis'in her ihtimale karşı delirip peşimden daldığını, yüzeye çıkıp onu göremeyene kadar fark etmemiştim bile. Ayaklarımdan yakalayıp beni omzuna al-

dığında yukarı kaldırdı ve bir anda suya geri fırlattı. "Demek öğrendin ha!"larını sanki ona ihanet etmişim gibi söylüyordu ama bir yanının memnun olduğundan emindim.

Güneşin altında, suyun içinde kahkahalarla tartışırken ve birbirimizi suyun altına batırırken o kadar mutluydum ki Varis ağladığımı fark ettiğinde gözüme güneş kremi kaçtığını söyleyerek aslında yalan söylemiştim. Bana inanmış, yüzümü ellerinin arasına almış ve ben kapattığım gözlerimi yeniden açabilene dek dibimden ayrılmamıştı.

"*Acı geçene dek*," demişti. Ama acı nasıl geçecekti? Hiçbir acı, tamamen geçmezdi. Geçmiş gibi davranırdık, geçmiş olmuş artık gibi ama hatırladığında acı yine aynı acıydı.

Birkaç saat sonra yorgunluktan bitik bir hâlde, aç bir şekilde rıhtımda el ele yürüyorduk. Yata gittiğimizi biliyordum, Alena ve Milas da orada olmalıydı. Güneş gözlüğümün arkasından Varis'e baktığımda, tanıdık yatın önünde dikilen güneş gözlüklü; keten gömlekli ve şortlu, uzun boylu ve cüsseli, orta yaşlı adamı süzdüğünü gördüm. Yatın hemen önünde bir yabancı, elinde küçük bir tabletle ne yapıyordu?

"Gittiler mi?" diye sordu Varis, adam geldiğimizi gördüğü an elindekini bırakıp ayağa dikilmişti.

Adam güneş gözlüğünü düzeltti. "Evet."

Adam başka bir şey söylemedi, Varis de öyle. Beni tuttuğu elimden yatın içine yönlendirirken gözleri etrafta geziniyordu. "Alenalar nerede? O adam kimdi?"

"Özel korumalardan biri, yatı gözetiyor," diye yanıtladı Varis beni. "Alenalar çıkmış. Geziyorlardır muhtemelen." Yatın içi dışarıya göre serindi. Etrafta Alena ve Milas'a ait birkaç parça eşya vardı, Dizel'in mama kabını da görebiliyordum. Varis içerideki odalardan, daha önce girdiğim ve

fazlasıyla tanıdık olduğum odaya girdiğinde peşinden ilerledim. Zaten aksi mümkün değildi, elimi bırakmamıştı.

"Yat daha önce de buradaydı ama kimse gözetmiyordu," diye mırıldandım. Ardından gözlerimi etrafta gezdirdim. Yatın içinde iki oda, bir salon, biri küçük diğeri büyük iki banyo vardı ve bu odanın Varis'e ait olduğunu biliyordum. Biliyordum çünkü daha önce içeri girip dolabı karıştırmıştım. Kıyafetlerine sinmiş kokusunu tanımasam, tek bir bakışla bile anlayabilirdim ona ait olduklarını. Tarzını biliyordum.

Ve o yatakta uyumuştum. Defalarca kez. Alabildiğim en iyi uykuyu ve kâbussuz geceleri bana bu yatak vermişti, nasıl uyumazdım? Beni sarhoş eden çoğunlukta içkiler değil, bu oda oluyordu... Ve ben alkoliktim buraya.

"Yanlış. Yatı ve evi gözeten birileri her zaman vardı. Agâh sana bahsetmemiş olabilir gerilmeni istemediğinden. Alena da öğrendiyse yeni öğrenmiştir." Varis elimi bırakıp eşyaları kenara koyduğunda, üzerindeki beyaz keten gömleği de çıkarttı. "Yakut Doran'ın yargılanma süreci devam ediyor. Dışarıdan yardım alabilir bu süreçte. Dava işlemdeyken de size zarar verebilir kendi paçasını kurtarmak için. Bu yüzden her ihtimale karşı size dokunmadan, sizi rahatsız etmeden izleyen birileri her zaman vardı."

Yerin dibine geçmiş gibi hissediyordum. "R-rapor mu veriyorlardı? Sana? Babana?"

"Babama," diye yanıtladı beni.

Bakışlarımı kaçırdım.

Varis çenemi iki parmağı arasına sıkıştırıp yüzünü yüzüme sabitlediğinde gözlerimi yakalamıştı. "Öyle bakma bana Ada... Hakkında tek bir şey duysam her şeyi siktir eder gelirdim, sana istediğin zamanı vermezdim. Her ne kadar şu an tam olarak bunu yapmadığıma köpek gibi piş-

man olsam da verdiğim bir söz vardı ve tuttum tutabildiğim yere kadar."

Yutkunurken başımı salladım hafifçe. Varis bir tutam saçı kulağımın arkasına sıkıştırırken avucunu enseme kaydırdı ve beni kendine çekerek dudaklarıma uzun bir öpücük kondurdu. "Kızgın mısın?"

"Neden?"

"Gözetlendiğin için."

"Neden olayım? Öz babam psikopatın teki değil mi? Bence de hapisten çıkmak için elinden gelse her şeyi yapar. Sonuçta beni bir ihaleye satan kendisiydi."

Varis beni kendine çekerek çenesini başımın üzerine yasladığında kollarımı beline doladım ve yanağımı göğsüne bastırdım. Hiç tereddütsüz. Yerim burasıymış gibi. Öyle doğal bir reaksiyondu ona, hareketlerine verdiğim. "Yakut Doran'dan senin baban olduğu için iki kat nefret ediyorum. Sana yaşattığı hiçbir şeyi hak etmiyorsun. Bu yüzden çürüyene dek parmaklıkların ardında kalacak. Bundan emin olacağım."

Çıplak göğsüne dudaklarımı bastırıp yanağımı yeniden tenine yasladığımda bu sefer gözlerimi kapattım. *Varis, asıl sen, asıl sen...*

Yorgundum. Ama gün daha yeni başlıyor gibi hissediyordum çünkü daha akşam, Tara'yla birlikte bir doğum günü partisine katılacaktık. Dünyanın Yakut Doran gibilerle dolu olduğunu hatırlatmıştı bana Güney bir kez daha. Ve savaşmamız gerektiğini, fırsatımız varken.

"Ben duşa gireceğim," dedi Varis sarmaş dolaş dikildiğimiz birkaç dakikanın ardından. "Ne yemek istersin? Bir şeyler hazırlayabiliriz mutfakta ya da sipariş edebilirsin."

Birkaç saniye yemek hakkında düşündüm. Sabah kahvaltı yapmıştım dolu dolu ve buna rağmen deli gibi açtım.

İştahımın yerine gelmesi enerjimi yükseltiyor ve hiç kuşkusuz daha iyi düşünebilmemi sağlıyordu. Gülümsedim, dudaklarım öyle bir keyifle kıvrıldı ki. "Sana dünyanın en güzel hamburgerini tattıracağım."

Kaşları dudaklarındaki tebessümle kıvrıldı. "Sen mi yapacaksın?"

"Zehirlenmek mi istiyorsun?" Somurttum. Göğsüne hafifçe vurarak geri çekildim. "Sipariş edeceğim tabii ki."

Varis küçük bir kahkaha attı. "Ben o bozuk peynirli *cheesecake*ini yerdim..." Ardından şakağıma dudaklarını bastırıp banyoya ilerledi. *Biliyorum aptal. Tarçınlı kurabiyeleri yemiştin.*

"O bozuk peynirli *cheesecake*i kimse yememeliydi." Nefes verdim. "Sana ne sipariş edeyim?" diye seslendim yatağın üzerine bıraktığı beyaz keten gömleğini bikinimin üzerine hırka gibi giyerken.

"Ne istersen."

Ve öylece, güneş gözlüğümü ve siyah şapkamı takıp yukarı çıktım. Hamburgerleri sipariş ettikten sonra aylardır girmekten korktuğum ama dün alelacele çıktığım Instagram hesabıma girdiğimde karşıma Çisem'in yeni paylaştığı *post* çıktı. Bir sürü fotoğraf çekiyordu Fransa'da, hikâyeler kısmını doldurmuştu. Annesiyleydi. Ve mutluydu.

Postu beğendim.

Saniyeler sonra, Çisem'in ismi ekranımda yazıyordu. Bildirimi aldığı gibi beni aramaya mı davranmıştı? Aramayı cevaplayıp telefonu kulağıma götürdüm. "Çisem'in Paris çekimleri nasıl gidiyor? Fotoğraflar harika..."

"Çisem'in Paris çekimlerini bilemem ama *'Ada and Varis are in Ayvalık'* hakkındaki yorumlarımı söyleyebilirim!" diye hiddetle lafımı kesti Çisem. "Twitter'da gezen fotoğraflarınızı gördün mü?"

"Ne?" Yattığım yerde doğruldum ve hızlı adımlarla odaya yürüdüm. Varis tabletini şarja takmıştı. Parolayı girip arama motoruna Twitter yazdığımda yıllar önce açtığım ve öylesine kullandığım hesabın şifresini hatırlamaya çalışıyordum.

"Sahilde fotoğraflarınızı çekmişler. Bir an neredeyse eski zannettim... Ama konum Ayvalık'tı. Twitter'a bir girdim ki takip ettiğim bütün magazin sayfalarında şak diye çıktı önüme. Yok Adin Holding varisi Varis Adinler gizemli güzelle sahilde birlikteler, samimi pozlar bilmem neler, bir isim oyunları bir mizahşörlükler falan... Özel alan ihlali değil mi bu ya? Cidden aşırı özel fotoğraflar bunlar..."

Fotoğraflar yeniydi ve gerçekten de özel fotoğraflardı. Birinde ben, eğilmiş bacaklarıma krem sürüyordum. Diğerinde Varis'e sürmeye çalışıyordum, tartışıp gülüyorduk, kucağına düşüyordum; birinde öpüyordu. Birinde tartışıyorduk. Diğerinde beni omzuna atıp suya koşuyordu. Birkaç tanesi de çok daha uzaktan yakınlaştırılarak çekilmiş, piksel piksel olsa da denizde olduğumuz fotoğraflardı.

"Niye umursuyorlar bu kadar?" Tablet kucağımda, yatakta öylece oturdum. "Yani Varis model değil, oyuncu değil, şarkıcı değil, *influencer* değil bir şey değil... Kim nereden tanımış, çekmiş bu fotoğrafları da böyle yayılmış?"

"Ay sen şaka yapıyorsun Ada. Boy boy fotoğrafları servis edildi medyaya, babasıyla katıldığı bir iş yemeğinden sonra... Zaten sonra patladı Instagram hesabı falan. Hatta geçen ay..." Durdu. "Yani işte sonuç olarak hayatı ilgi çeken bir isim oldu..."

"Hatta geçen ay, ne Çisem?"

"Ya işte geçen ay..." Seslice nefes verdi, oflar gibi. "Bir tane Fransız modelle İtalya'da fotoğrafları yayıldı. İş anlaşması için gitmişler sanırım Alper öyle bir şey dedi. Ama

fotoğraflar çok manipüle edildi sosyal medyada, Varis'in modelle o anlamda bir alakası yoktu."

"*Cecile Brodeur*," diye mırıldandım donuk bir sesle.

Çisem durdu. Muhtemelen şaşırmıştı. "Sen biliyor muydun? İnternete girmiyorsun sanıyordum..."

"Dün oturduğum bir masada konu marinadaki yattan Alena'ya, Alena'dan Milas'a, Milas'tan da Varis'e gelince..."

"Aaaııyyyyyy..." Ayy'lamayla başlayan tepkisi ıyy'lamaya dönüştüğünde sessizce güldüm. "Çocuğa bir de yavşadılar mı gözünün önünde? Şu site kızları diye gıcık olduğumuz kızlar? Benim önümde bir açacaklardı o konuyu var ya, adamı yumruk yemiş gibi mosmor ederdim ben tek lafımla... Arkadaşımızın sevgilisini de son nefesimize kadar aç köpeklerden koruruz evvel Allah!"

Çisem'e dünden beri olanlardan ve Tara'dan bahsettim. Nasıl aramızın düzeldiğinden, özür dilediğinden, başına gelenlerden... Güney olaylarına üzüldü ama diğer konudaki özrünü aptalca buldu. Çisem'e göre insanların canını sıkacak aptallıkları yapacak kadar beyin yoksunuysan, özür dilemeye ehliyetin yoktu.

Yemek geldiğinde ben değil, koruma teslim aldı. Kurye istemsizce içeriye değişik bir bakış atmıştı. Muhtemelen içeride kimin olduğunu merak ediyordu. Sorun yoksa bile bu şekilde daha çok dikkat çekilmiyorsa ya neydi?

"Gömlek ve şortla bile koruma olduğunuz anlaşılıyor," dedim koruma, yemek paketini bana uzatırken. "Teşekkürler teslim aldığınız için."

Başını salladı yalnızca, bir şey söylemedi. Tüm özel korumalar böyle miydi? Bir keresinde babama koruma tahsis edilmişti ben küçükken, hatırlıyordum. Bir dava sebebiyle

güvenliği sağlıyordu. O zamanlar, evin karşısındaki sokakta da etraftan hiç ayrılmayan, kamufle olmuş bir arabanın içinde polis gözetliyordu.

Paketi masaya koyduğumda aşağıdan gelen bir kapı sesi duydum. Daha sonra Varis merdivenleri çıktı. Üzerinde hiçbir şey yoktu ve tüm gün güneşe maruz kalmış, kızarmış zavallı gözleri eskisinden daha açık renkli ve canlı görünüyordu.

"Senin gözün bozuk değil mi?"

Mutfaktan getirdiğim tabak ve bardakları masaya bıraktım. Varis arkadan kolunu belime dolayarak dudaklarını boynuma bastırdığında tüm vücudum karıncalanmıştı. Cık, sesi çıkardı. "Neden soruyorsun?"

"Göz rengin ne kadar nadirse... Gözlerin de o kadar bozuk olur derler."

Omzumun üzerinden başını uzatıp bana gülercesine ciddi misin bakışı attı. "Nereden duydun bunu?"

Yanlış mıydı? Gözlerimi tavana çıkardım, ardından şüpheyle kısıldılar. Varis'e baktım yeniden. "Bilmiyorum. Ortaokulda Facebook'ta okumuş bile olabilirim." Güldüm.

Varis çenesini omzuma yasladığında, ben de ellerimle belime doladığı kollarına tutundum ve sırtımı göğsüne yasladım. Başımı hafifçe yukarı kaldırdığımda yüzüne bakabiliyordum, o sırada konuyu aydınlattı. "Nadir renkli göz aslında görme sinirlerini oluşturan genlerdeki bozulmadan kaynaklanır, bu doğru. Bir pigment eksikliğinden dolayı da mavi ve çok daha açık tonlara sahip kişilerin gözleri güneş ışınlarına karşı çok daha hassas, doğrudan maruz kalmak retina için zararlı."

"Yaaani," dedim, bilmiş bir ifadeyle. "Gözlerin bozuk."

Güldü. "Pek sayılmaz. Onlara iyi bakıyorum."

"Çok okurken ya da bilgisayarda çalışırken gözlük takıyorsun."

Şaşırdığını hissettim. "Sen bunu nereden biliyorsun? Yanındayken kullandığımı hatırlamıyorum hiç."

Kafamı çevirip gözlerimi kısarak gülümsediğimde, kollarının arasından çıkmadan önce yanağına bir öpücük bıraktım ve ardından yemek paketini açmaya koyuldum. "Sana seni izlediğimi söylemiştim," diye mırıldandım kısık bir sesle. Her ne kadar hatırlamak istemediğim günler olsa da...

"Geçemezsiniz hanımefendi..."

"Bırak beni, deli misin be adam! *Açelya!...*"

Varis'le aynı anda rıhtım tarafına döndüğümüzde tartışma sesinin nereden geldiğini anlamaya çalışıyorduk. O sırada gördüm; *annemi.* Yazlık bir elbise, şapka ve koca gözlüğüyle onu tanımak, birkaç ay öncesinde zordu... Ama artık onu tanıyordum. Her ne kadar düzenli görmesem de... Her ne kadar hâlâ, yaşayan ve sağlıklı bir annem olduğuna inanamasam da.

İki adım ileri gittim ama yattan inmek için değildi attığım adımlar; Varis'in yanında durmuş, elimi koluna yaslamıştım. Güç almak içindi. Ne yapacağım demek içindi.

Varis bana baktığı an bir şey söylemesem de gönlümden geçeni anladığı için yattan indi hızla ve yanlarına doğru yürüdü. Filiz Doran'ı kim seviyordu? Alena değil, Aral değil, Adinler hele hiç değil... Filiz Doran'ı bir tek ben seviyordum. Annem olduğu için.

Alena ve Aral'ın da annesi olduğu hâlde, neden görüşmemi istemediklerini bilmiyordum hâlâ ve bu kafamda hayatımı karıştıran koca soru işaretleri bırakıyordu.

Filiz, ona anne demek hâlâ zordu, Varis'le birlikte yata yürümeye başladığında gerginlikle onları izledim. Daha

doğrusu gergin olan annemdi. Gözlüğünü çıkarmış, güneşe karşı kıstığı gözleriyle Varis'e bir şey söylediğini gördüm. Dudaklarını okuyabilmiştim. *Senin burada olduğunu bilmiyordum.*

Varis cevap verdi. *Geleli çok olmadı.*

Annemin açıkça, memnuniyetsizce önüne döndüğünü gördüm. Sanki Varis az önce onun geçişine izin vermese bir de üstüne *hiç olmasaydı, hiç gelmeseydin,* diyecekti.

Avuçlarım karıncalandığında tırnaklarımı avuç içlerime bastırdım. Annem önden, Varis arkasından yata çıktıklarında annem şapkasını, çantasını ve elindeki gözlüğünü koltuğa bırakıp otuz iki diş gülümseyerek kollarını etrafıma doladı. Neye uğradığını şaşıran ben, aynı zamanda ne hissedeceğimi de bilmiyordum.

Varis'e baktım. İfadesinden ne düşündüğü belli olmuyor, yalnızca beni izliyordu.

Annem burada olduğumuzu nereden biliyordu?

"Ah çok özlemişim kızımı!" Annem kollarımdaki ellerini çekmeden bana bakmak için geri çekildiğinde, yüzünde hâlâ aynı gülüşle yüzümü inceliyordu. "Şunları çıkaralım da güzel yüzünü görelim..." Şapkamı ve gözlüğümü çıkarıp masaya bıraktı. "Açelya, sonunda seni yalnız görebildiğime çok sevindim. Kendine bir bak! Nasıl da çiçek açmışsın..." Ellerimi tutarak geri çekildi.

Boğazımı temizledim. "Burada... Burada olduğumu nereden biliyordun?"

Güldü. "Ne demek nereden biliyordun canım? Annenim ben senin, nerede olduğunu bilmek hakkım. Agâh'ı aradım, öğrendim..."

Babamın Varis'in gelişinden haberi var mıydı? Babam, Filiz Doran'la mı görüşüyordu? Galiba bütün bunları

sindirmek için bir dakikaya ihtiyacım vardı. Babam, Alena'nın annemize karşı tutum ve tavrını biliyorken nasıl ona burada olduğumuzu söylerdi? Alena ortalığı yıkacaktı.

"Ee?" Annem elimden tutup beni de kendiyle birlikte koltuğa oturttuğunda, Varis masanın karşısındaki sandalyeyi çekip oturdu. Üzerinde tişört yoktu, altında şortu vardı sadece. O sırada telefonuna gelen mesajda ne yazdığını merak ettim.

"Neler yapıyorsunuz bakalım? Yemek mi yiyecektiniz, böldüm..." Masayı süzdü. Ardından gülümseyerek bana döndü. "Trans yağ..." Dişlerini birbirine bastırarak nefesinin altından söylediği iki kelimede çok fazla hoşnutsuzluk yatıyordu. "Arada kaçamaklar güzel oluyor, değil mi?" Garip hissediyordum. Hamburger harika bir besindi bence. İçi sebze doluydu. Üstelik patates kızartılmamış, fırınlanmıştı... Ve evet. Soğuyorlardı.

Ama iştahım kaçmıştı.

Varis'le göz göze geldik.

Şu an tam olarak ne oluyordu? Filiz Doran, Alena'yla birlikteyken daha önce yanımıza gelmişti. O zaman Ayvalık'ta olduğumuzu bildiğini bile bilmiyorduk ve bir kafede yemek yiyorduk. Yanımıza bir sandalye çekip oturduğu an Alena'nın yüzünden kan çekilmişti sanki. Derhal hesabı istemiş, titreyen ellerini muhtemelen kimsenin görmemiş olması umuduyla masanın altına saklamış, tuvalete gideceğini ve gelene kadar konuşacağımız ne varsa konuşmamızı söylemişti Filiz'le.

Annem ağlamıştı. Gözlerinden yaşlar dökülürken ne söyleyeceğimi bırak ne yapacağımı şaşırmıştım. Benimle uzun uzun konuşmak, on iki yıllık arayı kapamak istediğini söylemişti. *"Ablan benden nefret ediyor, geçmişte çok hata yaptım Açelya... Ama senin bana vereceğin şans, hayatımı*

düzeltmeme yardım edecek ve ayağa kalkmamı sağlayacak. Lütfen beni affet ve kabul et. Çocuklarımın bana sırtını dönmesine dayanamam..."

Ona numaramı vermiştim ama daha sonra Alena bunu öğrendiğinde çok sinirlenmişti ve ardından zaten telefonumu kaybetmiş ve numaramı da değiştirmiştim.

Filiz Doran, annem, neler yaptığımızı sorduğunda ona birkaç yüzeysel şeyden bahsettim. Mesela yüzdüğümüzden ya da film izlediğimizden. Gözleri sürekli etrafta, içeride, merdivenlerde gezindi; Alena'yı aradığını biliyordum ama burada değildi. Ve belki de iyi ki burada değildi çünkü ilişkilerindeki bilinmezliğin içinde emin olduğum bir şey varsa o da ikisi de birbirine iyi gelmiyordu. Özellikle Alena... Kelimenin tam anlamıyla parçalanıyordu.

Filiz çok kalmadı. On beş dakika sonra telefonunun çalmasıyla birlikte birtakım işleri dolayısıyla İstanbul'a dönmesi gerektiğini, benimle yalnız kalabileceğini bilse daha uzun kalmak için ayarlamalar yapmış olacağını söyledikten sonra gitti. Daha önce, parasıyla bir güzellik salonu açarak yatırım yaptığını duymuştum; sanırım oranın açılışıyla ilgileniyordu.

"Sen Alena'yla Filiz'in arasında ne olduğunu biliyor musun?" diye sordum Varis'e. Koltukta yanımda oturuyordu ve sırtımı göğsüne yaslamış, iştahsızca hamburgerimi yiyordum. Yarısına anca gelebilmiştim. Varis yemeği beğenmişti.

"Hiçbir fikrim yok," diye yanıtladı beni Varis. Kolunu omzuma atmış, elinin tersiyle yanağımı okşuyordu. "Özel bir şey olabilir... Alena'ya sormalısın."

"Annemiz hakkında konuşmaktan hoşlanmıyor. Bir şey anlatmak istemiyor."

"Belki zamana ihtiyacı vardır."

Kahvaltıdan sonra biz sahile geçtiğimizde, Tara ve Meriç kafa dağıtmak için alışverişe çıkacaklarını söylemişlerdi. Alışverişleri bitmişti ki akşam için hazırlanmaya eve döndüğümüzde ikisi de hazırdı. Tara, Meriç'e hafif göz kalemi bile çekmişti ve Meriç baskılı tişörtüyle harika görünüyordu.

Alena'nın hediyesi, beyaz; askılı, küçük lila çiçekli elbisemi ve sandaletlerimi giydim. Saçlarımı doğal dalgasına bırakmış, aylar sonra rimel sürmüş ve doğal pembe tonlarda bir ruj denemiştim. Varis'in üzerinde öğlenkinden farklı beyaz bir gömlek vardı. Sanırım yaz aylarında açık renkler tercih ediyordu.

"Eğer gelip sizi rahatsız ederse, şimdiden özür dilerim. Benim yüzümden onun gibi birine katlanmak zorunda değilsiniz. Güney'i uzaklaştırmanın bir yolunu bulacağım," dedi Tara. Meriç'le önümüzden yürüyordu, çarşıdan geçiyorduk kafeye gitmek için.

"Saçmalıyorsun, sabahtan beri ne konuştum kızım ben seninle?" Meriç, Tara'ya omzunun üzerinden bir bakış attı. "O malın yaptıklarından ya da yapacaklarından sen sorumlu değilsin. Anası mısın babası mısın? Artık sevgilisi bile değilsin. Ve bununla başa çıkamıyorsa kendi sorunu. Ama seni haplamaya çalışması, takip etmesi, mesajlarla taciz etmesi, evine kadar gelmesi... Bunların hepsi sınırı çoktan aşmış olduğunu gösteriyor. Şu an parmaklıklar ardında, yaklaşan ve en az on yıl yiyeceği davasını bekliyor olmalıydı."

"Neden yapamayacağımı biliyorsun," dedi Tara isyan eder bir sesle. "Ailem..."

"Biliyoruz, Tara..." Uzanıp kolunu patpatladım Tara'nın, ardından Meriç'in ayağına arkadan bir tane geçir-

dım. Yerinde zıplayarak bana döndü ve çattığı kaşlarının altındaki gözlerini kısarak ters yürümeye başladı. Varis'le birbirine kenetlediğimiz parmaklarımıza da bakıyordu gizlemeden. Ben bu çocuğa nasıl her şeyi anlatmadan bir şeyleri anlatacaktım?

Meriç o an kaldırım taşına takıldı. Gözlerimin önünde taşa takılıp düşeceği sırada Varis öne atılıp diğer eliyle Meriç'in kolunu yakaladığında, Meriç düşmekten son anda kurtulmuştu ama ciyakladığı için etraftaki herkes bir anlığına ona dönmüştü.

Meriç doğrulduğunda Varis elini çekti. Meriç ardından, boğazını temizledi ve Varis'e bakmadan yeri izleyerek "Sağ ol," dedi üzerini silkelerken. Varis başını ağırca aşağı yukarı salladı. Meriç önüne döndü.

Meriç utanmıştı.

Başımı geriye atarak küçük bir kahkaha attım. Meriç her ne kadar sonradan kim olduğunu öğrendiğinde Varis'e karşı cephe almış olsa da kapıdan içeri girip onu ilk gördüğünde, manzaradan hoşlanmıştı.

Varis, elini elimden çekmeden kolunu kaldırıp kollarımızı benim etrafıma dolayarak beni kendine çektiğinde yanağıma kocaman bir öpücük kondurdu. Meriç bu sırada Tara'yı koluna takmış, önden gidiyordu.

Deniz kenarındaki kafeye ulaştığımızda içeriden gelen müzik sesi sokağın başından duyuluyordu. Tıklım tıklım dolu olmasa da kalabalıktı. Doğum günü için birkaç düzenleme yapılan kafede, içerideki aydınlatmalar mavi ışıkla değiştirilmiş ve bazı köşelerde de kırmızı ışıklar kullanılmıştı.

Ben gözlerimi etraftakilerde gezdirirken Meriç, Tara'ya "Çok uzaklaşma bizden," dedi ve Tara da onayladı. Çoktan ileride bir koltuğun etrafında toplanmış sohbet eden

arkadaşlarını görmüştü, görmemek mümkün değildi çünkü hepsi neon giyinmişti. Yeni fark ediyordum... Tara da öyle.

Rujları bile.

"Konsept mi bu?" diye sordu o an Meriç de benim gibi yeni fark etmişçesine Tara'ya bakarak. Tara'nın onun gözüne çektiği kalem de neondu ve mavi ışıkta parlıyordu.

"Bizim kızlar neon kullanmak istediler, ben de uydum. Partinin genel konsepti değil," diye açıkladı Tara. Ardından teşekkür ederek arkadaşlarının yanına ilerledi.

"Onu daha hâlâ Güney'le bir araya getirmeye çalışan arkadaşlarından bahsediyordu değil mi?" Meriç gözleri kısık, omuzları düşük bir şekilde şüpheyle baktı bana.

Maalesef dercesine kafamı salladım. Bazen böyle oluyordu. Bize iyi gelmeyen, hatta bizim için iyi olmayacak şeyleri bile isteyebilen insanlarla yollarımızı çok önceden ayırmış olmamız gerekirken onlardan kopamayabiliyorduk. İnsanlarla ilişkileri bitirmek, bazı insanlara zor ve imkânsız gibi gelebiliyordu ama bir kez yolunu ayırdığında, daha iyi hissettiklerini görüyorlardı.

Tara'ya arkadaşlarını bırakmasını söyleyemezdim ama onu bu geceki tehlikeden koruyabilir ve zaman içinde kendi için en iyi olanı yapmasını dileyebilirdim.

Varis arkamda elimi tutmuş, ben önden ilerleyerek onu geçmek istediğim masaya yönlendirdim onu. En köşedeki, sahili gören ama büyük bar tezgâhının arkasında kaldığı için genellikle tercih edilmeyen ve ne zaman buraya gelsem oturduğum masaya.

Genellikle boş olurdu.

Bugün doluydu.

Onu hemen tanıdım, arkası bana dönük olsa bile. Uzun, düz sarı saçlarını açmış ve askılı beyaz bir crop altına kot

şort giymişti. *Converse*'leriyle. Saçlarını bileğindeki lastikle öylesine bir topuz yaparken başını eğmiş, gözlerini kısmış, kolunun altında oturduğu çocuğa kızgın gibi görünmeye çalıştığı ama eğlendiğini gayet belli ettiği bir bakış atıyordu.

Milas'a elbette.

"Alena?" Şaşkınlığım yüzümden akıyordu. Alena beni duyduğu an otuz iki diş kocaman gülümseyerek ayağa kalktı ve kollarını etrafıma doladı. Sarhoş muydu?

"Açelya!" diye parladı, ardından kolunu omzuma atarak güldü ve yanağımdan kocaman öptü. "N'aber? Nasılsın? Sana aldığım elbiseyi giyinmişsin! Harika olmuş." Ardından kulağıma eğildi. "Hediyeni beğendin mi?"

Yalnızca Alena, Varis Adin'den hediye olarak bahsedebilirdi. Daha önce ona birçok lakap taktığı olmuştu. Meymenetsiz, suratsız bunlardan bazılarıydı ama hemen aklıma gelmeyenlerin de pek farklı olmadığı tahmin edilebilirdi. Hediye? Hiçbirinin anlamı bile bu kelimeye yakın olmamıştı.

Kız kardeşim neye ihtiyacım olduğunu benden daha iyi biliyordu, buna şüphe yoktu. Çünkü ipleri eline almış ve harekete geçmişti.

"Merhaba Milas, sevgilini bir dakikalığına ödünç alıyorum," diye mırıldandım Varis'le tokalaşan Milas'a doğru gülümseyerek ve Alena'yı kolundan tuttuğum gibi tuvaletlerin olduğu koridora yürüttüm. Konuşmamız gerektiğini biliyordu, bu yüzden tek kelime etmeden takip etmişti beni.

"Mezun partisi hiçbir zaman ilgini çekmedi, değil mi? Oraya Varis'i kışkırtmak için gittin." Müziğin daha boğuk ulaştığı koridora vardığımız an, köşeye yaslandım ve kollarımı göğsümde birleştirdim.

Alena'nın mavi gözleri parladı ve dudakları muzip bir gülüşle kıvrıldı. "Sevgili kız kardeşim," dedi Alena bana

doğru bir adım atarak. Yüzündeki sırıtışı bozmadan, parmaklarıyla saç tutamlarımla oynamaya başladı. "Hayat, seni ailenden koparıp farklı bir kimlikle yıllarca tek başına yaşatmış olabilir. Ama bugüne kadar üstesinden geldiğin her şeyi bir ders olarak görüp hayatına devam etmelisin. Evet, yas tutmalıyız; çığlıklar atmalı ve ağlamalıyız da evet ama tüm hayatımızı böyle geçiremeyiz. Yaşamak diyemeyiz o zaman buna."

Gözleri yeniden benimkilerle kenetlendiğinde, ikimizinkiler de parıldıyordu. Gözyaşlarından. Ama akıtmayacaktık.

"Böyle dönemlerin bir... Son kullanma tarihleri olur. Eğer yas dönemini uzatırsan, o zaman içinden nasıl çıkacağını bilmediğin kısır bir döngünün içine girersin, perişan olursun. Sen bunu bilmiyorsun. Belki Varis de bilmiyor ki fark edemedi, kendini okulla, işle, sporla yordu ve aklını uzak tuttu." Kollarımı göğsümden çözdü Alena, ellerimden tuttu. "Bu dünyadaki en kötü his ne biliyor musun? Birini kaybetmek. Çünkü dönüşü yok. İkinci kötü şey ise, geç kalmak. Mayın tarlasına, sırf patlayabilir bir tanesi diye adım atmamak; karşıya geçmek için için içini yerken."

"Alena..." Kendime engel olamadım o an. Göğsümde hissettiğim ağırlığın ismi neydi bilmiyordum; daha önce çok kez tatmadığımdan tanımlayamıyordum. Babamın uzakta olduğu, arkadaşsız ve yalnız geçen onca yıldan sonra... Koridoruna adım bastığım her okulda üzerimde hissettiğim ateş fırlatan gözler ve karanlık fısıltılardan sonra... Birinin yanında olduğunu bilmek, hissetmek; paha biçilmezdi.

Ve ben öylesine birini bulmamıştım.

Ablamı bulmuştum.

Romanların bir köşesine sıkıştırılan ve hikâyesi bilinmeyen sarışınlardan biriydi; bunu biliyordum çünkü kalbinin geçmiş bir tecrübeden kırık olduğunu sözlerinden çoğu za-

man hissedebiliyordum. Dış görünüşüyle yargılanmıştı, makyajıyla ve kıyafetleriyle; çoğu defa yanlış anlaşılmıştı. Doran evinde ne olmuştu bilmiyordum ama... Milas'la tanıştığı günden sonra, o evin altına gömülü kırık kanatlarını o evi herkesin başına yıkarak çıkartıp omuzlarına diktiğini biliyordum.

Alena bir uçurumdan atlamıştı. Ya düşecek ya uçacaktı.

Uçmuştu.

Ben bir uçurumdan atlamıştım... Ya boğulacak ya yüzecektim.

Defalarca kez boğulmuştum ama bir kere yüzmeyi öğrenmem yetmişti.

Alena elini uzatıp tersiyle yanaklarımdan akan yaşları sildi. "Çocukken, gölde taş sektirirken düştüğünde seni koruyamamış olabilirim ama benim şimdi ettiğim yemin, yüzlerce insanın önünde edilen evlilik yemininden daha kalıcı. Daha kutsal. Ne pahasına olursa olsun seni dünyadan koruyacağım. Çünkü bize öğretmediler Açelya. Biz hep içimizdekilerle savaştık, kendimizle savaştık; kendi savaşımızdan galip geldik, şimdi dünyayla savaşacağız. Çünkü sen benim kardeşimsin ve ben seni gördüğüm, gerçekten gördüğüm ilk an kimsenin söylemesine ihtiyaç duymadan tanıdım."

Ellerimi ellerinden çekip kollarımı boynuna doladığım an, bu hayatta başka ne isteyebilirdim bilmiyordum. Tamam... Belki iyi bir okul kazanmak fena olmazdı. Süheyla Anne'yi gururlandıracak bir okul. Tamam... Belki o okulu, Varis'le birlikte kazanmak da fena olmazdı. Sonsuza dek dördümüz birlikte yaşasak, çocuklarımız yakın arkadaşlar olsa ve okulda da dış dünyada da birbirlerini korusalar, ebeveynlerimizin yaptıkları hataları yapmasak asla; onlar kendi içlerindeki savaşa dalmaktan, dış dünyaya korumasız hâle gelmeseler...

"Sen olmasan ne yapardım bilmiyorum," diye fısıldadım bebek şampuanı kokan saçlarına doğru.

Sırtımı sıvazlarken hafifçe vurdu. "Gayet iyi iş çıkarırdın. Aynı gen havuzundan geliyoruz biliyorsun, ipleri eline alana kadar dibe batabilirdin tabii ama sonra dipten kanatlanarak çıkardın. Unutma, sen benim kardeşimsin."

Güldüm. Alena kadar güçlü olmadığımı bilsem bile. Belki şu anlık. Bunu o da biliyordu ama sözleriyle bana güç vereceğini biliyordu, bu yüzden mış gibi yapıyordu. Tıpkı Varis'in söylediği gibi.

"Ve o meymenetsize söyle, bir daha gitmene izin verirse havuzuna tarçın dökerim; o güzel Audi R8'inin parçalarını Şile yolundan toplar ve cesedinin parçalarını dünyanın diğer ucundaki Brezilya'da sokak köpeklerine verilen..."

"Tamam!" Kahkaha atarak geri çekildiğimde, Alena gayet ciddi görünüyordu. "İletirim. Ama kayda geçsin diye söylüyorum, o beni bırakmadı. Ben kendim git..."

"Sen kendin gittin ve o kararına saygı duydu. Bla bla. Yüz kere duyduk. Saçma sapan iş yapıyorsunuz," diye homurdandı Alena ağzının içinde. Ardından kolunu omzuma sardı. "Şu Fransız model kimmiş ya? Fıstık gibi kız."

Kanım damarlarımda soğuk akmaya başladı. "Alena..."

Güldü. "Tamam tamam. Ama kayıtlara geçsin diye söylüyorum, dünyanın en güzel kızı da gelse o çocuğu senin elinden alamaz. Çünkü hiçbirine, sana baktığı gibi bakmaz. Ki Varis'in gözünde dünyanın en güzel kızı sensin. Ki dünyanın en güzel kızları bir listeye alınsa ilk beşe oynardık. İkimiz." Eliyle ikimizi işaret etti. "Kıskançlık krizine girdiğini tahmin ediyorum, Çisem'le konuştum buraya gelmeden önce. Meriç'le de. Yapma. Her ne kadar sorun etmiyor gibi görünse de ki Varis şakaya vurur ve sana yavşamak için bir fırsat olarak görür bunu, ona güvenmediğini his-

settirmiş olursun. Kendini de zehirlersin. Şimdi internette popüler olduğundan daha fazla ilgiyi çekiyordur üzerine. En fenası da ne biliyor musun? Bu ilk olmayacak."

Her ne kadar kıskançlığım üzerinde güç sahibi olmadığımı bilsem de Alena fazla haklıydı. *Cecile Brodeur* ne ilkti ne de son olacaktı.

İçeri döndüğümüzde Varis'i ikili koltuklardan birinde otururken buldum. Diğer köşede de Milas vardı ve bir şey konuşuyorlardı. Varis'in telefonuna bildirim gelince, elini cebine attı ve telefonuyla ilgilenmeye başladı. O sırada Alena önümden geçerek Milas'ın tarafındaki kolçağa oturdu ve içecek bir şeyler almak istediğinden bahsetti.

Ben ise Varis'in açarak oturduğu bacaklarının ortasında durana kadar ilerledim. İki metre yaklaştığım an, varlığımı hissetmiş gibi başını kaldırmış ve benimle göz göze gelmişti.

Artık gözlerine baktığımda, kapalı havuza kilitlendiğim soğuk geceyi hatırlamıyordum. Sınavın ortasında masama atılan not yüzünden kopya çekme iddiasıyla kalan dersleri disiplin kurulunun önünde geçirdiğim günü ya da iştahımı kaçırdıkları için okulun arkasındaki bahçede tek başıma yediğim öğlen yemeklerini.

Gözlerinin içine baktığımda, evimi görüyordum. Düşününce... Hiçbir zaman sabit bir eve sahip olmamıştım aslında. İçedönük insanlar dışarıda çok vakit geçirmek istemez, hemen eve dönmek isterlerdi; ben ömrüm boyunca nerede olsam, hep eve dönmek istemiştim ama bu his evdeyken de devam etmişti.

Çünkü ev sessizdi. Bazen soğuk. Karanlık. Yalnız.

Ama birine sahip olduğunda, o biri olduğunda; evin onun olduğu yerdi. Nereye gidersen git, başka bir yerde olmak istemeyecektin.

Varis, benden bir hareket bekliyormuş gibi bir şey yapmadı ama göz temasımızı da bozmadı. Elimi kaldırıp ona uzattığımda, bunun onu kaldırmak için bir davet olmadığını anlamıştı ama başka bir davetti.

Parmak uçları benimkilere değdiğinde ellerimizi birbirine doladım. *Bak, Ada. Ellerimize bak ve bana benim için yaratılmadığını söyle.*

Elini tutmak istediğim başka biri yoktu. Yanında olmak istediğim başka biri yoktu. Olmak istediğim başka hiçbir yer yoktu, onun yanından başka. Her yere gidebilirdim onunla. Her şeye göğüs gerebilirdim. Ama o yokken, hayat çok sıkıcı geliyordu ve yaşama isteğimi kaybediyor; karanlık tarafından yutuluyordum. Geçmiş tarafından. Ebeveynlerimizin hataları tarafından.

O yokken ben, küçülüyor da küçülüyordum; aşk bu demekti.

Eğildiğim an beni kendine çekti, bir dizine oturarak kollarımı boynuna doladığımda elini belime sarmıştı bile. Göğsüm göğsüne yaslandığı an, tenimin alev aldığını hissettim. Göz göze geldik yeniden. Daha yakından.

"Senden ayrılmayı düşünüyorum," dedim muhtemelen beş yaşındaki bir çocuğun aldırmak için ailesine yalvardığı bir oyuncağa nihayet sahip olmuş gibi bir parıltıyla gözlerinin içine bakarken. "O kadar kıskancım ki bu partideki bütün bekâr kızları sahile fırlatmak istiyorum. Hepsinin gözleri oy beni diye bağırıyor. *Cecile Brodeur*'unkiler başta olmak üzere. Onun o güzel, mavi gözleri hatta en çok bağıran."

Varis kafasını geriye atarak kahkaha attığında dudaklarımı birbirine bastırarak gülümsedim ve hareketlerini izledim. Gözlerini etrafta gezdirirken üzerindeki bakışların şimdiye dek farkına varmamış gibiydi. Ama farkında ol-

duğunu ve umursamadığını biliyordum. Ve baktıklarını da biliyordum. Çünkü yıllarca üzerimde olan bakışlar bana yeni bir refleks vermişti.

"Bu konu hakkında ne yapmayı düşünüyorsun?" diye sordum daha fazla etrafa bakmasını istemediğim için elimle çenesinden kavrayıp yüzünü kendime çevirerek. Yanaklarını sıktığımdan, dudakları biraz balık dudağına benzemişti ve çenesindeki tutuşumu bırakmadan yüzüne gömülmek istemiştim bu yüzden. Sanırım artık, bir oda dolusu insanın etrafımızda olması gerçeği beni germiyordu.

"Cevabımı yalnızken vermeyi tercih ederim." Eğildi, dudakları benimkileri birkaç saniyelik bir öpücük için esir alırken belimdeki eli beni kendine bastırıyordu. Ardından yanağımdan öptü. "Bir şeyler içmek ister misin?"

"Hımm... Tatlı bir kokteyle hayır demem."

Varis mesajı aldığını bana göz kırparak belli ettiğinde, beni kucaklayıp koltuğa bıraktı ve kalkıp bar kısmına ilerledi. Sıcaklığı gittiği için bir anda ağustos ayında üşümüş olamazdım değil mi?

"Başı dertte olan kim?"

Alena'nın sorusuyla başımı koltuğa yaslayıp ona döndüm. Yanımda Milas oturuyordu ama Alena, kolçakta olduğundan kolunu koltuğun arkasına uzatmış Milas'ın saçlarıyla oynuyordu ve Milas'ın kafası Alena'nın göğsündeydi.

"Tara," dedim gözlerim kalabalığın içinde onu ve arkadaşlarını ararken. "Eski erkek arkadaşını hatırlıyorsundur..." Alena ve Milas'ı bilgilendirirken, gözlerim Tara'yı aramaya devam etti. Ta ki, bar kısmında toplanıp barmenle konuştuklarını görene kadar. Varis saniyeler sonra tezgâha ulaşmış ve dikkatlerini çekmişti.

"O çocukta bir şeyler olduğunu biliyordum ama kendi sevgilisini haplamaya çalışması başka bir seviye psikopatlık..."

Alena konuşuyordu ama benim dikkatim bardaydı. Varis, barmen değil bir barmaidle konuştu; kadın istediklerini hazırlarken telefonunu yeniden eline almıştı ama dikkati kısa sürede dağıldı çünkü Tara'nın arkadaşlarından biri Varis'in koluna dokundu.

Gözlerim kısıldı. Tara orada durmuş, başını arkadaşlarının göremeyeceği bir tarafa çevirmiş, göz deviriyordu. Muhtemelen arkadaşının biraz sonra yapacağı şeyden utanç duyuyordu.

Konuşan kız Sibel, doğum günü kızıydı. Bir şeyler söyledi. Göz temasını asla kesmiyor, elini Varis'in kolundan çekmiyor ve gülümsüyordu. Yumruğumu sıktım, tırnaklarım avuçiçlerime battı. Bir yerden kâğıt bulup Varis'in alnına yapıştırmak istiyordum ve üzerinde de DOLU yazıyor olacaktı.

"Gözleriyle öldürüyor kızları," dedi o an Milas, dikkatimi çalarak. Ona baktım. Başını geriye attı ve Alena da başını eğdiğinde göz göze geldiler. "Sana benziyor."

"Öyle mi?" Alena'nın tek kaşı meydan okurcasına havalandı.

"Tek fark, sen belli etmezsin. Daha sonra gizlice ödeşirsin."

"Daha fena değil mi?" diye sordum yan gözle.

Milas sırıttı. "Çok daha fena."

Alena onun yüzüne hafifçe vurduğunda Milas elini bileğinden yakalayıp avuçiçine bir öpücük kondurdu. Alena da gözlerini devirerek gülümsemişti.

Dikkatimi yeniden bar tezgâhına çevirdiğimde, Varis'in

Sibel'e bir cevap verdiğini gördüm ama suratında mimik oynamıyordu. Sibel'in gülüşü anında boş bir ifadeyle yer değişti. O sırada içeceklerimizi hazırlayan barmaid tezgâha koymuş, Varis cüzdanından iki yüzlük çıkartıp tahtaya çarpmış ve içeceklerle birlikte dönmüştü.

"Varis seninle konuşmadı mı?" Gözlerimi Milas'a çevirdiğimde Alena'yla kısık sesli sohbetlerini bölmüştüm. "Güney hakkında?"

Milas başını iki yana salladı. "Bir şey yapacağını mı düşünüyorsun?"

Nefes verdim. "Yaptığını düşünüyorum."

Varis içecekleri önümüzdeki masaya bırakıp kendini yanıma attığında kolunu boynuma doladı, ardından kuzen kuzene tatlı atışmaları başladı. Tatlı kokteyl isterken ne istediğimi spesifik olarak belli etmemiştim ama seçtiği kokteylin içinde tarçın vardı. Tarçın ve portakal. Alena merak edip kokteylimi çalana kadar birazını içtim, ardından bardağım cin tonikle değiştirildi. Alena elbette cin tonik seviyordu.

Bir süre sonra Alena, sahile açılan bahçede dans etmek istediği için Milas'ı kaldırıp kendiyle birlikte götürdü. O sırada Varis ellerimle oynuyordu, özellikle yüzük parmağımla ve o an göğüs kafesimde kanat çırpan kelebekleri oraya mıhlamak istedim. Sanırım yapacaktım.

Kelebek. Son zamanlarda bulanık sahne oynuyordu kafamda; bir yaz günü, göl kenarında bir çocuk çiçek topluyordu. Onları öldürecekti. Neden bilmiyordum. Ölüyken daha güzeller. Bu düşünceyi kafamdan atamıyordum, bana ait olmadığını bilsem bile. Ve bir kelebek konuyordu ipek siyah saçlarına. Çizmeyi bilmiyordum pek... Daha çok Alena resimler yapardı. Denizyıldızlarını, deniz kabuklarını çok severdi mesela... Ya da çizgi filmleri. Spesifik olarak bir

bulaşık süngeri, denizyıldızı ve ahtapotun rol aldığı çizgi filmi. Ama o sahneyi kafama kazımak, çizmek, sonsuza dek taşımak istemiştim kendimle. Neden bilmiyordum.

Belki bir rüyaydı.

Belki de yaşanmış bir anı.

Ama o kadar çok zaman geçmişti ki üzerinden, o kadar küçüktük ki... Hatırlamıyordum.

"Kelebekleri hatırlıyor musun?" diye sordum yanağım göğsüne yaslıyken, mırıltıyla. Mırıldanılacak bir yerde değildik. Beni duyduğundan da emin değildim üstelik.

"Kelebekleri çok sevdiğini hatırlıyorum. Aslında... Tek bir kelebeği."

"Tek bir kelebeği mi?"

Başını salladığını hissettim, dudaklarını saçlarımın arasına bastırdı ve orada kaldı. Kulağıma yakındı. "Diğerlerinden farklıydı. Beyazdı. Kalan kelebekler turuncu ve siyahken. Onu gördüğün an peşinden koşar, evin etrafındaki arazide kaybolurdun. Annen çok kızardı. Sonra... Bir daha beyaz kelebek görmedin. Bir gün kelebeği öldürdüğünü söyledin bana."

Başımı kaldırıp ellerimi göğsüne yasladım ve gözlerinin içine baktım hafifçe kucağında doğrulurken. "Beyaz kelebeği mi?"

"Sanmıyorum. Herhangi birini yakalayabildiğini de sanmıyorum. Açıkçası Neden bahsettiğini bilmiyordum. Çünkü kış gelip kelebekler kaybolduğunda bile kelebeği öldürdüğünü söylüyordun. Spesifik bir tanesinden bahsetmediğini o zaman anladım, sanki her gün bunu yapıyormuşsun gibi konuşuyordun."

"Hatırlıyorsun..." diye mırıldandım elimi boynuna yaslarken. Ben hatırlamıyordum ve bu berbat hissettiriyordu.

"Pek sayılmaz. Sadece birkaç anı hatırlayabildiğim kadar berrak. Çocukluğumun çoğunu hatırlamıyorum... Malum bir kişinin dahil oldukları hariç." Gözlerini kaçırdı. Sahra. O kadını Balamir Adin'in ofisinden içeri adım attığı an parçalamalıydım ve yaralarını hiçbir sağlık çalışanı iyileştirmemeliydi. "Ama hatırladığım kadarını paylaşmaktan memnuniyet duyarım. Sadece..." Gözleri kısıldı.

"Sadece?"

"Pek hoşuna gideceklerini sanmam. Çünkü birçok defa seni görmezden geldiğimi hatırlıyorum." Dudaklarını birbirine bastırdı, bir tebessümle savaşıyordu. "Ve sen de sinir olup dikkatimi çekecek şeyler yapıyordun. Sonunda ikimiz de küplere biniyorduk. Bir süre sonra..." Dudaklarını ıslattı. "Görmezden gelmelerim, görevlere dönüştü. Böylece ekstrem şeyler yaptığında eğleniyordum."

"Favori kitabını ıslattığımda da eğlendin mi gerçekten?" Kaşlarım havalandı. "*Küçük Prens*'ini havuza atıp ardından atladığımı hatırlıyorum. Ya onu ya beni kurtarmanı istemiştim ve sen yüzme bilmeme rağmen bana gelmiştin."

"Ahh..." Varis kafasını geriye attı, hâlâ o kitabın yasını tutuyormuş gibi. Ardından gülerek kaldırdı ve gözpınarlarına dokundu baş ve işaret parmağıyla. "O gün gerçekten sinir olmuştum. Ciddiyim. Altını çizdiğim bütün sayfalardaki mürekkep akmıştı... Bazı sayfalar, kitabı kurutmaya çalışırken kopmuştu bile."

"O kitabı on birinci sınıfta dolabıma koydun değil mi?" Saçlarıyla oynamaya başladım. İpeğe dokunuyormuşum gibi hissettiriyorlardı. "Doğum günümde."

Varis'in gri gözleri bir süre ifademi inceledi. Bana boş bakmıyordu, gözlerinde her zaman merak ve keyfi görüyordum artık. Belki başka birkaç şeyi de.

"Söz vermiştim." Sesi küçük bir çocuk gibi çıkmıştı. "Hatırlıyor musun söz verdiğim geceyi?"

Gözlerimin içine umutla baktı ya da yanlış okuyordum bu heyecanı; hatırlamamı istemiyor da olabilirdi. Onu hayal kırıklığına uğratmak bana acı verse de yalan söylemek söz konusu değildi.

Alt dudağımı ısırdım gergince, ardından suçlu gözlerle başımı iki yana salladım. Varis birden kolunu boynuma dolayarak başımı kendine çektiğinde kafamın üzerine kocaman bir öpücük kondurdu. Ne hissettiğini bilmiyordum ama ona yanında olduğumu fark ettirebilmek ve geçmiş anılarda kaybolmuş gözlerini şu ana geri döndürebilmek için keten gömleğinin üzerinden göğsünü öpüp kollarımı sıkıca beline doladım.

Varis hayatımda tanıdığım en düşünceli, en zeki, en dikkatli insanlardan biriydi. Yanlış bir şey gördüğünde kendi vazifesi olmasa bile düzeltene dek yoluna devam etmiyordu. Kadınlardan gördüğü ilgide sarhoş olup kendini kaybetmeyecek kadar bilinçli ve olgundu. Ve tüm bunlar büyürken kazandığı özellikleri olsa bile, hangi canavar, küçük bir çocuğa dokunabilirdi?

Uyumaktan nefret ediyordu çünkü kâbusları vardı. Vakit kaybı olarak görmüyordu, sadece kâbusları dikkatini dağıtıyordu. Yoksa benimle uzun saatler huzurla uyuyamazdı. Daha derine, daha hızlı yüzmeyi kendine bir görev hâline getirmişti çünkü en yakın arkadaşını bir gölde kaybetmişti. Gitmek istediğimde bana zaman ve nefes alacak alan vermişti çünkü tamamen kaybetmekten korkmuştu.

Belli etmiyordu ama benden daha çok acı çekmiş ve bir kez bunun için mızmızlanmamıştı. Mesela neden arabaya bomba döşeyecek psikopat, annesini bulmuştu? Annesi o arabaya binmek zorunda mıydı? Bütün babaların sekreterleri çocuklarını istismar etmiyordu, o kadın bir onu mu bulmuştu mesela tırnaklarını geçirecek? Küçük Açelya o

gün göle düşmek zorunda mıydı? Düştüyse bile, anılarını kaybetmek zorunda mıydı? Liseye başlayıp karşı karşıya geldiklerinde bir yabancı gibi bakmak zorunda mıydı ona? Kâbuslar bir tek onu mu avlıyordu geceleri de bir gram uyku uyuyamıyordu? Tüm bunlar olmak zorunda mıydı ona?

Düşünüyor muydu bunları?

"Gittiğim için özür dilerim," diye mırıldandım göğsüne doğru. Ne yeri ne zamanıydı aslında bunları konuşacak... "Bir daha asla gitmeyeceğim. Söz veriyorum. Kelebeklerimin üzerine yemin ederim... Hayır, çocukken kovaladığım o beyaz kelebek üzerine yemin ederim. Hatırlamasam da çok sevdiğimi hissediyorum. Biliyorum."

Varis bir şey söylemedi ama etrafıma doladığı kollarından hissedebiliyordum söylemek istediklerini. Bana inanıyor muydu? Bir daha gitmeyeceğime?

Ama bu önemli değildi. Çünkü inanmıyor olsaydı bile, inandıracaktım. Ve bunu yapmanın tek bir yolu vardı. Yanında kalmak.

Varis

Yarım sözcüğüyle süregelen bir kavgam var hep.

İşlerimi yarım bırakmayı sevmem. Yarım bırakılmış işlerle ilgilenmem. Egzersizi yarım bırakmak, yemeği yarım bırakmak, ödevi yarım bırakmak, görevi yarım bırakmak... Bana göre değil. Değişkenler bana göre değil.

Küçük çocuklara anlatılan masallarda geçen büyük kalelerden birinde, ülkenin en zengin adamlarından birinin oğlu olarak yaşamak bana bir şey öğrettiyse; bu da bütün hayatımın çoktan planlanmış olmasıydı. Beş yaşına gelene

kadar katılacağım kurslar daha ben doğmadan ebeveynlerim tarafından araştırılmıştı. Gideceğim anaokulu, ilkokul, lise bile belliydi. Hangi bölüme yöneleceğim, hangi kitapları okuyacağım, kimlerle takılacağım...

Suratıma söylenmemiş olsa bile, her şey belliydi. Ve bir noktada beni sakin, sessiz, uysal bir çocuk yapan da buydu belki de. Günlük hayatta beni şaşırtan çok az şey vardı, savaşlarımı kendim seçtim; kaybedişlerim bile planlıydı, ders çıkarmak için. Bir dahakine ödülü garantilemek için.

Ama on birinci sınıfta, üzerimde gezinen yabancı yeşil gözleri gördüğüm ilk andan beri yarım hissettim. Sanki vücudumdaki bir parçam benden habersiz koparılmış ve dışarıda kendi başına büyümüş gibi, haberim yokken fark etmemişim ama şimdi karşımda kanlı canlı dikildiğinden o parçamı geri istiyormuşum gibi.

O parça ciğerlerimmiş gibi. Uzaklaştığında, nefes almak güç olduğundan. Kalbimmiş gibi. Yokken, damarlarımda akan kan soğuduğundan. Gözlerimmiş gibi yalnızca siyah gördüğümde, ya da dudaklarım... Sessizleştiğimden. Köşeme çekildiğimden.

Ve gök biliyor, nefret ediyordum. Bu histen. Ama yalnızca o yokken. Bir parçanın senden koparılıp ülkenin başka bir ucuna gittiğini bilmek, bir tarafın sakat yaşamaktı. Ve bütün olmayan bir insan etrafında olanları daha az umursayamazdı.

+905x...: *Geliyor.*

Elimdeki bardağı arkamdaki tezgâha bıraktığımda telefonumun ekranında parlayan mesaja kilitlenen gözlerimi, bir önceki odağına, kız kardeşiyle dans eden sevgilime çe-

virdim. Alena gidip bir *Lana Del Rey* şarkısı açtırmış, bu sırada Tara'yı arkadaşlarının yanında çektiği eziyetten kurtaran Ada onu da dans ettikleri yere çekmişti.

Dilimin ucuna gelen acı tadı yuttum. Çok değil bir saat öncesinde içecekleri almak için bara geçtiğimde, koluma dokunan elin sahibi şu an sevgilimle ve Alena'yla dans eden kızın arkadaşlarından biriydi.

"Seni daha önce buralarda görmedim..."

"Daha önce buralara hiç gelmediğimden olabilir."

"Pekâlâ, her şeyin bir ilki vardır, değil mi? Doğum günü partime hoş geldin yakışıklı! On dokuz oldum, bana bir şeyler ısmarlamaya ne dersin?"

"Benim değil, sevgilimin ne diyeceği büyük önem arz ediyor."

Başımı çevirip bakmama gerek yoktu, Ada'nın yanımdaki kızı gözleriyle öldürdüğünü metreler ötesinden hissedebiliyordum. Ama barmaidin hareketlerini takip eden gözlerim bir saniyeliğine Ada, Alena ve kuzenimin olduğu yere kaydığında üçünün de bir sohbet içerisinde olduğunu görmüştüm.

"Sen... Milas'ın kuzenisin?"

"Bingo."

"Sibel..." Araya giren Tara'nın sesiydi. Arkadaşını birkaç saniyeliğine çekip kulağına bir şeyler fısıldamıştı. Muhtemelen kim olduğumla ilgili.

Aylar önce babamla katıldığım bir konferans sonrası fotoğraf çekilmek için fazla ısrar eden kadın bir gazeteci, fotoğrafları günlük yüz bin ziyaretçi alan bloğunda paylaştığı an sosyal medya hesaplarıma girmek benim için fazlasıyla boğucu bir hâle gelmişti. Önceden de öyle olmadığı için değil ama bu sefer, hareketlerim de izleniyordu. Binlerce

insanın gözü üzerinizdeyken de bir şeyler paylaşmak neredeyse imkânsızdı çünkü rahatsız ediciydi.

"Açelya'nın eski sevgilisi. Hımm. Lodos uyarısı yapıldığı gecenin bir körü yattan atladığını biliyor muydun? Sana söylüyorum, o kız deli. Ne zaman sohbet etsek ortasında hayalet görmüş gibi kaçıyor. Ablası ve Meriç olmasa kimse onu yataktan çıkaramaz. Manyak gibi kurabiye pişirip bütün siteye dağıttı haftalarca biri ölmüş gibi. Belki ölen biri vardı gerçi, kendisi..."

"Ağzın."

"Ne?"

"Ağzın kokuyor. Bir an önce kapasan iyi edersin. Kimse senin kirli nefesini solumak zorunda değil."

Gecenin bir körü yattan atlamak neydi? Lodos uyarısı yapılan gecenin bir körü. Ada kendini yemek yapmaya vermiş olabilirdi, doğru düzgün beslenmediği sayılan kemiklerinden ortadaydı ve kimse hayatı bok yoluna giderken yataktan çıkmak istemezdi ama ***gecenin bir körü lodos uyarısı yapılan bir kıyıda yattan atlamak*** neydi?

Hızlı ve acısız bir ölüm isterdi herkes. Benimkisi neden beni içeriden bıçaklayan hançerlerle olmak zorundaydı?

Siktiğimin sekiz ayı. S e k i z a y. *İyi bok yedin Varis.*

Bilmem gereken şuydu: Ada ne kadar kötüydü ve bunu benden ne kadar iyi saklıyordu? Çünkü onu biraz ileride, ablası ve arkadaşıyla dans ederken ve gülerken izlerken neredeyse mutlu ve huzurlu olduğuna inanacaktım. Belki öyleydi de. Şimdilik.

Siktir. Fırtına. Yat. Atlamış mıydı? Yüzmeyi biliyordu, bunu bugün sahildeyken çok iyi anlamıştım ama gecenin bir körü lodos uyarısı yapıldığı hâlde yattan atlamak?

Birini yumruklamam gerekiyordu. *Muhtemelen kendimi.*

"Benimle gel," diye mırıldandım Milas'ın omzuna eğilip kulağına doğru mırıldandıktan sonra bir daha arkama bakmadan kafenin arka bahçesine ilerlerken. Kumsalın kayalık kısmında pek kişi yoktu, karanlıktı ve aklını kaybetmiş bir psikopatı tehdit etmek için harika bir yerdi.

"Neyin peşindesin?"

Karanlık yere geldiğimizde, duyulan yalnızca kumsala vuran dalgalar ve uzakta kalmış kafeden gelen müziğe karışmış insanların sesiydi.

"Yarın sabah yatla buradan ayrılıyoruz. Kalmak istiyorsanız kaptanla geri gönderirim. Alena istediği kadar bok atabilir ama Ada'yı bu ruhunu çürüten yerde bırakmıyorum." Elimi saçlarımdan geçirdim ve kayalıklardan birine yaslandım.

"Platin saçlı kızın eski sevgilisi konusunda ne yaptın?"

"Beş dakikaya burada olacak psikopat heriften mi bahsediyorsun? Güney Taşralı. Yaş on sekiz. Alkolik. Bağımlı. Torbacı. Profili tanıdık geldi mi?"

"Toprak." Milas seslice nefes verdi. "Ama bu piç rehabilitasyona gitmeyecek, değil mi?"

"Asla. Kızı haplamaya çalışmış. Sevgilini neden haplayasın? Muhtemelen yasadışı bir kayıt yapıp satacaktı. Ayrıldıklarında taciz devam etmiş. Evine kadar gelip tehdit etmiş. Ve şu an belinde babasına ait ruhsatlı silahla buraya geliyor." Başımı iki yana salladım. "Yani asla, kuzen, bu seferki hapse gidiyor."

"Arsayı aldın?" Şüpheyle baktı.

"Hayır." Kaşlarımı kaldırdım bir saniyeliğine. "Ama Holding'in üzerine görünmesi için avukatlarla görüştüm. Ailesiyle iletişime geçecekler. Bir haftaya satılır."

"Merhaba *Robin* Adın," diye homurdandı Milas ellerini

şortunun ceplerine sokarken. "Ya da Varis *Hood* mu demeliyim? Ciddiyim, mal herif, sen hiçbir zaman yabancıları umursamazsın. Bu durumun Toprak'la bir alakası mı var? Suçlu mu hissediyorsun?"

Gözlerimi kaçırdım. Toprak'ın elimizden kayıp gitmesi ve uyuşturucuyla iç içe olup her şeyi kaybetmesi benim ya da gruptan birinin suçu muydu? Hayır. Ama daha iyisini yapabilir miydik? Kesinlikle, kocaman bir EVET.

"Tara, Ada'nın arkadaşı. Görmezden gelemezdim."

"Ada, kabul ederse yarın sabah seninle buradan İstanbul'a geçecek ve muhtemelen bir daha Ayvalık'a ayak bile basmayacak Ada. Güney ona dokunmuş mu? Zarar mı vermiş? Bir şey mi demiş? Sanmıyorum, olsa söylerdi. Dikkat et Varis. Ciddiyim. Bu Güney denilen kancık on yıl yatar çıkar, sonra ilk işi sana karşılık vermek olur."

"Merhaba baba," diye homurdandım nefesimin altından.

Milas'ın dudakları keyfi bir sırıtışla canlandı. "Niye? Amcam aynısını söyledi değil mi?"

Gözlerimi devirdim.

"Siktir et, ben de aynısını yapardım." Yanımda dikildi, omzuyla omzuma çarptı. "Ee, nerede kaldı bu orospu çocuğu?"

Saatime baktım. "Trafiğe takıldı herhalde piç."

"Ayvalık'ta ne trafiği lan?"

İkimiz de güldük.

"Varis, mezun partisinin olduğu gün otoparkta söylediklerim..."

"Söylenmesi gerekenlerdi," diye kestim lafını. "Çiğnenmesi gereken bir lokmaydı, öylece yutulması değil. Doğru

"Sizi böyle görmek ne kadar rahatlattı bilemezsin." Başını salladı, ayağıyla kumu tekmeledi Milas. "İkiniz de enkazdınız. Tek fark, sen saklamayı çok iyi biliyordun; Açelya ise saklayamıyordu. Daha kötüsü, Alena da hiçbir zaman iyi olmadı kardeşi bu hâldeyken. Mezun partisi yapılacağını öğrenince bir dakika düşünmeden İstanbul'a açıldık. Alena bir saniye düşünmeden kıçını tekmelemeye geldi." Dalgınca güldü. "Alena..."

"Ya, Alena," dedim dalga geçercesine. "İki ay daha sikini pantolonunun içinde tutsaydın..." Derin bir nefes aldım. Oraya gitmiyoruz. Oraya gitmiyoruz.

"Aynen, sevgili kuzenim, aynen, oraya gitmiyoruz." Serseri, aklımdan geçeni biliyordu. Ellerini şak diye omuzlarıma indirdiğinde suratında sırıtış inanılmaz sahteydi. "Yoksa başka yerlere de gideriz. Mesela babalarımızın Sahra kaltağını Agâh Kandemir'in şirkete bilinçli yerleştirdiğini düşündüğünden önce Yakut Doran'la Agâh'ı kırdıracakları, neredeyse kıyısından döndüğümüz yıkım mesela."

Derin, ağır bir nefes alırken gözlerimi kapattım ve Milas'ın kollarını ittirdim sertçe. Milas, *yıkım* derken abartmıyordu. Agâh Kandemir, Alena'nın babası; Ada'nın biyolojik babası olmasa da babası olarak gördüğü tek kişiydi. Agâh'ı yok etmek, Ada'yla Alena'yı da yok ederdi; bunun bize ne yapacağını hesaba katmaya gerek bile yoktu. Neyse ki Agâh çok geçmeden konuşmuş ve masumiyetini kanıtlamıştı.

"Geliyor bizimki," dedim dikkatimizi toparlamak için.

Güney, paçaları bol düşük bel kot şort ve beyaz V yaka tişört giyiyordu. Ters taktığı bir beyzbol şapkası vardı kafasında. Kollarında dövmeler. Haftalardır tıraş olmamıştı muhtemelen. Ve sürekli arkasına bakıyor, acele ediyordu.

Çünkü istediğim not eline ulaşmıştı.

"İki yüz miligram," dedi yanımıza yaklaşır yaklaşmaz. Cebinden beyaz hapları çıkardı, küçük bir paketin içindeydiler. "Nakit yedi yüz elli. Veresiye yok."

Milas'la omuz omuza karşısında dikiliyorduk ama yalnız başıma olsam bile o kadar perişan görünüyordu ki bu herif, muhtemelen tek yumrukla bayılırdı. Alnından terler akıyordu ve gözbebekleri büyümüştü. Kesinlikle uyuşturucu etkisi altındaydı.

Silahı vardı. Bu yüzden polisle birlikte çalışıyorduk. Sahilin sonunda, işaretimi bekliyorlardı.

"Ayvalık pahalı çıktı kuzi," dedim dilimi yanağıma bastırırken. Milas suratını buruşturmamak için kendine engel olmaya çalışıyordu, biliyordum. Çünkü kuzi ne kadar sikik bir kelimeydi? Ama ortama biraz renk katmak iyiydi.

"Önce ödeme," dedi Güney.

Hayhay, dercesine başımı salladım ve cüzdanımdan nakit yedi yüz elliyi çıkardım. Güney'e birkaç adımda yaklaşırken parayla paketi değiş tokuş edeceğimiz an, tek bir hakkım vardı.

Güney paketi verdi, parayı aldı. Ama ellerimizin ayrılmasına kalmadan onu kolundan yakaladım ve sırtına doğru büktüğüm an acı içinde bağırırken kollarını arkasında birleştirip bacaklarının arkasına tekme attım ayağımla. Böylece dizlerinin üzerine düştü.

Milas eğilip belinden silahı iyice açtığı bir peçeteyle alırken ben keskin herhangi bir şey taşıyor mu diye kontrol ettim. Yirmi birinci yüzyılda ok yemek yeterliydi, bir de bıçaklanmaya gerek yoktu.

"Lan!" diye bağırdı Güney, acı içerisinde terlerken. Ama bağıramazdı. O torbacıydı. Bu yüzden sesini kıstı. "Ne yapıyorsunuz lan siz amına koyayım? Bırakın beni! Soyabi-

leceğinizi mi zannediyorsunuz beni? Benim arkamda kim var biliyor musunuz? Malı aldığım herifler sizi bulur, sonra da cesetlerinizin bir daha bulunmayacağından emin olur!"

"Kes," dedi Milas soğuk bir tonla. "Ne yapacaktın? Bununla partiyi mi basacaktın lan?"

Güney sessiz kaldı. Bileklerini tek elimle tuttum ve diğer elimle şapkasını fırlatıp saçlarından çektim. "Cevap ver!"

"Kimsiniz siz?"

"Yanlış cevap," diye fısıldadım kulağına doğru. Keş herif, leş gibi kokuyordu. "Birazdan birkaç metre ileride bekleyen polis abileri çağıracağım Güney. Onlara bir bir, ne boklar yediğini, eski sevgilini nasıl haplayıp kasetlemeye çalıştığını, taciz ettiğini, evini bastığını anlatacaksın. Yanlış anlama, bu bir rica değil. Bu senin tek yolun. Kamera kayıtları, mesajların kaydı, o gece partide ne bok yemeye çalıştığını gören sürüsüyle görgü tanığı... Her şey zaten ellerinde. Ee birazdan, cebinde haplarla da yakalanacaksın. Torbacısın ya o yüzden söylüyorum. Yalnız biraz fazla terledin sanki sen şu an, iyi misin Güney ya?"

Nefret ediyordum. Çabalamayan, öylece kötü olan, her seferinde kötü yolları seçen insanlar hakkında hiçbir avukat bahane üretemezdi mahkeme salonlarında çünkü seçimler yapılmıştı ve o seçimler getirmişti o canavarları o salona. Bana kalırsa Hammurabi Kanunları geri gelebilirdi. Çünkü neredeyse genç bir kızı zehirleyip ona onu yok edecek şeyler yapacak kadar kirli zihinli bir adamın, hayatının geri kalanını dahi olsa parmaklıkların ardında keyif yaparak geçirmesi; kışları onu üşütmeyecek bir çatısı olması başında... Bana kalırsa bu ceza değildi.

Polis memurları Güney'i tutukladılar. Üzerinden aldıklarımızı teslim ettik. Daha sonra ifade için karakola uğramamızı söyleyip paketle birlikte gittiklerinde kumsaldaki

birkaç kişinin dikkatini çekmiştik sadece ama onlar da polis işe dahil olduğundan uzak durmuşlardı.

Herkesin son zamanlarda çok popüler olan bir şarkıyla zıplayarak, bağıra çağıra söyledikleri kalabalığın içerisindeydi o akşam sevgilim. Ablasıyla, yeni edindiği arkadaşıyla söylüyordu o da. Muhtemelen sözlerini bilmiyordu ama hızlı öğrenmişti. Her zaman hızlı öğrenirdi.

Milas, Alena'nın bileğine elini dolayıp onu yalnız kalabilecekleri bir köşeye çektiğinde Ada bunu fark etmedi. Ama beline kolumu dolayıp onu kendime çekerek sırtını göğsüme yasladığımda gerilmişti. Sıcak nefesimi boynuna doğru verdim. "Sence de buradan defolup gitme vaktimiz gelmedi mi?"

Ve öylece, bir anda, az önce bir suçluyu ve potansiyel katili yakaladığım kollarımın arasında gevşedi, rahatladı. Dünyayı yok etmek istedim, içindeki tüm kötülerle birlikte; hiçbiri ona dokunamasın, bir daha yoluna çıkmasın diye.

Benim yoluma çıkanlar bana yetmişti.

Ada elimi tuttu, tuttuğu elimi kaldırıp öptü, ardından partiden defolup gittik.

DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Aralık duran kapıyı hafifçe ittiğimde gün ışığını içeri buyur eden büyük pencerelere baktım. Siyah ve beyaz ahşapla düzenleyeceğimiz salonumuzda, yalnızca büyük L koltuk kullanıma hazırdı ama onun üzerinde de muşamba vardı.

"En azından temizlik için birini tutmalıyız."

Koridordan gelen Varis'in sesini duyduğumda, elimdeki Vileda kovasını salonun girişine bıraktım ve kollarımı göğsümde birleştirdim. "Evimi ben temizleyeceğim. Başkası değil. Ayrıca temizlik yapmayı seviyorum. Ve burada açılacak koliler var, neyi nereye yerleştireceğini nasıl bilebilir?"

"Daha basiti var sevgilim," dedi keyifli bir sesle arkadan yaklaşarak. Kolunu belime doladı ve sırtımı göğsüne yaslarken kulağıma eğildi. Duş almıştı, şampuanının kokusu ferahlatıcıydı. "Temizlik bittiğinde ve tüm paketler bir yere de olsa yerleştirildiğinde, daha sonra yerlerini tekrar tekrar değiştirebiliyorsun. Farkındasın değil mi?"

Pes etmişçesine çıktı o an verdiğim derin nefes ama durum hiç de öyle değildi. "Farkındayım gayet. Ama yabancı birinin evimize girip eşyalarımızı karıştırması fikrinden hoşlanmadım. Ve temizlik yapmayı seviyorum derken dalga geçmiyorum, Varis."

"Elbette geçmiyorsun." Yanağımdan öptü. Kaşlarını kaldırarak etrafı süzerken yanağını yanağıma yaslamıştı. "Ama tüm evi iki kişi temizlemeye kalkarsak, bir haftaya

anca biter. İki güne dersler başlıyor. Dahası seramik atölyesine kaydoldun ve yarın ilk günün. Benim de arada şirkete uğramam gerekiyor. Eğer ev seçiminde bu kadar huysuz olmasaydın..."

"Daha fazla vaktimiz olurdu. Evet. Biliyorum." Kollarının arasından çıktım ve ellerim belimde, önünde dikildim. "Ama içime sinen bir yerde yaşamak istedim seninle. Mesela evin ne kadar güneş aldığı çok önemli bitkilerim için. Ya da balkonu yeterince geniş mi? Kaç saksı sığar? Kaç balkon var mesela iki tane mi yoksa bir mi? Bazı evlerde bir tane bile olmuyor biliyor musun? O zaman evden getirdiğim saksıları nereye koyacaktım?"

"O saksıları koyacak yer bulmak için beni evden atarsın sen. Söylediğim şeyi unut," dedi gülerek yanağıma dokunan elini boynuma yaslarken. "Hadi o zaman. Ben salonu alıyorum, sen yatak odasını al."

"Ayrıca..." Zil çaldığında, lafım yarıda kesildi.

Varis'in kaşları çatılmıştı. Koridora çıkıp kapıya doğru yürüdü. "Yemek mi söyledin?"

Pek sayılmazdı. Ama kapıyı açtığı an, karşısında elinde koca bir tencereyle şirin şirin sırıtan Çisem'i gördüğünde sorusuna aslına evet cevabı verebileceğimi anlamış olmalıydı.

Dahası da vardı.

"Yaprak sarması getirdim. Kendi ağzımla söyledim dadıma sarmasını, afiyet olsun. Geçebilirim değil mi? Geçiyorum," diyerek içeri daldı Çisem. Çisem ağzı açık gülerek, zıplayarak bana doğru gelirken Varis yüzünü sıvazladı ama elinin altından gülüşünü saklayamıyordu.

"İçecekler benden!" Reha ellerindeki poşetleri kaldırarak içeri girdi.

"Tatlı?" Kumsal da gelmişti.

"Valla ben bir kendimi getirdim," dedi Alper girişte elleri boş dikilerek. "Geç içeri geç, Allahın cezası," diye homurdandı Varis onu yakasından tuttuğu gibi içeri çekerken. Alper gülüyordu.

Varis de öyle.

"Deli açım." Çisem'in kucağındaki tencereye bakarken salyalarımı akıtıyordum resmen. "Kaldırsana kapağını bir..."

Koridordakiler içeri gelene kadar çoktan üç tane sarmayı mideme indirmiştim bile.

"Gökay gelemedi, memlekette işi çıkmış. Ailevi bir mesele," diye ekledi Çisem. "Ama en yakın zamanda ziyarete geleceğini söyledi." Gözleri etrafta geziniyordu. "Off, çok güzel burası!"

"Temizlemek de çok güzel burayı," diye bir yorum yaptım göz kırparak. Çisem elbette temizliğe gönüllü gelmemişti ama Varis'le birlikte tuttuğumuz evi o kadar merak ediyordu ki itiraz edememişti.

"Ayrıca, milleti yardıma çağırdım demek üzereydin sanki sevgilim zil çalmadan önce," diye fısıldadı Varis beni belimden yakalayıp kulağıma eğilirken. Suçlu bakışlarımı kaldırdığımda, göz göze geldik.

"Bir hafta dedin. Anca biter dedin. Seramik kursu dedin, şirket dedin, dersler dedin..."

"Dedim cidden," dedi sessizce gülerek. "İyi yapmışsın." Ardından saçlarımın arasına bir öpücük kondurdu ve geri çekilerek ellerini çırptı. "Evet, iş dağılımı yapıyoruz! Elinizdekileri mutfağa bırakıp koridordaki sehpanın üzerinden eldivenlerinizi alın. Çisem sen mutfağı, Reha sen çalışma odasını al. Kumsal banyoyu. Alper sen tuvalet."

"Niye ben tuvalet?" diye öne atıldı Alper gözlerini defalarca kez kırparak.

"Ya mutfağı ben mi alsaydım?" Mutfak kapısına bir bakış atıyordum çünkü aklım sarmalardaydı. Ben bugün ne zaman yemek yemiştim sahi? Kıyafetlerimi valizlerden çıkarmaktan, vakit bulamamıştım sanırım.

"Pezevenkler tuvaletleri alır çünkü." Reha kendi eline geçirdiği bir çift eldivenin aynısını Alper'in göğsüne çarptıktan sonra omzunu destek olmak istercesine patpatladı. "Neyse ki ev yeni inşa edilmiş. Önceden burada kimse kalmıyordu."

"Bunun içimi mi rahatlatması lazım şu an?" Alper mızmız bir çocuk gibi burnunu kırıştırdı.

"Çok konuşma işine bak," diye araya girdi Çisem. "Niye endişeleniyorsun? Olur da bir damla tuvalet suyu o kıymetli yüzüne çarpar diye mi? Ada'nın doğum günü partisinde ne rezil bir şey içtin farkındasın değil mi?"

"Şimdi, güzelim, şöyle ki o şey..."

"Güzelim deme bana! Git o yazın *club*larda kollarında poz verdiğin sarışınlara de güzelim!"

Çisem hiddetle salonu terk ederken muhtemelen temizliğe başlamak için mutfağa gidiyordu. Alper de peşinden çıktı. "Bebeğim iki fotoğraf çekildik diye pezevenk niye oluyoruz şimdi ya? Pezevenk kelimesinin anlamını bile biliyor musun ki sen?..."

"Geri zekâlı herif ya." Reha homurdanarak başını iki yana salladı.

"Aynaya bakarken mi söyledin bunu?"

Şaşkınlıkla Kumsal'a baktım. Varis'le göz göze gelmiştik ama o şaşkın görünmüyordu.

Reha başını jet hızında Kumsal'a çevirdi, kaşları çatıldı. "Ben ne yaptım şimdi?"

"Şimdi yapmadın ama yaparsın eminim ki bir şey. Erkek milletine güven mi olur?" Kumsal salondan çıkıp banyoya ilerlerken ciddi olduğunu düşünüyordum ama onu arkasını döndüğü an gülümserken yakaladım. Çok iyi bir oyuncuydu. Muhtemelen yalnızca Reha'yla didişiyordu.

"Haydaa..." Peşinden takip etti Reha. Görev yeri çalışma odasıydı.

Varis'le birbirimize dönüp gülümsedik. Dayamayıp kıkırdadığımda uzanıp elini enseme yasladı ve dudaklarımdan öpmek için eğildi. "Beni her sabah bu sesle uyandırmazsan bozuşuruz."

"Bozuşur musun gerçekten benimle?" Kollarımı kaldırıp boynuna doladığımda onu biraz daha kendime çekmiştim.

Varis alnını alnıma yaslarken beni bir kere daha öptüğünde, cevap vermesine gerek yoktu.

Sibel'in doğum gününün olduğu akşamın ardından geceyi yatta geçirmiştik. Varis, o gece söylediği "Bunun cevabını yalnızken vermeyi tercih ederim," lafının altını ve yalnızlığımı sabaha kadar doldurmuş ve beni İstanbul'a dönmeye ikna etmişti.

İkna edebilmişti çünkü bir şekilde Tara; Güney belasından kurtulmuştu. Güney'in o akşam gözaltına alındığını ve delillerin yeterli olmasından dolayı da tutuklu yargılanarak mahkeme karşısına çıkacağını öğrendiğimizde Varis ve Milas hariç herkes çok şaşırmıştı. Daha da iyisi, Tara'nın ailesinin sıkıştığı için satmak zorunda olduğu ama bir türlü alıcı bulunamayan mülk de satılmıştı. Kontrol etmiştim, satın alan Adin ailesi değildi. Nezih bir işadamıydı. Ama bu işte parmakları olmadığını düşünmek aptallık olurdu.

Varis, gerçekten yurtdışında okumak istemiyordu. Ülke sınırları içerisinde eğitimini tamamlayacaktı ve daha sonra birlikte master programlarını araştırıp gidecektik. Ne yaparsak yapalım, birlikte olacaktık.

Bu yüzden puanlar açıldıktan ve tercih listemizi yaptıktan sonra ev bakmaya başlamıştık. Sınav sonucum düşündüğüm kadar kötü gelmemişti, hatta hiç kötü gelmemişti, matematikte çıkardığım boş soru sayısına rağmen; en azından yanlışım yoktu. Bu yüzden Varis'le aynı okulları tercih listeme yazabilmiştim. Farklı bölümler olsa da. O, tabii ki babasının ardından şirketi devralacağı için işiyle ilgili bir bölüm seçmişti. Ben ise, psikoloji bölümüyle ilgileniyordum. Başka ilgimi çeken bir fakülte olmadığına karar verdiğimden, bu bölümde karar kılmış ve kazanmıştım.

Kendimi anlayabilmeyi umuyordum. *Daha iyi* anlayabilmeyi. İnsanları anlayabilmeyi. Affedebilmeyi. Sesleri susturabilmeyi. Güvenebilmeyi gözlerim kapalı. Unutabilmeyi bazı şeyleri ya da geride bırakabilmeyi.

Geç saate kadar yaptığımız ve bitirdiğimiz temizliğin ardından erkekler mutfağa girdiğinde, Çisem, Hazal ve Kumsal'la kendimizi terasa atmış yıldızları izliyorduk. Ya da ölüyorduk yorgunluktan ve sırtüstü bayıldığımız için kadrajımızda gökyüzü vardı sadece. Hazal, Çisemlerden bir saat sonra kapımızda belirmişti. Çisem'in Instagram'da paylaştığı hikâyelerden görüp eşofmanlarını çekerek yardıma gelmiş oluşu bir yana; onu o kadar çok özlemiştim ki üzerine atlamış ve yarım saat bırakmamıştım. En son vakit bulup Ayvalık'a bir haftalığına geldiğinde görüşmüştük ki bu da iki ay öncesine tekabül ediyordu.

"Ocakta pişen yemeğin mis kokusu gelmeye başladı ama onu yemeye bile kolumu kaldıracak hâlim yok. Bu noktada, tükürük bezlerim bile çalışmayabilir." Yorgun bir sesle yüzünü sıvazladı Çisem. Saçlarını tepesinde topuz yapmıştı ve nereden çıkardığını bilmediğim yelpazeyi kendine doğru sallıyordu.

"Bence Reha'nın parmağı olan herhangi bir yiyeceği ağzına sürme de zaten," diye mırıldandı Kumsal yorgun argın.

Çisem'le aynı anda kafalarımızı kaldırdık ve birbirimize bir bakış attık. Ardından Hazal da bize döndü ve ne olduğunu sorarcasına baktı.

Şöyle ki, Reha ve Kumsal'ın birlikte olduğunu düşünüyorduk ama kanıtımız yoktu; etrafta birbirlerine sataşmalarından başka. Ve şimdi, Kumsal, Reha'nın yemek yapma becerilerinden bahsediyordu.

"Yemek yapma becerileri akademik kariyerine nazaran devede kulak kalıyor yani? Biliyordum. Kimse o kadar mükemmel olamaz," dedi Çisem gözlerini kısarak.

Kumsal güldü. "Yok. Ondan değil... Çok acı yapıyor. Reha aslen Adanalı'ymış biliyor musunuz? Ben bilmiyordum. Her şeye pul biber döküyor. Annesi özel acılı biberler yolluyormuş mesela, onları içine katacağı bir şey buluyor mutlaka. Cebinden çıkartıp iki arada bir derede içeride pişen yemeğin içine de attıysa çatalını değdiren acillik olur. Uyarmadı demeyin sonra..."

"Hımm... Sen oldun yani acillik..." Başımı geriye atıp Kumsal'a baktım. Dudaklarını birbirine bastırmış, ellerini karnında birleştirmiş, koltuğun kolçağına başını yaslamış uzanıyordu. Suçlu gibi alt dudağını emdi ve gözlerini kaçırdı.

"Dönem sonu... Bir kitap lazımdı. Almak için evlerine uğramıştım... O zaman akşam yemeği için kalmıştım..."

Çisem bana dönerek gözlerini pörtletti, ağzını açtı ve kafasını iki yana salladı. Hiç düşünmezdim demek istiyordu. Benim hiç düşünmeyeceğim şey, Kumsal'ın bir gün evime temizliğe gelip yardım edeceği ve böyle huzurla yorgunluktan koltuklara yığıldığımızda sohbet edeceğimizdi birlikte.

Alper yemeğin hazır olduğunu haber vermeye geldiğinde hep birlikte sofrayı kurduk, birlikte yedik, sohbet ettik, güldük, takıldık birbirimize; böyle sıcak ve tanıdık bir ortama girmeyeli uzun zaman olmuştu. Sadece yemek yemek

ve arkadaşlarınla olmak her ne kadar normal bir aktivite gibi gelse de kendimi odama tıktığım ve dışarıda geçirdiğim zamanı da zehrettiğim aylar aklıma geldiğinde minnettar hissediyordum.

Herkese ve her şeye karşı.

"Ah, seni görmedim," diye mırıldandım gözümü alan güneşe elimi kaldırıp gözlerimi kısarak başımda dikilen sarışına bakarken. Ablam değildi. Kumsal'dı.

"Önemli değil," dedi son birkaç dakikadır başımda dikildiğini yeni fark ettiğim Kumsal. "Sınıfta da görmemiştin."

Gözlerim kısıldı. "Nasıl?"

"Aynı dersteydik... Sana el salladım ama beni görmedin." Çapraz taktığı çantasını çıkartıp kenara koydu ve bankta yanıma oturdu.

Ağzım o şeklini aldı. "Gerçekten görmedim..."

"Sorun değil..."

Aynı anda konuştuk ve aynı anda sustuk o an. Ardından gülümsedik birbirimize.

Alper ve Reha'yla aynı okulu kazandığımızı biliyordum ama Kumsal'dan haberim yoktu doğrusu. Dün geceki temizlik merasiminden sonraki sohbette okulla ilgili konuşulduğunu hatırlıyordum ama ben Varis'in kollarında uyukluyordum o sırada, gözlerim açık bile değildi. Pilim bitmişti âdeta. Yemek yemek de uykumu getirmişti.

Kumsal beyaz spor ayakkabılarının üzerine tatlı sarı bir elbise giyinmişti ve doğal dalgalı saçlarını salık bırakmış, kafasına bir güneş gözlüğü geçirmişti. Ben ise güneş gözlü-

günü evde unutmuş bir asalak olarak, kot şortum ve kısa beyaz tişörtümle kampüste bir banka oturmuş ders programımı düzenlemeye çalışıyordum çünkü almak istediğim iki ders çakışıyordu ve son bir saattir öğrenci işlerindeydim.

"Umarım her şey yolunda gider Ada, gergin görünüyorsun," dedi Kumsal o an, derin bir nefesle elimdeki tablete bakarken. Tableti kapatıp çantama attığım sırada onu "Açelya," diye düzelttiğimde "Açelya," diye ekledi o da. Güldü. "Sanırım ismini değiştirmene hiç alışamayacağım. Nüfus cüzdanından kaldırdın mı Ada'yı?"

Başımı olumsuz anlamda salladım. "Hayır ve... Teşekkür ederim. Biraz gerginim, evet. Sanırım yeni okulumda da dışlanmayı ve alaycı yorumları bekliyordu bir yanım, karşılaşmayınca şaşırdı. Her ne kadar öyle bir şey olmayacağını bilsem de... Eski alışkanlıklar işte."

"Ben..." Kumsal gözlerini kapattı, dudaklarını birbirine bastırdı, derin bir nefes aldı konuşmaya başlamadan önce. "Ne kadar üzgün olduğumu sana anlatamam." Gözlerime bakmıyordu. "Sana yaptığım ne varsa, söylediğim ne varsa... Hiçbirini hak etmedin Ada. Açelya... Pardon. Ama ben ne kadar üzgün olursam olayım, bu geçmişi yaşanmamış kılmayacak. Sen de oradaydın, ben de."

Evet, oradaydım.

Elini uzatıp elimi avucunun içine aldı ve gözlerimin içine baktı. "Belki hiçbir zaman arkadaşın olamam çünkü lisede yaşadıklarımız bu şansı elimden aldı ama bir saniye için olsun yalnız olduğunu düşünme. Bağıracak bir yüz, ağlayacak bir omuz, tutacak bir ele ihtiyaç duyarsan numaram telefonunda kayıtlı. Ve sorgulamam bile, Açelya, yemin ederim... Berbat bir şey bu, yeni okulunun ilk gününde bile tetikte olman... Ve bunun başrolü benim..."

Diğer elimi, ellerimizin üzerine koyarak lafını böldüm o an. "Kendine eziyet etmene gerek yok Kumsal. Gel geçmişi

orada bırakalım, benim yapmaya çalıştığım bu aylardır. Teşekkür ederim."

Kumsal hiç tanıyamayacağım kadar değişmiş miydi yoksa hep böyleydi de bana karşı mı yalnızca o şekilde davranıyordu bilmiyordum ama geçtiğimiz aylarda beni ne zaman bir köşede yalnız görse rahatlatmaya çalıştığını sözlerinden hissediyordum. İşe yarıyordu da.

"Sadece şunu unutma Ada ve seçimine saygı duymayıp sana Ada diye seslenmeye devam ettiğim için de beni affet," dedi Kumsal kalkıp gitmeden önce. "Geçmişi geçmişte bırakmayı istemen... Hayatının koca on dokuz yılını Ada olarak yaşadığın gerçeğini de bırakmanı gerektirmez. Hiç düşündün mü? Belki Açelya gerçekten de o gölde öldü ve sen Ada olarak yeniden doğdun, başka bir hayata başladın. O hayatta gerçekleri öğrendin, âşık oldun, arkadaşlar edindin ve kardeşlerini, aileni buldun."

Ada.

Belki de artık Ada olmak istememenin sebebi yaşadıklarımın kalbimin üzerine binerek soluklarımı sıklaştırması, terletmesi ve ağrıtmasıydı.

Çatı katlarından gökyüzünü izleyip ailesinin onu neden bıraktığını gözyaşları içinde düşünen ve kendince sebepler bulan o küçük kız. Fazla meraklıydım mesela, ebeveynler meraklı çocukları sevmezdi çünkü başlarına bela olurdu. Ya da yemek yemeyi çok seviyordum, belki fakirdi ailem ve borçlanıyorlardı benim yüzümden? Matematikte o kadar da iyi değildim ve dikkat dağınıklığım vardı, bu yüzden çok çalışsam da düşük notlar alabiliyordum.

Parklarda oyunlar oynarken hep düşüp bir yerlerimi yaralıyor ve ağlıyordum. Her gördüğüm oyuncağa kocaman gözlerle bakıp eve götürmek istiyordum. Ömrümün sonuna dek dondurma ve sadece dondurma yemek istiyordum.

Boyama yaparken genelde kıyafetlerimi, ellerimi ve yüzümü boyuyordum. Söyleyeceğim bir şey varsa sakınmıyor, ille de söylüyor, hoşnutsuzluğumu belli etmenin şımarıkça bir yolunu buluyordum.

Belki ailem bu yüzden bırakmıştı beni, değil mi?

Hiçbiri değildi. Gerçekleri kim tahmin edebilirdi?

Görünüşe bakılırsa, ben değil.

Bilse, dışarıdan yargılayıcı bakışlar atacak insanları çok yakından tanıyorum. Drama kraliçesi derler, hayatı ruhumdan emen travmalarla dalga geçerler ama iş başkasına ya da kendilerine gelince duyguların hassas olduğunu savunur ve duyar kasarlar. Eskiden olsa umursardım, ağlardım; zayıftım ve insanların hakkımdaki düşüncelerine önem veriyordum. Önlerinde yapmasam da kapalı kapılar ardında krizler geçiriyordum.

Artık değil.

Okuldaki işim bittiğinde seramik atölyesinden önce öğle yemeği için epeyce vaktim olduğunu biliyordum, bu yüzden Adin Holding'e gittim taksiyle. Varis'in geç saate kadar orada olması gerekiyordu ve daha sonra beni atölyeden alacaktı ama Çisem uğrayamadığı için öğle aramda yapmak istediğim başka bir şey yoktu.

Bizim derslerimiz başlamıştı ama Çisem yurtdışında okuyacaktı ve onun döneminin başlamasına daha birkaç ay vardı. Alper'le araları bu aralar ılımandı. Eskisinden daha çok dalaşıyorlardı ama hepimiz, aslında birbirlerine çekildiklerini biliyorduk. Her ne kadar Alper, Çisem'in yurtdışına gideceğinin aylar önceden belli olduğunu öğrendikten sonra Çisem'i daha da beter sinirlendirecek şeyler yapsa da.

Uzun mesafe ilişkisi diye bir şey vardı sonuçta, değil mi?

"Kafayı kırdı sonunda," demişti Reha, o gün bahçede mangal yaparken. Alper'in öğrendiği gündü.

"Bu kadar bozulduysa kendine bir iyilik yapıp peşinden gitmesi ne kadar kötü olur ki?"

"Gidemez. Oya Anne var. Yeni yeni toparlıyor geçen seneki olaylardan sonra. Ama onu asıl sinirlendiren Çisem'in yurtdışına gidiyor oluşu değil, bunu önemsiz bir şeymiş gibi öylece ortalığa söylemesi ve Alper dışında herkesin zaten biliyor olması."

"Sevgili değiller bir şey değiller, Çisem açıklama yapmak zorunda değil," diye mırıldanmıştım haklı olduğumu pek düşünmesem de. Alper'le Çisem düşman değildi, arkadaş değildi; sevgili hiç değildi ama hiçbir şey değil de değillerdi. Durumlar karışıktı. Durumlar karışıkken işler de bir hayli karışabiliyordu. Birinci elden test etmiştim.

Reha bana bir bakış atmıştı kaşlarını kaldırarak. "Sizin durumlar karışıkken ortalık yerde yurtdışına gideceğini söyleseydin Varis aynı durumda ne tepki verirdi? Alper'i pek farklı sanma."

"Öyleyse iyi olacaklar."

"Neden?"

"Çünkü Varis peşimden gelirdi."

"Gelemez. Sana söyledim. Annesi burada."

"Oya Hanım'ı ziyaret ettiğimizde aklı gayet yerindeydi Reha. Ve Alper'in sürekli etrafında olmasından rahatsızlık duyduğu açıkça belliydi çünkü oğlunun bir anda hayatını yaşamayı bırakıp ona bakmaya, sürekli yanında olmaya başlaması onu bebek gibi hissettiriyordu. Hiçbir anne bunu çocuğuna yapmayı istemez. Asıl Alper gitmek isterse ve annesi için kalırsa, bu annesini şimdi olduğundan çok daha berbat bir duruma düşürecek."

Reha bir süre cevap vermemişti. Haklı olduğumu biliyordum. Oya Hanım'ı o da annesi gibi gördüğünden sanırım, bu taraftan bakmayı düşünmemişti bile.

"Haklı olabilirsin."

Gülümsemiştim. "Peki sen?"

"Ben?"

"Kumsal gitse. Takip eder miydin?"

"Kumsal'ın kalan eğitim hayatı için yurtdışını tercih edişinin benimle ne ilgisi olduğunu sorabilir miyim?"

"Soramazsın. Cevabını bildiğin soruları soramazsın Reha."

Başta bir tepki vermese de önüne döndüğünde, onu görmediğimden emin olduğu bir an silikçe gülümsemişti. Kumsal'la aralarında bir şey olduğunu net bir şekilde biliyordum, sadece ismini koymuyorlardı. Alper'le Çisem'den farksızdılar.

"Sence?" diye sormuştu Çisem bir keresinde. Mangal partisinden bir hafta sonra, Varis'in babasının evindeki mutfakta, bilgisayarımdan evimiz için mobilyalar bakarken bir yandan Çisem'le görüntülü konuşuyorduk. "Sence yurtdışına gitmemeli miyim? Temelli taşınmak hata mı olur?"

"Temelli taşınmıyorsun Çisem, sen hiçbir zaman yurtdışında yaşamak istemedin. Elbette oraya gittikten sonra fikrini değiştirebilirsin ama bunu neden kabul edildikten sonra sorguluyorsun ki? Alper yüzünden mi?"

Hiç durur muydu? Yapıştırmıştı cevabı. "Ya ne alaka ya, ne alaka! O sümsük ne alaka? Ne ilgisi alakası olabilir benim yurtdışına gitmemle onun? Hiçbir ilgisi ve alakası yok!"

"Valla o kadar çok ilgi ve alaka dedin ki tam olarak onunla ilgisi ve alakası olduğunu kanıtlamış oldun sanırım Çisem."

"Öyle mi oldu ya?"

"Öyle oldu galiba."

"Hadi ya..."

Birkaç saniye sessizlik olmuştu. "Sence kırık beyaz koltuk ve krem rengi yastıklar iyi mi yoksa beyaz koltuk ve siyahlı beyazlı yastıklardan mı gideyim? Belki antrasit?"

"Antrasit iyi. Ada, bir şey soracağım..."

"Açelya."

"Açelya, evet, ugh," diye homurdanmıştı ben gülerken. Engel olamıyordum, biri bana Ada dediğinde sürekli düzeltiyordum. "Alper geçen gece dışarıdayken köşede konuştuğu esmer kızın telefon numarasını aldı değil mi? Birlikte çıktılar hani kulüpten?"

"Telefonu numarasını aldı mı bilmiyorum ama kızı taksiye bindirip gönderdi. Sonra eve döndü. Annesiyle konuşuyordu telefonda."

"Ne?"

"Niye şaşırdın?"

Sessizlik.

"Kızla birlikte gittiğini sanıyordum."

Kafada kurma kulübüne hoş geldin Çisem...

"Hayır, eve gitti. Esmer kızla önceden tanışıyorlarmış, o yüzden ayaküstü sohbet ediyorlardı."

"Flört ediyorlardı."

"Kızın eski sevgilisinden bahsediyorlardı. Basketbol maçlarından birinde rakip takımın kaptanıymış sanırım, Alper'le kavga etmişler bir gün çıkışta. Onunla ilgiliydi."

"Sen nereden biliyorsun bunu?"

"Tuvaletten çıkarken koridorda duymuştum. Ama dinlemedim, yanlarından geçerken kulaklarımı kapatacak hâlim yoktu sadece..."

Çisem'in kararını etkilemek istemiyordum, zaten en yakın arkadaşımdan ayrılacağım için yeterince üzgündüm.

Şirkete geldiğimde doğruca asansöre yöneldim. Güvenliğin sıkı olmasına rağmen girişlerde sorun yaşamıyordum artık, böyle diyordum çünkü bir keresinde yaşamıştım; kapalı otoparka girmeme izin vermemişti güvenlik görevlisi, çalışan kartım olmadığı sürece. Varis babasıyla toplantıda olduğu için ikisini de arayamazdım, bu yüzden eve geri dönmüştüm. Halbuki o sabah yaptığım tarçınsız nefis kurabiyelerimi getirmiştim... Varis Adin şansına küssündü çünkü Çisem Laleli diyeti boş verip hepsini afiyetle yemişti benimle birlikte sahilde.

Varis bunu öğrenince holding güvenliklerine bilgilerimi vermişti.

Bir dahakine, beni içeri almayan otopark görevlisine de kurabiye getirmiştim.

Kat asansörü açıldığında ilk gözüme çarpan koridordaki koşuşturma oldu. Bu katı hiç bu kadar canlı görmemiştim çünkü yöneticilerin odaları bu kattaydı.

Tüm şehri gören devasa pencerelerin önündeki koltuklara ilerlerken tanıdık bir sima gözüme çarptığında adımlarımı yavaşlattım. Balamir Adin, Varis'in babasıydı ve bulunduğu ortamın aurasını anında değiştirme gibi bir özelliği vardı; bu özelliğini oğluna da miras bırakmıştı. Ama Varis ortalıkta görünmüyordu.

"Açelya," dedi Balamir Adin, konuştuğu adamla sözünü kısa keserek yanıma yürürken. Elinde sıkıca tuttuğu siyah bir dosya vardı ve jilet gibi koyu gri bir takım elbise giyiyordu.

"Merhaba."

Uzandı, nazikçe yanağımdan öptü ve geriye çekildi. Asla gülümsememesine karşın, ilk zamanlarda olduğu gibi soğuk biri değildi.

"Varis'i mi arıyorsun? Toplantı odasında olacaktı, bir aşağı katta," dedi eli omzumdayken. Bana bakmıyordu bile, gözleri etrafta birini arıyordu. Bulmuş gibi bakışları sabitlendiğinde teşekkür ederek yanından ayrıldım, Balamir de anında bakışlarının sabitlendiği noktaya yürümeye başladı. Dönüp baktığında, elinde bilgisayarıyla gelen genç bir çalışanın gergin ifadesini gördüm. Sanırım şirkette kıyamet kopuyordu.

Bir aşağı kattaki toplantı odasında iki kişi vardı. Bir, koca toplantı masasının başında dikilen ve ellerini masaya yaslayarak dosya topluluğuna doğru eğilmiş Varis; iki, yanındaki kırklarının başında gibi duran adam. Muhtemelen şirket avukatlarından biriydi.

"Ben bir kahve alıp geleceğim," dedi adam, kafasını kaldırıp toplantı odasının kapısından kafamı içeri soktuğum an göz göze geldiğimizde. Varis o kadar odaklıydı ki önündekilere, hiçbir şey söylemeden başını salladı. Benim burada olduğumun farkında değildi bile.

Adam yanımdan geçip gittiğinde içeri girdim ve kapıyı sessizce kapattım. Bir süre sevgilimi süzdüm. Varis'in varlığımı fark etmediği zamanlar oldukça nadirdi, bu yüzden onu gizlice izleyemiyordum pek. Sabahları erken uyandığımı düşündüğüm zamanlarda bile, uyanık olduğunu belli etmenin bir yolunu buluyordu.

Üzerindeki siyah gömleğin ilk iki düğmesi açık ve kolları sıvalıydı. Babasının hediye ettiği saat koleksiyonundan birini takıyordu. Saçları hafif dağılmıştı ki bu da birçok şey düşündüğünü gösteriyordu çünkü çok düşünmeye başladığında elini saçlarından geçiriyordu aralıksız.

Minik ve sessiz adımlarla, loş toplantı odasında arkasına yürüdüm ve bir anda kollarımı beline dolayıp yanağımı sırtına yasladım. Anında doğruldu ve gergin kasları gevşe-

di, sessiz bir gülüş kurtuldu dudaklarının arasından ellerini kollarıma yaslarken. Ardından döndü ve kalçasını masaya yaslayıp beni uzun bacaklarının arasına çekti.

"Sürpriz!" dedim avuçlarının arasına aldığı ellerimdeki bakışlarımı yüzüne çıkarırken. Yorgun görünüyordu. "Seramik atölyesine gitmeden önce epey vaktim vardı, belki öğle yemeği yemeye çıkarız dedim. Sen yedin mi?"

Göz temasını kesmeden başını iki yana salladı. Yüzünde rahatlamış bir ifade vardı, az önceki gerginliğine rağmen. Ellerimi ellerinden çekip kollarımı boynuna doladığımda, saçlarıyla oynamaya başladım. Düzeltmek amacıyla. Fazla dağılmışlardı. "Ne yapıyorsun burada? Bir sorun mu var şirketle ilgili?"

"Ufak bir mesele," diye yanıtladı beni uzanıp dudaklarımdan öperken. Yanağımdan da öptü. "Çinli bir iş ortağı, zorluk çıkartıyor..." Ardından çenemden öptü. "Yasal yollardan, onu köşeye sıkıştırmaya çalışıyoruz..." Kulağımın altından da... "Yoksa bizim için işleri epey zorlaştıracak..." Tişörtümden açıkta kalan omzumu öptü en son.

"Bir yol bulacağınıza eminim. Sadece, umarım bunu kendinizi çok yıpratmadan yaparsınız. Çünkü odaya girdiğimi bırak, arkadan saldırdığımı bile fark etmeyecek kadar uçmuştu kafan burada olduğumu belli etmeden önce..." Yüzlerimizi hizaladım.

Burnumdan öptü. "Denerim."

Denerdi ama yapmayacaktı çünkü çözüm yolu bulmak istiyordu. Her çocuk babasını etkilemek isterdi.

Ama ben Balamir Adin'in oğluyla ne kadar gurur duyduğunu biliyordum.

"Ee," diye sordum öpücüklerinin arasında. "Ne yemek istersin?"

"Seni."

Omzuna vurdum. Nefesini boynuma üflerken güldü. "Ben makarna istiyorum galiba. Begonya'ya gidelim mi? Hazal bu dönem de orada çalışmaya devam edecek."

"Olur."

Varis beni çevirip masaya yaslamadan ve ben gerçekten onun öğle yemeği olmadan önce elini tutup onu kapıya doğru çektim gülerek. Masadan telefonunu almayı başardı uzaklaşmadan önce, ardından odasına geçtik cüzdan ve anahtarlarını da alması için.

"Önemli değil Açelya, ilk seferi olanların alışmak için zamana ihtiyaçları vardır. Unutma, toprak ona ettiğin eziyeti hatırlamayacak bile. Toprak affedicidir."

Hocam çok haklıydı ve toprakla uğraşmanın ne kadar huzur verici, stres azaltıcı bir antioksidan olduğunu çok iyi biliyordum ama sadece; ellerim, killi toprağa şekil vermek için fazla kontrolsüzdü.

"Yardım edebilirim istersen."

Hemen yanımda, benim gibi ilk dersi olmasına karşın çömleğine kusursuz şekil veren, kumral saçları omuzlarına gelen çocuğa baktım; muhtemelen benden bir iki yaş büyüktü ve bembeyaz dişleriyle kızların başlarını döndürecek bir gülümsemeye sahipti. İlgilendiğimden değildi tabii.

"Sağ ol, gerek yok... Halledeceğim," diye mırıldandım ona aynı şekilde gülümseyerek önüme dönerken. Neden bilmiyordum ama toprağa bu şekilde dokunarak şekil verdiğimi Varis görse, muhtemelen uygunsuz bir yorumda bulunurdu ve bu çocuktan da aynı enerjiyi almış ama hoşlanmamıştım.

Yirmi dakika boyunca elimden geldiğince savaştım toprakla. Ellerim, önlüğüm, kanımca boynum ve yüzüm bile toprak olmuştu ama bir türlü istediğim şekli veremiyor; hep kopanıyor, toprağı da yoruyordum.

Bir kupa yapabilseydim bari. Kurumaya bıraksaydım... Daha sonra boyamasına geçseydim ve salonumun bir köşesine koysaydım... Ne güzel olurdu.

"Fazla aceleci davranıyorsun. Topraktan bir şey almak ve yalnızca almak istiyormuş gibi," dedi yanımdaki beyaz gülüşlü çocuk bir süre sonra, yerinden kalkarken. "Halbuki toprağa enerjini vermen gerekir. Sabrını, dikkatini, hâkimiyetini... Sebat etmelisin."

Önümde dizlerinin üzerine çökerek oturduğunda, ellerini uzattı ve ben tepsiyi döndürürken bastırıp yok ettiği neye benzediği bilinmez cismimi yeniden şekillendirmeye başladı.

"Getir ellerini," dedi. Öylece yüzüne baktım. "Korkma, yemeyeceğim," dedi gülerken. Yiyeceğinden değildi.

Ellerimi uzattığımda şekillenen toprağın içine doğru büktü başparmaklarımı. "Çok bastırma," diye direktiflerde bulunuyordu. Geri çek... Bekle... Sabit tut... Kupa mı yapıyoruz?...

"Vaov," dedim en sonunda, kupam ortaya çıktığında. Gözlerimi kırpıştırarak ona baktım. "Bu senin ilk dersin, değil mi?"

"Pek sayılmaz. Annem çömlekçilikle yakından ilgilidir. Denediğim olmuştu." Otuz iki diş, altın çocuk gibi gülümserken göz kırptı. "Üzülme. İkinci seferden sonra alışıyorsun ve daha az denemelerle ürünü çıkarmaya başlıyorsun. Bunu kurumaya bırakacak mısın?"

Kafamı salladım.

Yamuk yumuk da olmuş olsa, en azından olmuş olan kupamı ders boyunca çıkarılan diğer ürünlerin yanına koyduğumda fotoğrafını çekip ufak bir notla Varis'e gönderdim.

A: *Ben yaptım! :)*

V: *Ada, bu ne?*

A: *Komik değil!!!*

A: *Bundan sonra kahvelerini bu kupayla içiyorsun.*

V: *İçelim bakalım. Emir büyük yerden...*

Telefon ekranını öptüm, ardından kupama bakarak sırıtmaya devam ettim.

"Biraz kil ve toprağın bir kızı bu kadar mutlu ettiği nerede görülmüş?" diye sordu altın çocuk o sırada, elini uzatırken. "Ben Serkan bu arada."

Telefonumu önlüğümün cebine atıp elini tuttum. "A..." *A, ne?*

Oradaydım. Kendimi bir başkasının gözünden görebiliyordum o an. Erkek arkadaşının yazdığı mesaja ve az önce yardım alarak yaptığı kupaya gözlerinin içi gülerek bakan, hayatı boyunca en çok stres yaptığı sınavı geçip iyi bir okulda istediği bölüme yerleşeli çok da olmamış, masalındaki kötü adamların defedildiği ve kayıplara rağmen güzel anılarla yetinebilmeyi ve devam edebilmeyi başarabilmiş biriydi bu kız. Bu kız, kazanmıştı.

Bu kız hâlâ o korkak kara parçasıydı.

Hayatın ne getireceğini bilmiyordu çünkü ve kimse bilemezdi ama hayattı bu ve onunla yapılabilecek tek şey onu yaşamaktı.

Eğer, aylar önce Ayvalık'tayken lodos çıktığı gece yatın ucuna kadar yürüyüp dalgalara meydan okumadığımı söylesem yalan söylemiş olurdum ama kendim atlamamıştım. Düşmüştüm sadece. Dışarıdan bakıldığında, bunun bir girişim olduğunu söylemek muhtemelen gerçeği bilseniz de bilmeseniz de nokta atışı gibi görünebilirdi ama ben sadece yaşadığımı hissetmek istemiştim.

Yaşıyorsun, bak! diyebilmek istemiştim kendime. *Geçti ve geçecek.* Hep geçti. Hep geçer. İnsanlar yollarında yürürken önlerine bakarlar, başlarını aşağı eğmeyi düşünemediklerinden yollarındaki engelleri ve çukurları göremezler bazen çünkü o kadar odaklıdırlar ki yalnızca ilerlemeye ve varmaya eğer bir varış noktası varsa. Ama yollar hep yürünmek için değil, bazen durup dinlenmek ve belki bazı duraklarda zaman geçirmek için de vardır.

Hayatın boyunca defalarca kez çukurlarda bulursun kendini, defalarca kez takılır düşer sert asfaltın soğuğunu hissedersin yanağında. İnsanlar yanından geçip gidebilirler bile aldırmadan, adımlarını izlersin. Şanslıysan sırtüstü döner gökyüzünü seyredersin. Bir nefes çekersin içine, bir de kalktım mı... Tamamdır. Silkele üzerini ve yürümeye devam et.

Hayat bazen bundan ibaret.

"*Ada,*" dedim potansiyel yeni arkadaşıma gülümseyerek.

BEŞİNCİ BÖLÜM

Varis

İki Ay Sonra

Annemin küçükken beni parka götürdüğü pazar günlerini hatırlıyorum, bizim kutsalımızdı ama neden hâlâ anlatırken küçükken diye ekleme ihtiyacı hissettiğimi bilmiyorum. Çünkü bana bıraktığı anıların gölgesi yalnızca çocukken yüzüme değdi.

Parklara gittiğimizde diğer ebeveynler gibi köşeye çekilmek isterdi çünkü orası bir parktı, çocuk cenneti. Diğer çocukların gelip arkadaş edindikleri ve saatlerce oyun oynadıkları yer. Ayrılırken gitmek istemediklerini söyledikleri ve hatta bazen yalvarırken ağladıkları.

Ben annemin yanından ayrılmak istemezdim.

Açelya benimle oynamak isterdi.

Ben ona, onunla oynamak istemediğimi, beni rahat bırakmasını söyler annemin yanına çekilirdim.

Parklardan ya da diğer çocuklardan nefret ediyor değildim ama pazar günleri benim için kutsaldı çünkü o günü annemle geçirme fırsatı bulabiliyordum. Babama nazaran, annem pazar günleri çalışmıyordu ve böylelikle bir şeyler

yapabiliyorduk. Bu yüzden parklara ve annemin yanından ayrılıp diğer çocuklarla oynamamın beklenildiği yerlere gitmek istemezdim.

Açelya, annem beni ortak alanlara götürdüğünde çok mutlu olurdu. Parklara, eğlence yerlerine, sinemalara, lunaparklara, kalabalık etkinliklere... Çünkü o da gelme şansı bulurdu. Annem, Filiz'den Alena için izin alamazdı çünkü Alena'nın her zaman katılması gereken dersleri olduğunu söylerdi ama küçük kardeşin, Açelya'nın pazar günleri bizimle gelmesine müsaade ederdi.

Yapmayı sevmediği hiçbir şey yoktu. Animasyon filmlerini, bir saniyesini bile kaçırmak istemiyormuş gibi kocaman açtığı yeşil gözleriyle izlerdi ve bazen göz bile kırpmadığını düşünürdüm. Asitli içecek içmesi ya da patlamış mısır yemesi yasaktı ama annem bu kuralı umursamaz, Açelya'yı annesine söylememesi konusunda tembihledikten sonra yemek istediği her şeyi ona alırdı.

Kaydıraklardan kaymak bence saçmalıktı. Birkaç saniyeliğine havada sallanıp yere düşmek için onlarca merdiven çıkıyordun ve bunun eğlenceli mi olması gerekiyordu? Ya da tahterevalli. Saçmalığın daniskası. Karşılıklı oturup havalanarak aşağı inmeyi zevkli bulan çocukların kafataslarını açsak içeride bir beyin bulacaklarına dair şüphelerim vardı.

Açelya acı çikolata seviyordu. Küçük top çikolatalarla dolu paketleri bir kâseye boşaltıp tatlı olanlardan ayırır, acı olanları yer, tatlıları bana bırakırdı.

Bir gün ona bebek gibi davrandığını ama büyükmüş gibi acı çikolata yediğini söylemiştim. "*Tatlıları da seviyorum,*" demişti. Neden hiç tatlı olanları yemediğini sormuştum. "Çünkü onları sen seviyorsun," diye cevaplamıştı beni.

Açelya tatlı çikolataları bilerek bana bırakıyordu.

Acı olanları o da sevmiyordu çünkü ilk zamanlar yerken hep surat yapıyordu. Ama muhtemelen yiyebildiği tek abur

cubur buydu evlerinde bulunan, bu yüzden alıştırmıştı kendini. Ve zamanla sevmişti bile. Sevdirmişti kendine.

Çünkü ben tatlı çikolataları yiyordum.

Açelya acı çikolataları seviyor değildi, ben tatlı çikolataları seviyordum sadece.

➸

Ada odaya girdiğinde üzgün görünüyordu. Benim olduğum tarafa dönmedi ama gözünün ucuyla baktığını fark ettim, duraklamadan valizinden iç çamaşırı ve pijamalarını alıp banyoya ilerledi. Gelen su sesinden duş aldığını anlamıştım.

Yarım saat sonra odadan çıktığında saçlarını kurutmamıştı bile ve ben hâlâ jakuzinin içinde kitap okuyordum. Aralık ayında olmamıza rağmen ince bir şort ve kısa kollu tişörtten ibaretti pijamaları. Kayak yapmak için geldiğimiz tesisin otelindeydik ve içerisi çıplak gezmek için yeterince sıcaktı ama yine de ona en azından saçlarını kurutması gerektiğini söylemek istiyordum.

Ama üzgün görünüyordu.

Tartışmıştık. Seramik atölyesinden arkadaşı olan Serkan'la bu hafta sonu şehir dışındaki bir sergiye gideceğini onu akşamın geç saatinde atölyeden almak için geldiğimde hocasından öğrenmiştim. Aynı günün sabahı, Yakut Doran hakkındaki devam eden dava süreci hakkında Alena'yı aradığımda bana bir kayak merkezinde olduklarını ve Ada'yı da alıp gelmemi söylemişti. Ertesi gün zaten rezervasyon yaptıracağım yeri, arkadaşı Serkan ile şehir dışında sergiye gitmeyi planladığını öğrendiğim Ada'ya sormadan arayıp yer ayarttığımda ve bunu da aynı akşam sergi planından bahsetmeden hemen önce ona söylediğimde, elbette ki bilerek engel olduğumu düşünmüştü.

Birincisi, denk gelmişti. Zaten Alena'nın teklifini reddetmeyi düşünmemiştim.

İkincisi, şehir dışı sergi planlarına köstek olmak için normalde ona sormadan yapmayacağım şeyi sürpriz olarak yapmıştım. Yani hafta sonunu pek yakın arkadaşı Serkan ile şehir dışında yalnız geçirme planına engel olmuştum.

Bir saat öncesine dek, bilardo salonunda dördümüz birlikteydik. Daha sonra Ada uykusu geldiği için odaya çekileceğini söyleyip gitmişti, oyunu yarıda bırakırsam beni motosikletinin arka tekeri yapacağını net bir dille belirten sevgili kuzenim yüzünden yirmi dakika gecikmeli odaya geldiğimde ise Ada yoktu. Ve az önce üzgün bir giriş yapmış, duş almıştı.

Kitabı kenara bırakıp gözlerimi üzerine çevirdim. Telefonunu arıyordu.

"Ada," diye seslendim düz bir sesle. Ensem ve başım jakuzinin kenarına yaslıydı. Bir süredir, ona Ada diye seslendiğimde ismini düzeltmiyordu.

Telefonunu bulmuştu ama eline almadan durdu ve bana baktı. Artık hem üzgün hem yorgun görünüyordu.

"Gel buraya."

Gelmemesi de bir seçenekti, sonuçta bana hâlâ kızgındı. Aslına bakılırsa, dün gece ona kayak planından bahsettiğimden beri kızgındı. Sabah buraya gelmiştik ve doğru düzgün konuşamamıştık bile çünkü yol boyunca uyumuştu ve geldiğimizden beri de ablasının yanından ayrılmamıştı.

Yataktan uzaklaştı, jakuziye doğru yalın ayak yürümeye başladı. Jakuzi odanın bir köşesinde, cam kaplı büyük bir duvarın önündeydi ve karanlık karlı dağ manzarası ayaklarımızın altındaydı böylece. Ada söylemese de odayı çok beğenmişti. Kızgın olmasa, söylerdi. Başka şeyler de yapardı.

Mesela boynuma atlamak ya da bana bir öpücük vermek gibi. Ama dediğim gibi. Kızgındı.

Jakuzinin önünde durduğunda ona aşağıdan baktım. Bir süre bir şey söylememi bekledi ama suyun içine girmediği sürece tek kelime etmeyeceğimi biliyordu. Bu yüzden parmak uçları tişörtünün kenarını kavradı ve üzerinden çıkarıp attı. Aynı şekilde şortundan da kurtulduğunda jakuzinin kenarına tutunmuş, içine giriyordu.

O an inadına karşıma oturacağını bildiğimden, doğrulup elinde uzandım ve kucağıma düşmesini sağladım. Küçük bir çığlıkla omuzlarıma tutunduğunda çoktan bacaklarımın üzerine oturmuştu bile. "Bunu yapamazsın!" dedi omzuma yumruğunu indirirken ama gözlerimle görmesem vurduğunu hissetmeyecektim. "Hâlâ kızgınım sana."

"Kucağıma otururken kızgın olabilirsin bana."

Aromasız duş jeliyle yıkanmıştı, bu yüzden yalnızca şampuanı gibi kokuyordu. Ve şampuanını asla değiştirmezdi. Özel bir yerlere gitmediği sürece parfüm kullanmayışını seviyordum, böylece herhangi başka bir kadının satın alabileceği bir kokuya değil kendi kokusuna sahipti. Ballı portakallı kurabiye pişirdiğinde mesela, ki en çok onu yapıyordu, kurabiye kokuyordu. Ya da domatesli kekikli tost yaptığında, tostu gibi kokuyordu. Bana kalırsa Ada hep yemek gibi kokuyordu. Dolayısıyla her an onu yemek istediğim için beni suçlayamazdı.

Sokrates'in savunması savunmasız kaldı şu an galiba.

"Özür dilemelisin Varis," dedi Ada kızgın tutmaya çalıştığı sesiyle, kaşlarını çatarak bakıyordu gözlerime. "Olay ablamlarla kayak merkezine sürpriz rezervasyon yaptırman değil. Olay, bunu ben arkadaşımla sergiye gitmeyeyim diye yapmış olman. Ve bu sağlıklı bir davranış değil."

"O heriften hoşlanmıyorum ve bunu biliyorsun." Avucumu bel oyuğuna yaslayıp onu kendime çektiğimde, gö-

güslerimiz birbirine yaslanmıştı. Dün akşamdan beri ona tekrar bu kadar yakın olmak için kaç takla attığımı sorsalar muhtemelen başarısızlıkla sonuçlanan denemelerimi bir gece boyu dinlemek zorunda kalırlardı.

"Aramızdan onunla arkadaş olanın yalnızca ben olmasının sebebi de bu." Avuçlarını göğsüme yasladı doğrulmak ve araya mesafe koymak için ama ya yeterince uğraşmadı ya da ben izin vermedim.

"Sevgilin olduğunu bilmesine rağmen sana gece dışarı çıkmayı teklif etti," dedim kaşlarımı çatarak. Lavuktaki cesarete bak.

"Meriç beni her zaman dışarı davet ediyor!"

"Meriç erkeklerden hoşlanıyor."

"Serkan da kızlardan. Genel olarak kızlardan. Benden değil! Ayrıca sen, onunla aramızda bir şey olabileceğini mi düşünüyorsun? Sakın ben sana güveniyorum, ona değil muhabbetine girme!"

"Sana güveniyorum, ona değil. Ama bu bir bahane olamaz, yani söyleyeceğim bu değil Ada." Nemli bir saç tutamını gözünün önünden çekerek kulağının arkasına sıkıştırdığımda tüylerinin ayağa kalktığını hissedebiliyordum. Tek bir dokunuşla üzerindeki etkim on katı artıyordu ama bu gece, o etkiyi kullanmak isteyeceğim bir gece değildi bu yüzden yüzünü kavramak yerine elimi geri çektim.

"Ne söyleyeceksin o zaman?"

"Eğer sergiye gideceğinizi hocandan öğrendiğimde seni hafta sonu boyunca meşgul edecek sıfırdan bir plan yapsaydım emrivaki bir şekilde, bu hoş olmazdı, haklısın. Ama bütün hafta boyunca ablanla buluşmak istediğini söyleyip durdun ki şehir dışındaydılar. Alena aradığında hafta sonunu onlarla geçirmek isteyeceğini biliyordum çünkü ikimiz

de biliyoruz ki yakın zamanda İstanbul'a dönmeyecekler. Sana sorsam sergiye gitmek yerine, tatili tercih edeceğini biliyordum. Nereden biliyordum, biliyor musun?"

Hafifçe öne eğildim, yüzüne uzanarak yüzlerimiz arasındaki mesafeyi kısaltmıştım. Sıcaktan kızarmış dudakları aralıktı. Ama dokunamazdım. Henüz değil. "Çünkü Alena'yla atölye çıkışı konuşmuştun telefonda. Kayağa gideceğimizden haberin vardı ve Serkan'a geziye gelemeyeceğinden bahsetmek için konuyu oraya getirmeye çalışıyordun. Ben araya girdim. Ve Serkan hafta sonu gideceğiniz gezi için heyecanlı olduğunu söylediğinde, başka planların olduğunu söyledim."

Gözlerini şaşkın bir parıltı esir aldı. Alena'yla konuştuğunu bildiğimi bilmiyordu.

"Buradaki hatamı kabul ediyorum, seninle konuşmadan o it herife onunla gitmeyeceğini söylememeliydim. Seni kızdıran da bu oldu."

Doğru bir noktaya parmak bastığımı görebiliyordum. Çünkü o da onu kızdıran kısmın neresi olduğunu bildiğimi biliyordu artık. *Round 1*, Varis kazanır.

"Ama Ada," diye mırıldandım, neredeyse burnum yanağına değiyordu. "Sen de o herifin birlikte geleceğini inşa ettiğin bir sevgilin olmasına rağmen hâlâ seninle bir şansı olduğunu düşündüğünü inkâr edemezsin. Tabii ki seninle baş başa geçireceği bir hafta sonunu mükemmel bir fırsat olarak görüyordu."

Gözleri kapalıydı. Sakindi de. O güzel kaşlarını çatmıyordu artık. Anlamış mıydı beni?

Kollarını boynumda birleştirdiğinde arkama yaslanmamızı sağladı, göz temasını kesmeden alnını alnıma yasladığında birbirine bastırdığım dudaklarımda silik bir tebessüm vardı. Affedildin. *Round 2* de kazanıldı.

"Dersten sonra Alena'yla konuştum telefonda. Atölye çıkışı da sergiye gelemeyeceğimi söylemenin bir yolunu arıyordum, evet. Ama bilmediğin şey şu ki, Varis," diye fısıldadı dişlerini yeni fırçaladığı için nane kokan temiz nefesi dudaklarıma çarparken. "Alena bana kayak merkezinde olduklarını ya da seninle konuşup gelmemizi istediğini hiç söylemedi. Şehir dışındaki sergiyi başta kabul etmemin sebebi grup hâlinde gidilecek olduğunu düşünmemdi, hocanın yalnızca iki bilet vereceğini ve bizi seçtiğini sonradan öğrendim. Serkan'la baş başa sergiye gitmek istemedim çünkü doğru gelmedi."

Round 3, Ada'da.

Tam ağzımı açacakken ince parmaklarını dudaklarımın üzerine kapattı ve "Doğru gelmedi çünkü," diye devam etti. "Serkan'ın okulunda onunla aynı tarih dersini alan bir kız var. Geçenlerde atölyeye ona kitabını vermek için uğradı ve Serkan'la konuşabilmenin bir yolunu arıyor. Ona biletimi Serkan'a vereceğimi ve yanında başkasını götürmesini söyleyeceğimi, vakit kaybetmeden Serkan'a konusunu açtırabilirse belki birlikte gidebileceklerini söylediğimde çok sevindi. Zaten sergi modern sanat sergisiydi bu yüzden ilgimi çekmiyordu bile."

Nakavt.

"Ama sen bana sormadan gidemeyeceğimi çünkü başka planlarımız olduğunu Serkan'a söyleyince çok sinirlendim. Ya gerçekten gitmek istiyor olsaydım? Çok üzülürdüm." Biraz geri çekildiğinde çatılmış ve kırgınlıkla bakan gözlerini görebiliyordum.

Ve onu böyle görmek bir şeyleri kırmak istememe sebep oluyordu. Yalnızca, zaman içerisinde, bir şeyleri kırarak değil de kırılmış şeyleri bir araya getirmeye çalışarak onların düzeltilebileceğini öğrenmiştim. Bu yüzden kırmak

yoktu. Ada'yı kırmak, hiç yoktu. Kırıldıysa, öyle bir birleştirmeliydi ki kırılan yanını, eskisinden de yeni olmalıydı. Yalnızca öyle görünmemeli, öyle hissettirmeliydi de.

"Bunu bir daha yapma," dedi bir eli saçlarımın arasından geçerek yanağımı kavradığında. Başparmağı elmacık kemiğimi okşadı. "Kıskançlık da bir yere kadar... Sen, üzerimde büyük bir etkin olduğunu biliyorsun. Ben bu etkiyi sende kullanmıyorum artık. Aylar önce... *Cecile Brodeur* denen model kadını da aştım, yoluna çıkan diğer kadınları da. Ki o model seni defalarca kez sanki yıllardır dostmuşsunuz da şimdi uzak kalmışsınız gibi görüntülü aramaya devam etti. Ya da babanla katıldığın Yunanistan'daki toplantıda göğüslerini ağzına sokmaya çalışan muhabir kadına ne demeli? İlk uçakla gelip iliklemediği o gömleğinin düğmelerini müsait bir yerlerine sokmak istedim!"

Cecile'e görüntülü aramalarının uygun olmadığını kibar bir dille belirttiğimden beri benden umudunu kesmiş olmalıydı ki ulaşmıyordu, bu süreçte şirketle olan ilişkilerinde de sorun çıkmamıştı. Diğer kadınların ise, *Cecile* ya da hayatıma girip çıkmış herhangi birisinin Ada'nın yanında şansı yoktu. Ona bunu anlatmaya çalıştığımda beni dinlememiş ama zamanla öğrenmişti. Şimdi bir bakıma, onun geçmiş aylarda girdiği kıskançlık krizlerine ben girmiştim sanırım.

Ve bana aynı şeyi söylüyordu.

Kulak vermeliydim.

Zaman bana bunu öğretemezdi ama ben kendime öğretebilirdim.

"Pekâlâ," diye mırıldandım parmaklarım ensesini kavradığında kafasını kendime doğru çekerken ve dudaklarına küçük bir öpücük kondurdum. "O zaman," diye mırıldandım ve yeniden bir öpücük yerleştirdim. "Öğrettiğin için teşekkür ederim." Bu sefer ben fırsatını yakalayamadan Ada önce davrandı ve öpücüğünü uzun tuttu.

"Öyle mi?" diye sordu kollarımın arasında erirken. Artık gülümsüyordu ve gözlerinin içi parıldıyordu.

"Öyle."

Güzeldi, bazen yüzüne bakmayı işkence hâline getirebilecek kadar. Ama gülümsediğinde ve gülümserken gözleri parıldadığında, ne kadar yakınında olursam olayım bana yetmeyecek bir enerji yayıyordu etrafa ve ben her şeyi istiyordum. Ondan alabileceğim her şeyi. Her parçayı. Her şeye razıydım.

Herhangi bir şeye.

Ne olursa.

Ve o bana kendini vererek dünyamı yeşil yoğunluklu rengârenk boyamaya başladığında, tek yapmak istediğim geriye yaslanmak ve izin vermekti.

Dakikalarca onu kollarımın arasında tuttum, yorgundu ve bunu hissedebiliyordum. Dudaklarımız şişene kadar öpüştük, işleri ileri götüremeyeceğimizi biliyorduk çünkü bugün aralık ayının on yedisiydi ve bu da demek oluyordu ki, Ada âdetini görüyordu. Bana bilardo salonundan çıktıktan sonra, odaya gelmeden önce nereye kaybolduğunu anlattı: Aşağı kattaki kafeden sıcak çikolata almış, revirden ağrı kesici rica etmiş ve manzaraya karşı sıcak çikolatasını yudumlarken yalnız başına bir masada müzik dinlemişti.

Ne dinlediğini sorduğumda, Kalben'in *Derdimin Çiçeği* şarkısını dinlediğini ama bu sıralar en çok *Taylor Swift*'in *Willow* şarkısını sevdiğini söyledi. Bu yüzden *Willow*'u jakuzinin kenarına bıraktığım tabletimden kısık sesle açtım ve gülüşünü dinledim.

Bir süre sonra sıcak suya karşın mayışmaya başladı. Yanağı çıplak göğsüme yaslıydı ve saçlarıyla oynuyordum. Hâlâ nemli olmaları beni deli etmişti ama tam uykuya daldığında

kurutma makinesini kullanamazdım. Bu yüzden tamamen uykuya daldığına emin olduktan sonra onu kucağıma aldım ve parkeleri ıslatmayı umursamadan yatağa ilerledim. Banyodan aldığım havluyla bütün vücudunu ve saçlarını kuruladıktan sonra iç çamaşırlarını değiştirip pijamalarını giydirdim ve pikenin altına girmesini sağladım. Artık uyuyabilirdi.

Ben uyuyamazdım.

Bugün aralık ayının on yedisiydi.

Dört gün sonra Ada'nın doğum günüydü.

Beş gün sonra benim.

Resepsiyonu arayıp kahve siparişi verip kapıyı sessizce tıklatmalarını istedikten sonra beş dakikalık bir duş alıp tabletime uzandığımda şarjının tamamen bittiğini gördüm, bu yüzden tableti şarja takıp Ada'nın ince dizüstü bilgisayarını çıkardım çantasından. Ne zaman tabletin şarjı bitse, bilgisayarını kullanmama izin veriyordu bu yüzden şifreyi biliyordum.

Dakikalar sonra kahve geldi; ışıkları kapayıp çalışma masasının loş aydınlatmasını açtım, okuma gözlüğümü taktım ve USB belleğimi bilgisayara taktım. Üzerinden geçmem gereken bir dönem ödevim ve birkaç şirket antlaşması vardı. Bu gece yapmam şart değildi ama uyuyamayacağımı biliyordum. Aralık ayı bana yalnızca kâbuslar veriyordu ve onları görmeden sabahlamak yeterince iyi bir tercihti.

Ada'nın USB'si de bilgisayara takılıydı ve kendiminkinin yerine onunkine tıkladığımda, fotoğraf albümlerini buldum. Arkadaşlarıyla, ablası ve erkek kardeşiyle bir sürü fotoğraf ve videoları vardı. Sohbet etmek için masaya oturulduğunda ya da basitçe film izlerken telefonunu kenara bırakıyordu ve birkaç dakika kaydediyordu, sonsuza dek rasgele mutlu anlarını saklamak istiyordu. Bazen bunu, onları kaybedeceği korkusundan yaptığını düşünüyordum;

onları kaybetmeyecekti ama öyle bir gün gelse bile birlikte atlatacağımızı hissettirmek için daha sıkı tutuyordum elini, daha yakın duruyordum soluklarına, daha uzun öpüyordum onu.

Fotoğraf albümleri ve ödev dosyalarının yanında, *05-06* isimli bir dosyası vardı. Üzerine tıkladığımda birkaç eski tip video kapağı çıktı önüme, belki birkaç da fotoğraf. Çocukluğumuzdan. Öylesine çekilmiş çocukluk fotoğraflarımız. Alena. Milas. Ada. Ben.

05-06, 2005 ve 2006 yıllarının kısaltmasıydı.

Fotoğrafları annem çekmişti. Ondan başka kimse boynunda fotoğraf makinesiyle gezmiyor ve fotoğraflar için peşimizden koşmuyordu.

Bir süre fotoğraflarda gezindikten sonra videolardan birinin üzerine tıkladım. Bunları Ada'ya tek bir kişi vermiş olabilirdi. Yıllarca arşivi erişimimden uzak tutan, annemin fotoğraf makinesini kaybettiğini söyleyen, geçen seneye dek 22 Aralık 2006 hakkında ağzını açmayan bir adam. Babam.

Küçüktüm. Annemin videoyu çeken kişi olması, küçük olduğumun kanıtıydı. Kumların üzerinde oturmuştum ve dalgın bir şekilde oyuncak arabayı bir ileri götürüyor, bir geri getiriyordum. Arabayı hatırlamıyordum, ilgim yoktu. Muhtemelen etrafıma saçılmış oyuncakları da annem o gün, oyun parkına gelmeden hemen önce almıştı çünkü odamdakilere dokunmazdım bile.

"Benim güzel oğlum ne yapmak istiyormuş o zaman?" diye sordu annem, sesini duyduğum an nefesim kesildi. Bir eliyle kamerayı tutarken, diğer eliyle saçlarımı okşuyordu. En son yanağımı okşadı elini çekmeden önce. İstemsizce elim elmacık kemiğimin üzerine gitti ve dokunuşunu orada hissetmeye çalıştım. Ne aptaldım.

"Eve dönmek istiyorum," diye cevapladım onu basitçe. *Aptal.* Asosyal ve garip olmam annemi üzüyordu ve bunu biliyordum ama arkadaş edinmek istemiyordum, annemle eve dönmek istiyordum. Sonra birlikte bir şey yapabilirdik. Herhangi bir şey. Yanımda olduğu sürece bir önemi yoktu.

Ada gibi.

"Bir arkadaş edinsen fena olmaz ha bir tanem? Ne dersin? Bir saat birlikte oynasanız, sonra seni eve götüreceğim. Söz."

Beni eve bırakacak ve kendi, kendi evine dönecekti. Bunu istemiyordum. Başka bir yere taşınmıştı o zamanlar. Odasındaki eşyalar gün geçtikçe azalıyordu ve zamanla evimize ayak basmaz olmuştu.

Öylece, başımı eğerek, elimdeki oyuncak arabayı izlemeye başladım. Arabayla ilgilenmiyordum, bunu biliyordum çünkü kötü hissettiğimi hatırlıyordum. Her şey kötü hissettiriyordu.

"Arkadaşlar çoğu zaman sana gelmez, senin gidip onların oyununa dahil olman gerekir," diyordu annem devamında, uzanıp siyah tutamlarımın arasından parmaklarını geçirirken. O an başımı kaldırıp anneme baktım, neredeyse direkt olarak kameraya. Siyah kirpiklerimin arasındaki o büyük, gri gözlerle soluk, ölü bakışlara sahip, mutsuz bir çocuktum.

"Arkadaş istemiyorum," dedim sakince. Aptal. Ne aptaldım.

"Peki ya Açelya? Onunla da mı oynamak istemiyorsun? Geldiğimizden beri seni tramboline çıkartmaya çalışıyor. Bence denemelisin, eğlenceli görünüyor."

"Hayır anne," dedi küçük Varis. *"İstemiyorum onu!"* Çok aptaldım. Açelya arkamdaydı ve duymuştu. Elindeki

kum kovasıyla bana doğru koşarken bir anda yavaşlamış ve bir süre sonra durmuştu. Muhtemelen annem de arkamdaki Açelya'yı fark ettiğinden kameranın kadrajı gevşemişti ve yalnızca ayakları görünüyordu bir süre sonra Açelya'nın.

Bir süre sonra salıncak boşaldığında kalkıp üzerimdeki kumları silkeledim ve tek başıma salıncağa oturup hafifçe sallanmaya başladım. Açelya ise kalktığım köşeye geçip oturdu, böylece annem konuşmaya başladı.

"Güzelim benim, neden üzgünsün bakayım sen? Filiz, gülen gözlerle uğurladığı biricik kızını böyle beş karış suratla geri götürürsem çok kızar ama bana. Bir daha bizimle gelmene izin vermez." Annem, Açelya'nın lüle lüle kumral saçlarıyla oynamaya başladığında Açelya yerdeki oyuncak arabamı aldı ve incelemeye başladı.

"Bu araba Varis'in en sevdiği oyuncağı mı?" diye sordu Açelya o an başını kaldırıp. Güzelliği ve tatlılığı neredeyse gözlerimi sulandırmıştı ya da göz kırpma yetimi kaybetmiştim o an. Üzerinde kum ve çamurdan rengi kaybolmuş beyaz bir elbise vardı ve üzerinde de pelüş beyaz montu. Saçları toz pembe kurdelelerle iki kulak yapılmıştı, yine beyaz tüylü bir kulaklık takıyordu kulaklarını üşütmemek için.

"Sanmıyorum fıstığım. Gelirken benzincide gördüğüm için almıştım, oğlumu mutlu eder diye ama diğer tüm oyuncakları gibi bundan da hoşlanmadı."

Açelya bir süre daha arabayı süzdü ve dudaklarını dişlemeye başladı.

"Ne oldu güzelim?" Annem bir süre sonra sordu.

"Ben olmak istiyorum." Açelya cevapladı.

"Ne olmak istiyorsun?"

"Varis'in en sevdiği oyuncağı. Hep benimle oynasın."

Aptal. Aptal. Aptal. *Öylesin.*

"Varis'le mi oynamak istiyorsun?" diye sordu annem.

Açelya kafasını salladı.

"Pekâlâ o zaman... Şöyle yapmaya ne dersin? Haftaya Varis'in doğum günü. Seni oğlumun doğum günü partisine davet etsem..."

"Olur!"

Çok heyecanlı görünüyordu. Bir anda kocaman gülümsemeye başlamıştı ve gözlerinin içindeki parıltı, eski videodan bile net seçilebiliyordu. Çok mutlu olmuştu.

"Bir de..." dedi parmaklarıyla oynamaya başladığında. *"Milas da gelsin mi?"*

Annem kahkaha attı. *"Küçük Hanım, sadece oğlumu istediğini sanıyordum. Kuzenini de istersen biraz aç gözlülük yapmış olmaz mısın bakalım?"*

"Ama Milas, Alena'nın doğum günü partisine gelmedi. Alena çok sinirlendi. Eğer bu sefer gelirse çok iyi olur bence.

Yani. Sence? Süheyla Anne?"

Videoyu durdurdum. Derin bir nefesle geçmişten bir anda kucağıma düşen bu videonun varlığıyla göğsüme bir ağırlık çökmüştü. Dizlerime eğilip yüzümü sıvazlamaya başladım. Bunun, annemin Açelya'nın doğum günü partisine gelmesiyle bir alakası yoktu. Bunun Yakut Doran'la alakası vardı. Eğer o gün yolda başına bir şey gelmeseydi, daha sonra Yakut Doran'ın yine annemi ya da sevdiğim insanları hedef almayacağını söyleyemezdik.

Ama canından, kanından birini; anneni kaybettiğinde, sindirmeye çalıştığın gerçekler dünyaca kabul görmüş olsa bile, suçlu cezasını çekiyor olsa bile... Aklını kaybedebiliyordun. Aklını kaybetmemek için bir sebep yoktu. Kaybetmek için çok sebep vardı.

Milas nasıl başa çıkıyordu bununla?

Bir ses, daha sonra, kulaklarıma ulaştı. Ellerimi yüzümden çekip başımı çok değil, biraz sola çevirdiğimde, Ada yatağın içinde bana doğru dönmüştü ve gözleri açıktı. Uyanıktı. Gözyaşları doğruca yastığı ıslatıyordu. *Ağlıyordu.*

Kafamın içinde çakan şimşekler gerçekti. Bir an görüşüm kardı ama sandalyeden kalkmayı başardım. Videoyu izlemiş miydi? Elbette izlemişti, onun USB belleğindeydi. Daha fenası, ben videoyu izlerken beni izlemişti.

Pikeyi kaldırıp kendi tarafıma uzandım, göğsümün solunda geçmek bilmeyen bir çarpıntı vardı ve artık ağrıtmaya başlamıştı. Sadece sevgilime sarılıp uyusam bu gece, sabah uyandığımda tazelenmiş anılar yeniden bulanıklaşsa ve hayat devam etse... Çünkü hayatla ilgili sorun da bu. Devam ediyor. Başına ne gelirse gelsin.

Ada pikeyi üzerinden kaldırıp benim tarafıma emeklediğinde eğilip başını göğsümle omzum arasında bir yere koydu, göğsümün sol kısmına yatmıştı tamamen. Sanki duymuştu çarpıntımı.

Avucunu boynuma yasladığında, derin bir nefes aldığını hissettim. Gözyaşları artık tişörtümü ıslatıyordu. Kolumu beline sardım ve sıkıca tuttum onu, sanki biraz sonra o da kaybolacaktı.

"Diğer çocuklar tatlıydı. Oğlan çocukları tatlı olur. Ama sen güzeldin. Suratsızlığına rağmen..."

"Sen..."

"Biraz," dedi kısık sesle. "Birazcık hatırlıyorum. Rüyalarımda görüyorum bazen. Ayırt edemiyorum gerçekle uydurmayı ama en azından geçmişte bir anda yaşanmış olma ihtimaline tutunuyorum. Kelebeği hatırlıyorum." Yüzünü boynuma yasladığında, sıcak dudaklarını çenemin altında hissettim.

Hatırlıyor muydu? "Altı yaşındaydık. Öğretmen en sevdiğimiz hayvanın hangisi olduğuna karar vermemiz için bizi hayvanat bahçesine götürmüş, daha sonra hayvanat bahçesinde olmayan türleri de sınıfta görsellerle açıklayarak göstermişti. Sen kelebekleri seçtin. Ben kelebeklerden nefret ederdim. Evimin aşağısında bir kelebek vadisi vardı ve ne zaman oraya yürüsem yüzlercesi üzerime uçardı."

"Biliyorum, seni çok severlerdi," dedi Ada, sanki sesi gittikçe kısılıyordu. Başımı aşağı eğdiğimde, gözlerini sımsıkı kapattığını gördüm, kaşlarının ucu havaya kalkmıştı. Hâlâ ağlıyordu. "Kelebek sendin," diye fısıldadı bu sefer, parmakları saçlarımın arasına daldı ve ıslak kirpiklerinin arasından gözlerime baktı. "Ben bahçede oynarken, sen büyük meşe ağacının altında oturuyordun. Bütün beyaz kelebekler senin üzerinde kanat çırpıyordu. Biri saçlarına bile kondu. Kelebekler, dedim. Bulmuştum. En sevdiğim hayvanı. Bu yüzden sınıfta kelebekleri sevdiğimi söyledim. Bu yüzden ne zaman bir tane görsem peşinden koşturdum... Sen ortalıkta yokken bile... Beni sana götürürler diye..."

Nefes alabilmeye devam etmek için, gözlerimi kapatmam gerekti o an. Ardından Ada'yı tamamen kollarımın arasına çektim ve yüzünü kavrarken dudaklarımı saçlarının arasına bastırdım. Bir yere değil, her yere. Ağlıyordu. Neden ağlıyordu? Üzgün hissediyordu. Bu his hiç geçmeyecekti. Kalbi bahardı ama göğsünde yas taşıyordu. Matem tutuyordu.

"Süheyla Anne yerinde rahat uyuyor mudur Varis?" Sesi titriyordu. Gözyaşlarını sildim ama yenileri akmaya devam ettiler. "Ç-çok yanmış mıdır c-canı? En son n-ne düşünmüşt-tür?"

Yüzlerimizi karşı karşıya getirdiğimde ıslak kirpiklerinin arasındaki yeşilliklerine baktım. Sözlerinin acıttığını

biliyordu ama benim canımın yandığı kadar onunki de yanıyordu. "En sevdiği açelya çiçeğinin, benim bahçemde açtığını bildiğinden, huzur içinde dinleniyordur."

O gece Ada, sabah saatlerine kadar kollarımın arasında ağlamaktan uyuyamadı.

Nihayet o uykuya daldığında ise, benim içimdeki fırtına başladı.

Evvel Zaman, Kalbur Saman İçinde...

Küçük kız çamur olmuş eteklerini topladığı elbisesiyle çalılıkların arasında hızla ilerlerken bacaklarını çizen küçük dal parçaları canını acıttığı için inlememek adına dudaklarını ısırıyordu. Eğer ses çıkarırsa sobelenirdi, eğer sobelenirse ablası çizgi film saatinde ona zorla *Jetgiller* izletirdi.

Açelya, *Jetgiller*'den nefret ediyordu. Onların uçan arabaları, ev robotları ya da garip elbiseleri ilgisini hiç çekmiyordu.

Ön bahçeye kadar, evin etrafındaki çalılıklarda daire çizerek koştuğunda büyük meşe ağacının önündeki korkuluğu fark etti. Üzerinde mavi kareli bir gömlek, beyaz bir tişört ve siyah pantolon olan korkuluk, ondan beklenildiği üzere hiç hareket etmiyordu ve hatta korkuluğun saçlarına beyaz bir çiçek bile takılmıştı rüzgârda uçup gitmeyi reddeden.

Ama... Hayır.

Bu bir korkuluk değildi.

Bu Varis'ti.

Saçlarında dinlenen ise bir *kelebek*.

Beyaz, güzel, çok güzel bir *kelebek*... Açelya'nın kelebek vadisine kadar peşinden koşturduğu ama birine dahi dokunmayı başaramadığı eşsiz kelebeklerden...

Bu yüzden doğruldu. Elbisesinin çamurlu eteklerini bıraktı ve öfkeli adımlarla put gibi kımıldamadan ağacın gölgesinde kitap okuyan gri gözlü çocuğa doğru ilerledi.

Ellerini beline yerleştirdi ve en sinirli bakışını takındı yüzüne Açelya. "Senin neyin özel?"

Güzel çocuk, başını kitabından kaldırıp tepesinde dikilen vahşi sınıf arkadaşına baktığında bile kelebeği korkup kaçmamıştı o an. Bu, Açelya'yı daha da sinir etmişti. Bu çocuğun neresi özeldi de kelebekler ondan korkmuyordu?

"Ellerin yine kirli," diye söylendi Varis. "Annen kızacak."

"Senin neyin özel?" Bağırdı bu sefer Açelya. Bağırmasıyla birlikte Varis'in üzerine konmuş kelebek de kanatlanıp uçuvermişti birden.

"Eteklerin de öyle..." Varis kendi kendine konuşuyordu artık, karşısındaki orman kaçkını onu dinlemiyordu bile.

Öyle bir kız çocuğuydu Açelya. Annesi ona bembeyaz elbiseler giydirir, lüle lüle kumral saçlarını tokalardı ama o bir evden çıkadursun; elleri kirlenir, tırnaklarının arasına toz toprak dolardı bir kere. Yüzü, elbisesi kirlenirdi. Dizleri hep yara bere içinde kalırdı koşup düşmekten, tarlalarda umarsızca yürümekten... Saçlarının arasına otlar girerdi.

Açelya o an, kendisini dinlemeyen bu çok bilmiş çocuğa karşı içinde yükselen kıskançlık ve öfkeye engel olamayarak çamurlu ıslak ayakkabılarıyla kitabını çiğnedi.

Sakin gözlerle sınıf arkadaşını izleyen Varis, bir süre küçük kızın sinirini kitabının üzerinde zıplayarak çıkarmasına izin verdi. Ardından kirlenen ve yıpranan kitabını da alıp hiçbir şey söylemeden gitti.

Evvel Zaman, Kalbur Saman İçinde...

"Kim çiziyor eline senin bu kelebekleri?"

Varis, sırasının üzerinden uzanıp küçük kızın ellerine baktı.

Açelya şaşırmıştı. Daha önce ellerindeki kelebekleri fark eden olmamıştı. Sürekli üzerindekileri ve genel olarak kendini kirlettiği için, özellikle kelebeklerin ilgisini çektiği biri olmamıştı.

Hızla hırkasının kollarını parmak uçlarına kadar çekti ve ellerini arkasına sakladı. "Beni mi seviyorsun?"

Varis, sakince, meraklı gözlerini hemen karşısındaki kocaman yeşil gözlere kaldırdığında hiç de şaşırmamıştı. Küçük kızla sürekli karşılaştıkları ve sürekli böyle umarsızca sorular sorup sözler söylediği için artık alışmıştı.

"Hayır," dedi Varis düz bir sesle. Ardından boğazını temizledi ve yerine oturdu. Birazdan öğretmen, masal okuma dersine başlayacaktı ve herkes o zaman sessiz olacaktı.

Bir süre sonra, öğretmen dersi başlatmadan önce, yanında bir hareketlilik hissetti. Küçük kız, Açelya, kalkıp Varis'in yanındaki kızın kulağına bir şeyler söylemiş; kızı korkutarak kaçırmış, ardından Varis'in yanına oturmuştu.

"Ona ne söyledin?" diye sordu Varis, kendisine dehşet dolu gözlerle bakan sınıf arkadaşına bir bakış atarken. Açelya ne söylemiş olabilirdi?

"Evinde yılan beslediğini ve öğle yemeğini bizimle yemeyişinin sebebini."

"Neymiş?"

"Ne neymiş?"

"Öğle yemeğini sizinle yemeyişimin sebebi?"

"Çünkü sadece kalp yiyorsun." Açelya gülümsedi. "Küçük, tatlı kızların kalplerini. En çok da sarışın olanların."

Açelya'nın, Varis'in yanından kaldırdığı kızın ipek gibi sarı saçları vardı ve tarife mükemmel uyuyordu. Bir

anlığına, yanında oturan ve oldukça masum görünen bu küçük kızdan korktuğunu hissetti Varis çünkü bir şey istiyorsa, onu alıyordu.

Ve ne istediğini çok biliyordu.

"Bahar gösterisinde benim dans eşim ol."

"Ben dans etmem."

"Benim için et."

"Senin neyin özel?"

O an, öğretmen masal dersini başlatmıştı bile ve tüm sınıf sessizliğe gömülmüştü.

Açelya eğilip Varis'in kulağına fısıldadı. "*Sen* benim için özel birisin."

TEŞEKKÜRLER

Matem Çiçekleri, Kül Kelebek, Kelebeği Öldürmek ve Onun Şeytanları kitaplarını yazmama acısıyla tatlısıyla ilham olmuş herkese teşekkür ederim.

Vedalar hep zor... Ama kitaplara veda etmeyi bir nebze olsun kolaylaştıran bir şey var ki o da yeniden okuyabilmek. Yine, yeniden. Biz onları hatırladığımız sürece kafamızın içinde yaşamaya devam edecekler, değil mi? Bu bir mucize ve kimse bunu bizden alamaz.

Hem...

Belki bizim yaşadığımız bu dünya, onların paralel evrenidir? Kimbilir?

BEYZA
AKSOY

Maten Çiçekleri

TMG
0588428
TYK

epsilon

Matem Çiçekleri

BEYZA AKSOY

Epsilon

SERİ

Onun Şeytanları
Kelebeği Öldürmek (I)
Kül Kelebek (II)
Matem Çiçekleri (III)

MATEM ÇİÇEKLERİ

Çalma Listesi

Molly Kate Kestner, *Prom Queen*
Chris Isaak, *We Let Her Down*
Jessie J, *You Don't Really Know Me*
Sasha Alex Sloan, *House With No Mirrors*
Charlotte Lawrence, *Why Do You Love Me (Acoustic)*
Paloma Faith, *Only Love Can Hurt Like This (Slowed Down Version)*
Lana Del Rey, *Brooklyn Baby*
Lana Del Rey, *Doin' Time*
Lana Del Rey, *Carmen*
Taylor Swift, *Miss Americana and the Heartbreak Prince*
Selena Gomez, *People You Know*
Taylor Swift, *False God*

Zarar görmek istemediğin için inşa ettiğin
duvarlar bir gün kafesin olabilir.
Seni içeride zayıf bırakabilir.
Üzerine bile yıkılabilir.

Alena

BİRİNCİ BÖLÜM

Dil Altı Hapishanesi

Telefonum çalıyordu.

Gözlerimi açtım. Bir süre ışığa alışmak için gözlerimi kırpıştırmak zorunda kalmıştım. Kolumu yan tarafa atarak sırtüstü döndüğümde, yatağın boş olduğunu fark ettim. Soğuktu da.

Yatakta sadece ben varsam, o yatak boştu ve soğuktu.

Milas odada değildi ama giderken uyanmam için güneşlikleri sonuna kadar açmayı ihmal etmemişti. Alarmımı kapatıp uyumamam için yapmıştı, biliyordum. Çünkü karanlıkta uykuya karşı koyamıyordum ama eğer gözümün içine inatla güneş giriyorsa, istemsizce uykum da açılıyordu ve kalkıyordum.

Ne kadar az uyumuş olursam olayım.

Ben yatakta doğrulana kadar arayan her kimse vazgeçti. Ama birkaç saniye sonra telefonum yeniden çalmaya başladığında, aslında vazgeçmediğini, sadece aramanın karşı taraf uzun süre cevaplamadığı için otomatik sonlandırıldığını anlamış oldum.

Numara kayıtlı değildi. Saat sabahın yedisiydi. Alarmımın çalmasına bile iki saat vardı.

"Efendim?" diye açtım telefonu, uyku mahmuru bir sesle. Bir süre karşı taraftan ses gelmedi ama cevapladığım gibi nefesini tuttuğunu gelen sesten anlamıştım.

Annemdi.

Telefonu suratına kapattım ve ardından yatağa attım. Kalkıp yüzümü yıkamak için lavaboya geçtiğimde, aynanın karşısında gördüğüm sıfatı bir süredir tanıyamıyordum.

Annem sürekli başka numaralardan arayıp bana ulaşmaya çalışıyordu. Milas'ın ev adresini öğrendiğinde, güvenliğe annemi içeri almaması için uyarı vermiştim ve anneme de gerekirse uzaklaştırma kararı çıkartacağımı söylemiştim hakkında, beni okul çıkışı beklediğini gördüğümde. *"Yanlış bir şey yapmıyorum, kızımla görüşmek istiyorum sadece!"* demişti. *"Bana nasıl uzaklaştırma kararı aldırabilirsin ki?"*

"Ben senin kızınım anne. Ne dolaplar çevirebileceğimi biliyorsun. Beni tahrik etmemeni öneririm. Ha bir de rahatsız etmemeni."

İlk dersim öğlendi. Öğlene kadar bomboş evde ne yapabilirdim ki?

Bu yüzden saçlarımı at kuyruğu topladım, dişlerimi fırçaladım ve spor kıyafetlerimi giyinip arabanın anahtarlarıyla birlikte çıktım evden. Milas'ın motosikleti garajda değildi, bu da demek oluyordu ki koşuya çıkmamış ya da spor salonuna gitmemişti. Salona giderken arabayı tercih ediyordu.

O zaman neredeydi?

Sabahları en erken dokuzdan sonra kalkıyordum ve çoğunlukla Milas çoktan evden çıkmış oluyordu çünkü dersleri sabah saatlerindeydi hep. Ama yediden de önce ne için çıkmış olabilirdi?

Spor salonuna sürerken arabadaki su şişelerinden birini almış, küçük küçük yudumluyordum. Yolda markete uğrayıp bir muz almış ve birkaç badem atıştırmıştım. Milas telefonunu açmamıştı. Sinir olduğum için ben de telefonumu sessize almış ve bir saatlik birebir pilates dersinden sonra eve dönene kadar elime almamıştım da.

Bugünle ilgili sinir bozucu olan neydi bilmiyordum ama kahvaltımı ederken zeytinlere eziyet etmemin tek açıklaması, henüz benim bile fark etmediğim bir şeye bilinçaltımın gizlice stres yapıyor oluşu olabilirdi. Daha önce birçok kez olmuştu. Mesela Ada'yla Begonya'da karşılaştıktan ve kız kardeşim olduğunu fark ettikten hemen sonra, ona gerçeği anlatma hissiyle dolduğumda. Ya da daha da önce, daha ilk günden Milas'tan hoşlanmaya başlamış olmama karşın hep onu ve kendimi inkâr etme eğiliminde olduğum zamanlar. Kendime umursamadığımı söylediğim zamanlar.

Ama umursuyordun.

Hele sevgilin, sabahın erken saatlerinde kayboluyor ve telefonunu açmıyorsa, kafayı bile yiyebiliyordun.

Güneşli ve ılık bir bahar günüydü. Yüksek bel boru paça bir jean ile basit, kısa kollu beyaz bir crop giyinmiştim. Yeniden üniversite sınavına girdikten sonra aynı okulu, farklı bir bölümü kazanmış olmam; bana bazen pişman hissettiriyordu. Çünkü eski arkadaşlarımı neredeyse her gün görüyor ama onlar beni görmeden kaçmanın bir yolunu buluyordum sürekli.

Bugün değil.

Öğlenki dersten sonra bir şeyler atıştırmak için kampüsteki kafeye girdiğimde, kasiyere siparişimi veriyordum ki köşedeki büyük masalardan birinde tanıdık yüzler gördüm. Tek birini bile değil, hepsini birden. Eylül. Yamaç. İnci. Enes. Doğukan. Duygu.

Ve o an, ödemeyi nasıl yapacağımı soran kasiyere dönmek için çok geçti çünkü çoktan Enes'le göz göze gelmiştim bile. Koca bir dönemi onlara rast gelmeden atlatıp— pekâlâ, bir keresinde Eylül'ü hakkımda konuşurken gördüğümde ağzının payını vermiştim— nasıl ikinci dönem fark etmeden bu kadar diplerine girmeyi başarabilmiştim bir fikrim yoktu.

Sanırım bunun havanın düzelmesiyle ve herkesin ders dışında dışarıda vakit geçirmesiyle doğrudan ilgisi vardı.

Siparişimi nakit ödeyip sade kahvemle çikolatalı kurabiyemi aldığımda bir köşeye geçip ödevimi tabletimde yapmaktan tamamen vazgeçmiş bir şekilde çıkışa dönmüştüm ki adımlarımı yere mıhlayan sesi duydum.

"Alena?"

Enes. Sürekli birlikte vakit geçirdiğiniz arkadaşınız bir anda kayıplara karıştıktan sonra onu gizemli bir şekilde bir kafede sizi gördükten sonra sıvışırken yakaladığınızda tam olarak nasıl davranırdınız? Enes yanıma gelip beni bölmeyi seçmişti ve haklı olmadığını söyleyemezdim çünkü muhtemelen ben de aynısını yapardım.

Parmak uçlarımda ona döndüm. Şaşkın bir şekilde beni baştan aşağı süzdü, ardından yüzüme baktı. Çuval pantolonları seviyordum çünkü rahatlardı ve eskiden annem onları giyinmeyi bırak, dolabıma sokmama bile izin vermezdi. Ama bu aralar en sevdiğim şeydi. Ve saçlarımı duştan sonra örüp birkaç saat sonra salık bırakmayı seviyordum. *Met Gala*'ya gider gibi her sabah yaptığım makyaj rutinim ise biraz kapatıcı, biraz allık, *highlighter*, rimel ve renkli dudak kremine güncellenmişti. Bazen ise hiçbir şey sürmüyordum.

Görünüşüm garip değildi. Ama öte yandan, görünüşüm *farklıydı.* Bol pantolonlar, saçlarım ve makyajım bir yana, bakışlarım bile değişmişti. Enes bunu fark edebilecek kadar yakındı bir zamanlar bana.

Ve diğerleri.

"Seni geçen seneden beri ilk defa görüyorum sanırım... Ulaşmaya çalıştık ama telefon numaranı değiştirmiştin ve okuldan da kaydını sildirdiğini öğrenmiştik..." Gözleri kısıldı, ağzı açıktı. Şaşkındı. Beni gördüğü için şaşkındı.

"Niye bu kadar şaşırdın anlamadım. Öldüğümü falan mı düşünmüştünüz?" Muhtemelen böyle söylememem gerekiyordu ama uğraştığım şeyler düşünülürse -psikopat bir baba, hasta bir anne, psikolojik olarak darmadağın olmuş bir kız kardeş, Japonya'dan dönmemek için ısrar eden deli bir erkek kardeş ve şimdi de sabahları kayıplara karışan bir sevgili- kibar bile olabilirdim. Onların aptal oyunlarına, keyiften bayıldıkları gezilerine ve ithamlarına bir anda katlanmayı kestiysem ne olmuştu yani?

"Hayır, hayır..." Yutkundu. "Aslında seni iyi gördüğüme sevindiğimi söyleyebilirim. Bir anda iletişimini kestiğin için endişelendik..."

"Kendi adına konuş," dedim lafını bölerek. "Arka masadaki esmeri daha geçen haftalarda birkaç masa arkada yeni kuyruklarına benim hakkımda bok atarken yakaladım. Pek de endişelenmiş görünmüyordu."

"Eylül'ün nasıl olduğunu biliyorsun Alena," dedi Enes seslice nefes vererek. Evet, biliyordum ama hayır, bilmek ya da bildiğimi kabullenmek istemiyordum.

"Eylül'ün nasıl olduğu umurumda değil Enes. Endişelendiğin için teşekkür mü etmem gerekiyor bilmiyorum ama gerçekten berbat bir sene geçirdim ve işler sarpa sardı. Şu an tek istediğim huzurla bölümümü okumak, mezun olmak ve sevdiğim işi yapmak."

"Sevdiğin iş?" Gözleri kısıldı. "Aslında bir şekilde bölüme geri döndüğünü düşünüyordum ama sanırım başka bir bölüme girmişsin. Hangi bölüm olduğunu öğrenebilir miyim?"

"Edebiyat. İngiliz Dili."

"Milas gibi," diye mırıldandı Enes.

Bir şey söylemedim. Başımı salladım yalnızca. Milas'la birlikte olduğumuzu bilmiyor olabilirlerdi ama belirtme ihtiyacı duymamıştım, gözüne sokmak gibi gelebileceğini düşündüğümden.

"Kitaplardan nefret ettiğini düşünüyordum."

"Bir zamanlar birisi, nefret ile sevgi arasındaki ilişki hakkında; 'Bir şeyden nefret ederken ona sırılsıklam âşık olabilirsin,' demişti."

"Saçmalık," dedi Enes gülerek. "Bu nasıl mümkün olabilir?"

"Olabilir," dedim kısık bir tebessümle. "Bir filmi çok sevdiysen ya da bir kitabı; onu izlerken ya da okurken, seni içine almış ve yaşamdan soyutlamış demektir. Fakat bittiğinde seni gerçek hayata fırlatır atar değil mi? Atar. Artık biliyorsun, sırf bunun için bile nefret edebilirsin ondan." Hımm'ladım. "İki duygu ne kadar da benzer."

"Vaov," diye bir ses çıkardı Enes, gülerek elini saçlarından geçirirken. "Belki de gerçekten edebiyat bölümüne aitsindir Alena..."

"Benim sözlerim değil," dedim gülümseyerek yukarı bakarken. "'*Birisi*'nin."

"Sanırım bu birisi senin için önemli."

Bir şey söylemedim, yalnızca gülümsemeye devam ettim.

"Pekâlâ, o zaman, iyi olduğuna sevindim Alena. Masamıza gelmek ister misin, eski günlerdeki gibi? Açıkçası herkes seni çok merak ediyor, yalnızca ben değil. Bir selam versen bile yeterli olur."

Bunca zaman Enes'le konuşurken arka masaya bakmamak için bir savaş vermiştim ama son sözlerinin ardından

kendime engel olamadan hemen arkasında kalan masaya baktım doğrudan. Keyifli sohbetleri sonlanmış görünüyordu. Yamaç kaşlarını kaldırarak davet eder gibi bakıyordu bana. Eylül suratsızdı. İnci elini kaldırıp gülümseyerek el salladı, elinde telefonu vardı. Elinde telefonu olan bir diğer kişi ise Doğukan'dı, her zamanki gibi ama onun beni fark ettiğinden bile şüpheliydim.

Belki ihtiyacım olan buydu. Belki eski arkadaşlarla görüşmek bana iyi gelecekti. Belki biraz... Açılırsam, bu son zamanlardaki düşük modum için iyileştirici bir adım olacaktı.

Bu yüzden "Tabii," dedim Enes'e. "Neden olmasın?"

"Harika. Kabul edeceğini düşünmemiştim ama şu an çok mutlu oldum. Geçelim mi?" Geri çekilerek yolu gösterdi.

Kahvemden bir yudum alırken önden yürüdüm. Heyecanlı ya da gergin değildim ama mesela, her an, Eylül'ün kafasını masa boyunca sürtüp kafeyi ateşe verebilirdim.

Her zamanki gibi kahve almak için uğramıştım o gün kafeye. Eylül kampüste çok popülerdi. Aslına ve Instagram hesabına -çünkü altı yüz bin takipçisi vardı- bakılırsa tüm ülkede popülerdi çünkü geçen sene bahsettiği dizide başrolü oynuyordu bir süredir ve diziyi reytinglerde üst sırada tutan sadık bir izleyici kitle vardı.

Her ne kadar Instagram hesabımı kapatıp daha özel bir hesaba geçmiş olsam da bütün bunları biliyordum çünkü yirmi birinci yüzyıldaydık ve evde televizyon vardı, tamam mı? Yani ben özellikle bana bok gibi davranan eski plastik arkadaşımın sosyal medya hesaplarını *stalk*lamamıştım.

Tamam belki yapmıştım bunu. Bir reklam panosunda iki metrelik afişini gördüğümde.

"Alena Doran'a ne oldu ya? Kayboldu bir anda ortalıktan. Daha satışa çıkmamış Dior çantaları kolunda geziyordu

hep, ilk ondan görüyorduk." Konuşan kızı tanımıyordum, hatta, daha önce hiç görmemiştim bile. Muhtemelen kim olduğunu aklıma kazıyacağım kadar önemli biri olmadığından. Sesindeki alaycılık rahatsız ediciydi.

"Ailesinin iflas ettiğini ve okulu bıraktığını duydum. Belki ücretleri bile ödeyemeyecek kadar fakirleşmişlerdir." İnci. *"Ne var bunda?"*

"Geri zekâlı olduğunu bu kadar belli etmene gerek yok İnci. Bu okul devlet üniversitesi, farkındasın değil mi? Tam bursu vardı yani. Ayrıca o çantalardan birini satsa iki ay idare edebilecekken neden finansal durumlardan okulu bıraksın ki?" Eylül'ün ilk defa aklı başında konuştuğunu düşünmüştüm o an ama illaki berrak sulara çamur karıştırmak zorundaydı. *"Ben ne olduğunu size söyleyeyim. Ünlü işadamı Balamir Adin var ya, bizim yakışıklı Milas'ın amcası. Alena'yı o adamla görüntülemişler ama basına sızmadan kaldırılmış görüntüler tabii ki. O kadar zengin ve güçlü olunca böyle bir skandalı bir parmak şıklatmasıyla engelleyebiliyorsun. Demek ki Alena, daddy seviyormuş..."*

"Iyy, iğrenç. Yeğeninin ardından bir de amcayı mı götürdü yani? Asıl o adamın oğlu manyak yakışıklıyken. DM atıyorum sürekli ama bakmıyor. Görmüyor herhalde o kadar altın avcısı kadının arasında, nerelerde takıldığını öğrenmek lazım çocuğun..."

"Kimdi o ya?"

"Varis Adin işte! Milas'ın kuzeni. Milas'a ulaşmak imkânsız eğer aynı dersleri almıyorsan. Çocuk ne partilere katılıyor artık ne kulüplere gidiyor. Resmen evli gibi ya!"

"Kuzeninin evli olmadığını nereden biliyorsun? Nişanlısı olduğunu duymuştum."

"Ay yok artık. Yirmi yaşında nişanlanılır mı be?"

"Aşk," demişti o an İnci iç çekerek, pembe hayallerle.

Her zaman saf, başına ne gelirse gelsin aşka inanan o kız olarak kalacaktı değil mi?

"Üf konuyu dağıtmayın! Ben size ne diyorum? Milas'la amcasını aynı anda götürüyor kız diyorum! Balamir Adin'i tavlayan kızın üniversite okumasına gerek mi var? Off, Alena'daki de mide yani..."

"Ben Balamir Adin'le seve seve yatard..."

Ne yaptığımı anlayana kadar Eylül'ün arkasındaki sandalyeye ellerimi yaslamış, kulağına eğilmiştim bile. *"On sekizine bastığında annenin evli olduğu üvey babanla yaptığın küçük kaçamağı ve sarhoşken bana attığın ses kayıtlarını hatırlıyor musun Eylül?"*

Eğer bir insan, bir sandalyede otururken Medusa gözlerinin içine bakmadan da taş kesilebiliyorsa Eylül kesilmişti. İşin kötü tarafı -onun için kötü olan tarafı- yeni arkadaşları ve İnci de duymuştu söylediklerimi. Bu, orada burada neler yaşadığımı bilmeden hakkımda atıp tutmasının cezasıydı.

"Doğru değil!" diye bağırarak ayaklanmış ve sandalyeyi de devirmişti ben geri çekilirken. Ardından herkesin nefesi kesilmişti, Eylül ise ikinci şokunu geçiriyordu beni kanlı canlı karşısında gördüğünde. *"A-Al-ena?"*

"O at ağzınla hakkımda yalanlar yaymaya devam edersen asıl kirli çamaşırlar kime aitmiş tüm dünyayla birlikte görürüz, Eylül. Unutma. Senin benden daha çok kaybedecek şeyin var şu anda. Oyunculuk kariyerin, takipçilerin, itibarın... O yüzden sana çeneni kapamanı ve uslu kalmanı öneriyorum, aksi bir durumda hiç görmediğin bir tarafımla tanışırsın ve seninle işim bittiğinde adını bir kişinin dahi bildiği herhangi bir şehre adım basamaz olursun. Akıllı ol Eylül. Akıllı."

Sınırı aşmış mıydım? *Hayır.* Bana nasıl ateş edildiyse, öyle taarruza geçmiştim. Eylül kalan günlerini arkadaşlarını ikna

etmenin stresiyle geçirebilirdi. Dışarıya böyle bir bilgi sızmasını göze alamazdı, annesiyle zaten arası kötüydü.

Öte yandan ben ve Balamir Adin mi? Eww. Adamın oğluna bile kız kardeşim hatırına zor katlanıyordum, kendisiyle görüşüyor olmamın tek sebebi Yakut Doran'ı aşağı indirmek ve Ada'ya gerçekleri anlatmayı istememdi.

Ve Ada'yla Varis nişanlı sayılırdı. Ada, çocukken peşinden koşturduğu kelebekleri hatırladığında ilk işi sol elinin yüzük parmağına bir kelebek dövmesi yaptırmak olmuştu. Varis, kendini Ada'ya bağlayacak bir dövmeye dünden razı bir manyak olarak, tabii ki bu fikre gözü kapalı atlamış ve kendi sol yüzük parmağına da birebir bir kelebek yaptırmıştı. Hatta bir tarafında açelya çizdirmediğinden emin bile değildim. Her ne kadar Milas kadar olmasa da Varis de dövmelerden hoşlanıyordu.

Teorik olarak evliydiler.

Her neyse.

Her neyseydi çünkü ben hâlâ kız kardeşimin çok daha iyisini bulabileceğine inanıyordum ama o Varis Adin'i istiyordu ve ona sırılsıklam âşıktı. Varis de her an kız kardeşim için kurşun yemeye hazır göründüğünden ilişkilerini onaylıyordum.

"Öldün sandım Alena," diye lafa girdi Yamaç. Masanın başındaki boş sandalyeye oturmuştum. "Zincirlikuyu'dan başladım mezarlıkları arayıp kaydını sorgulamaya. E-Devlet'in günlük ölenler listesini kontrol ediyordum her sabah. Ne kadar stresli bir işti bir fikrin var mı?"

"Ailevi sorunlarla ilgileniyordum," diye cevapladım onu. Yamaç bana karşı her zaman iyiydi, güldürürdü ve ihtiyacım olduğunda yardım ederdi. Bilmeden beni sinirlendirdiği birçok an vardı, mesela geçen seneki partilerden birinde lisedeyken ağzıma sıçan çocuğu, ki bu Mete oluyordu, ortama davet etmesi gibi. Ama Yamaç tatlı bir çocuktu.

Doğum günü partisinde Varis'in gözünün önünde kız kardeşime defalarca yavşayacak kadar tatlı.

"Evet, duyduk," dedi İnci ortaya atlayarak. "Baban tutuklanmış. Annenle derhal boşanmışlar. Senin için nasıl olduğunu tahmin bile edemiyorum son zamanlarda hayatın... Ama üzülme, Yakut Amca'yı oradan çıkarmanın bir yolunu bulacaklardır. O kadar avukat..."

"Çıkmasını istediğimi kim söyledi?" diye araya girdim, derin bir nefes alarak. "Yakut Doran bir suçlu. Geçmişte üç masum insanın hayatını kaybetmesine sebep olmuş ve daha kimbilir kimlerin hayatını karartmış, yolsuzluk yapan, ailesine ve ortaklarına psikolojik şiddet uygulayan, berbat bir adam. Bir canavar. Müebbet yedi. Ne kadar uğraşırsa uğraşsın davası temyize gitmeyecek."

Bir ölüm sessizliği hüküm sürdü masada. Doğukan bile telefonunu bırakmıştı. Sanırım bunu beklemiyorlardı ama ben onların bu tepkisini bekliyordum çünkü hiçbir zaman gerçek beni tanımadıklarını biliyordum. Ailem hakkındaki düşüncelerimi, yemeklerle ve bedenimle olan savaşımı, neleri sevip sevmediğimi... Hiçbir şeyi bilmiyorlardı ve bir zamanlar bu insanlar, benim en yakın arkadaşlarımdı.

"Kusura bakma," dedi İnci. "Ben... Bilmiyordum."

"Önemli değil." Hafifçe gülümsedim ona. İnci zararsızdı. Sadece, dediğim gibi, fazla saf ve bazen aptaldı. Ve söylediği gibi, bilmiyordu.

"Evden de çıkmışsın sanırım. Anneni bir keresinde okulun çıkışında görmüştüm Eylül'le konuşurken..."

Enes'in lafını keserek hızla Eylül'e döndüm. "Neden bahsediyor?"

Eylül gergince yutkundu. Muhtemelen ben masadan kalkana dek konuşmamayı planlıyordu çünkü geçen sefer onu tehdit ettiğimden beri yapabileceklerimden korkuyordu.

"Annen birkaç kere benimle iletişime geçmeye çalıştı. Annemle yakınlardı biliyorsun. Evimize de geldiği oldu. Her seferinde senden bir haber alıp almadığımı sordu. Sosyal medya hesaplarını kapatmış ve numaranı değiştirmiştin, sana ulaşmanın bir yolu yoktu. En son okul çıkışına gelmişti... Beni aradı. Hangi bölümde olduğunu ve ne zaman dersin olduğunu öğrenmek için. Öğrencinin vekili değilsen bu tür bilgilere dahi ulaşmak zor. O yüzden istesem de bir şey söyleyemezdim çünkü bilmiyordum. Bu kadar."

Gözleri masanın üzerindeydi. Dümdüz bir şekilde, duraklamadan anlatmıştı. Doğruyu söylüyordu.

"Eğer annem aranızdan birilerine yine ulaşmaya çalışırsa ona hiçbir şey söylemeyin. Sakın," dedim öfkeli bir sesle gözlerimi masadakilerin üzerinde gezdirirken.

"Neden?" diye sordu Enes. "Annenle de mi aran bozuk?"

"Hep öyleydi." Enes'in bakışları yüzümden çekilmedi ama açıkça şaşırmıştı. "Ama artık bir aramız bile yok ortada bahsi geçebilecek."

"Nerede kalıyorsun şimdi?" diye sordu Yamaç. "Eğer kalacak bir yere ihtiyacın varsa..."

"Parasız değilim, sağ ol. Her zaman biriktiriyordum." Öyleydi. Hatta Aral, bana gıcık olduğu zamanlar, banka hesabımı babama ifşa etmekle tehdit ediyordu ama artık ebeveyn faktörü ortadan kalktığına göre kimseden saklayacak bir şeyim yoktu. Üstelik bazen annem evde olmadığında da eve uğrayıp birkaç parça eşya alıyordum, ev satılmadan önce hâlâ vaktim vardı eşyalarımı toparlayabilecek. Ve o marka eşyalar... Hepsi ikinci el sitelerinde takır takır satılıyordu.

"Bizimle takılmak istemiyor musun artık Alena? Ben seni çok özledim."

İtiraf İnci'den gelmişti. Başımı kaldırıp gözlerimi onun masum gözlerine çıkarabildiğimde, aslında onlarla bir şey yapmayı özlediğimi ama anksiyetemin bana o anları zehrettiğini hatırladım. Yalnız değildim, Milas vardı. Zeynep vardı. Gül vardı. Bazen Han ve diğer çocuklarla da takılıyorduk. Bir kız kardeşim vardı artık benim, birlikte geziyor ve tatillere çıkıyorduk. Her ne kadar erkek kardeşimi dünyanın öbür ucundaki bir Asya ülkesine kaptırmışım gibi görünse de onunla da haftada bir araşıyor ve konuşuyorduk. Aramızdaki ilişkiyi kurtarmaya ve yeni bir sayfa açmaya çaba gösteriyorduk.

Yalnız değildim.

Ama neden bir anda masaya oturduğumdan beri beni endişeli gözlerle süzen bu tanıdık yabancıları özlemişim gibi hissediyordum?

Alışkanlık mıydı bunun adı yoksa sadece, sadece özlem mi?

"Yeme bozukluğu geliştirdiğimi fark ettiğinizde oyunlarınıza dahil ettiniz; zorla, daha sonra düşüncesine çıldıracağım ve beni tetikleyecek yağlı şeyler yedirdiniz. Berbat göründüğümde biriniz iyi misin diye sormadınız, berbat göründüğümü söylediniz sadece. Biliyordum ve bu işleri daha da kötü yaptı sadece. Ne zaman bir parti kaçırsam arkamdan dedikodum yapılıp iftira atılıyordu. Ben üzerinize geldikçe siz beni devirmeye çalıştınız, ben sallandıkça devrilmemek için sizi tehdit ettim. Bu kısır döngü yıllar boyu devam etti. Beni hiç olmadığım birine dönüştüren bütün insanları kesip attım hayatımdan. Siz istisna değilsiniz."

Masada bir sessizlik oldu.

Aslında son birkaç dakikadır sürüyordu bu sessizlik.

Çünkü ben düşüncelerimi sesli dile getirmemiştim.

İnci'nin beni özlediğini söyleyişinden sonra, kimse tek kelime etmemişti aslında. Ben söylemek istediklerimi dilimin ucuna getirmiş, dil altı hapishaneme hapsetmiştim.

Ada bana bir keresinde, birbirimizi çok kırdığımızı söylemişti. İnsanların insanları, genel olarak. Filtresiz düşüncelerimizi, kendi bakış açımızdan dile getirirken kelime seçimlerimize dikkat etsek de etmesek de sırf konuştuğumuz için, insanlar incinebiliyordu. Ve incinmiş kalmıyorlardı, hayır. Öfkeleniyorlardı. İntikam bile isteyebiliyorlardı. Bu hırs, bizi düşünen yırtıcı hayvanlara dönüştürüyordu.

"*Ne önerirsin?*" diye sormuştum kız kardeşime.

"*Affet. Hepimiz yanlışlar yaptık. Onları affet demiyorum, kendini affet. Yoluna devam et. Kin tutmayarak, öfke duymayarak, hırslanmayarak; kendini iyileştirmiş olursun, kendi yaralarını sarmış olursun, kendine devam etme şansı vermiş olursun. Kendini affet, kendine bu şansı ver Alena. Senin... Çok güçlü bir karakterin var. Ama insanları ezerken kendine acımıyorsun.*"

Bu yüzden *dil altı hapishanesini* uydurmuştu. Dilimin ucuna getirsem bile kelimeleri, altına hapsetmemi söylemişti.

Sanırım öyle yapıyordum.

Saatime baktım o an, hafifçe sandalyemi geriye iterek ayaklandım. "Atölyeye geç kalıyorum, kalkmam lazım."

"Atölye?" diye sordu Enes.

"Sanat atölyesi. Resim dersleri alıyorum. Kafa açıcı ve ilham verici." Hafifçe gülümsemeye çalıştım. "Görüşmek üzere..." Kendimi durdurdum. Hep böyle söylerdim ama görüşecek miydim gerçekten?

"Yarın doğum günü partim olacak, akşam, evde," diye araya girdi Enes. "Hepimiz orada olacağız. Yani, ben, tabii ki, doğum günüm olduğundan." Elini ensesine attı ve

başka bir yere baktı, ardından yeniden bana döndü. "Gelir misin?"

"Eski günlerin hatırına?" diye ekledi Yamaç.

Nefes verirken omuzlarım çökmüştü. Birkaç saniye öylece baktım. Ardından hafifçe gülümsedim ve "Bakarız," dedim Yamaç'a göz kırparken. Kocaman gülümsedi.

Tuvalimdeki mavi manzarayı gölgelendirirken telefonum cebimde titreşmeye başladığında kaçıncı kere sessize alıyordum bilmiyordum ama Milas sabahtan beri arıyordu.

En sonunda pes ederek hocanın görmediği bir sırada paletimi bırakıp telefonumu çıkardım ve ekrandaki sayısız cevapsız arama bildirimlerini silerek mesajlara girdim. Neden telefonumu açmadığıma dair birkaç mesaj atmıştı ve sanırım öfkelenmeye başlamıştı.

A: *Ne var? Müsait değilim.*

M: *Sabahtan beri mi müsait değilsin?*

A: *Hayır. Sabah gayet müsaittim. Benim yerime sabah müsait olmayan SENDİN.*

M: *Bir kere aradın ve açmadım diye mi bu tavırlar?*

A: *Sen neden olduğunu çok iyi biliyorsun.*

M: *Şu telefonu açar mısın artık?*

"Yoo, neden açayım?" diye homurdanarak telefonu tamamen kapatıp önlüğümün cebine tıktım ve paleti yeniden elime alıp gölgelendirme işlemine devam ettim. Bu manzara resmine başlarken amacım Ada'ya hediye etmekti çünkü salonuna çok yakışacağını düşünüyordum ama şimdi bakınca, o kadar güzel olmuştu ki sanırım Milas'la odamızdaki duvarlardan birinde yer açabilirsem araya sıkıştıracaktım.

Çünkü evdeki tüm duvarlar benim resimlerimle doluydu ve hatta birkaç tanesini misafir odasında bir köşeye kaldırmak zorunda kalmıştık. Ne zaman kafamın içinde kaybolsam resim yapmaya sığınmam, evdeki boş alanlar için hiç iyi olmamıştı. Milas çok eşya sevmiyordu ama eşyalar bana ait olduğundan mızmızlanmıyordu.

Eylem Hoca yanımdaki çocukla resim tekniği hakkında sohbet etmeye başladığında atölyenin kapısı tıklatıldı. "Gelin," diye seslendi Eylem Hoca.

Milas vücudunun yarısını içeri sokup başını uzattığında bir eli kapıdaydı. "Hocam, affedersiniz. Alena'yı alabilir miyim? Cenazemiz var."

Çığlık atmak, tekmelemek, daha sonra yeniden çığlık atmak ve bir de yere uzanıp havayı tekmelemek istiyordum ama sinirimi çıkarabileceğim bir yol değildi bu. Başka bir bahane bulamıyor muydu gerçekten! Bu kadar kitap okuyan, kitaplarla iç içe büyüyen bir çocuğun hayal gücünün bu kadar kıt olması beni şoke ediyordu.

"Yine mi?" diye sordu Eylem Hoca, iki hafta önce de aynı mazereti duyduğundan.

"Evet," dedi Milas, ah vah eder bir sesle. "Bu sefer de anne tarafından büyük dedesi."

"Hocam affedersiniz," diye böldüm paletimi ve fırçamı masama bırakırken. İçinden telefonumu ve anahtarımı aldığım önlüğümü de çıkartıp bıraktım ve Milas'ın peşinden

koridora çıktım. Atölyenin kapısını kapatır kapatmaz küplere binmiştim.

"Ne yaptığını sanıyorsun sen? Bana her ulaşamadığında derslerimi bölemezsin!"

"O zaman sana ulaşmamı sağla," dedi Milas gözlerimin içine bakarak, her zamanki gibi yakınımda duruyordu ve yüz yüze gelmemiz için başını eğmişti. Duş almıştı, taze şampuan kokusu parfümüne karışmıştı. Muhtemelen spordan geliyordu. Ondan önce de derslerine girmiş olmalıydı. Peki ondan önce?

"O zaman sana ulaşmamı sağla Milas," dedim onu kendi silahıyla vurarak.

"Neden bu kadar sinirlisin? Bir şey mi oldu? Anlamıyorum, sorun ne?" Yeşil gözlerinin arasından, bana gerçekten beni anlayamıyormuş gibi bakıyordu. Çenemi iki parmağının arasına aldığında kaşlarım hâlâ çatılıydı.

"Bilmiyorum," dedim başımı yana çevirirken, tutuşunu kaybetmesini sağlayarak.

"Sen iyi misin?" Bu sefer kolumdan tuttu. Tutuşu çıplak kolumdan bileğime ve daha sonra da elime kaydığında, elimi tutmuştu. "Alena, bana bak."

"İyiyim gayet. Stres yaptım herhalde." Gözlerimi kapattım sakin nefesler verirken gözkapaklarım ağırlaşmıştı birden. Omuzlarım da çökmüştü. "Yüksek kredili bir dersin hocası dönem ödevlerini verdi bugün. O kadar karın ağrısı bir konuya denk geldim ki boş ver gerçekten, doğru düzgün uyuyamadım herhalde."

Hafifçe kaşlarını çattı, kapattığı dudaklarını keyifle aydınlatan bir tebessüm sarmalamıştı. "Doğru düzgün uyuyamamanda benim parmağım olabilir." Diğer elinin tersini yanağıma sürttü. "Dönem ödevi konusunda da yardımcı olabilirim. İki yıl önden gidiyorum biliyorsun."

Kafamı salladım hafifçe. "Eve mi dönüyorsun? Benim biraz daha işim var içeride."

"Kafeteryada beklerim." Elini boynuma indirdi ve eğilip burnumun ucunu öptü. Ardından gitti.

Eylem Hoca'nın taziyelerini suçluluk duygusuyla kabul ederken cenaze başka bir şehirde olacağından katılamayacağımı söyleyip resmime devam etmiştim. Her ne kadar önlük ve eldiven giysem de kendime engel olamıyordum; ellerim, yüzüm ve hatta boynum da boya oluyordu. Neyse ki atölyeye girmeden üzerimi değiştirdiğim tulumlarım vardı da kıyafetlerim hakkında endişelenmek zorunda kalmıyordum.

Yarım saat sonra işim bittiğinde Milas kafeteryada bir şeyler içiyordu. Bilgisayarı önünde açıktı, elinde bir kitap vardı ve okuma gözlüğünü takmıştı. Ona okuma gözlüklü ve dövmeli çocuklara bayıldığımı söylediğimden beri daha sık takmaya başlamıştı gözlüğünü ve açıkçası bu konu üzerinden de tartışmıştık çünkü biraz kıskançlık yapmış ve asla kabul etmemişti. Ben de inadına ona tanıdığım tek okuma gözlüklü ve dövmeli erkek olduğunu söylememiştim.

Bende araba olduğunu bildiğinden gelirken taksi kullanmıştı. Dönüş yolunda o kadar yorgundum ki anahtarları ona verip yan koltuğa geçmiştim. Tek yapmak istediğim koca bir tabak makarna yemek ve belki bir film izledikten sonra uyumaktı.

Milas trafikte eve sürerken son çıkan filmlerden birini konuşuyorduk ki elini bacağımın üzerine koydu. Ve dizime değil, kasıklarıma yakın olan tarafa. "Eteklerini özlemediğimi söylersem yalan olur."

Alt dudağımı dişlerimin arasına ezdim ve elimi elinin üzerine koydum, yüzüklerinin metal soğuğu sıcak avucuma çarpmıştı. Biraz daha yukarı kaymıştı eli. Beni hazır

hâle getirmek için çıplak tenime dokunmasına gerek yoktu. Bazen tek bir bakışı bile yetebiliyor ve düşüncelerimi ele geçiriyor, bedenimi tetikliyordu; pantolonumun kalın kumaşı üzerinden bacağıma dokunması neydi ki?

O sırada telefonum çalmaya başladı. Kucağımda duruyordu ve ekranda görünen numara bu sabahtan tanıdıktı. Derhal meşgule verdim.

"Annen hâlâ arıyor mu?" diye sordu Milas. "Tabii ki arıyor. Alena..."

"Konuyu değiştirebilir miyiz?"

"Onunla görüşmelisin. Kendine de kötülük yapıyorsun."

"Dedi babasıyla yolu cennette kesişse cehenneme gidecek Milas Adin."

"Babamla görüşüyorum," dedi o an Milas. Açıkçası şaşırmıştım. "Geçen sene seni kaçırdığında, onun evine uzun zaman sonra ilk defa gitmiştim. Seni bırakmasına karşılık yılda birkaç kez görüşmeyi şart koştu. Kabul ettim."

"Zorla görüşüyorsun yani."

"Zorla değil. Kabul ettiğimi söyledim."

"Annen yüzünden mi?" Başımı koltuğa yasladım, elinin sıkıca kavradım ve profilini izlemek için ona döndüm. Yüzünde hiçbir ifade yoktu, öylece yolu izliyordu. Bir süre sessiz kaldı.

"Azra'yı kaybettikten sonra annem toparlanamadı. Babama en çok o zamanlar ihtiyacı vardı ama bencil herifin tek düşündüğü işiydi. Belki de kızını kaybetmenin acısını daha yoğun çalışarak çıkardı, bilmiyorum. Çünkü amcamın yaptığı bu. Ama bildiğim tek şey var; annem babamdan boşanıp yurtdışına yerleştiğinde beni de yanına almayı planladı ama babam izin vermedi. Çok daha sonra birkaç seneliğine annemin yanına yerleştim. Ve o yıllar cehennemdi."

"Baban..."

"Fiziksel bir istismarı olmadı. Ama konuşulmayan bir adamdı. Ve fazla sıkı. Annem, İstanbul'a dönmediği sürece beni onunla görüştürmeyeceğini söyledi. Annem de İstanbul'a dönmek istemedi, ona iyi gelmiyordu. Bu yüzden bekledim. Annemin yanına gidebileceğim bir fırsat için. Gittim de. Babamdan habersiz kendi başıma ayarladım her şeyi. Çok öfkelendi. Kontrolü dışında gelişen her şey onu öfkelendirir ve ben kontrol edemediği tek kişiydim. Yakut Doran hariç... Babam seni kaçırdığında Yakut'a borcu olduğunu söyleyip duruyordu. Meğerse intikam alıyormuş."

"Uyuyan aslanı uyandırarak," diye mırıldandım kafamı sallarken. Beni. Alparslan Adin'in babama bu iyiliği yapmasının tek sebebi beni dürtmek olsa bile, babam nasıl geçmişte kızını kaybetmesine ve dolaylı yoldan ailesinin parçalanmasına yol açtığı bir adamın yardımını kabul edebilmişti? "Bak, Milas, belki sen babanın sana yaşattığı cehennemi geride bırakmaya hazırsın ama ben annemin..."

"Seni her kayalıklarda buluşumda, seni oraya getirenin ne olduğunu merak ettim. Annendi. Arkadaşlarındı. Hapsolduğun hayattı. Biliyorum," dedi Milas, arabayı garaja çekerken. "Ama Alena, o senin hâlâ annen. Ve bir parçan hep yarım kalacak çünkü o hayatta ve sana ulaşmaya çalışıyor. Aktif bir şekilde. Bir yıldan uzun zamandır."

"Onunla görüşmeyeceğim. Nokta." Elimi elinden kurtarıp emniyet kemerimi çözdüğüm gibi arabadan dışarı çıktım. Kapıyı biraz fazla sert çarpmıştım.

"Yarım kalmış işler bir köşede birikir, omzuna yük olur Alena! Anlamıyor musun?"

Onu dinlemiyordum. Apartman kapısından geçtikten sonra asansöre bindim ve Milas'ı beklemeden dairemize çıktım. Asansör kapıları açıldığında, Milas merdivenlerin

son iki basamağını atlıyordu ve nefes nefese kalmış bile değildi. "Sorunları konuşmadan aşamazsın."

"Aşmak istediğimi kim söyledi?" Anahtarımı çıkartıp kapıyı açtım. Dizel koşarak bacaklarımın arasına girdi. Parazit kimbilir hangi köşede yalanıyordu. Nankör kedi.

"En kötüsü de bu," dediğini duydum Milas'ın arkamdan.

Duşa girmek için daha odaya girerken soyunmaya başlamıştım, üzerimde yalnızca külotum kalmıştı ki kapalı kapıya doğru döndüm ve içime çektiğim zehir nefesle püskürmeye hazırlandım. Kelimeler birer birer dilimin ucuna geldiler, hayır, demek istedim, ben sana en kötüsünü söyleyeyim! Ama belki de bende filtreleme işlemi, olması gerektiği gibi çalışmıyordu. Ya tamamen rahat bırakacaktım kendimi ve endişelenmeyecektim ağzımdan çıkanlar hakkında ya da susacaktım. Kendimi ve karşımdakini incitme korkusuyla.

Ama sorunlar konuşmadan çözülmezdi.

Belki de sadece konuşmaya hazır değildim.

Çünkü ağzımı açmam demek, annemi deli hastanesine tıkmak demekti ve bu bir sorumluluk gerektiriyordu. Ben onunla ilgim kalsın istemiyordum.

Bu yüzden sustum. Dil altı hapishanesi, kelimelerimi yuttu; sessizlik de beni, o gece.

İKİNCİ BÖLÜM

Ertesi sabah yediye kurduğum alarm çaldığında Milas evde değildi.

Bu sefer aramadım.

Yerine, kalkıp giyindim ve Agâh'ın evine Ada'yla birlikte kahvaltı yapmaya gittim. Yağmurlu bir bahar günüydü ama hava ılıktı, bu yüzden etek giydiğime inandırıyordum kendimi. Milas'ın eteklerimi özlediğini söylemesiyle hiçbir ilgisi yoktu. Hele ki sabahları nereye kaybolduğu belli değilken.

"Ben senin kardeşinim Alena, bana her şeyi anlatabilirsin biliyorsun, değil mi?" diye sordu Ada, Agâh telefonuna düşen işle ilgili bir arama sebebiyle üst kata çıkarken. "Bir sorun mu var? Geçen hafta her şey yolunda görünüyordu."

Ada'yla ilgili en çok sevdiğim şey, detaylara dikkat ediyor oluşuydu. Ne durumda olursa olsun. Geçen hafta her şey yolundaydı, demiyordu. Çünkü öyle görünse de öyle olmama ihtimali vardı. Geçen hafta her şey yolunda görünüyordu, diyordu bu yüzden. Sadece gözlemini aktarıyordu.

Dil altı hapishanesi böyle bir şeyse, ben sonsuza dek kafamın içinde yaşamaya mahkûmdum.

"Sabahları spor yapmaya başladığımdan beri yorgun hissediyorum," diye mırıldandım kızarmış bir ekmeğin üzerine biraz tereyağı ve vişne reçeli sürerken.

"İlginç," dedi Ada. "Genelde spor yapmaya başladığında daha dinç hissedersin."

"Ada..." Suyumdan bir yudum aldım ve gözlerine baktım dikkatlice. İyi görünüyordu. Geçen yaz geçirdiğimiz Ayvalık faciasından iz yoktu. Mutluydu. Bazı günler her şeyin çok fazla geldiği ve dayanamadığı oluyordu ama genel olarak idare ediyordu. Öte yandan ben...

Bende durumlar biraz karışıktı.

"Varis sana her şeyi anlatıyor mu?"

"Hımm... Biraz tuzak bir soru bu. Şöyle cevap verebilirim; benden bir şey gizlemiyor. Sorduğum soruların cevaplarını alıyorum ya da bilmem gereken bir şey varsa... Anlatıyor."

Ona, Milas'la geçirdiğim bir buçuk yılın sonunda en büyük ilerlemeyi dün akşam kırmızı ışıkta durmuşken annesinden bahsederek ve Azra'nın ismini ağzıma alarak gösterdiğimi söylemek istemedim. Sabahları derslerinden de önce, çok önce, kalkıp bir yere gidiyor ve ulaşılamaz oluyor ama neresi olduğu hakkında bir fikrim yok ve anlatmıyor da demek istemedim.

Annem arıyor, Ada. Ve bana ulaşmanın bir yolunu bulacak. Bunu çok derinlerde... Çünkü annem yara açarken bile en derine kazar, hissediyorum, demek de istemedim.

Ben bir şey diyemeden, Agâh elinde bir tabak balla geri gelmiş ve yerine oturmuştu zaten. "Kim taze bal yemek ister? Köyden yeni getirttim, acayip lezzetli bir şey kızlar..."

Dakikalar sonra, mutfakta bulaşıkları hallederken "Ona söylemelisin," dedi Ada. Onu duymazdan geldim ve sudan geçirdiği bulaşıkları makineye dizmeye devam ettim. Kahvaltıyı Agâh hazırladığı için, dağınıklığı biz topluyorduk. "İçini yiyen ne varsa, Alena. Söyle. Kime karşıysa hatta. İçinde tutma. Seni ilk defa bu kadar sessiz görüyorum ve bu korkutucu."

"İçimde tutmam gerektiğini bana sen söyledin," dedim aksi bir sesle.

"Hayır. Ben sana kelimeleri silaha kurşun niyetine kullanmamanı söyledim. Birine söyleyecek bir şeyin varsa, asla, içinde tutmamalısın."

Belki de ben yanlış yorumlamıştım. Ama bildiğim tek bir şey vardı, o da bir kere içinde tutmayı öğrendiğinde ve sessizleştiğinde; yeniden açılmak ve konuşabilir hâle gelmek çok zordu.

Birkaç saat sonra Zift'te bir şeyler atıştırarak ödev yaparken telefonum Milas'tan gelen mesajla titrediğinde incelediğim makaleyi bırakıp telefonumu elime aldım.

M: *Neredesin?*

A: *Zift.*

M: *Konuşmamız gerek.*

A: *Neden?*

M: *Dün akşam salondaki koltukta yatmış olman yeterince tatmin edici bir sebep mi?*

A: *Koltuk rahattı.*

A: *Ayrıca yatakta uyandım?*

M: *Çünkü fark ettiğim an seni yatağımıza getirdim.*

A: *Sorun halledildi o zaman.*

M: *Hiçbir şeyin halledildiği yok. Bir saate Zift'te olurum.*

A: *Bir saate eve geçeceğim.*

M: *Bilerek mi yapıyorsun? Katılmam gereken bir konferans olduğunu biliyorsun.*

A: *O zaman konferansa git. Sonra konuşuruz.*

Cevap gelmedi.

"Alena?"

Başımı telefonumdan kaldırdığım an gördüğüm tanıdık yüzle, istemsizce koca bir gülümseme yerleşmişti yüzüme. Gökay Mendere'yi görmeyeli uzun zaman oluyordu. Ada ve Varis'le son sınıfı okuyup mezun olmuş olmasına karşın Milas'ın arkadaş grubunda olan ve aylardır kimsenin etrafta görmediği, hakkında bir şey duymadığı; buna karşın kimsenin o ortadan kaybolmuş gibi davranmadığı Gökay.

"Siz teşrif eder miydiniz buralara ya?" diye sordum telefonumu bırakıp ayağa kalkarken. Gökay gülerken kısaca bana sarıldı ama onunla ilgili bir şeyler yanlış hissettiriyordu.

"Geçerken seni gördüm, bir uğrayayım yanına dedim." Karşıma geçti ve oturdu. Gökay'da ilk fark ettiğim şey kuşkusuz fiziksel değişimiydi. Boyu biraz daha uzamıştı ve çok daha fit bir vücuda sahipti. Saçlarını kestirmişti, üç numara. Askere falan mı gitmişti?

"Evet, ortalıkta yoktun aylardır," diye mırıldandım. "Hatta bir buçuk yıldır... Yurtdışına mı gittin?"

"Evet," dedi düz bir sesle. "Safir'in yurtdışındaki bir şubesinde devam ettim okula, oradan mezun oldum. Türkiye'ye bu sabah geldim aslına bakarsan, birkaç eşyamı almaya."

Kaşlarım havalandı. "Bilmiyordum... Kimse bir şey söylemedi."

Güldü. Ama bu gülüş de samimiyetsizdi. "Şaşırtıcı olmamalı, kimsenin benden hoşlanmadığı göz önünde bulundurulursa."

"Ama sen Çisem'in uzaktan kuzeni değil misin? En azından onun bir şeyler bilmesi gerekmiyor muydu? Ailesinden birinin başına bir şeyler geldiğini ve..."

"Uzak," dedi Gökay, düz bir sesle, öylece, lafımı bölerek. "Burada kilit kelime, uzak. Uzak kuzenleriz. Hepimiz birbirimize uzağız. Bazılarımız artık daha uzak." Hafifçe gülümsedi. Ama bu sefer kendisi de gülümseyişini hoş bulmamıştı ki boğazını temizledi ve garsondan bir kahve istedi. "Ee sen nasılsın? Neler yapıyorsun? Bölüm değiştirdiğini duydum. Milas'la nasıl gidiyor?"

Gökay'a yüzeysel birkaç değişikliği anlattım hayatımdaki, derin konulara girmedim. Zaten kimseyle girmezdim. Bu aralar, öyle ki, bana herkesten daha yakın olan sevgilime bile tek kelime etmiyordum.

Kalbimden geçen hiçbir cümle dilime gelene kadar sağ kalmıyordu, her birini katlediyordum. Sanki elimde bir bıçak vardı ve ben konuşmamayı seçtiğim her saniye onu biliyordum.

Gökay bir saat sonra gitti, ben de eve geçtim. Akşam oluyordu ve yapmak istediğim hiçbir şey yoktu, bu yüzden Enes'in doğum günü partisine gitmeye karar vermiştim.

Ama bebek mavisi korse-etek takımımı giymek istiyordum.

Ve o takım Doran evindeydi.

Bu yüzden duş aldım, saçlarımı yaptım, makyajımı tamamladım, asıl kombinin altına giyeceğim *Dr. Martens* botlarımı giyindim, ardından evden çıktım ve eski evime sürdüm. Evin boş olduğunu biliyordum çünkü evi kullanabilecek tek kişi, artık aynı yakada bile yaşamıyordu. Bütün eşyaların üzerine örtüler çekilmişti ve ev eşyalarla birlikte satışa çıkarılacaktı yakında, dava tamamen kapatıldığında ve incelemenin ardından mal bölümü tamamlandığında.

Arabamı eski evimin önündeki kaldırıma çektiğimde motoru durdurmuştum, inmek için hazırdım ama ayaklarım bana ihanet ederek hareket etmiyorlardı.

Derin bir nefes aldım ve güç toplamak istedim ama güç alabileceğim hiçbir şey yoktu. Belki bir mesaj... Ama Milas, son mesajıma cevap vermemişti bile. Neden versindi ki? Tek yaptığım onu terslemekti. Konuşmak istemişti. Ve ben kaçmıştım. Aslında yapmak istediğim pek farklı bir şey değilken.

Kafamı direksiyona yasladım ve cüzdanımdan Ada'nın geçen ay bana verdiği polaroid fotoğrafı çıkardım. Dördümüz birlikte dışarı çıkmıştık ve hafif sarhoş olmuştum, Milas'a sırtımı yaslamış dans ederken kollarını karnımın önünde birleştirmişti ve ben de kollarına tutunmuştum. Ben gülümsüyordum. O gülümsüyordu. Gözlerim kapalıydı. Bu, yıldızların üstünde olduğum anlamına geliyordu.

Fotoğrafın üzerine gözyaşlarım damladığında derin bir nefes almaya çalışarak doğruldum ve yukarı baktım. Ağlayamazdım. Bir kere makyaj yapmıştım, her ne kadar *waterproof* olsa da ağlayamazdım; bir partiye gidiyordum, eski arkadaşlarımın olacağı bir partiye. Ağlamaktan daha

iyisini yapabilirdim. Bir gecelik, eskisi gibi maske takabilir ve eğlenebilirdim hiçbir şeyi düşünmeden.

Alena Doran'ın maskesi Milas Adin'le tanıştığı gün kaymış, zamanla tamamen çıkmış ve paramparça olmuştu. Tozlarını süpürüp yüzüme mi sürecektim yani şimdi?

Fotoğrafın üzerini öpüp cüzdanıma geri koydum ve gözlerimi aynada sildikten sonra çantamı da alarak dışarı çıktım. Bahçe kapısının şifresini girip içeri geçerken tüm tüylerim ayağa kalkmıştı. Buraya bir daha gelmem sanıyordum ama her seferinde ya kıyafet ya bir eşya ya da başka bir bahaneden dolayı burada buluyordum kendimi. Sanırım hem korkunç hem huzur verici buluyordum çünkü evde kimse olmuyordu ve geçmişimin hayaletleri koşuşturuyordu koridorlarda, merdivenlerde, yemek masasında.

Belki de bu yüzden akşam yemeklerimi sekizden sonra yiyor ve asla masaya oturmuyordum.

Anahtarımı çıkartıp evin giriş katının kapısını açtığımda, etraf karanlıktı. Elektriğin kapalı olduğunu biliyordum, bu yüzden telefonumun fenerini açtım ve sessizce merdivenlere yöneldim. Odamın olduğu koridoru uzun zamandır ilk kez dönüyorken kalbim ağzımda atıyordu. Kapının kilidi bendeydi, anahtarı kilide sokup çevirdiğimde kapı açıldı.

Karanlıkta seçilemeyen toz pembe duvarlarımı, üzeri örtülerle kaplanmış yatağımı, koltuğumu, masamı, kitaplıklarımı gördüm. Bir duvarı enine boyuna kaplayan giysi dolabımın üzerinde örtü yoktu çünkü arada ziyaret ediyordum işte kendisini.

Bebek mavisi korse etek takımımı bulmak çok da uzun sürmedi. Etraf tozlu olduğundan dikkatlice üzerimdeki pantolonla tişörtü çıkartıp dolaba bıraktım, ardından takımı giyindim ve odaya bir kez daha bakmadan kapıyı da kilitleyip çıktım.

Bu evden nefret ediyordum.

Beni güçlü kılan her dersi burada öğrenmiştim. Öyle söylerler ya, yanlış hissettiren şeyler yaşadığında. Dersini aldığında kaybettiğin bir şey olmaz, tecrübe edinmiş olursun, bir dahakine aynı hatayı yapmazsın... Beni gece uyutmayan ne varsa, uykuya daldığımda kâbuslarımı süsleyen hangi canavarsa, hangi kuyudan aşağı itildiysem ve hâlâ düşmekteysem...

Ders almak zorunda değilim. Başıma kötü bir şey geldiyse geldi ve beni paramparça etti. Öyle ki hayatımda hiçbir sorun yokken korkunç hissediyorum. Ve kötüyü romantize etmeyeceğim. Ders çıkardığımı, bir şeyler öğrendiğimi, geride bıraktığımı söylemeyeceğim.

Çünkü hâlâ odamın kapısını sessizce kapatışımın ardından kafamda kopan fırtınanın içimde tek bir sağlam köşe bırakmayışını hatırlıyorum. Çünkü hâlâ annem bir arkadaşının yanında beni açıkça kritize ettiğinde ve ne kadar çabalarsam çabalayayım ona her yetersiz geldiğimde içime içime attığım çığlıkları hatırlıyorum, ses tellerimi çizdi o çığlıklar; sesim eskisi kadar tatlı, anlayışlı, sevgi dolu değil bu yüzden... Öyle bir zaman vardıysa bile. Artık soğuk, zehirli, çirkin.

Babamın çalışma odasının önünde durdum, neden bilmiyordum. Çıkıp gitmeliydim artık bu evden ama buraya son gelişimi unutamıyordum. Halıya bakıp ağlamaya başlamıştım ve nedenini bilmiyordum bile, sonradan hatırlamıştım. 22 Aralık 2006'da çikolatalı süt dökmüştük halıya Ada'yla. Sebebi buydu. Ardından dolaba saklanmıştık Milas'la. Babamın, biyolojik babam olmadığını işittiğim an boğazımdan yükselen çığlıklarımı onun eli yine içime içime hapsetmişti.

Yakut Doran'ı en son ne zaman gördüğümü hatırlamıyordum bile.

Hatırlamak istemiyordum da.

Ama kahretsin ki küçücük bir çocukken onu gözlüğü ve takım elbisesiyle çizip resim defterimi bakması için büyük bir heyecanla çalışma odasına götürdüğümde; yüzüme bile bakmadan iyi çizdiğimi söyleyip dosyalarıyla ilgilenmeye devam edişini, beni yok sayışını ama orada oluşumu ve dakikalarca beni fark etmesi için ayakta bekleyişimi unutamıyordum. Yedi yaşındaydım.

Bir keresinde eski Türk filmlerindeki gibi mutfakta tek ayak üzerinde bekletmişti beni. Annemle hafta sonu *New York*'a gideceklerdi ve kalacakları otel hakkında konuşuyorlardı, tabii ki iş ile ilgiliydi seyahatleri ve ben ailece tatile gideceğimizi düşündüğüm için heyecanla laflarına atılmıştım. Kimsenin sözünü bölmemem gerektiğini o gün öğrenmiştim. Sekiz yaşındaydım.

Babalar günü için okulda hazırladığımız çizimlerle ve resimlerle dolu olacak defterime bir yapıştıracak bir fotoğrafının dahi olmayışını unutamıyordum onunla. Sormaya bile utanmıştım, benimle fotoğraf çekilir mi diye. Bir şekilde, o yaşta, yapmayacağını biliyordum. On iki yaşındaydım.

Yakut Doran birçok şeydi. Kötü bir adam. Sahtekâr. Zorba. İşadamı. Yolsuz. Katil. Ama bir şey değildi. Olmadığı bir şey biliyordum.

Baba. Baba değildi. Hiç olmamıştı.

Ada'ya bile.

Ya da Aral'a.

Bana, *hiç*.

Bir kapının çarpılış sesini duyduğum an şokla irkildim. Koridorda birinin silueti belirdi. Holdeki ışık açıldığında eve elektrik verildiğini anlamıştım ama beni dehşete düşüren benden yalnızca birkaç adım ötede bir zamanlar kendisi ve eski kocasına ait olan odadan çıkan kişi annemdi.

Hırsız olsa daha çok sevinecektim.

"Alena," dedi annem şok içerisinde, titreyen ellerini ağzına kapanırken. Üzerinde diz kapaklarının altına kadar gelen siyah bir elbise ve topuklu ayakkabılar vardı. Sarı saçları topuz yapılmıştı. Makyajı yerindeydi. Her zamanki gibi harika görünüyordu.

Hiçbir şey söylemeden merdivenlere ilerledim hızlı adımlarla.

"Alena!" diye bağırdı annem yeniden, arkamdan geliyordu. "Kızım çok özledim seni! Buraya gelebileceğin aklımın ucundan bile geçmemişti! Lütfen bekle! Konuşalım!"

"Benim seninle konuşacak hiçbir şeyim yok." Son basamağı da indikten sonra salonda ilerledim, çıkışa gidiyordum. Çıkacaktım buradan. Kalbim göğsümde dövüyordu kemiklerimi.

"Alena, lütfen!"

"Ve kardeşlerimden de uzak dur!" Kapının önündeyken bir hışımla ona döndüğümde elektrik çarpmış gibi durakladı, aramızda birkaç adım vardı. "Aral suratına bile bakmaz ondan eminim ama Ada sana acır. O da gerçekleri öğrenene kadar."

"Hangi gerçeklerden bahsediyorsun sen?"

Alayla güldüm. "Bize yaptıklarının yok saysan bile, ona verdiğin travmayı bilmezden gelemezsin."

"Alena," dedi annem bir kez daha, sanki *neden* bahsettiğimi bilmiyordu. Bilmesi gerekiyordu. Çünkü ben hatırladığımdan beri aklımdan çıkartamıyordum.

"*Kelebekleri* hatırlıyor musun Filiz?"

kuyorsun değil mi?" diye sordum. "Ada'yla bir şansın olduğunu düşünüyordun çünkü telefonlarını açıyor, bazen seninle kahve içmeye bile çıkıyor. Bilmediğimi mi zannediyordun?" Suratımda sinir bozucu bir gülüş vardı ama tek yapmak istediğim çığlıklar atmaktı. Attım. İçime içime. "Ama yok. Eğer ondan uzak durmazsan, hayatlarımızdan çıkıp gitmezsen ne kadar ruh hastası bir anne olduğunu yalnızca Ada değil herkes öğrenir! Rehabilitasyona yatacaksın..."

"HAYIR!" diye bağırdı annem, çatılmış kaşları ve kocaman açılmış gözleriyle korkunç görünüyordu. "Hayır. Hayır!..."

"O zaman sessiz ol Filiz Doran. Ortalıktan kaybol. Bize bıraktığın geçmişin gümbürtüsü yetiyor hayatımızı yerinden sarsmaya."

Ve kapıyı açıp arkamdan sertçe çektiğim an, artık göremediğini bildiğim an, gözyaşlarına boğuldum.

♚

Jozzy ve *Tommy Genesis* düeti olan *I'm Gone* şarkısının gürültüsü evin arka tarafına park edilen araçlar tarafından küçük bir otopark ilan edilen araziye kadar geliyordu. Enes'in kalabalık partilerden hoşlanmadığını ve hatta partilere bizimle takılırken yalnızca katlandığını düşünüyordum ama kesinlikle, kendi verdiği partiyle, durumun hiç de öyle olmadığını kanıtlamıştı.

Arnavutköy civarındaki iki katlı bahçeli müstakil evinin bahçesi doluydu. Dans edip arkadaşlarıyla sohbet eden grupların arasından geçerken üzerime çevrilen bakışları ve fısıltıları duysam da tepki vermiyordum. Mayosunu getiren havuzu da doldurmuşa benziyordu.

"Alena!" diye bağırdı çocuğun biri ben eve girerken ama dönüp bakmadım bile. Arkadaşları kahkahalara boğulmuştu.

"Alena!"

Bu sefer seslenen Enes'ti. Elinde bir bardak içkiyle tek kolunu sırtıma sararak kısaca sarıldığında ağır parfümünün kokusu midemi bulandırmıştı. "Mutlu yeni yaşlar, kaç oldun? Yirmi bir mi?"

"Yirmi iki olduk," dedi Enes gülerek. Kolunu omzumdan çekmemiş, yanıma geçmiş ve partiyi süzüyordu. "Partiyi beğendin mi? Eylül'le İnci ilgilendi detaylarla."

"Belli," diye homurdandım nefesimin altından. "Kalabalık partilerden hoşlanmadığını sanıyordum."

"Doğum günlerimden daha çok hoşlanmıyorum. Açıkçası tüm okulun ve tanıdıklarının evi doldurması partinin öylesine veriliyor gibi görünmesi açısından iyi oldu. Doğum günümü kutlayan ikinci kişisin bu arada."

"İlki kimdi?"

"Yamaç," dedi Enes. "Pug'ı doğurmuş. Yavrusunu getirdi hediye olarak."

Bir pug yavrusu mu? Gözlerimden kalpler fışkırıyor olmalıydı. "Yaa? Nerede?"

"Bu kadar heyecanlanacağını bilsem geri göndermezdim," diye mırıldandı Enes, elini ensesine götürerek suçlu bir bakışla. "Hayvan bakacak sorumluluk yok bende..."

"Yamaç nerede ya? Yavru pug'ı bana versin!" Enes'in yanından ayrılarak etrafa bakındım. Tanıdık birileri görünmüyordu yakın mesafede.

"Arka bahçedeler. Gel gidelim..."

Ve böylece Enes yeniden kolunu omzuma dolamış oldu. Rahatsız olsam kolunu iterdim ki başkası olsa muhtemelen

itmiş ve parti boyunca utançtan başını kaldıramayacağı laflar etmiştim bile. Ama Enes, eski de olsa arkadaşımdı ve niyetinin kötü olmadığını biliyordum.

Arka bahçedeki hasır koltuklardan birinde Yamaç oturuyordu ve Eylül onun kucağına kafasını koymuş, uzun bacaklarını koltuktan aşağı sarkıtmış, sigara içiyordu. Sanırım sarhoştu da. Şimdiden mi? Gerçi saat ona geliyordu. Geç gelen bendim.

"Bu takım geçen baharın *Valentino*'su değil mi?" İnci parıldayan gözleriyle ağzı bir karış açık bir şekilde bana bakmaya başlayana dek, köşede olduğunun farkında bile değildim. Doğukan daha önce görmediğim esmer bir kızla flört ediyordu. Duygu ise beni gördüğü an kocaman gülümseyerek el sallamıştı, telefonuyla ilgileniyordu.

"İnci yine tanımlanamaz bir dil konuşuyor," diye homurdanarak Yamaç'ın oturduğu koltuğun kolçağına oturdu Enes. Eylül güldü.

"Niye gülüyorsun?" diye sordum Eylül'e, Yamaç oturduğu yerden elime uzanıp ıslık çalarak beni etrafımda döndürürken. "Hangi dili konuştuğunu çok iyi biliyorsun. Belki benden daha iyi."

Eylül sessizce nefes vererek yattığı yerde doğrulurken keyfi kaçmış gibi dibine kadar içtiği sigarayı yere attı ve ayakkabılarının altında ezdi. Ardından arkasına yaslandı ve kollarını göğsünde birleştirerek bana dik dik bakmaya başladı.

Enes bakışlarını Eylül'le aramızda gezdirdi. "Ne yaparsanız yapın, evi ateşe vermeyin. Annem hâlâ dünyayı dolaşıp saçma sapan tabloları topluyor. Koleksiyoncu kendisi."

"Bak en sevdiğim meslek ya işte," dedi Yamaç anında atılarak. "Ben de koleksiyoncu olmak istiyorum abi. Full nude takılacak ama bu ressamlar. Var ya off... Evimi bir

döşerim, üç beş tablo salona, bir şömine, iki minder, pezevenk viskisiydi alkol köşesiydi derken her gece yeni yeni fikirler de verirdim bu kıymetli sanatçılarımıza..."

"Yamaç," dedi Eylül araya girerek. "Kimse çıplak kadın tablolarına bakarak seninle sevişmez."

"Ne oldu, rahatsız edici mi buldun? Zevksiz. Hayallerimdeki kadın yapar canım benim, hayallerimdeki kadın olmasının sebebi bu."

"Hayallerindeki kadının Alena'nın *fake* doğum günü partisindeki şu yeşil gözlü kız olduğunu sanıyordum," dedi İnci kollarını göğsünde birleştirerek. "Ada mıydı?"

"Ee, İnciciğim, bildiğin üzere..." Yamaç yutkundu, göz ucuyla bana bakarken. Tepkimi ölçüyordu. "Ada Yengemizin başı bağlı. Evlendi o. Bahsini açman hiç hoş değil ayrıca."

"Yoo, evlenmedi," diye araya girdi İnci. "Instagram'dan takip ediyorum ben. Sevgilisi çok yakışıklı."

"Kızım uzatmasana işte!" Yamaç bir taraftan da etrafına bakıyordu. Sanırım bir yerlerden Varis'in az önce konuşulanları duymuş bir şekilde çıkıp geleceğini düşünüyordu paranoyak çocuk.

Ada'nın kız kardeşim olduğunu bilmiyorlardı. Dava kamudan gizli tutuluyordu. Gerçekler de öyle.

Eylül'ün bakışlarının belirli bir yere uzun süre takılı kaldığını fark ettiğimde Yamaç'la İnci'nin atışması devam ediyordu. Gözlerinin izini takip ettim ve hedefinin de gözünü kırmadan ona baktığını fark ettim. Uzun boylu esmer bir çocuktu ve onu eski bölümümden tanıyordum. Bu sene son sınıf olmalıydı. Adı U ile mi başlıyordu?

"Gelsene İnci ya, içecek bir şeyler alalım," dedim kızı kolundan tutup kaldırırken.

"Niye ya bir şey konuşuyorduk biz Yamaç'la..."

İnci lafını bitirmeye kalmadan onu içeriye sürüklemiştim ki lafına devam etmesinin bir anlamı kalmadığını fark etmiş olmalıydı, vazgeçti. İçki şişeleriyle dolu köşeye geçip hızlıca iki basit kokteyl hazırlamaya başladığımda İnci de masaya kalçasını yaslamış, tırnaklarına bakıyordu. "Yani, şimdi, bizimle takılmaya geri mi döndün Alena?"

"Pek sayılmaz." Kokteyllerden birini İnci'ye uzattım. "Al bunu."

"Ben çilek sevmem."

"Çok yazık çünkü bunu hazırlarken üzerime sıçrattım ve şimdi *Valentino*'mun üzerinde leke kalacak."

İnci ağzını kapayıp kokteylden bir yudum aldı. Beğenmişti. Beğenmese yüzünü buruştururdu.

Bulunduğumuz yerdeki pencereden arka bahçe çok rahat görünüyordu. Havuzun yanında okulun ulusal basketbol turnuvalarına birlikte katıldığı diğer çocuklarla birlikte konuşuyordu hedefim. Eylül'le artık bakışmıyor olsalar da ikisi de birbirinin bakmadığı zamanlarda kaçak bakışlar atıyordu.

"Şu çocuk kim?" diye sordum İnci'ye, omzunu hafifçe dürterek. "Mavi gömlekli."

"Kim, bakayım?" Kafasını uzattı hafifçe. Kim olduğunu görmüştü. "Ah. Umuthan Uraz. Okulun bilgisayar mühendisliği dehası ve aynı zamanda bir şekilde basketbol takımının maçlarına da vakit ayırabilen bir büyücü. Gördüğünden hoşlandın sanırım."

Yalan söylemek aldatmak sayılmazdı. "Olabilir. Tanıştırsana. Sen tanıyorsun onu değil mi?"

"Evet. Abimin liseden arkadaşıydı. Ama yapamam, Eylül'le aralarında bir şey var. Ayrıca senin kumrallardan hoşlandığını sanıyordum..."

"Nasıl bir şey?" Gözlerim kısıldı, içkimi bitirmiştim bile çoktan. "Çıkmıyorlar değil mi? Öyle olsa Eylül şu an şu sarışınla flörtleşiyor olmazdı." Öyle yapıyordu. Kendine başka bir çocuk bulmuştu ve sohbet ederken gülüyor, elini koluna koyuyordu.

"Sanmıyorum... Bence kıskandırmaya çalışıyor. Ya da Umuthan'a bir şeyler hissettiğini kabul edemiyor. Eylül'ü bilirsin. Senin gibi..." İnci elini ağzına kapattı ve bakışlarını kaçırdı.

"Sorun değil, devam et," diye mırıldandım. Ne söyleyeceğini merak etmiştim.

"Yani... Alınma ama... Bir sürü tatlı çocuğun kalbini kırdın. Birinden hoşlansan bile kimseye sana yeterince yakın olması için şans vermiyordun. Milas'a bile şans vermedin. Yani ben Eros'un kayıp kızı olarak inanmıştım Milas'la sonsuza dek birlikte olacağınıza. Bir ayrılıp bir barışmalı tabii, muhtemelen yani, toksik. Senin tarzın gibi bir şey bu."

Konuşuyordu. Kendinden Eros'un kayıp kızı olarak bahsediyor ve hakkımdaki düşüncelerini dürüstlükle dile getiriyordu. Hiç yapmayacağı bir şeyi yaparak dışarıda Yamaç'ı sinir etmek için onunla tartışmaya bile girmişti. Milas'la ayrıldığım falan yoktu ve sonsuza dek onu kendime kelepçelediğim gibi bir gerçek vardı ama burada konu bu değildi elbette.

"Seninle gurur duyuyorum," dedim içten bir gülümsemeyle elimi İnci'nin omzuna koyarak.

Şaşkın bir ifadeyle "Neden?" diye sordu.

"İşte. Kendine yaptığın bu şeyi sevdim. Daha konuşkan ve cesur olmanı. Devam et."

"Samimi bir itiraf mıydı bu?" İnci kollarıma atıldı. "Alenaaaa! Lütfen en azından beni arkadaşın olarak geri

Kahkaha attım, İnci'nin sırtını sıvazlarken. Sanırım sarılırken içkisinden saçlarıma biraz damlamıştı ama umurumda değildi. Kötü hissediyordum çünkü onu buraya gerçekten içki almak ya da sohbet etmek için sürüklememiştim, Eylül'le Umuthan hakkında bilgi alabileceğim tek güvenilir kaynaktı İnci. Ve sorularıma dürüstlükle cevap verecek kadar saf. Çünkü niyetim iyi değildi.

Bir yanım, Eylül'ün hâlâ hakkımda konuştuğunu biliyordu ve hatta o yanım bana, Eylül'ün ben onu yakalayana kadar daha kimbilir kimlerle neler konuştuğunu bana fısıldıyordu. Tahmin edebiliyordum. Eylül çok şey biliyordu. Ve daha fenası, olan şeyleri abartabilecek hayal gücü vardı.

İkinci bardaklarımızı da alıp dışarı geçtiğimizde İnci'ye Umuthan'ı bir iki arkadaşıyla yanımıza davet etmesini söyleyip bizimkilerin yanına geçtim. Eylül hâlâ sarışınla flört ederken Doğukan'la Enes maç konuşuyordu.

Yamaç'ın yanına otururken bacağına vurdum. "N'aber Nu Tanrısı? Seninle ben bir oyun oynayacağız birazdan."

"Varım."

"Önce söyleyeceklerimi duyman gerekmez mi?"

Hafifçe öne eğildi ve elini havaya kaldırdı, avucu yere bakacak şekilde. "Bebeğim, Alena Doran oyundaysa, beni de say. Konu, konum ve senaryo; bunlar tamamen arka plan gürültüsü."

Geriye yaslanarak küçük bir kahkaha attım. Sanırım en çok Yamaç'ı özlemiştim. "Bak şimdi, biz bugün seninle aslında hayırlı bir iş için buradayız..."

Ve kulağına eğilerek anlatmaya başladım. Planıma göre, Yamaç; Eylül'ün takıntılı eski sevgilisi gibi davranacaktı ve Umuthan'ı ateşleyecekti. Eylül'ü birazcık tanıyorsam

Yamaç'ı bozmazdı, eğer Umuthan'dan gerçekten hoşlanıyorsa. İki ihtimal vardı: Bir, Umuthan gerçekten Eylül'e bir şeyler hissediyorsa delirecekti ve Eylül'le uzak bakışmaları muhtemel bir kavgaya ki bu da gerçek bir konuşmaya yönlendirecekti onları. İki, Umuthan gerçek bir şeyler hissetmiyorsa, siktir olup gidecekti.

Eylül her türlü sinir olacaktı.

Ve benim onu gıcık etmek için bu akşam bolca vaktim vardı.

Rövanş bebeğim.

Doğukan "Karışık oturun, oyun oynuyoruz," diyerek araya girene kadar kolundaki esmerle, her şey yolundaydı. "Ooo Umut kardeşim gelmiş..."

Onlar el sıkışırken ben Eylül'le göz göze geldim. Oyun oynayacağımızı söyleyen Doğukan'a ateş saçan gözlerle bakıyordu.

"Ne oyunu?" diye fısıldayışımı yalnızca Yamaç duydu.

"Lan dümbelek, sen ayık mısın oyun oynayacak kadar? Ne oyunu?"

Doğukan ortadaki sehpayı kaldırtıp koltukların arkasına göndertirken "Valla kardeşim, parti dediğin danslı oyunlu olur. Bak arkaya, bir ayakta sevişmedikleri kaldı. İçeride oynadığımız bira-pong'un da nasıl gittiğini gördük. Bok gibiydi. Enes'in doğum günü bugün. Gerçekten Zümra'nın ot kokan nefesiyle üzerimize kustuğunu mu hatırlamak istiyorsun yoksa ortamı ateşlememe yardım edecek misin?"

Bir an herkes şok içerisinde Doğukan'a baktı. Sanırım kimse, ben dahil, onun bu kadar uzun konuştuğunu görmemişti.

"Sadece üç kelime bildiğini sanıyordum," diye mırıldandı İnci. Doğukan ona iğrenir bir ifadeyle baktıktan sonra etraftan oyun oynayacak birkaç kişi daha çağırmaya başlamıştı.

Ben yokum diyemezdim. Bu yüzden alaycı bir ifadeyle "Hazırlıktakiler bile artık doğruluk cesaret oynamıyor Doğukan. Büyür müsün biraz?" dedim ve insanlar oturdukça ortada şekillenen daireye baktım.

"Yoksa Alena Doran'ın sakladığı bir şeyler mi var?" Eylül ayağa kalktı ve gülümseyerek bir çocuğun yanına oturdu. Hemen yanına da Yamaç kalkıp geçti o sırada.

Yıllar boyu gerçek kişiliğimi ve tüm hayatımı sakladım, ruhun duymadı, şimdi sakladığım yalnızca birkaç şey olduğunu mu düşünüyorsun Eylül?

"Rahat ol biraz, başka bir şey oynuyoruz," dedi Doğukan beni elimden tutup yerimden kaldırıp çembere dahil ederken. Bacaklarımı yanıma alarak oturdum. Sanki bilerek beni Umuthan Uraz'ın yanına oturtmuştu.

Evden koşar adım gelen bir çocuğun elinde kare şeklinde küçük kâğıtlar vardı.

"Çıkmak isteyen çıkabilir, oyunu anladınız herhalde," dedi Doğukan'ın yanında dikilen, Umuthan'ın arkadaşlarından biri. Ardından geri döndü ve etraftakilere baktı. "Video çekenin iflahını sikerim ama bak!"

"Kusura bakmayın ama sevgilim var," diyerek kalkan bir çocuğu, omzuna vurarak kahkahalarla yolladılar.

Tam olarak bu kısımda kalkmam gerekiyordu.

Eylül'e döndüğümde, çoktan beni izlediğini fark ettim. Gözünü bile kırpmadan. Eğer şimdi kalkarsam sevgilim olduğunu anlayacaktı, eğer kalırsam da kötü şeyler olabilirdi. Oyunun amacı, kâğıtları birbirimize dudaklarımızın arasında taşımamızdı. Sorun şuydu ki, birinden kâğıdı alırken koparmak zorundaydın. Kâğıt ne kadar küçülürse, ileteceğin kişiyle o kadar yakınlaşıyordun. Eğer koparta-mayacak yere gelirsen... Öpüşüyordun. Kısaca.

Eskiden bu tarz oyunları severdim çünkü sürekli meydan okuduğum ya da canını acıtmak istediğim birileri olurdu. Kız, erkek fark etmeden. Ama şimdi, istemiyordum ve çocukça buluyordum.

İstemiyordum ama kalıyordum. *Tanıdık geldi mi Alena?*

"Alena başlasın."

Neyse ki ilk *Round*'u ben aldım ve kare kâğıtlardan birini dişlerimin arasına yerleştirip Yamaç'a uzandım. Yamaç kâğıdı ağzıyla koparıp Eylül'e uzattığında neredeyse bilerek öpmek için dibine girmişti. Eylül ona ne yapıyorsun? diye sorarcasına bir bakış atarak kâğıdı ağzıyla aldığında, o kadar küçük bir parça kopartabilmişti ki çünkü Yamaç bilerek benden kopardığı kâğıdın neredeyse tamamını ağzının içine almış ve ucunu Eylül'e bırakmıştı.

Bu yüzden Eylül yanındaki kız arkadaşını öpmek zorunda kaldı. Yamaç'ın oyunu, Eylül'ün kâğıdı ondan koparabilme becerisiyle dumura uğramıştı. Eylül, Yamaç'ı öpmek istemiyordu. Öpecekti.

"Hile yapıyor ya," diye homurdandı çocuklardan biri, ellerini geriye atmış geriniyordu. "Bu dalyarak yanındaki esmeri götürecek diye sıra bize hiç gelmez ki!"

Biz biliyorduk ki Yamaç'ın aslında spesifik olarak Eylül'ü öpmek gibi bir amacı yoktu. Ama Umuthan başta olmak üzere diğerlerinin hiçbir fikri yoktu.

Birkaç saniye sonra iki kişi ellerinde bir kasa birayla geldiklerinde "Her seferinde bir sıra kayacak, sakin ol şampiyon," dedi iki sıra yanındaki arkadaşlarından biri az önce söylenen çocuğun sırtını patpatlayarak. Ardından çemberdekilere döndü. "Bizim boğa biraz azgın da."

"Azgın boğaları dışarı alalım lütfen," diye homurdandım kaşlarımı anlık kaldırarak, çimlerle oynarken. Oyunun

amacı cinsel isteklerini yabancılar üzerinden tatmin etmek değil, yeni insanlarla tanışmak ve aranda tatlı cinsel bir gerilim yaratmaktı.

Ki benim hiçbir ilgimin olmadığı konulardı bunlar. *Artık.*

"Öyle mi?" diye sordu aynı çocuk, suratında piç gülümsemesiyle. Piç gülümsemesi. Bana Milas'ı hatırlatmıştı. Keşke burada olsaydı. Onu en son dün gece görmüştüm değil mi? Çok uzun zamandır birbirimizden uzaktaymışız gibi hissettiriyordu ama. Telefonumu şarj etmeyi unutmakla aptallık etmiştim. Bir yerden şarj aleti bulmalıydım. Ona mesaj atmalıydım. Aramalıydım ya da. Konferansı şimdiye kadar bitmiş miydi?

Ama bunu yapabilmem için önce oyun çemberinden kalkmam gerekiyordu.

"Kerhaneye mi benziyor burası?" diye sordum bana piç gülüşüyle öyle mi? yapan çocuğun gözlerinin içine alaycılıkla bakarak. Yakışıklı ve sporcuydu. Bunu söyleyebilirdiniz tek bir bakışla. Zaten bu yüzden, böyle çocuklara, ikinci bakışı atmamak gerekiyordu.

Çünkü kalbinizi kırarlardı.

Ben de aynı kategoride, kadın bölümündeydim.

Artık aktif olmasam da.

"Bilmem. Ama sen biliyor gibisin. Çok uğruyorsun herhalde," diye karşılık verdi çocuk beni baştan aşağı süzerek. Bacaklarımın açıkta olmasından bir gram rahatsızlık duymamış ve dik dik suratına bakmaya devam etmiştim. "Oradan kalkıp yanıma gelmeye ne dersin, sarışın? Madem bana buranın neye benzediğini göstermek istiyorsun..."

Enes'in ağzını açacağını gördüğüm an elimi kaldırıp onu susturdum, bakışlarım hâlâ benimle konuşan çocuktaydı.

"Zerre ilgilenmiyorum, en azından senin uzantını sokacak bir yer aradığın kadar."

Çemberdekilerden bir ovvv sesi yükseldi o an. Atıştığım çocuğun sinirlendiğini sıktığı çenesinden anlayabiliyordum.

Umuthan araya girip "Berk, tamam," diyerek arkadaşının öfkesini tımarladığında bu sefer Yamaç'tan başladı oyun. Altı kişi kâğıt koparabilmişken sonunda tanımadığım bir çocukta koparacak kâğıt kalmadığında, yine tanımadığım bir kız onu öptü. Biri bağırıp avuçlarını birbirine çarptığında gülerek geri çekilmişlerdi.

Teorik olarak birini öpmekten kaçınabilirdim. Teorik olarak. Eğer sıra bir kaydıkça, kâğıt bende bitecek gibi olmazsa. Mesela Yamaç'ı öpmek sorun olmazdı. Olurdu ama olmazdı. Ama Umuthan?

Yamaç'a dirsek attığımda başta sanki bıçaklanmış gibi inlese de mesajı aldı ve Eylül'ün tarafına doğru eğilip bir saç tutamıyla oynamaya başladı. "Bu akşam seni öpeceğim güzellik," diye mırıldandığında, gülmemek için yanaklarımın içini ısırmak ve çimlere bakmak zorunda kalmıştım. Eylül ise Yamaç'a onu dikkate almayan bir bakış atmıştı.

"Eski günlerdeki gibi, yalnızca sen ve ben," diye ekledi Yamaç. Dudaklarımı birbirine bastırdım. Enes, Yamaç'a garip bakışlar atıyordu o sırada ama hedefine ulaşmıyordu bakışları çünkü Yamaç yalnızca Eylül'e odaklanmıştı. Ardından Enes bana göz kırpıp başını salladı. Ne döndüğünü soruyordu.

Omuz silktim.

Milas da omuz silkerdi.

Çok, çok fazla. Bazen sinir olurdum. Ya da sinir olduğumu belli ederdim aslında olmasam da. Daha çok yapması için.

Sevgilim neredeydi?

Nereye gidiyordu sabahları daha şehir yeni uyuyorken?

Yamaç, Eylül'ün gözlerinden gözlerini çekmeden açıkta kalan omzunu öptüğünde Eylül hiçbir tepki vermedi, öylece baktı Yamaç'a. Yamaç ona ne yaparsa yapsın ortamı bozmayacağını biliyordum, seyirci kalacaktı.

Ama yanımdaki uzun boylu kas yığınının öyle olacağını söylemek güçtü. Yamaç'ın ne yaptığını gördüğüne emindim çünkü rahatsızca yerinde kıpırdamıştı.

Umuthan'dan kâğıdı alırken, kâğıt dudaklarının arasında o kadar küçülmüştü ki temassız almak imkânsızdı. Eylül'le ortak noktamız da buydu; ne olursa olsun, gerçekten öfkelenmediğimiz sürece, sınırlarımız geçilse de istemediğimiz şeyler yapıyorduk. Tıpkı benim Umuthan'ın dudaklarına değerek kâğıdı daha küçük parçaya ayırıp ondan alışım gibi.

Yamaç kalan küçücük kâğıt parçasını benden aldı ama Eylül'ü öptü.

Enes'in Doğukan'a çaprazından bir bakış atarak "İşler bundan sonra biraz garip olacak," diye mırıldandığını, ağzını okuyarak anlamıştım.

Anlamadığım şey, Eylül'ün bana olan bakışlarıydı. Onu daha önce hiç, biri dürttüğü an ağlayacak kadar kırık görmemiştim ama şu an bana öyle bakıyordu. Başını çevir Eylül. Öteki tarafa bak. Benim canım yandığında, senin yaptığın buydu.

Çemberde fazla basketbol oyuncusu olduğundan, ortada geçen seneki maçlarla ilgili sohbetler dönüyordu ve kızlardan biri okul takımının fanatiği olduğundan bu seneki takımın altın oyuncuları hakkında konuşuyordu.

Önümdeki biraya bir elin uzandığını gördüm, sıra bize yaklaşırken. Umuthan "Oyun nasıl gidiyor?" diye sordu,

biramın kapağını açıp bana uzatırken. Ardından kendi birasını tokuşturmak için uzattı.

Birayı alıp onunkiyle tokuşturdum ve kafama diktim. Müzik o kadar gürültülüydü ki bağırsam, yanımdaki Yamaç anca duyardı. Bu yüzden Umuthan'a doğru hafifçe eğildim, fazla yaklaşmadan ve fısıldayarak konuştum. "Eylül senden hoşlanıyor."

Umuthan yorum yapmadı.

Ardından, "Siz yakın arkadaş değil miydiniz?" diye sordu. "Birbirinizin sırlarını bu kadar kolay yabancılarla paylaşmamalısınız. Sana konuştuğum ilk an bana onun benden hoşlandığını söylemen komik. Sorum bununla ilgili değildi bile."

"Sorularınla ilgilenmiyorum." Yüzüne baktım, ilgisiz bir şekilde. "Rahatsız oldun. Neden?"

"Eski sevgilisiyle gözümün önünde flört eden bir kızın benden hoşlandığını söylemen rahatsız edici."

Hafifçe gülümsedim. Sinsi bir tebessümdü dudaklarıma tırmanan. "Kendi söylese, rahatsız edici olabilirdi belki."

"Söylemesine ne gerek var?"

"Bana inanmıyorsun."

"Sana inanacak bir adam tanımıyorum kampüste."

"Bir tane var aslında." Tırnaklarıma baktım keyifle.

"Allah yardımcısı olsun onun o zaman," diye mırıldandı Umuthan, birayı kafasına dikip bitirirken. Ardından doğrulup kolunu ayarladı ve ileride, duvar kenarındaki çöpe isabet ettirdi bira şişesini. Etraftaki birkaç kişi "Vuhuuuuu! Kaptan!" diye bağırarak alkışlamıştı bile.

"Bence senin ondan daha çok yardıma ihtiyacın var," dedim keyifli bir sesle. "Çünkü sen de Eylül'den hoşlanıyorsun."

"En kısa zamanda icabına bakılacak bir mesele."

"Sorun şu ki, Umuthan, duygularını böyle kolay yok edebileceğini sanıyorsan aptalsın demektir ve o zaman okulun basketbol takımının geleceği hakkında taraftarların endişelenmesi gerektiğini söyleyebilirim," diye mırıldandım, omzuma binen anıların ağırlığıyla. "Duygular. Sen dolaşım sisteminden atmak istesen de unutma ki, vardıkları yer önünde sonunda kalbin olur."

"Ağzın iyi laf yapıyor ama bir anlamı yok."

"O yüzden mi aptal olduğunu düşündüğün bir oyun oynuyorsun, sırf o da içinde diye?"

Umuthan o an bana, sözlerimin doğruluğunu kanıtlayan bir bakış attı. Yeniden bir tebessümle aydınlattım dudaklarımı. "Evet, yaptığın tam olarak bu kaptan ve inan bana, fazlasıyla tanıdık bu hareketler..."

Milas'ın esmer bir kızla takıldığı gece oyun oynandığı için, daha başlamadan keyiflenmiştim çünkü nihayet tanışacağımızı biliyordum. Beni motosikletiyle kahvaltıya yetiştirdiği sabah telefonunu nasıl bilerek vermediğimi hatırlıyordum. Ya da o karşıma çıkmadığında, benim onu nasıl bulduğumu; Duygu'dan Zift'in adresini almış ve davetli bile olmadığım bir arkadaş buluşmasını basmıştım.

Evet. Tanıdıktı. Kesinlikle.

"Ne önerirsin?" diye sordu Umuthan.

Sıra ona gelmişti. Ve kâğıt zaten küçüktü. Küçücük.

Birayı kafama diktim.

"Kalbini sök, yeri boş kalsın. Göğsünde atıyorken çok acıtıyor."

Kâğıdı ondan alamayacağım belliydi, bu yüzden hiç uğraşmadım bile. Uğraşsam daha çok temas etmek zorunda kalacaktım ona. Ve bu elden sonra, oyunu bitirebilecektim. Bu yüzden Umuthan'ın dudaklarının kenarını Eylül'ün gö-

zünün önünde kısaca öptükten sonra gülümsedim ve ayağa kalkıp "Herkes yeterince öpücük izlediğine göre kim bilardo oynamak ister?" diye bir fikir attım ortalığa. Biraz aklı varsa onunla tam anlamıyla öpüşmediğim için ağzını açmazdı. "Basketbolcular topa ellemeden skor yapamaz derler, bu yüzden bilardoda berbatlar diye bir laf duymuştum..."

"HURAFE!" Kahkahalarla birlikte itiraz sesleri yükseldi.

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

"Partilerden nefret ediyorsun."

Dişimle kenarını ısırdığım plastik bardağın dibinde kalan içkiyi kafama dikip bardağı buruşturdum ve masanın altındaki çöp kutusuna attım. Aslında içtiğim içki değil, meyve suyuydu ama kimsenin bilmeye ihtiyacı yoktu. İnci'yle kendime yaptığım kokteyl ve bahçede içtiğim biradan sonra daha fazla alkol alırsam sarhoş olacağımı biliyordum.

Eylül'e döndüm, kollarını göğsünde birleştirmiş; başımda dikiliyordu. "Ne var?" diye sordum. "Ne istiyorsun?"

"Umuthan'dan hoşlandığımı çözdün. Onu anladık. Ama değiştiğini gördüğümde, yani dışarıdan; içinde de değiştiğini düşünmüştüm. Görüyorum ki hâlâ aynısın."

"Rahatlayabilirsin. Çocukla ilgilenmiyorum."

"Yine de onu öpebiliyorsun."

"Oynadığımız bir oyundu ve herkes herkesi öptü Eylül. Sen yanındaki kızı öptün, Yamaç'ı da. Senin için bir şey ifade ediyor muydu? Hayır. Benim için de öyle. Yerler değişecekken oyunu bitirdiğim için şanslısın."

Eylül ağzını açtı, kaşları havadaydı. Şaşırdığını beyan ediyordu. Şaşkındı, evet. Fazlasıyla. Ama ne için? "Biliyor musun geçenlerde Milas'la neden olmadığınızı düşündüm.

Ama cevap ortada. Sen akıllanmazsın. Çocuğun neden arkada Eneslerle takıldığına ve senin burada yalnız olduğuna şüphe yok."

Eylül tam dönüp gidecekken sertçe kolundan yakaladım ve onu kendime çevirdim. Bu sırada yaslandığım masadan doğrulmuş ve onunla yüz yüze gelmiştim. "Hangi çocuk? Hangi çocuğun arkada Eneslerle takıldığına şüphe yok?"

"Bırak kolumu," diye homurdandı nefesinin altından, kolunu çekerken. "Milas'ın. Kimin olacak?"

Hayır.

Mümkün değildi bu.

Benim bile yalnızca dün, Enes'le karşılaştığımda haberimin olduğu partisinden Milas'ın nasıl haberi olabilirdi? Eylül karıştırmış olmalıydı. Ayrıca Milas'ın konferansı vardı. Bölümüyle ilgili, hocasının verdiği bir konferans. Onun için çok önemliydi. Bırakıp gelmezdi.

O an duvar saatini gördüm ve konferansın iki saat önce bittiğini fark ettim. Ardından elimi saçlarımdan geçirirken arkamı döndüm ve masaya ellerimi yaslarken derin bir nefes almaya çalıştım. İyi değildim ve bunu biliyordum, yine de bunun hakkında bir şey yapmıyordum. Partiye gelmek aptallıktı. Her şeyi daha kötü yapmıştı.

"Eylül ne diyordu yine?" Yamaç sarmaş dolaş dans ettiği kızı bırakıp yanıma geldi o sırada. "Canını mı sıktı?"

"Yok," diye mırıldandım. "Sana ne oldu? Eylül'le tartıştınız mı ya da başka bir şey mi oldu? Daha önce taraf tuttuğunu görmemiştim. Aramızdaki en kanlı meselelerde bile."

"Kanlı mesele ha? Öyleyse bu en kanlısı Alena, değil mi?" Ağzından sıkıntılı bir nefes verdi. "Kişisel bir şey değil aslında. Ama sen gittikten sonra ne zaman konun açılsa

bok atıyordu. İnsanın canını sıkıyor, anlıyorsun değil mi? Etrafta olmayan, eski bir arkadaş hakkında böyle konuşması. Üstelik nerede ne yaptığın hakkında bir şey bilmiyorken."

Eylül'ün ağzını açması şaşırtmış değildi ama Yamaç'ın bu yüzden Eylül'e kinlenmesi bir şeylerin değiştiğini gösteriyordu çünkü önceden birbirimizi ne kadar kışkırtsak da kimse bize karışmaz ya da bir şey söylemezdi. Yamaç'ın bana arka çıktığını bilmek, öyle bir ortamda; bana enerji ve güç vermişti, en ihtiyacım olan zamanda.

Şu anda.

Uzanıp kıvırcık saçlarını karıştırdım ve "Sağ ol böcek," diye mırıldandım koluna girerken. "Gel, Eneslerin yanına gidelim... Davetsiz bir misafir gelmiş diye duydum."

"Kim? *Adriana Lima* falan mı?" Kulağıma eğildi. "Kimseye söyleme ama tam gece yarısı striptizciler gelecek ve Enes'e kucak dansı yapacaklar. Efsane olacak....."

Yamaç konuşmaya devam ederken bir süre sonra müzik sesinden dolayı onu duyamıyordum artık. Eneslerin takıldığı arka bahçeye çıktığımızda gözlerim hızla etrafı taramaya başladı ve potansiyel bir kumralı; yeşil gözlü, uzun boylu, dövmeli, motosikleti olan, edebiyattan anlayan, gotik yüzükler ve kolyeler takan o kumralı aradım.

Eylül yalan söylemişti. Eneslerin yanında Milas falan yoktu. Bir şeyler içip sohbet ediyordu o grup.

Ben durduğumda, Yamaç beni onların yanına yürütmeye devam etti. Rahat bir nefes verdim. Eylül neden yalan söylesin peki? Hayır, bundan bir kazancı olamazdı.

"Alena benim partnerim olsun," diye ortaya konuştu tanımadığım bir çocuk. "Bira-pong oynayacağız, var mısın? Kaybeden takım ellilik dikiyor kafaya, nefessiz."

"Manyak kafa yapar o da he bunların üstüne..." diye homurdandı başka biri.

"Dans edelim mi?" diye sordu Enes. Başım dönüyordu. Ağrıyordu da.

"Benim arabaya kadar gitmem lazım, telefonumu unutmuşum," diye mırıldandım arkaya dönmeye çalışırken ama Yamaç kolumu bırakmadı. "İyi misin?" diye sordu bunun yerine, sanırım kolumu bırakırsa düşeceğimi falan sanıyordu.

Buraya sır gibi sakladığım sevgilimle karşılaşmaya gelmiş ve kendimi bunun için hazırlamıştım ama şimdi Eylül bir de yalancı mı çıkıyordu? Eve gitmek istiyordum.

"Kardeşimi arayacağım," diye mırıldandım uzatılan bardaklardan birini iterken.

"Aral'ı mı?" diye sordu İnci. "Japonya'ya gittiğini duymuştum. Kuzenim onun sınıfındaydı. Merak mı ettin? Şu an orada sabahın beşi falan..."

Hayır, demek istedim. Diğerini. Aklı başında olanı.

"Hayır, benim sadece..." Elimi bir kez daha saçlarımdan geçirirken yorgun bir şekilde konuşmaya çalışıyordum ki yanıma düşen elime bir başkasınınki dolandı. Bileğimden yakaladı biri.

"Senin sadece, ne, Alena?"

Yamaç'ın kolundan elektrik çarpmış gibi ses çıkarken duyduğum sesle başımdan aşağı bir kova soğuk su döküldü sanki o an. Bileğimi tuttuğu yer karıncalanırken bir anda ateş basmıştı. Arkamı döndüğüm gibi göğsüne çarptım ve yüzüne bakmak için bir adım geri çekilmek zorunda kaldım.

Eylül haklıydı. *Milas buradaydı.*

Ve ona verecek bir cevabım yoktu. Yüzüne bakakalmıştım.

"Konuşmamız lazım," dedi Milas gözlerimin içine bakarken. Bir sorun vardı. Bakışları sertti.

"Sonra konuşursunuz," diye araya girdi Enes, bardağını bırakıp aramıza girerken. Sanırım Milas'a cevap veremeyip öylece suratına bakakalışımdan cesaret almıştı. "Alena yorgun."

"Öyle mi? Hiç fark etmemişim," diye cevapladı Milas alayla, ardından bana döndü ve gözlerini kısarak baktı. "Yorgun musun Alena? Gidebilirim..."

"Değilim." Sonunda sesimi bulabilmiştim. "Değilim yorgun falan. Gidelim," dedim boğazımı temizleyerek. Ardından Enes'e yorgun bir tebessüm yolladım. "Sağ ol."

Enes başını salladı. Çekildiğim an, Milas bileğimi bırakmadan ama elimi de tutmadan, beni evin içine sürüklemeye başlamıştı. Salondan geçip merdivenlere ilerledik, ardından üst kata çıktık. "Milas, bak..."

Açtığı kapıyla sözüm kesildi. Banyoydu burası. Boş değildi ama. Bir çift; kuru küvette, kıyafetleri üzerinde sevişiyorlardı ve kapının açılması umurlarında bile olmamıştı. Milas kapıyı kapattı ve bir sonraki kapıya ilerledi. Bu sefer karanlık bir oda karşılamıştı bizi, pencere açıktı ve dışarıdaki sesler bu şekilde içeri geliyordu. Çift kişilik bir yatağın olduğu, sade bir yatak odası.

Milas beni içeri çektikten sonra kapıyı kapattı ve kilitledi.

Sırtımı duvara dayarken avuçlarımı da yaslamıştım. "Burada olduğumu nereden biliyordun?"

"Burada ne işin var?" Gayet sakin çıkan sesi, aslında sakin olmadığının kanıtıydı. Avuçlarını başımın yanındaki duvara yaslarken, kollarını gergin tuttu ve yüzlerimizi hizaladı. Yeterince yakın değildi.

"Enes'in doğum günü partisi."

"Saçmalamayı kes Alena. Eski arkadaş grubunla işin

kalmamıştı. Seni ne hâle getirdiklerini fark ettiğinde iletişimini kestin. Kampüste yolunu değiştirdin. Susuzluktan ölmene rağmen sırf içerideler diye kafeteryaya girmediğini biliyorum."

"Karşılaştık!" Sesim biraz yüksek çıkmıştı. "Karşılaştım, tamam mı? Hepsiyle."

"Ne zaman?"

"Dün."

"Dün," dedi hafifçe kafasını sallarken. "Bana neden bir şey anlatmadın?"

Dil altı hapishanesi. Hayır. Birçok şey olabilirdim, birçok yalan söyleyebilirdim ama artık kendime söylemeyecektim. Kız kardeşimin uydurduğu hapishaneyle uzaktan yakından alakası yoktu benim Milas'a iki çift laf etmeyişimin. Birkaç hafta önceki Alena asla susmazdı. Benim korktuğum, Milas'a sabahları nereye kaybolduğunu ve neden bazen defalarca arasam da ona ulaşamadığımı, nerede olduğunu bile bilmediğimi sorduğumda alacağım cevaptı.

Yalan ya da gerçek olsa da hoşlanmayacağımı düşündüğüm bir cevap.

"Nereden biliyordun burada olduğumu?" diye sordum bir daha.

Milas alay eder gibi güldü, ardından cebinden telefonunu çıkardı dudaklarını ıslatırken. Endişeyle yüz ifadesini süzdüm o sırada. Tüm bu alaycılığın altında, öfke yatıyordu; başka bir şey olamazdı. Ne zaman birine sinirlense ne zaman bana sinirlense, alaya vururdu.

Ekranı bana çevirdi.

Kayıtlı olmayan bir numara ona "Milas?" diye mesaj atmıştı.

+095.....: *Milas?*

+095.....: *Alena nasıl? Bu sıralar hakkında epey endişeliyim. Yanındaysa bir kontrol eder misin?*

+095.....: *Upss... Yanında değil. Değil mi? Nerede olduğunu biliyor musun peki?*

+095.....: *Bilmen gerekir diye düşündüm :)*

+095.....: **görüntü**

+095.....: *Konum bilgisi için tıklayınız.*

Gönderilen fotoğraf bir kolajdı. Dört fotoğrafın birleştirildiği bir kolaj. Ben Umuthan'dan kâğıdı almak için eğildiğimde ve fazla yakınlaştığımızda... Ki orada tek başımıza oturmuş, öpüşüyormuşuz gibi görünüyordu. Diğerinde ise kâğıt o kadar küçüktü ki, daha fazla yakınlaşmıştık ve yine aynı açıyla çekilmişti. Üçüncüde yüzlerimiz görünüyordu ve bira içerken sohbet ediyorduk. Dördüncü de ise onu gerçekten öpmem gereken ama yalnızca dudaklarının kenarına dokunup çekildiğim an vardı.

Kafamın içinde şimşekler çakmaya başlamıştı. Bu fotoğrafları kim çekmişti ve bu mesajları ona kim göndermişti? Çok da zorlamaya gerek yoktu aslında beyni.

"O kancık bitti..." Kalp atışlarım hızlanmış, öfkeden ve bilmediğim bir duygudan daha titrerken doğrulup kapıya yönelmiştim ki Milas beni tutup duvara yeniden mıhladı ve bu sefer alnını alnıma sertçe yasladı. Öyle ki kafam acıyordu.

"Biten sadece o mu?" diye fısıldadı. Bilmediğim duygu korku muydu? Çünkü deli korkuyordum. Çünkü Milas,

deli öfkeliydi. "Bana rasgele yabancı bir herifi öpmediğini söyle."

"Milas, düşündüğün gibi değil," dedim bir elimi çıkartıp yanağına dokunma isteğiyle ama elimi yakaladı ve aşağı indirdi. Bunun ne kadar canımı acıttığını bilemezdi. "Oyun oynanıyordu. Kâğıt oyunu. Bilirsin! Eylül'ü... Yamaç'la... Ve o çocuk, Eylül'ün hoşlandığı çocuk..."

"Sikik oyunlarınız, boktan partileriniz ya da kimin kimle ne bok yediği umurumda değil Alena. Ama senin ne yaptığın umurumda. Bana cevap ver. Onu öptün mü?"

Öpmüş müydüm? Hayır, benim o küçük kafamın içinde, bu gerçek bile değildi. Bir oyun oynanıyordu ve oynanan o oyunun içinde, ben de bir oyun oynamıştım. Kimsenin kendi kalesini tutmadığı bir maçta kendi kaleme mi gol atmıştım?

Milas daha fazla cevabımı beklemedi. Aramızdaki mesafeyi kapatırken görüşüm tamamen kararmıştı o an. Boynuma yasladığı eliyle yüzümü yukarı kaldırırken dudaklarıyla benimkileri esiri altına aldığında, duvardaki diğer elini de aşağı kaydırıp eteğimi yukarı sıyırarak kalçamı kavradığını hissettim ve midem içeride büzüldü.

Küçük bir inilti ağzımdan kaçarken elimi ensesine yasladım ve onu daha da kendime çektim. Milas her zamanki gibi yavaş ve *soft* değil, hızlı ve öfkeliydi. "Onu öpmedim, böyle değil," diye fısıldayabildim kesik nefesler arasında. Eteğimin tamamen kalçama çıktığını hissettiğimde eli iç çamaşırımı sıyırıyordu. "Sadece oyun oynanıyordu. K-kalkamadım..." Kulağımın altına ıslak dudaklarını bastırırken kulak mememi ısırdı, parmaklarından birini çoktan içime kaydırmıştı. "Yemin ederim, dudaklarını öpmedim bile, görüntü hilesi..."

Milas lafımı bölerek yeniden dudaklarıma yöneldiğinde bacaklarımı kavrayıp beni yukarı kaldırdı ve beline doladı. "Lütfen," diye mırıldandım ellerimle yüzünü kavramaya çalışırken ama temas ettiğim an bileklerimden yakalayıp boynuna doladı. "Özür dilerim..."

Kendini iç çamaşırımın üzerinden bana bastırdığında ikimiz de inledik. Boynuna daha güçlü tutundum, "Lütfe..." diye fısıldadım yeniden ama Milas kelimeyi dudaklarımdan söküp almayı tercih etmişti. Kesik nefeslerimin arasında ıslak öpücükleri çenemin altına, boynuma, göğüslerime kaydığında üzerimdeki korseyi çıkarıp atmak istemiştim.

Nefes nefese ayrıldığımızda alnını alnıma yasladı, birbirimizin nefeslerini soluyorduk.

"L-lütfen..."

"Lütfen, söyle," diye fısıldadı Milas, dudakları her hareket ettiğinde benimkilere değerken iç çamaşırımı kenara çektiğinde. "Senin kavgan kiminle Alena?"

Cevabı biliyordum.

Seninle değil, demek istedim. En azından bunu söyleyebilmek istedim.

Ama karanlığın verdiği güven, bir başkasının odasında her an basılabilecek olmamızın verdiği adrenalin, Milas'ın kollarında olmanın verdiği haz ve öpücükleri aklımı başımdan aldı. Milas başparmağını sertçe dudaklarıma sürterken sanki üzerlerinde ruj kalmış da silmek ister gibi, başka bir şeyi silmek ister gibi; saçlarımı kulaklarımın arasına sıkıştırdı ve olabildiğince yavaş... Pek de değil, bir itişle saniyeler içinde içimdeydi.

Benim nefesim kesilirken onun sıcak nefesi kulağıma çarpıyordu çünkü başını şakağıma dayamıştı. Parmaklarımı ensesindeki saçların arasına geçirdim, ardından sıktım;

istemsizce çekiyordum. Genelde güvenli olması için prezervatif kullanıyorduk ama belli ki yanında yoktu çünkü buraya gelirken aklında bu yoktu. Sorun değildi çünkü ikimiz de birbirimizin hastalıksız, temiz olduğunu biliyorduk ve ben düzenli hap kullanıyordum.

Kendimi tutamayacağımı biliyordu ve müzik sesi ne kadar fazla olsa da koridordan geçen biri duyabilirdi ya da pencere açıktı; bu yüzden ben çıkardığım seslere engel olamazken avucunu ağzıma kapattı ve dışarıya yalnızca belli belirsiz boğuk inlemelerim, derin ve kesik soluk alış verişlerim çıktı.

Bu yüzden kıvrandım. Milas daha güçlü, daha sert hareket etmeye başladığında zevkten ve acıdan gözlerimden yaşlar geldi, buna rağmen daha fazlasını istediğim için onu tüm gücümle kendime çekiyordum. Dalga önce beni vurdu, Milas'ın kollarında erirken çektiği elinin ardından çenemi tuttuğu için dudaklarımın arasına kayan başparmağını emdim. Yanağımla kulağım arasında kalan yeri öptü, bir süre orada nefes aldı, ardından elini indirdim ve yüzünü ensesine yerleştirdiğim avucumla kendime çektim. Dakikalarca, ayrılmayı reddederek, o geri çekilene dek öpüştük.

Beni yavaşça yere bıraktığında, az önceki temposundan dolayı biraz ağrılıydım ama ayakta duramayacak kadar değildi. Milas birkaç saniyeliğine odanın içindeki lavaboya gitti ve kendini temizledi, ardından elinde hafif ıslattığı peçeteyle gelip önümde eğildi ve bacaklarımın iç kısmını temizledi, eteğimi düzeltti. Dönüp peçeteyi çöpe attıktan sonra geldiğinde, bahçeden yansıyan ışıkların loş aydınlığında dudaklarının şiştiğini ve saçlarının deli dağınık olduğunu fark ettim.

Milas Adin'in en sevdiğim görüntüsü buydu.

Belki bir de çıplak.

Önümde durduğunda, o nefes alış verişlerini çabucak düzenleyebilmişti ama ben hâlâ biraz hızlı nefes alıyordum. Başımı kaldırıp yüzüne baktığımda gördüğüm boşluk kaşlarımı çatmama sebep oldu. Sorun neydi?

Söylediklerimi duymamış mıydı?

Elini uzattı, ardından elinin tersini yanağıma değdirdi Milas az öncekine nazaran fazla yumuşak bir dokunuşla. İki elimle birden bileğine ve eline tutundum.

Eğilip aynı yumuşak dokunuşla, dudaklarını dudaklarıma bastırdığında az önceki öfkesinden ve saldırganlığından eser yoktu. Öpüşü o kadar narindi ki, en nefret ettiğimdi çünkü tadı veda gibiydi. Bunu fark ettiğim an tişörtünü tuttum ve yumruğumun arasında sıktım. "Hayır," diye fısıldadım geri çekilirken.

Ama Milas ellerimi kendinden kopardı ve kilitlediği kapıyı açıp koridora çıktı.

Peşinden fırladığım an merdivenlerin başında durdu. Ben de durdum.

"Beni dinlemedin mi?" diye sordum gözlerimi saniyede milyon kez kırpıştırarak. Hayır, ağlamıyordum, sadece gözlerim acımaya karar vermişlerdi birdenbire. "Söylediklerimi duymadın mı? Nereye gidiyorsun?..."

"Eve değil," dedi tonsuz sesiyle, omzunun üzerinden bana doğru dönerek. Ama bana bakmadı. "Bu gece eve değil, belli ki."

"Milas..."

Elini havaya kaldırdı ve sözümü kesmemi sağladı. Bu sefer gözlerime bakan yeşilliklerinde gördüğüm, eğer biraz daha ısrar eder ya da ileri gidersem işlerin hiç hoşlanmayacağım bir yere varacağıydı. Bu yüzden Milas hiçbir şey yap-

mayacağıma inandığı an, önüne döndü ve merdivenlerden hızla inerek ortadan kayboldu.

Birkaç dakika orada öylece dikildim ve gitmeden önce durduğu noktaya baktım. Birkaç kişi geçip gitti yanımdan, aşağı inenler ve yukarı çıkanlar oldu. Garip bakışlar atanlar. İyi olup olmadığımı kontrol edenler. İdrak etmeye çalışıyordum. Milas'ın gittiğini. Beni bırakıp gittiğini. Bu yerde. En nefret ettiğim yerde. Bir partide. *Onsuz bir partide*, diye düzeltti içimden bir ses beni. Haklıydı. Çünkü onunla birlikteyken cehennem bile serin gelebilirdi.

Bir paket fıstıklı çikolatayı yıllardan sonra açıp yediğim ilk gece onun kollarının arasındaydım ve bunca zaman aradığım hissin, ihtiyaç duyduğum sıcaklığın onunla birlikte olmak olduğuna karar vermiştim içten içe. Kaburgalarımda parmaklarını gezdirip belimi kavradığında tenime değen elleri ve metal yüzüklerinin soğuğu bana yaşadığımı hissettirmemişti yalnızca; ayrıca, yaşamam gerektiğini de hissettirmişti.

Dudaklarım aralık, aldığım nefesler soluk boruma batarken kirpiklerimin arasından sızan gözyaşlarına doğru gülümsedim. Tek bir yanlışın tüm doğruları götürdüğü dünyada, tek bir doğru tüm yanlışları götürebilmişti de ben o doğruyu yok edebilmiştim öyle mi? "Yine Alenalık yaptın," dedim dişlerimin arasından, kendi kendime. "Hangi oyunu kazandın, hangisini kaybettin şimdi?"

"Aptal," diye fısıldadım sert adımlarım merdivenlere yönelirken. "Aptal." Merdivenlerin tamamını indim, ardından şarkıya eşlik ederek dans eden kalabalığın arasında görmeyi istediğim o yüzü aradım. Yoktu. Mutfağı ve koridoru kontrol ettim, ardından bahçeyi. Oradaydı.

Ucuzluk mu yapacaktı? Ona çok daha ucuz olabileceğimi gösterecektim.

Arabama yürüdüm, ardından telefonumu çıkartıp partideki birinden şarj aleti buldum. İhtiyacım olacak kadar şarj ettikten sonra telefonumu küçük çantama sıkıştırdım ve Enes'in evine geri döndüm. Eylül, İnci'yle sohbet ederken bir şeyler içiyordu ve köşede arkadaşlarıyla takılan Umuthan'a kaçak bakışlar atıyordu.

"Sen bittin," diye mırıldandım ona bakmadan önünden geçerken. Eylül donakaldı, neredeyse elindeki içkisini döküyordu.

"Bana sert bir şeyler getirir misin Enes?" Rica ederek, oturduğu koltuğun kolçağına kalçamı yasladığımda kollarımı da göğsümde birleştirmiştim.

"Milas'la kavga mı ettiniz?" diye sordu Enes, ricamı duymazdan gelerek. Elinde viski bardağı vardı. "Rüzgâr gibi esip çıktı evden. Motosikletinin gürültüsü ses sistemimi ucuz gösterdi doğrusu."

"Teşekkür ederim," diye mırıldandım elinden viskisini alıp iki yudum alırken. Viskiden nefret ediyordum ama erkekler arasında kızların suratını buruşturmadan içemediği yegâne içki olarak geçtiğinden mimik oynatmadığım suratımla içmek hoşuma gidiyordu.

"Ağırdan al bari."

"Daha fazla getireceksen neden olmasın?"

"Ne var aranızda sizin?" diye sordu bu sefer, hafif doğrularak. "Çıkıyordunuz değil mi geçen sene?"

Enes'e cevap vermedim. Bunun yerine agresif bir şekilde ayağımı yerde titretirken viskiyi yudumladım ve gözlerimi kırpmadan Eylül'ü izledim. Elleri titreyerek içkisini kafasına dikmiş ve gergin bir şekilde İnci'yle konuşuyordu.

Bir süre sonra Eylül kalkıp yanıma geldi ve karşıma dikildi. "Alena, konuşabilir miyiz?"

"Söyle." Duvardan ifademle yüzüne baktım.

"Özel bir yerde."

"Hayır. Burada konuş."

Eylül gergince bana baktı, ardından yanımdaki Enes'e ve diğerlerine. Umuthan'a döndü bir kez. Yeniden önüne çevirdiğinde başını, sertçe yutkunmuştu. Daha sakin görünüyordu az önceki panik hâline göre. "Bak, az önce neden öyle söyledin bilmiyorum ama ben bir şey yapmadım. Ne ateşledi seni bana hamle yapacak kadar?"

"Yalan söylüyorsun."

"Söylemiyorum."

"Söylüyorsun ve bunda iyi değilsin bile. İyi olmadığın hiçbir şeyi yapmamalısın Eylül." Yaslandığım kolçaktan kalktım ve boş bardağı Enes'in kucağına bıraktım. Eylül'le yüz yüzeydik. "Seninle aramızdaki fark, ben yalan söylemem. Ya da öyle bir söylerim ki önce kendimi, sonra herkesi inandırırım. Sen daha kendini bile inandıramıyorsun."

"Çünkü yalan söylemiyorum..."

"Sen fotoğrafları gönderdin," dedim işaret parmağımla omzunu dürterek. Böylece savunma mekanizması yerle bir olacaktı. "Kanıtlamak istedin."

"Ne fotoğrafları?" Panikle sarsıldı. "Neyi kanıtlamaktan söz ediyorsun!!!"

"Sadece kanıtlamak da değil, yok etmek."

"Alena..."

"Alena, Alena, Alena," diye mırıldandım gözlerimi devirerek. "Lütfen üvey babamla yaşadığım yasak ilişkiyi basına sızdırma Alena! Kariyerimi mahvedersin! Annemin telefonundan arayıp iptal ettirdiğim milyonluk sözleşmeden ve uğradığımız zarardan da kimseye bahsetme çünkü çok eğlenceliydi! Ama benim asıl merak ettiğim, o yaşta

prezervatif denen şeyin varlığından gayet haberdarken kullanmayı akıl etmemen! Adamın çocuğunu da kimsenin haberi olmadan aldırdıktan sonra..."

Eylül'ün dolan gözleri, bana tek bir şeyi söylüyordu; utanç duyuyordu geçmişinden ve bana anlattığına bin pişmandı. Bana tokat atacağı sırada bileğinden yakaladığımda, yüzüne daha da eğildim ve "Evet. İğrenç bir insanım," diye fısıldadım. "Arkamı döndüğüm an beni bıçakladığına sevinebilirsin ama fazla havaya girme çünkü sen beni bir bıçaklarsın; ben seni *bin*, Eylül. Seni uyarmıştım. Seni itibarım hakkında uyardım, sen benim en zayıf noktama oynadın. Gerçekten sınırın yok. Belki bundan sonra olacaklar aklını başına getirir ama."

O ana dek, partideki müziğin kesildiğini ve herkesin bize dikkat kesildiğini fark etmemiştim bile. Bu da demek oluyordu ki herkes sarf ettiğim bütün sözleri duymuştu. Her şeyi.

"Evet!" diye bağırdı Eylül, gözyaşlarıyla bir adım geri çekilirken, elleri havada. "Ben yaptım, gönderdim fotoğrafları ona! Çünkü sen sevgilin olduğu hâlde başka erkeklerle... Oyun ya da değil, kırıştıracak kadar onursuzsun!" İşaret parmağını yüzüme doğrulttu. "Milas Adin bile sana yetmedi ha, Alena? Birlikte olduğunuzu biliyordum evet! Ruhun orospu senin. *Doyumsuzsun.*"

Bir anda tüm vücudumu ele geçiren öfkeyle Eylül'ün saçlarına asıldım, güçlü bir çığlık attı. "Elimde kalacaksın ama sen benim!" diye bağırdım suratına ama o an bir kol belime sarıldı ve bir kız da beni Eylül'den ayırdı. Avucumda bir tomar saç kalmıştı.

"Bu ne seviyesizlik!" diye bağıran ve önümde dikilen, sırtı bana dönük olan kişi Ada'dan başkası değildi. "Siktir

git şuradan yoksa endişelenmen gereken Alena değil ben olacağım!"

"Bana dediklerini duymadın mı?" diye bağırdı Eylül, Ada'nın suratına. İnci ve Enes o sırada Eylül'ü kollarından tutmuşlardı, partidekiler etrafımızda bir kalabalık oluşturmuşlardı. "Hain!" diye bağırdı Eylül beni işaret ederek.

O ana kadar havada taklalar atıp tutuşundan kurtulmaya çalıştığım kişinin Enes olduğunu sanıyordum, ardından Yamaç sandım; ta ki onu hemen yanı başımda dili tutulmuş bir şekilde Eylül'e ve bana bakarken bulana dek. Hayır. Beni tutan kişi Varis Adin'den başkası değildi.

"Bırak be!" diye bağırdım en sonunda, ondan kurtulup kenara çekilirken. Varis bana onaylamayan bir bakış attı.

"Gidiyoruz," dedi Ada kolumdan tutup beni çekerek.

"Hiçbir yere gitmiyorum!"

"Alena," diye mırıldandı ellerini kollarıma koyarak hafifçe okşarken Ada, öfkeliydi nedenini bilmediğim bir şekilde ve beni sakinleştirmeye; ikna etmeye çalışıyordu. "Lütfen. Lütfen benimle gel."

Kız kardeşimin gözlerinin içine baktım. Ada'nın yeşil gözleriyle benim mavi gözlerimin hiçbir ilgisi yoktu ve neredeyse hiçbir konuda birbirimize benzemiyorduk. Tamamen farklıydık, yalan olmazdı bu. Ve insanları sakinleştirerek, tatlı dille bir şeyleri yaptırma şekli... Ben şantajla, tehditle çalışan kirli bir makineydim ve belli ki bir şeyleri yanlış yapıyordum.

Saniyeler sonra kız kardeşimi dinlemeye karar verdiğimde başımı salladım hafifçe. Ada beni evin çıkışına yönlendirirken Varis'in gür sesiyle millete "Film mi oynuyor burada? Ne bakıyorsunuz? Kim kapattı lan şu müziği?" diye bağırdığını duymuştum.

Evden arabamın park edildiği yere yürürken nefes alış verişlerimi düzenlemeye çalıştım ama kafamın içinde oynayan sahneler buna izin vermiyordu. Hem bir köşeye çöküp ağlamak hem de dönüp acısını çıkarana kadar o kızı mahvetmek istiyordum.

Ama aptal değildim. Tamamen onu suçlayamazdım. Biliyordum ki eğer ben Eylül'e olayları böyle çarpıtarak Milas'a fotoğrafları gönderme şansı vermeseydim, o fotoğrafları çekme şansını vermeseydim ona; mesela o an çemberden kalkarak, ben oynamıyorum diyerek... O zaman bu akşam yaşanan hiçbir şey olmayacaktı.

Sorun şuydu ki "keşke"ler insan beynindeki düşünme kabiliyetini bir hayli etkiliyor ve soruna çözüm üretmek yerine geçmişte takılı bırakıyordu. Aklı başında biri geçmişle ilgilenmez ve şu anı yaşayıp geleceğini düşünürdü. Benim de yapmam gereken buydu.

Ama o geçmiş, bir Milas Adin'i barındırıyordu ve Milas benim her şeyimdi. Hiç sahip olmadığım ailemdi. Bana yemek yapmayı öğreten o'ydu, tutkulu olduğum işlerin peşinde koşmam için cesaret veren ve daha farklı, daha huzurlu, daha mutlu bir hayat yaşayabileceğimi gösteren...

Geleceğimde o yoksa, hiçbir şey yoktu.

"Ne oldu tam olarak?" diye sordu Ada, spor bir arabanın yanında durarak. Benim arabam birkaç metre ileride deydi. Yanında durduğu arabanın Varis'e ait olduğunu fark etmem uzun sürmedi. "İkiniz de aklınızı kaybetmiş gibiydiniz. O kızla derdin ne? Ne yaptı seni bu kadar çileden çıkaracak?"

"Sizin burada ne işiniz var?" diye sordum elimi saçımdan geçirirken, bir adım geri giderek dengesizce. Ada kolumdan tuttu. Varis bizi duyabilecek kadar yaklaştığı için ona bakarken siz diye konuşmuştum.

"Benim gitmem gerekiyor, şununla sen ilgilenirsin." Varis geldiği an, Ada'nın beline elini yaslayıp onu dudaklarından öptü ve arabasının kilidini açtı. "Aracınız var değil mi?"

Başımı salladım, ardından gözlerim kısıldı. "Şununla mı?"

"Bir insandan çok her şeye benziyorsun şu an," dedi Varis, beni baştan aşağı süzerek. Aracının kapısını açıp içeri geçerken "Özellikle bir enkaza," diye mırıldanmıştı.

Ada, Varis geri sürüp yola çıkana kadar onu izledi. Ardından bana döndü ve çantamın kilidini açıp arabamın anahtarlarını aldı. Elimi tutup "Arabanı nereye park ettin?" diye sorduğunda "Bebek değilim biliyorsun değil mi?" diye homurdandım tutuştuğumuz ellerimize bakarak.

"Bebek olmayabilirsin ama sarhoşsun ve sallanıyorsun."

"Sarhoş falan değilim."

"Öyle mi? Ne içtin?"

"Bir kokteyl, votka vardı içinde biraz. Bir bira. Vişne suyu..."

"Başka? Başka bir şey daha var sanki."

"Of. Tamam. Viski."

"Bingo," diye mırıldandı Ada, arabamın ön yolcu kapısını açıp beni içeri tıkarken. Ardından üzerime eğildi ve emniyet kemerimi bağladı. Çocukmuşum gibi. Ona izin verdim. Seslice nefes vererek yüzüme bakmaya başladığında, büyük olanın o olması gerektiğini düşünüyordum. Çünkü Ada, *anne* gibiydi.

Son bir yılda annemin bana yirmi yıllık hayatım boyunca yapmadığı anneliği yaptığından böyle düşünüyor olabilirdim.

"İyi misin?" diye sordu. Bu soruyu son zamanlarda bana soran birkaç kişiden biriydi.

Ve doğru cevabı verdiğim ilk kişiydi. "Değilim."

Kendimi susturmaya zorladığım ve cevapları vermediğim tüm o anlar, Milas'ın beni annemle konuşmaya itmesi, annemin bitmek bilmeyen aramaları ve beni kıstırmaya çalışmaları, Ada'nın tüm o travmaya rağmen düzene soktuğu tatlı hayatı ve mükemmel ilişkisi, Eylül'ün o masada tüm o güzel kızlarla anlattığı; hakkımda uydurduğu iğrenç dedikodular, Enes'in teklifiyle eski arkadaşlarımın masasına yeniden oturuşum, partiye gidişim, oyun çemberinden kalkmadığım için hiç istemediğim bir erkekle zorunlu yakınlaşmalarım, Eylül'ün potansiyel ilişkisini parçalamaya çalışırken kendi ilişkimin parçalanması... Ve son olarak...

Eylül'e yaptığımın çok büyük bir kaltaklık olduğunu biliyordum. Çünkü o zamanlar yaşadığını bana güvenerek anlatmıştı, psikolojik olarak fazla hassas ve zayıf bir dönemden geçiyordu. Üvey babasından hoşlandıysa ne olmuştu yani? Ciddi bir şey değildi bile, zaman içerisinde geçmişti. Ama o adam bunu fark ettiği gibi onu kullanmıştı. Eylül'ü kullanmıştı. Ve Eylül hamile kaldığında annesinden de ayrılıp terk etmişti o evi. Böylece Eylül annesine olanları anlatsa bile bir şey kazanamayacaktı.

Ve biliyordum. Allah kahretsin ki, kürtaj olduğu günün akşamı eve gidip annesi boşandığı için onu teselli etmek zorunda kaldığını biliyordum.

Ve artık herkes biliyordu.

"İğrenç biri oldum, iğrenç biri oldum yine..." Gözyaşlarına boğulurken Ada'nın kollarına atıldım, bir saniye beklemeden sarıp sarmaladı beni. Kucağıma oturdu ve başını göğsüne yaslarken saçlarımı okşamaya başladı. "Ne yapacağım? Çok kötü bir şey yaptım... Yapmak istemedim... Ama kontrol edemedim kendimi... Milas... Gitti Ada."

"Şşşt, sakin ol," diye fısıldadı Ada'nın tatlı sesi. Benim

küçük kız kardeşimin sesi. Abla, taş sektirelim mi? "Milas gitmez."

"A-ama gitti..."

"Alena," diyerek geri çekildi Ada tatlı sesiyle, ardından yüzümü avuçlarının içine aldı ve gözyaşlarımı sildi. "Şimdi eve gidelim. Sıcak bir duş al. Yemek yapalım. Sonra oturup konuşalım tamam mı? Hallolmayacak hiçbir şey yok, inan. Her şeyi halledeceğiz. Hep hallettik. Halletmedik mi?"

"Hallettik," diye fısıldadım ona çünkü halletmiştik. Ama bu yanaklarımdan aşağı alev gibi akan gözyaşlarımı daha da hızlandırmaktan bir işe yaramamıştı.

Çünkü bu sefer halledebileceğimize dair umudum yoktu.

DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

"Kaçmak istediğin geçmişse, kaçtığın kendindir."

Milas

Bir yaşa dek annem, Azra ve bendik.

Azra'ya özel olarak öğretilirken annemle birlikte aldığımız Braille alfabesi ve işaret dili derslerinde babam yoktu. Her ne kadar katılacağını söylese de son dakika gelen aramalar ve ayarlanan toplantılarla iptal ettiği ders sayısı o kadar fazlaydı ki, hiçbir derse katılmamış olduğunu fark eden annem bir süre sonra babamın alacağı dersleri tamamen iptal ettirmiş ve bunu her defasında bir bahane bulup gelmeyen babama söylememişti bile. *"Bir gün gelmek isterse ne olacak?"* diye sorduğumda *"Gelmeyecek,"* diye cevaplayan annemin sesi o kadar kendinden emin ve güçlü çıkmıştı ki bir daha sormaya cesaret edememiş ya da konusunu açmamıştım.

Azra'yı sevmiyor değildi ya da beni; sadece onun içinde sevgi, ilgi, şefkat denen duygular yoktu. Bir babanın, bir çocuğuna verebileceği en değerli şey zamanıyken; Alparslan Adin yoklamada hep yok yazılıyordu.

Buna rağmen Azra en çok babamı severdi. Göremese de

duyamasa da konuşamasa da... Bir keresinde *"Çok çalışıyor, bizim için,"* dediğinde ona bağırmıştım ama duymadığını anlık gelen öfkeyle unuttuğum için öyle bir duygu kaplamıştı ki içimi, öyle bir koruma ihtiyacı hissetmiştim ki kız kardeşimi; öyle savunmasız, öyle küçük ve öyle narindi ki...

"Seni seviyorum baba, doğum günün kutlu olsun!" yazdığı kabartmalı kartı ve evin işlerine bakan kadınla hazırladığı keki kahvaltı sofrasına getirdikleri sabahı unutamıyordum. Babam kartı okuyabiliyor gibi yapmış, Azra'nın küçük ellerini ve yanaklarını öpmüş, ardından işe gitmişti.

İşkolik herif o kadar dünyadan habersizdi ki kendi doğum gününü bile hatırlamıyordu, küçük kızının ona yazdığı kartı okuyabilmesi ne mümkündü hele de bütün derslerini ekmişken?

Varis bile biliyordu Braille alfabesini, işaret dilini. Azra'yla konuşabilmek için öğrenmişti.

Azra'yla konuşmak isteyen, konuşabiliyordu. Babamın böyle bir gayesi yoktu.

Hep *"Sonra öğrenirim,"* diyordu. Vakti olduğunda. Yaz tatilinde. Kış seyahatinde. Londra'ya gittiğinde... Çünkü orada daha iyi eğitimciler vardı ona göre. Hatta ona kalsa, Azra'yı ve bizi daha fazla bekletecekti iletişim kurabilmek için, kendi İngiltere iş seyahatine kadar.

Eskiden babamın annemi aldattığını, annemin bu yüzden hep üzgün ve stresli olduğunu düşünürdüm. Azra'yı kaybetmeden önce de defalarca kez boşanma konuları açılmıştı sonuçta. Ama böyle bir şey yoktu, Alparslan Adin asla evli olduğu bir kadını aldatmazdı; daha fenası, onu ve çocuklarını görmezden gelirdi.

Bu yüzden evlilikten nefret ettim.

Birbirini istemeyen iki insanı birbirine zincirleyen korkunç bir anlaşmaydı.

İnsanın içinde iyi ne varsa öldürüyor, sonsuz stres ve kaygı balonuna hapsediyordu. Eğer öyle değilse annemin o hâlleri neydi? Battaniye altında kendini şaraba boğup gündüz kuşağı dizilerini izlediği bitmek bilmez geceler? Sabaha karşı sızdığı için kaçırdığı veli toplantıları? Sırt ağrısından dik duramadığı yemek sofraları, ektiği arkadaş buluşmaları, gergin aile toplantıları?

Azra, bebekleriyle mutluydu. Mutluydu tabii. Dünyanın ne kadar çirkin olduğunu görmüyordu, duymuyordu, bilmiyordu. Dünyaya o güzel sesini vermiyordu bile. Azra için bu dünya fazla karanlık, fazla kasvetli, fazla çirkindi. Azra gün ışığının değmediği her köşeyi aydınlatan bir elmas, gökyüzündeki kara bulutları dağıtıp kendini gösteren bir yaz güneşiydi; bir melekti.

Dalgalı, kabarık beline kadar gelen kumral saçları ve koca yeşil gözleriyle peri kızlarına benziyordu. Annem ona en güzel, en tatlı elbiseleri giydirir ve kendi ne kadar kötü bir durumda olursa olsun saçlarını mutlaka yapardı.

Azra hiç yalnız kalmazdı.

Annem onu hiç yalnız bırakmazdı.

Bir gün hariç. O gün, Süheyla Yenge ile doğum günü partisine gitmek istemişti çünkü Azra. Süheyla Yenge eve uğramış, Azra'ya dolabından güzel bir elbise seçmişti. Annem saçlarını yapmıştı. Azra, birlikte uyuduğu tek boynuzlu balinası Bay Balina ile birlikte toz pembe elbisesi içinde gitmişti Süheyla Yenge ile.

O gün onu son kez gördüğümü bilseydim tembel kıçımı kaldırır ve bahçede kitap okuduğum aptal hamaktan iner, sarılırdım. Azra'ya fazla sarılmazdım ama sarıldığımda çok hoşuna giderdi. Biraz büyüktüm de o zamanlar, boyum çok

uzamıştı ve daha çok yemeye başlamıştım. Azra'yı kaldırabiliyordum.

Hayır. Birazcık aklım olsa, ona her gün sarılırdım.

Ya da gitmesine engel olurdum Süheyla Yenge ile.

Süheyla Yenge'nin de o arabanın içine binmesine izin vermezdim.

Şoförün bile.

Birazcık aklım olsaydı.

Bir mucize olsaydı.

O an, uzanabileceğim kadar yakın ama bir o kadar da uzaktı.

Yapabilseydim eğer, herkesin hayatı değişirdi.

Doranlarınki hariç.

Yengemle Azra'nın başına bir şey gelmeseydi ve sapasağlam Doranların evine ulaşsalardı amcam Ada'yı ailesine teslim eder miydi? Ederdi. O zaman Alena yalnız büyümezdi, kız kardeşi olurdu yanında. O zaman belki ailesinin isteklerine karşı daha güçlü dikilirlerdi karşılarına, yapmak istemedikleri bir şeyler olduğunda. O zaman Aral bu kadar soğuk ve asabi yetişmezdi. O zaman Ada yalnız kalmazdı. O zaman Varis çocukken peşinden ayrılmayan kızdan uzak kalmaz ve yalnız büyümezdi, hatta Sahra'nın tacizlerine maruz kalmazdı. Babam, annemi sonsuza dek kaybetmezdi ve amcam, sonsuz bir yas tutmaya başlamazdı.

O zaman öfkeli, asi, sarışın bukleli ve beyaz elbiseli çok bilmiş o küçük kız böyle kendini bilmez, böyle karmakarışık, böyle gururlu büyümezdi; onu her defasında uçurumun kenarına sürükleyen ve bağımlı olduğu yanlış arkadaşlar edinmezdi.

Alena Doran benimle büyürdü.

Benimle. Ada'yla. Azra'yla. Varis'le. Aral'la.

Bir kedi, bir kitap, bir şarkı.

Bir kediyle, bir kitapla, bir şarkıyla.

"Boş mu?"

Viski bardağının dibinde kalan sarı zehri hafifçe sallarken durdum, omzumun üzerinden bakmama bile gerek yoktu izin isteyeni görebilmek için. Bir kızdı. Muhtemelen fiziğini ortaya çıkaran iyi bir elbisenin içinde, makyajlı ve saçı yapılı bir şekilde. Muhtemelen üzerine parfümünü boca etmişti, birini daha yüzünü görmeden kokusuyla etkileyebilmek umuduyla.

"*Cosmopolitan.*"

Tabii ki *Cosmopolitan* içecekti, bütün kızların klişe içeceği bu değil miydi?

"Yalnız görünüyorsun," dedi kız bu sefer. Aslında onu görmezden ve duymazdan gelerek kabalık ettiğimi biliyordum ama efor sarf edecek gücüm de isteğim de yoktu bu gece.

Kız arkadaşının başka bir erkeği öperkenki fotoğraflarını gördüğünde böyle oluyordu demek ki insan!

Ayrıca, sikeyim ki böyle işi, tişörtüm kendini bilmezce o kokuyordu. Kendi sıktığım parfümüm değil, o. Onun parfümü. Onun şampuanı. Onun... Kokusu.

Ya da ben üçüncü bardaktan sonra artık hayal görüyordum.

"Ve berbat."

Yüzümü buruşturdum. *Yalnız görünüyorsun... Ve berbat* mı?

Ona dönmek üzere, başımı kaldırmadan önce dizlerine gelen siyah elbisesinin altına giydiği topuklu ayakkabıları gördüm ve onunla ilgili hiçbir detay ilgimi çekmedi. Alena'dan önce, en azından karşı cinse tepki verebiliyordum. Beni böylesine bozduğunun farkında mıydı acaba o?

Ardından kızın ince belini ve boynuna ilerleyen elbisesinin boğazını gördüm. Sıfır kolluydu elbise ve elmacık kemiklerini açıkta bırakıyordu. Elinde parıltılı küçük bir çanta vardı ve az önce önüne bırakılan *Cosmopolitan*'dan bir yudum alıyordu. Doğal kumral saçlarının iki tutamını önüne bırakmış, kalanını arkasında toplamıştı ve kırmızı bir ruj sürmüştü. Koyu kahve gözleri vardı ve yaşına rağmen makyajı çok iyi taşıyordu teni.

Karşımdaki kadın *annemdi.*

"Ne..." Gözlerim kısıldı, şaşkınca açıldı ağzım, neredeyse viski bardağını düşürüp kırıyordum o an. "Ne?" diye sorabildim ekşimiş suratımla, iki harfi yan yana getirmekten aciz gibiydim.

"Çok sarhoşsun da o yüzden mi annenin sesini tanımadın yoksa uzun zamandır sesimi duymadığından mıydı Milas?" Annem gayet normal bir şekilde kokteylinden bir yudum alıp bana ışıldayan gözler, aydınlanan gülüşüyle bakarken benim kalbim heyecandan yüz seksen basıyordu.

Otobanda olsam kaza yapmıştım.

Annemle görüşmeyi bir süredir planlıyordum ama onu bir anda karşımda, burada, İstanbul'da görmek kesinlikle beklediğim bir şey değildi. Ve evet, onu görmeyeli uzun bir zaman oluyordu ama sesini tanıyamamış olmamı alkolle bahanelendirmek en mantıklısıydı.

Sanki mantıktan bahsedebilecek hâlim kalmış gibi...

"Bir iş görüşmesi için İstanbul'a davet edildiğimde geri çevirmek istemedim, toplantıdan çıkıp geldim buraya doğrusu," diye açıkladı annem. "Uzun zamandır haber alamadığım oğlumun otelime yarım saat uzaklıktaki bir *pub*da yalnız başına içtiğini öğrendiğimde otel odama dönüp kısa bir duş ve uzun bir masajın ardından uyumak seçeneklerimin arasında değildi elbette."

Olmamalıydı da zaten. Özellikle beni bu kadar sık İngiltere'ye davet ediyorken. Ama gidemezdim çünkü okulum vardı, Alena vardı, Alena'nın dersleri vardı. Burada kurulu bir düzenimiz vardı ve yaz tatiline dek vaktimiz yoktu.

"Burada olduğumu nereden öğrendiğini..." Gözlerim kısıldı, ardından elimi yumruk yaptım ve seslice nefes verirken bakışlarımı kaçırdım. "Varis!"

Partiden ayrıldıktan sonra Ada'yı arayıp partinin adresini vermiş ve Alena'yı oradan çıkarmasını istemiştim, ardından telefonu Varis devralmıştı ve geleceğini, sadece nereye gelmesini istediğimi sormuştu. Geleyim mi diye sormayıp direkt geleceğini söylemesi muhtemelen deli piçin haberinin bile olmadığı bir nezaket kuralıydı, hatta bir yere gitmek istediğinde kimseye geleyim mi diye sorduğunu bile düşünmüyordum hayatı boyunca. Ve açıkçası, sarhoş olmak istemiyordum ama bir şeyler içmeye ihtiyacım olduğunu biliyordum; bu yüzden ona bir *pub*ın adresini vermiş ve gelip bar taburelerinden birine oturmuştum.

Aptal herif annemin şehirde olduğunu nereden biliyordu ki?

"Ne zamana kadar buradasın?" diye sordum anneme.

"Birkaç gün daha buradayım. Uçağım bu sabah indi. Yarın sabah ve akşamını bana ayırmanı rica etmek için seni aramayı düşünüyordum ben de." Elini kolumun üzerine koydu. "Kuzenine kızdın mı? Burada olduğum için bana kızgın mısın?"

"Ne? Hayır..." Ona baktım. "Hayır. Burada olduğun için kızgın falan değilim."

"Yalnız kalmaya ihtiyacın olabileceğini düşünmüştüm aslında, her ne kadar şu an hayatında neler olduğunu bilmesem de."

"Yanlış düşünmüşsün. Varis konusuna gelirsek de ne söylesem boş. Hep kendi bildiğini okur. Biliyorsun."

"Biliyorum, ikinizi de çok iyi biliyorum," diye mırıldandı annem başını sallarken. Bakışları beyaz ojeli parmaklarına düşmüştü. Yüzük parmağındaki alyansı ilk çıkardığı zamanlar, yüzüğün olduğu yerdeki derisinin teninin geri kalanına göre daha beyaz kaldığını gördüğüm anı hatırladım; artık değildi. Artık izi bile kalmamıştı.

Annem, Sahra dosyasını öğrendiğinde uzaktan ifade vermişti sapkınlığı hakkında. Ben henüz çocukken, bir şey bilmiyordu olanlar hakkında ama Sahra'dan hiçbir zaman hoşlanmamıştı ve en sonunda da benim o eve gitmemi yasaklamıştı.

Birazcık aklım olsaydı Varis'in bizimle yaşaması için anneme yalvarırdım.

Ama yoktu.

İkimiz de çok küçüktük.

"Milas," dedi annem ardından, elini uzattı ve saç tutamlarımla oynadı dirseğini tezgâha yaslarken. Çenesini avucunun içine yerleştirmişti. Fısıldayarak konuştu sanki çok gizli bir şeyi sorar gibi, halbuki bağırsa umurumda olmazdı. *Pub*daki kimsenin umurunda olmazdı. "Kız meselesi mi?"

Buraya gelerek planladığım her şeyi mahvettin anne.

Daha kötüsü, o senden önce mahvetmişti bile.

"Londra'da hayat nasıl?" Önüme döndüm, barmen bana bir bakış attığında bardağı önüne ittirdim yeniden doldurması için. İkiletmeden doldurdu. Annem de başka bir şey daha sipariş etmişti.

"Yağmurlu. Kasvetli. Resimlerimle ilgilenen ünlü bir galerici vardı biliyorsun ki, gelecek sezon Londra'daki mekânında sergi açma teklifinde bulundu. Kabul ettim. Ayrıca Berlin ve İstanbul'da da bir sergi olacak."

Biliyorum.

"Senin için harika bir haber," diye mırıldandım kaşlarımı kaldırarak. "Heyecanlı olmalısın."

"Ve stresli," dedi annem gülerek. "Tahmin bile edemezsin. Aylarımı bu işe verdim, her şey tamamlandı. Planlama, davetiyeler, biletler, muhabirler, köşe yazıları, röportajlar... Önemli davetlerden önce kusma alışkanlığımı yenip saçımı ve makyajımı mahvetmeden, kekelemeden doğru düzgün sunumlarda bulunarak atlatabilirsem bu dönemi... Benim için gurur verici olacak." Omzumu sıktı hafifçe. "Sana da bilet göndereceğim. Londra'daki sergi için."

"Gelebileceğimi sanmıyorum."

"İstanbul'dakine zaten geleceğini biliyorum ama Londra'dakine özellikle gelmeni istiyorum Milas. Benim için çok önemli bu, oğlum..." Başını hafifçe eğerek gülümsediğinde, gözlerinin ve dudaklarının çevresindeki hafif kırışıklıkları görebiliyordum. Periler de yaşlanabiliyordu. Azra olsa burada, büyümüş olacaktı; sonra o da yaşlanacaktı. Beraber yaşlanacaktık. Eğer... Burada olsaydı.

"Şu görüştüğün adam... Galerici herif mi?"

Annem güldü, ardından görüştüğü adamdan bahsetmeye başladı. Galerici adam değildi, başka biriydi. Bir üniversitede profesör. Pazar günlerini birlikte yemek yaparak geçiriyorlardı, cumartesileri geziyorlardı. Cuma akşamları ise birbirlerinin evlerine gidip akşam yemeğini birlikte yiyorlardı. Hafta içleri ikisi de fazlasıyla meşguldü ama işler onlar için yolunda gidiyordu.

Aynısını kendim için de söyleyebilirdim, bir hafta öncesine kadar. Ama Alena'nın kafasını kurcalayan birçok şey vardı, kafasını karıştıran ve yanlış şeyler yapmasına yol açan; hatta yanlışını değil yaparken, yaptıktan sonra bile

fark etmesine engel olan bir şeyler... Benimle konuşmayı kesmişti. Benimle konuşmuyordu. Eğer o güzel ağzını açabilirse, açıklayabilirse, anlatabilirse neler olduğunu bana bile değil, önce kendine; birlikte aşabilirdik. Bunu o da biliyordu. Birlikte üstesinden gelirdik. Eğer bir sorunu varsa bu yalnızca onun sorunu değildi, benim de sorunumdu. Bizim sorunumuzdu.

Hâlâ o karanlık odada duvara karşı onunla olduğum anları düşünmekten alıkoyamıyordum kendimi; o bar köşesinde oturup annemle Londra hayatını konuşurken bile.

Neyse ki tişörtüm uzundu.

Ertesi sabah son birkaç haftadır yaptığım gibi erken, gerçekten erken bir saatte kalkıp heykel stüdyosuna gittiğimde hava henüz yeni aydınlanıyordu. Kafam çatlıyordu ve deli gibi uykum vardı ama teslim tarihi yaklaşıyordu, bir gün dahi boş geçiremezdim.

Dün gece annem de ben de araç kullanamayacak kadar içtiğimiz için taksiyle onun oteline dönmüştük ve koltukta uyumuştum. Dört saat sonra çalacak olan alarmı kurarken telefonumda hiçbir cevapsız arama ya da mesaj olmayışı biraz koysa da o kadar yorgundum ki bunun hakkında düşünerek kendimi uykusuz bırakacak bir dakikam dahi olmamıştı kafamı yastığa koyduğum an.

Ve annem uyanmadan odadan çıkmıştım.

Merve Hoca stüdyoya geldiğinde detay törpülemeleri yapıyordum ki elindeki karton kahve bardaklarını fark ettim. "Bayağı ilerlemişsin detaylarda," dedi bir bardağı benim masama bırakırken, ki masa darmadağındı.

"Hatırladığım kadarıyla yapıyorum." Kahveden bir yudum aldım. Sadeydi. Merve Hoca'yla ilk birlikte çalışmaya başladığımızda gelirken yine kahve almıştı ve kendi sevdiği gibi, fazla sütlü ve tatlıydı kahve. İçememiştim. Hödük olmadığım için sevmediğimi de söylememiştim. Hiçbir şey söylememiştim. Muhtemelen o, içmediğimi anlayana kadar bir hafta geçmişti ve en sonunda sade filtre kahveyle geldiğinde ve gerçekten içtiğimi gördüğünde arka taraftaki kırık heykellerden birini kafama geçirmeye çalışmıştı bardaklarca kahveyi ziyan ettiğim için. Ama hey, sabahları ondan bana kahve almasını rica eden ben değildim değil mi?

Hödük olmamaya çalışırken gerçek bir hödük olmanın kitabını okumaya ihtiyacınız olursa bir gün, kapısını çalacağınız kişiyi biliyorsunuz.

"Hatırladığın kadarıyla, iyi hatırlıyorsun. Ya da öğrettiklerimi çabuk kaptın," dedi Merve Hoca, üzerinde çalıştığım heykeli yakından inceleyerek. Bir elinde kahvesi, yanımda dikiliyordu.

Geri çekildim. Yurtdışına gittiğimde annemin ders verdiği atölyede birkaç dönem ders almıştım. Öfke problemi olan çocukları genelde boks yapmaya ya da spor merkezine gönderirlerdi, değil mi? Annem beni sanat atölyesine göndermişti. Çizmeyi, boyamayı, heykel yapmayı ve daha birçok şeyi orada öğrenmiştim. Hiçbir zaman tek bir bölüm hakkında profesyonelleşmek istememem, üniversitede İngiliz Dili okuyacağımın net kanıtıydı. Güzel Sanatlar'a bu yüzden gitmek istememiştim ayrıca. Hayatımda yeri vardı, olmalıydı da çünkü beni sakinleştiriyordu ama kitaplar ve diller üzerinde çalışmak çok daha fazlasını yapıyordu.

Bu yüzden bir sonraki dönem Fransızcaya başlıyordum.

"Kabul maili geldi mi?"

Ağırca başımı salladım.

Merve Hoca güldü. "Sen delisin, Milas. Gerçekten. Daha önce kafayı sıyırmış öğrencilerim oldu ve akıl almaz fikirleri yüzünden ya yurtdışındaki iyi yerlerden burslar kazandılar ya da tamamen kariyerlerini baltaladılar ama sen... *Anlık* hareket ediyormuşsun gibi görünüyor, aylar önceden daha kabulünü almadığın bir sergiye ürün hazırladığın için. Ama öyle güvendin ki kendine ve yaptın da... Planlı olduğuna yemin edebilirim aynı zamanda."

Merve Hoca ülkedeki en iyi Güzel Sanatlar okullarından birinde ders veriyordu. Türkiye'ye dönüp sınavlara girmeye başladığımda aslında nereye gideceğimi çok iyi biliyordum çünkü puanım yeterliydi ve tercih listemin başına yazmıştım istediğim okulla istediğim bölümü ama Merve Hoca ısrar etmişti Güzel Sanatlar'ı tercih etmem için.

Annemin İstanbul'da açacağı sergiyi ve ülkedeki güzel sanat öğrencilerinden birinin bir köşede çalışmasını sergileyebilmesi için başvuruların açıldığını öğrendiğimde beklememiştim bile. Taslak, fikir ve ilerleyişle ilgili görsel ve sözel olarak bilgilendirmek gerekiyordu komiteyi. Görsel sanatlar öğrencisi değildim ama eğer kurallar açıkça okunursa, katılımcıların yeterlilik şartlarında yalnızca öğrenci olmaları yazılıydı. Spesifik olarak Görsel Sanatlar öğrencisi olmak gerekmiyordu. Tabii, kimse, ilgisiz bir bölümden bir öğrencinin yeterli sonucu çıkaracağını düşünmediğinden...

Ama işte. Geçmiştim. Üstelik sahte bir isimle.

Annemin komiteyle bir ilgisi var mıydı bilmiyordum ama sonuçta bu onun sergisiydi ve ismimi listede görme ihtimali vardı. Görürse, bir istisna yapmamak için kendini tutma şansı pek de yüksek değildi. Haksızlık olmaması için sahte bir isim kullanma fikri mantıklıydı. Kullanabilmiş olmam ise biraz komikti ama dediğim gibi, kurallar katı değildi ve esnetmek isteyenler için kapılar açıktı.

"Daha önce sordum biliyorum ama... Hiç cevap vermedin. Modelin kim?"

Elimi beze silerken dönüp Merve Hoca'ya baktığımda, henüz hazır olmasa da bitmeye yakın görünen heykelimi dikkatle süzüyordu. Ona eğer bir modelim olduğunu söylersem, muhtemelen nasıl tek bir fotoğrafını açıp bakmadan bu kadar iyi yüz kalıbını çıkartabildiğimi soracaktı.

"Nasıl bir tema ile sunmayı düşünüyorsun?"

Siyah kapaklı defterime baktım, çantamın hemen yanında; masanın üzerinde duruyordu.

"Bir fikrim var diyelim," diye mırıldandım ellerimi temizlemeye devam ederken.

Bir saat sonra stüdyodaki işim bittiğinde ve duş alıp üzerimi değiştirmek için eve uğradığımda, Alena yoktu. Dersi olduğunu bildiğimden üzerinde durmadım ama evdeki her şey en son bıraktığım gibi durduğundan eve hiç uğramadığından şüphelenmiştim. Ada'da kalmış olmalıydı.

Telefonumu kontrol ettim. *Sıfır cevapsız arama. Sıfır yeni mesaj.*

Varis'i aradım.

"Birine konum attığımda, konumda kendisinin belirmesini beklerim; aylardır görmediğim ve hayatımdan habersiz birinin değil," dedim düz bir sesle, telefonu açtığında. Duş almış, üzerimi değiştirmiş, evden çıkıyordum.

"Birisi diye bahsettiğin annen oluyor."

"Aylardır görmediğimi ve hayatımdan habersiz olduğunu değiştirmiyor." Artı, kendi sergisinde yapmak istediğim sürprizin bozulma ihtimalini de katabilirdik bu denkleme.

"Annen, İstanbul'a dönmeden önce babamı aradı ve buradaki durumlarla ilgili bilgi istedi. Tahmin edersin ki

oğluyla uzun zamandır konuşmadığını buradan ben de çıkarabilirim ki ikimiz de senin uzak mesafe ilişkisine gelince ne kadar pasif olduğunu biliyoruz. Annenin o gece İstanbul'da bir iş yemeğinde olacağını bildiğimden, bağlarınızı güçlendirmeniz adına bir fedakârlıkta bulundum ben de," dedi bencil piç, yine kendini haklı çıkararak.

Kahkaha atmak istedim yorumuna. Ama yapım gereği genelde, kahkaha atmak istediğimde de sıkıldığımda, öfkelendiğimde ya da başka yoğun bir duygu hissettiğimde attığım o düz, ruhsuz sakin bakışı atardım; kahkahayı değil.

"Ada'yla yatağımızı çalıp ona ahtapot gibi sarılarak kahvaltıda bile dibinden ayrılmayan sülük sevgilin hakkında bir şey sormayacak mısın?"

Ve öylece, kahkaha attım. Çünkü bu tam da Alena'nın yapacağı bir şeydi ve muhtemelen yalnızca onun yapabileceği... Çünkü bu denklem, Ada'yı Varis'in yanından ayırmayı gerektiriyordu. *Mission Impossible.*

"Ciddiyim. Aranızdaki bu her ne ise bir an önce çözmelisiniz, daha fazla buna katlanamam."

"Yalnızca bir gece katlandın."

"Yani? Yeterli." Bekledi. "Ee? Ne zaman alıyorsun sarışını?"

Ceketimin önünü kapatıp, motosikletime binmiş ve kaskımı elimde tutuyordum. "Almamı istediğinde," dedim telefonu suratına kapatırken. Daha sonra fark ettiğinde ekrana bakıp sağlam küfredeceğinin farkında bir şekilde okula sürdüm.

"Buraya oturabilir miyim?"

Parmaklarımın arasında çevirdiğim kalemden dikkatimi ayırmadan başımı salladım tanıdık sese. Tanıdık olmasa da başımı sallayacaktım çünkü bu masalar ve sandalyeler okulun malıydı, değil mi? Yani birinin yanımdaki yere oturup oturamayacağına ben karar veremezdim.

"Uzun zaman oldu seni görmeyeli. Bu derse gelmiyordun," dedi Duygu bilgisayarını açarken. Onda fark ettiğim ilk şey, parfümünü değiştirmiş olmasıydı. Bunu biliyordum çünkü tanıştığımız ilk haftalarda Alena'nın parfümünden kullanmaya başlamıştı. Gereksiz bir harcamaydı, her ne kadar parfüm çok iyi olsa da. Alena'yla ilgili her şey çok pahalıydı.

Aşkı bile.

"Bugün yapacak başka bir işim yoktu," diye cevapladım Duygu'yu. Duygu, dün geceki partide var mıydı? Emin değildim. İçeri girdikten sonra gözüm yalnızca Alena'yı görmüştü.

"Sevgilini sakinleştirmekten başka mı?"

Ona döndüm. Yanıma oturmak için izin istediğinden beri ilk defa ona baktığımda, çoktan gözleri üzerimdeydi bile. Bunu dikkatimi çekmek için mi söylemişti yoksa ortaya yem mi atıyordu bilmiyordum. Duygu iyi bir kız olabilirdi ama bu okuldaki belirli grupların en çok sevdiği şey dedikoduydu ve dedikodular Alena'yı rahatsız ediyordu. Özellikle de Duygu'nun, Alena'nın eski arkadaş grubuyla güçlü bir bağlantısı varken.

Eski. Hah. Pek de eskide kalmamışlardı gerçi, değil mi?

Alena bunu dün akşam kanıtlamıştı.

Başka şeyleri de kanıtlamıştı.

Mesela bana rağmen başka bir çocuğu öpebileceğini ve bunun için oyunu bahane edebileceğini.

Oyun ya da değil, sikimde değildi. Başına silah mı dayamışlardı? Hayır. O zaman o soktuğumun yerinden kalkacak ve oynamayacağını söyleyecekti. İlişkimiz boyunca ne zaman bir kızla normal sohbet ettiğimi bile görse enseme binen ve ilişkimizi üçüncü kişilerin gözüne sokup sınırları çizen o değil miydi? Öyleyse nasıl bu kadar ikiyüzlü davranabilmişti?

İkiyüzlü değil. Hayır. Böyle düşünmemeliydim. Alena iyi değildi.

Yine.

Belki de hiç iyi olmamıştı. Sadece dikkati dağılmıştı.

"Neden bahsediyorsun sen?" diye sordum Duygu'ya düz bir ses tonuyla.

"Pekâlâ..." diye mırıldanarak önüne döndü Duygu. "Biliyorsun ki," dedikten sonra yutkundu ve yeniden bana baktı. "Dün akşam Eylül'ün birkaç sene önce yaptığı bir hatayı tüm okulun dinlediğini bildiği hâlde yüzüne vurduktan sonra öylece çekip gitti. Eylül de bunun yanına kalmayacağını söyleyip duruyordu. İki tarafın da şu an sakin olduğunu söyleyemeyiz."

Kaşlarım çatıldı. Ben Duygu'nun sözlerini idrak etmeye çalışırken Duygu da önüne dönmüş, kendi kendine konuşuyordu. "Siktir, fazla taraflı mı anlattım?... Ama bence Alena'nın yaptığı daha kötü... Gerçi Eylül ne yaptı bilmiyorum... Telefonlarını açmıyor... Okula da gelmedi..."

Bana fotoğrafları gönderen Eylül'dü. Belirli bir açı ya da değil, sonuçta bir yakınlaşma olmuştu ve o da fotoğrafları çekip bana göndermişti; o partiyi basacağımı bilerek. Yapmıştım da. Ardından çekip gitmiştim. Ve Alena da onu öylece, o hâlde bıraktığımı kabullenemeyen Alena da öfkesini kontrol edemeyip Eylül'e patlamıştı.

Herkesin öğrendiği neydi bilmiyordum ama Alena muhtemelen şu an en az Eylül kadar kötü hissediyordu kendine hâkim olamadığı için. Sonuçlarını düşünmeden öfkeden yaptığı şeylerin pişmanlığını bir ömür üzerinde taşımaya yemin etmiş gibiydi zaten ve benim hareketlerim onu tetiklemekten başka bir işe yaramamıştı.

Ortalık dağılmıştı ve bunda benim de parmağım vardı.

Telefonumu kontrol ettim ne bir mesaj ne de cevapsız arama vardı. Bir an, masadan kalkıp amfiden inmek için harekete geçtim ama anında durdurdum kendimi. Hayır.

Ben ona gitmeyecektim. O bana gelecekti. Bir mesaj, bir mektup ya da dumanla mı haber veriyordu ya da güvercin mi gönderiyordu bilmiyordum ama o bana gelecekti. Çünkü benden gitmeye niyetlenen o'ydu ve ben ona gidersem, hatasını görmesi çok uzun zaman alacaktı; bu süreçte daha çok zarar verebilirdi. Bana. Kendisine. *Bize.*

Bu yüzden yerime geri oturdum. Duygu bir şeyler anlatmaya devam etti ama onu dinleyemeyecek kadar dağınıktı kafam. Hoca geldiğinde kendimi odaklamaya zorladım ve birkaç yorumda bile bulundum dersle ilgili.

"Milas?"

Balamir Adin'in toplantı odasından çıktığım an koridorda üç kişi ile karşılaştım: Bir, Varis. İki, sekreterlerden biri. Üç, babam.

Burada ne işi olduğuna dair bir fikrim yoktu ama kardeşi, ayak bastığım şirketin sahibi olduğundan yollarının iş dünyasında sık sık kesiştiği su götürmez bir gerçekti.

Benim burada ne işim vardı peki? Ah, evet... Geri zekâlı kuzenim, öğlen suratına telefon kapattıktan sonra telefonlarımı açmayarak ve mesajlarıma cevap vermeyerek yılın ergenliğini gösterdiği için Ada'yı arayıp şirkette olduğunu öğrenmiştim.

Alena eve gelmemişti. Derste olduğum süre boyunca, eve uğramamıştı. Daha sonra da. Evde olduğumdan dolayı biliyordum bunu. Tabii, *Harry Potter*'daki görünmezlik pelerinini bir yerden bulup üzerine geçirdikten sonra dünyanın en sessiz hareket eden insanı rekoruna ulaşmaya oynamadıysa.

Ha ha.

Ha.

"Biz üst katta bekleyeceğiz," dedi Varis, babamın elindeki henüz kapağını yeni açtığı mavi kapaklı dosyayı alıp sekreterle birlikte asansörlerin olduğu koridora ilerlerken. Yanımdan geçerken bana bir bakış atmıştı. Buraya gelecek kadar canım sıkılmıştı evet, ne vardı yani?

Alena'yla vakit geçirmeye o kadar alışmıştım ki kendi arkadaşlarıma bile ulaşmak istememiştim bir şeyler yapmak için. Çünkü bir şeyler yapacak olmak kötü hissettirecekti, sanki umursamıyormuşum gibi. Ama bir yandan da onun tarafından umursamıyormuşum gibi görünebileceğini hesaba katıyordum da. Sadece bunun hakkında bir şey yapmıyordum.

O da Alena'nın bir şey yapmasını istediğimden.

Hayır.

İstemek, kullanmak için doğru fiil değildi bu konuda.

O güzel kıçını kaldırıp bir şeyler yapacaktı.

Tıpkı dün gece yaptıkları gibi.

Cesur.

Her zaman cesurdu. Artık öyle değil miydi?

Öyleydi. Sadece bir şeyler onun içine kapanmasına sebep olmuştu ve ben bu bir şeylerden birinin, annesi olduğunu biliyordum.

"Biraz konuşabilir miyiz?" diye sordu babam, birkaç adımda karşıma geçip elini omzuma koyarak. "Annenin şehirde olduğunu duydum."

Başımı çevirdim, ardından yorgun bir ifadeyle başımı salladım. Babam bizi az önce çıktığım boş toplantı odasına geri götürdüğünde kapıyı kapatmış, masanın bir köşesinde kalçasını yaslayarak oturmuştu. Boylarımız neredeyse eşitti, ben biraz daha uzundum sadece. Şimdi o oturduğundan ve ben karşısında dikildiğimden, baba olan benmişim gibi hissediyordum.

Öyle olabilirdim de. Azra'ya karşı. Çünkü karşımdaki adam öyle davranmamıştı.

Onu yapmaktan başka.

"Ee?" diye sordu. "Görüştünüz mü?"

Omuz silktim.

"Milas," dedi dişlerinin arasından. "Baba oğul iki çift laf edemeyecek miyiz?"

"Görüştüm," dedim sohbeti uzatmak istemediğimden. Ama bu akşam birlikte yemek yiyeceğimizden bahsetmedim.

"Otelde mi kalıyor?"

"Ne yapacaksın?"

"Sadece soruyorum."

"Otelde kaldığını biliyorsun."

"Belki senin apartman dairene gelir diye düşünmüştüm aslında."

"Yalnız yaşamadığımı ve o kararın tamamen bana ait olmadığını biliyor, bu yüzden sormadan çat kapı gelmezdi ki gelmedi de."

"Gelmediği için kızgın mısın?"

Sessiz kaldım. Bu konuşmayı nereye götürmeyi planlıyordu? Beni anneme karşı doldurmaksa amacı, o çok değerli vaktini harcadığını suratına da söyleyebilirdim. Çünkü kendisi çoktan farkında olmalıydı ve biraz aklı varsa hatırlatmamı hoş karşılardı.

"Biliyorsun... Onu bizimle kalması için ikna edebilirsin."

Güldüm. Keyiften değil, karşımdaki adamın komik oluşundan dolayı. "Bunca yıl sonra onunla hâlâ bir şansın olduğunu mu düşünüyorsun?"

"Neden olmasın?" diye sordu omuz silkerken kollarını göğsünde birleştirerek. Takım elbisesi göğsünde gerilmişti. "Biz çok özel anılar paylaştık, Meyra ve ben..."

"Hümeyra," diye düzelttim annemin adını. Ona sadece en yakınlarının Meyra diye seslenmesinden hoşlanırdı ve babamla bir yakınlıkları kalmamıştı. Belki onu affetmişti ama görüşmek istemediği barizdi.

"Meyra ve ben," diye tekrar etti babam yine de. "Uzun zaman boyunca birlikteydik, uzun zaman evli kaldık. Bir çocuğumuzu kaybettik..."

"Umursadın mı ki?" Kaşlarım havada, sinir bozucu bir gülüş takınıyordum suratımda. "O varken umursadın mı ki onu kaybetmekten bahsedebiliyorsun? Ertesi gün kalktın ve işe gittin. Cenazeye katıldın ve işe geri döndün. Üzerine düşeni yaptın diye..." Kendi lafımı kendim kestim çünkü devam etmek istememiştim. *Üzerine düşeni yapmak seni baba mı yapıyor, baba?*

"Bana hâlâ kızgın oluşunu anlayabiliyorum evlat. Ama hepimizin acıyla başa çıkma şekilleri farklıdır. Beni en iyi senin anlayabilmeni beklerdim aslında, o gömüldüğün kitaplar hep başka başka insanların bakış açılarından yazılı

değil miydi? Benim bakış açımdan, benim hayatımı dinledin mi benden? Hep gördüğünle yargıladın."

Pekâlâ. Demek böyle oynamak istiyordu.

Başımı dikleştirdim, parmaklarım pantolonumun cebine girdi. "Küçük çocukların empati yeteneği büyük resmi görecek kadar gelişmemiştir. Zorunda da değiller çünkü biliyorsun, çocuk olduklarından hani. Yani hayır, o zaman da hayatında ne bok döndüğünü umursamıyordum... Şimdi de umursamıyorum."

Soğuk bir bakışma geçti aramızda. Benimkine benzer yeşil gözleri vardı, soluk bir yeşil. Bu ailenin lanetiydi soğuk renkli gözlere sahip olmak belki de. Soğuk gözler, soğuk kalpler.

Buz gibi hayatlar.

Alena'ya beni en çok çeken de sıcacık olmasıydı belki de. Kardeşi, Ada da böyleydi. Ama Alena'nın ışığı çok farklıydı,

gün ışığıydı o. Başka hiçbir köşede, o yanınızda olduğundaki gibi ısınamazdınız ya yanar ya buz tutardınız.

"Ve bunu sana söyleyen ben olmak istemezdim ama gidip annemi bulup da canını sıkma ya da kafanda anlamsız hayaller kurma diye söylüyorum, annemin sağlıklı bir ilişkisi var. Senin gibi kendini it gibi çalıştırıp tek gecelik ilişkilere adamadı. Gerçekten yapmayı sevdiği, onu mutlu eden işi buldu ve kendi hayatını kurdu. Kadının düzenini bozma."

Dönüp gideceğim sırada kalkıp kolumdan yakaladı. Omzumun üzerinden baktım ona.

Duydukları onu öfkelendirmişti. Gözlerinin içinde görebiliyordum bunu. Belki çoktan biliyordu, belki hatırlatılmıştı ona gerçekler sadece...

Ama Alparslan Adin rasyonel bir adamdı, tıpkı kardeşi gibi. Annemi rahatsız etmeyecekti.

"Beni yanlış anlama, Milas, hiçbir zaman eski eşine dönmek için çocuğunu kullanan bir adam olmadım. Bunca yıl boyunca Meyra'yla iletişimim de hep bu saygı çerçevesi içerisinde kaldı," dedi düz bir sesle. "Meyra dönmeden önce bir akşam yemeği yiyebileceğimizi söylemişti ve bu akşam birlikte yemek yiyeceğinizi biliyorum. Rahatsız olmayacaksan katılmayı teklif edeceğim, sen sorun çıkarmadığın sürece kabul eder."

"Ne istiyorsan onu yap."

Kolumu silktim, eli düştü.

"Alena'yı da getir," dedi Alparslan, arkamdan. "Belki bir şey söylemiyor ama annen kız arkadaşını merak ediyor."

Kapıyı sertçe kapatıp çıktım odadan.

BEŞİNCİ BÖLÜM

"Geçmişin küllerini
Halının altına süpürdükçe
Kirlettiğin gelecek
İyi gelmeyecek."

Alena

Kirli bir iş yaptığında, üzerinde çamur lekesi yokmuş gibi başın dik ve kendinden emin yürü.

Babamın iş ortaklarından birinin ailesiyle yemeğe çıktığımız akşamdı bu sözleri annemin ağzından duyduğum zaman. Ortağının kızı o kadar gıcık bir kişiliğe sahipti ki beni yarım saat içerisinde küplere bindirmeyi başarabilmiş ve nefretimi kazanabilmişti.

Asil bir enerjiye sahip olmanın birinci kuralı: Sahip olduğun lüks hakkında boş boş konuşma. Yemeğin sonuna kadar, babamın bile kızın giydiği elbisenin kırk beş bin dolarlık bir *YSL* olduğundan haberi vardı.

İkinci kural: Yeni tanıştığın ve muhtemelen bir daha karşılaşmayacağın insanlarla gereksiz münakaşalara girme. Kız susmuyordu. Sahip olduklarını yarıştırmak üzerine, be-

nimkinden daha berbat bir hayat yaşadığı su götürmez bir gerçekti.

İşin berbat tarafı, annesi de kendinden farklı değildi.

Annem soğukkanlılığını koruyan bir insandı. Dolayısıyla sonradan görme düşük çeneli bir kadın ve kızı onun canını sıkamazdı. Sıksa bile, bunu belli etmezdi.

Etmemişti de.

Kızın ismini öğrendiğim an kızlarla olduğum gruba mesaj atmış, on dakika içerisinde erkek arkadaşının numarasını almış, bir saat içerisinde çocuğu onunla bir şeyler içeceğime inandırarak otelin barına getirtmiş, çıldırttığım kız sevgilisiyle kavga ederken öpücük atıp yemek masasına geri dönmüş ve tabağımdaki haşlanmış sebzeleri -çünkü güvenli yemek olduklarına inanıyordum- tırtıklamaya devam etmiştim.

Adını bile hatırlamadığım kız masaya geri döndüğünde gözleri kızarmıştı, muhtemelen tuvalette ağlamakla meşguldü masadaki yokluğunda. Sorun şuydu ki neden seni gözünü kırpmadan aldatacağını bildiğin bir çocuğun sevgilin olmasına -kalmasına- izin verirdin?

Milas'ın asla, başka bir kıza dokunmayacağını bildiğimi fark ettiğim gece hak etmediğim bir duşun ardından hak etmediğim bir uykuya dalmıştım.

Kirli bir iş yaptığında, üzerinde çamur lekesi yokmuş gibi başın dik ve kendinden emin yürü.

O gün tuvalette, kızı ağlattığım için fazla ileri gittiğimi söyleyen tarafımla böyle bir çocuktan çabuk kurtulmasını sağladığım için kendimle gurur duymam gerektiğini söyleyen tarafım kavga ederken annem içeri girmiş ve bana bu cümleyi kurmuştu. Fazla gergin gördüğü için beni. Yaptığımı haklı çıkarmak ve gururlu olmamı sağlamak için.

Bir şeyler yaptığımı biliyordu.

Ne yaptığımı bilmiyordu.

Ve açıkçası, umurunda değildi bile.

Çünkü kızı susturmuştum.

Çünkü ben kazanmıştım.

Kirli bir iş yaptığında, üzerinde çamur lekesi yokmuş gibi başın dik ve kendinden emin yürü.

"Arkadaşın da geliyor değil mi?" diye sordu Ada, krem rujlardan birini parmağının ucuyla patpatlayarak dudaklarına sürerken. "Zeynep miydi adı?"

"Evet. Güzel Sanatlar okuyor." Ve Milas'ın en yakın arkadaşlarından biri. Ve Han'la birlikte. "Çok tatlı biri. Seversin."

"Ne yapıyorsun?"

Telefonumun ekranını kapattım, sanki Ada üç metre mesafeden ne yaptığımı görebilecekmiş gibi. Twitter'da ve okulun WhatsApp gruplarında geziniyordum. Herkes Eylül'ü konuşuyordu.

Ada yanıma yürüyüp telefonumu beklemediğim bir anda elimden aldı, ardından kendi çantasına attı. Kaşlarımı çatarak anında ayaklandım. "Asıl sen ne yapıyorsun?"

"Milas'ı aradığın yok. Sosyal medyada gezinip kötü hissediyorsun. Ben de seni bu eziyetten kurtarıyorum," diye mırıldandı ceketini ve çantasını eline alırken ardından elini uzattı. "Çıkalım mı artık?"

"Gece kulübüne gitmek kimin fikriydi?"

"Senin," dedi Ada. "Daha doğrusu, iki saat önceki Alena'nın. Şu an karşımdaki başka biri belli ki. Yatağa girip fıstık ezmesi kaşıklarken sosyal medyada gezinip ağlamak isteyen biri."

"Ne yapmamı bekliyordun ki?" Kollarımı göğsümde birleştirerek ağırlığımı tek ayağımın üzerine verdim.

"Hımm, belki, işleri düzeltmek için, sevgilini aramanı? Buluşup konuşmanızı?" Gözleri kısıldı, hafifçe başını öne uzattı ve sorarcasına baktı. "Biliyorum kafanda çok şey var Alena ama her şeyi aynı anda düzeltmen gerekmez. Zaten bazı şeyleri düzeltemezsin, ne kadar istesen de. Ama teker teker gitmek, sana hem kendini daha iyi hissettirir hem de devam etmek için güç verir."

"Böyle konuşmandan nefret ediyorum. Burada abla olan benim," dedim işaret parmağımla kendimi göstererek.

"Büyük kardeş olduğun için kendini sorumlu hissetmene gerek yok. Aral'ın bile Japonya'dan bize ahkâm kestiği oluyor biliyorsun ki," dedi Ada gülümseyerek. Ardından yanıma geldi, elini omzuma koydu ve seslice nefes verdi. "Bir kitap okudum. Çocuk, Köstebek, Tilki ve At. Çocukla At ormandalar. Çocuk, At'a, çıkacak bir yol göremiyorum diyor. At da bir sonraki adımını görebiliyor musun? diye soruyor. Çocuk evet diyor, At da o zaman bir adım at diyor. Yani... Bir adım atmak için tüm yolu görmek zorunda değilsin."

Anne, "Tüm o çıkmaz sokaklarda kaybolduğum zamanlarda sırf utanç kaynağı olmamam ve güçlü görünmem için söylediklerin yerine, omzuma elini koyup beni böyle rahatlatman çok mu zordu?

Çünkü benim kavgam hep kendimleydi."

Söyle, senin kavgan kiminle Alena?

Milas biliyordu. Beni benden daha iyi tanıyordu.

Kendim olmayan bir versiyonumu yaratıp kendim olmam için yalvaran tarafımla savaşa sokmuştum. Hangi tarafın kazandığı önemli değildi çünkü sonunda ben darmadağın olmuştum.

Varis haklıydı. *Enkaz.*

Ada'yla evden çıktığımız an geri dönüp yatağa girme isteğiyle dolup taşmıştım ama kız kardeşimin buna izin vereceğini düşünmüyordum. Sabah kahvaltısında bir şey yemeyince iştahım olmadığını söylemiştim ve bir saat boyunca bana yemek önerilerinde bulunmuştu. En sonunda birlikte hamburger söyleyip bir film açtığımızda en azından midem doluydu.

Partide olanlar hakkında ben anlatmak isteyene kadar bir şey sormamış olması beni daha iyi hissettirmemişti. İyi hissettiren, anlatmaktı; içindeki zehri dökmekti, güvendiğin birine. Ben de bunu yapmıştım. Bir detayı atlayarak.

Annemin sürekli olarak bana ulaşmaya çalıştığı ve belki de o evde annemi tehdit ederek Ada'yla olan iletişimini de kestiğim gerçeğini.

İçeceğimizi bilen Varis, elbette ki sevgilisinin taksi kullanmasını istememiş ve taşıma sorunumuzu çözmüştü. Bizi bırakıp, döneceğimiz zaman da almayı teklif ederek. Ada için bu bir teklif değildi, noktaydı. Benim için ise kâbus.

Varis, Milas'ın kuzeniydi.

Konuşmamış olmaları imkânsızdı.

Ada ön koltuğa atlarken ben arkaya geçtim. Ada'nın dolabından aldığım saten siyah kumaş pantolonu üzerimdeydi, beyaz bir crop ve ceket almıştım üzerime de. Makyaj olarak sadece ruj sürmeye karar verdiğim an üzerimdekileri çıkarıp yatağa girmeliydim ama en başında dışarı çıkma fikrini ortaya atan bendim.

Bu yüzden arka koltuğa oturdum ve camdan dışarıyı izlerken somurttum. "Bu arabadan nefret ediyorum."

"Üçüncü kez içindesin," dedi Varis, dikiz aynasından bir bakış atarak.

"Yanlış. Sonuncu kez," diye düzelttim.

"Ben de bunu umuyorum."

Gözlerimi devirdim. Varis, beni Ada'nın yanında istemiyor değildi; sonuçta kız kardeşiydim ve bu fikre en başında Ada karşı çıkardı. Ama bir şekilde anlaşamıyorduk ya da onunla ilişkimiz buydu ve bu kalacaktı sonsuza dek; itişip kakışmalar, laf sokmalar, somurtmalar, göz devirmeler. Bizim konuştuğumuz dil buydu.

Ama Varis, her ne kadar anlaşamıyor olsak da ihtiyacım olduğunu bilse gelirdi.

Aile bu mu demekti?

Milas.

Milas. Milas. Milas.

Arkadan Ada'nın çantasına uzanıp telefonumu kaptığım gibi bildirimlerimi kontrol ettim; aslında sabahtan beri yaptığım da buydu, Milas'tan bir haber var mı diye bakıyor ve ardından sosyal medyaya giriyordum. Eylül'e partide söylediklerimi herkes duymuştu ve okulun mesaj gruplarında konuşuluyordu ama o, bu kadar ünlü bir oyuncu olmasına rağmen magazinin hiçbir şeyden haberi yok muydu?

Aslında, iyi ki yoktu.

Kötü yok olan ise, Milas'tı. Milas *yoktu*. Milas'ın mesajları *yoktu*. Milas'ın cevapsız aramaları *yoktu*.

"Günün nasıl geçti?" diye sordu Varis, Ada'ya; motoru çalıştırırken. Dikkatini çekmek için eteğinden açıkta kalan çıplak bacağına elini koyup, ardından arabayı sürmek için geri çektiğini gördüğümde gözlerimi söküp atmak istemiştim.

Yol boyunca süren konuşmalarını dinlemek zorunda kaldığımda ise kulaklarımı.

Aralarındaki ilişki hep böyle miydi? Varis'le Ada, ayrı kaldıkları her an hakkında küçük şeyler bile olsa bir şeyler

öğrenmek için sürekli birbirlerine bir şeylerin nasıl geçtiğini mi soruyorlardı?

Milas'la ilişkimizi bunca zaman dolduran en büyük şey, ailelerimizin karıştığı olaylardı ama davalar sonuçlanmaya başladıkça ve üzerinden de zaman geçtikçe artık konuşulacak bir şey kalmamıştı.

Kendi hayatlarımızdan, geçmişlerimizden başka.

Nasıl?

Nasıl anlatmaya başlıyordun? En başından mı? Hangi kelimeleri kullanmalıydın? Hafifletmeli miydin yoksa olduğu gibi mi önüne sermeliydin her şeyi? Abartıyor muyum yoksa az bile mi anlattım düşünceleriyle nasıl başa çıkıyordu peki insan, birine açıldığında?

Milas zaten hayatım hakkında birçok şeyi biliyordu. Ne kadar boktan davranışları olan bir annem olduğunu, üvey babamın hastalıklı zihniyle yol açtığı korkunç olayları, kayıp kız kardeşimi unutturan ilaçların bende iz bırakan kâbuslarını, ilgisiz ve sürekli psikolojik zorbalık peşinde olan erkek kardeşimi...

Ben?

Azra. Azra'yı biliyordum. Onu kaybettiklerini.

Ha.

İngiltere'de okuduğunu biliyordum bir süre, annesinin yanında.

İngiliz Dili ve Edebiyatı bölümündeydi değil mi? *Evet.*

Motoru vardı, kitaplardan hoşlanıyordu ama bir aşk-nefret ilişkisi vardı arasında onlarla.

Ee... Bir de... Siyah kapaklı bir defteri vardı sürekli bir şeyler karaladığı. Milas ne yapıyordu o defterde? Çok kızar diye dokunmayı bile aklımdan geçirmediğim, ilişkimize zarar verir diye o göstermek istemediği sürece görmek istediğimi bile söylemediğim o defter...

Belki de sorun buydu. Cevaplarından korkuyorum diye sorular sormaktan kaçınırsam ne elde ederdim? Hiçbir şey. Hiçbir şeyin bizi getirdiği nokta buydu ve ben zaten yeterince üzgündüm.

"İyi misin? Dalgınsın," diye sordu Zeynep, garson içkileri servis ederken. İçerisi güzeldi, fazla gürültülü değildi. Gireli yirmi dakika olmuştu sanırsam. Ada ve Zeynep tam da tahmin ettiğim üzere sanat üzerine tatlı bir sohbete bile girişmişlerdi.

Ada koluma dokundu. "İstediğin an eve döneriz. Pizza söyleriz." Zeynep'e döndü. "Var mısın Zeynep?"

Zeynep gülümsedi. "Bebeğim, ben Alena'yla her şeye hep varım ki zaten. *Plus*, sen? Beni de saymazsan alınırım asıl!"

Ada kıkırdadı.

Belki de onun bu kadar yol katetmesini hızlandıran ve asıl iyi gelen şey psikiyatr görüşmeleriydi. Doktoruyla iletişime geçsem ve seanslara başlasam ilerleme kaydedebilir miydim ben de? Bir yararı olacağı kesindi.

Milas. Milas'ı arasam, sorsam sadece, onun fikri ne olurdu?

Milas umursar mıydı artık?

Telefonumu kontrol ettim. Hiçbir şey yoktu.

Ardından telefonumu Ada'nın çantasının içine attım. Bana şaşkınca baktı. "Al," dedim. "Senin olsun. Benim işime yaramadığı açık."

"Kimsenin bana ulaşmadığı açık, demek istedin sanırım," diye mırıldandı Ada kulağıma doğru. "Ama bu ulaşmak istemediği anlamına gelmez. Unutma Alena, bir partide tanımadığı bir çocuğu öpen sensin. Oyun ya da değil."

"Öpmedim!" diye bağırdım. Etraftan birkaç bakışın üzerimize döndüğü olmuştu. "Öpmedim." Sesimi alçaltarak

tekrar ettim. "Kâğıdı ağzından alırken yakınlaştık. Daha sonra öpmek zorunda kaldım evet ama sadece..."

"Bana ya da kendine, kendini savunma ihtiyacı hissediyorsun. Belki Milas'a bile savunmaya ihtiyacın yokken kendini. Ona zaten olanları anlattığını söylememiş miydin? Ne tepki verdi?"

"Gitti..."

Burnumdan nefes alırken dudaklarımı düz bir çizgi hâline baktım kardeşime.

"Gitti. Evet. Ama bana şunu söyle, neden o sana gelsin?" Kollarını göğsünde birleştirdi Ada. "Bana, Milas'ın şu an kalkıp yanına gelmesi için bir sebep ver."

"Çok basit," dedim etrafa bakarak. Dans pistini gözüme kestirdiğimde, Ada da benimle aynı yere baktı.

"Senin kafa biraz değişik çalışıyor Alena... Ve tehlikeli... Son zamanlarda daha tehlikeli... Milas'ın buraya gelmesini istiyorsan ya çağırmalısın ya da kendin gitmelisin yanına. Kendini başkasının yanına atıp ona görüntü vermek, partide olanı iki kat fazlasıyla tekrar yaşamanı sağlamaz mı? Tahrikle çalışıyorsun. Mazotunu değiştirmelisin."

"Mesela?"

"Çok basit. Fedakârlık yap."

"Ne?" Ona, kelime Türkçe değilmiş ve ilk defa duyuyormuşum gibi baktım.

"Fedakârlık yap. Aşk, gurur dinlemez. Al," dedi telefonumu bana uzatarak. "Ara. Nerede olduğunu öğren. Yanına git. Konuş. Anlat. Ama anlat Alena," dedi kelimenin üzerine bastırarak. "Eğer Varis'le aram bozuk olsaydı bir saniye başka bir yerde kalmazdım, sorunu çözmek için yanına giderdim. Aynısını o da yapardı. Çünkü biz daha en başında gururlarımızı bıraktık bir kenara. Aşkta gurura yer

yok. Sadece acı, geç kalmışlık, pişmanlık verir insana. Göremiyor musun? Şu an bile vakit kaybediyorsun."

Kaşlarımı çatarak bakıyordum Ada'ya ama aslında öfkelendiğim o değildi ya da Milas... Öfkelendiğim kendimdi. Çünkü gerçekten dans pisti hakkında söylediklerini yapmayı düşünmüştüm. Ada haklıydı. Tahrikle çalışıyordum. Mazotumu değiştirmeliydim.

Mazotum... Ne olacaktı o zaman?

"Ada..." Yutkundum. "Seninle bir şey konuşmam lazım..."

"Önce Milas." Gülümsedi. "Benimle her zaman konuşabilirsin. Acil bir şey mi?"

Biraz daha bekleyebilirdi. Milas önce gelirdi. Milas yanımda olursa, anlatması daha kolay olurdu. O varken her şey daha kolaydı. Hiçbir iş yük değildi.

"Doğru." Dudaklarımı birbirine bastırdım. Ardından kollarımı boynuna dolayarak kucağına atıldım ve kocaman sarıldım kız kardeşime. Çünkü iyi ki vardı.

Varlığı, seneler içerisindeki yokluğunu öyle keskin hissettirmişti ki göğsümde; bıçaklandığıma yemin edebilirdim ne zaman bana böyle gülümsese. Küçük, aptal bir çocuk gibi iletişim kurmayı öğretiyordu bana.

Çünkü görmediğim, bilmediğim bir şeydi bu. Anlatmak. Kendini açmak. Bahsetmek bir şeylerden... Üstelik karşı taraf da gönüllü değildi.

Ama karşı taraf benim her şeyimdi.

Tıpkı kollarımdaki melek gibi, onu kaybedersem, her şeyi kaybederdim.

Telefonumu ve çantamı alıp mekândan çıkmaya yeltendiğimde Zeynep fark etmemişti bile, barmenle içmek

istediği içecek hakkında konuşuyordu. Bu yüzden koşar adım kapıya ilerledim ve caddeye atladığım an önümde duran taksiye bindim.

Nereye gideceğimizi söyleyecektim?

Adamdan sürmesini istedim yalnızca, ardından kalbim ağzımda atarak Milas'ı aradım. Telefonu kapalıydı. Sanki birkaç kez daha ararsam mucizevi bir şekilde açılacakmış gibi yeniden ve yeniden denedim ama açılmadı.

Bu yüzden bir sonraki en iyi seçeneğimi aradım. Varis'i.

"Bu da beni ilk arayışın sanırsam," diyerek açtı telefonu, piç. "Umarım son olur."

"Ha ha," diye homurdandım. "Milas nerede?"

"Yanlış hattasın. Ben kuzenlerden yakışıklı olanım. Milas'ı arayıp sorman gerekmez miydi sence de?"

Bu çocuk, cidden... "Sorularıma sorularla cevap vermeyi bırak Varis. Milas'ın telefonu kapalı. Nerede olduğunu biliyor musun? Eve geçeceğim ama eğer evde değilse..."

"Sana adresi mesaj atarım."

Telefon suratıma kapandığında bir an gözlerimi kısarak, öfkeyle baktım ekrana. Bu çocuk kim olduğunu zannediyordu? İşleri kısa kesmeyi sevdiğini biliyordum ve iki saat onunla *yaa sen kapaaat* tartışmasına girmeyeceğim de açıktı. Suratıma telefonu kapatmasına gerek yoktu. Bir tamam diyecektim *alt tarafı*...

Neyse ki adres, yakındaki bir otelin restoranını gösteriyordu.

Yaklaşık on dakika sonra ücreti ödeyip taksiden indiğimde yüzümde ruj dışı makyaj olmadığının farkındaydım. Bu yüzden kendimden emin adımlarla girişe yürürken dudağımdaki krem rujun birazını parmaklarımla alarak yanaklarıma

sürdüm ve allık etkisi yarattım. Makyajsız çok soluk olduğum için birazcık renk tüm görüntümü etkiliyordu.

Ve iyi ki hiçbir şey içmemiştim.

"Rezervasyonunuz var mıydı hanımefendi?" diye sordu restoranın girişindeki adam, takım elbisesinin önünü tutarak. Elinde bir liste vardı.

Beni içeri almayacak değildi. Eğer uygun giyinmemiş olsaydım, almayacak gibiydi sadece. "Arkadaşımın adına... Kendim bulurum masamı, teşekkürler."

"Tabii efendim."

Bir Çin restoranıydı burası, garsonlar geleneksel kıyafet giyinmişlerdi. Işıklandırmada kırmızı ve loş bir sarı tercih edilmişti. Bütün masalar dolu değildi, dolu olanlar da birbirlerinden bir hayli uzaktaydı. Hafızamı biraz zorlarsam, yıllar önce yine bir iş yemeğinde buraya getirildiğimi hatırlayabilirdim. İyi bir yerdi.

Peki, Milas burada ne yapıyordu?

Tahminlerde bulunmaya başlamadan önce, ensesini gördüğüm an adımlarımı ve etrafa attığım dikkatli bakışlarımı durdurdum.

Milas, dört kişilik cam kenarı bir masada oturuyordu ve eğer yanlış görmediysem karşısındaki Alparslan Adin'di. Babası. Babasının yanına ise; gür kumral saçları düzleştirilmiş, askılı bir tulum giyen, muhtemelen 40'larının başında, güzel bir kadın oturuyordu.

Yüz hatlarından Milas'ın annesi olduğunu anlayabilirdiniz.

Gülümsedim. Sık kirpiklerini, annesinden almıştı.

Annesinin İngiltere'de olması gerekmiyor muydu? Orada olduğunu biliyordum. Babasıyla ayrıldıklarını da

tahmin edebilmiştim çünkü kadın Türkiye'ye gelmiyordu. Ama şimdi buradaydı.

Boğazımı temizleyip yürümeye başladığımda neredeyse dejavu yaşıyordum. Zift'i öğrendiğimde de Milas'ı orada arkadaşlarıyla basmış ve kendimi katmıştım aralarına. Şimdi yapacağım ise farksız değildi. Milas bana çok, çok kızabilirdi. Ailesiyle tanışmamı istemiyor olabilirdi.

Her ne kadar, Alparslan Adin'le tanışıklığımız olsa da.

Siktir et, diye fısıldadım kendi kendime. Bu akşam yaşayacağım hiçbir şey, son yirmi dört saatte olanlardan daha kötü olamazdı. Ünlü bir oyuncu olan kanlı bıçaklı eski arkadaşımın en büyük sırrını onlarca insanın arasında saçmış, tanımadığım bir çocukla yakınlaşmış, partiyi basan sevgilimle üst katta sevişmiş ama gidişini izlemiştim.

Evet. Ne olacaktı? Babası böbrek mafyası olduğunu açıklayıp beni masaya yatırıp bir tanesini çalacak mıydı? Annesi, fazla sinir bozucu olduğumu düşünüp hakkımda kötü mü konuşacaktı oğluna? Hiçbiri, bu akşam, Milas'ın karşısına çıkmama engel olamazdı.

Böbrek mafyası konusunu abartmış olabilirim.

"Affedersiniz, bölüyorum," dedim yüzümde sıcak bir gülümsemeyle masanın başında durduğumda. Milas ve babası karşı karşıya, ben başlarında dikiliyordum. Milas'a dönmedim bile çünkü anında annesinin başı kalktı ve bana baktı parlayan gözlerle.

"Alena?" diye sordu gülümseyerek, neredeyse öksürecektim. Adımı biliyor muydu? Beni tanıyor muydu?

"Milas bize katılamayacağını söylediğinde çok üzülmüştüm, sanırım panel erken bitti?" Çubuklarını bıraktı, ardından sandalyesini geri çekti ve ayaklandı.

Alparslan o an kendini gülmemek için zor tutuyormuş gibi bir tavırla oğluna bakarak geriye yaslandığında şarabından bir yudum alıyordu. Milas'a döndüğüm an ise, hiçbir şeyle karşılaştım. Duygu'ya çarpıp bilerek üzerine içeceğini döktüğüm günkü gibi. Partideki gibi. Boş. Bomboş.

"Ben Hümeyra tatlım ama sen bana Meyra diyebilirsin," diyerek kendini tanıttı Milas'ın annesi. Uzattığı elini sıktım, nezaketen ismimi söyledim; ardından kısaca sarıldık. "Geçsene," diyerek Milas'ın yanını gösterdikten sonra garsona işaret etmişti.

"Alparslan Bey," diye mırıldandım sandalyeme geçtikten sonra.

Alparslan başını salladı selam verircesine. "Alena."

"Milas," diye mırıldandım ardından ama öyle bir dökülmüştü ki ismi dudaklarımdan; nefessiz kalmışım gibi.

"Sonra," diye cevapladı beni. Basit. Net. Kısa.

Ama Milas hep öyleydi.

Görünüşe göre bastığımı düşündüğüm için bir yanımın dış kapının mandalı gibi hissettiği akşam yemeğine aslında davetliydim ama Milas bana haber vermemeyi tercih etmiş ve işim olduğunu söylemişti. Gerçekten işim olsaydı dahi gelirdim çünkü masada oturanlar Milas'ın ebeveynleriydi ve onu daha iyi tanımak, hakkında daha çok şey öğrenmek için bir fırsattı bu. Mükemmel bir fırsat.

Ama Milas istememişti.

Soru şuydu: Partide olanlar için bana hâlâ kızgın olduğu için mi istememişti yoksa zaten hiçbir zaman işleri bu yöne götürmeye niyeti yok muydu?

Şüphenin zehri, damarlarına karıştığında; kalbin kanı vücuduna, acıya acıya pompalıyordu.

Sonra.

Ne kadar sonra?

Ben gelmesem gelmeyecektin değil mi? Ben ulaşmasam sana, sen elini uzatmayacaktın bana. *Bu sefer değil.* Yorulduğundan ya da istemediğinden de değil aslında; tıpkı Ada'nın dediği gibi, sebebin olmayışından. Çünkü hatalı olan benim. Kendi başıma her şeyi mahvettim. *Ama iyi değildim, Milas, iyi değilim.*

Belki de hiç olmadım.

Aklımı meşgul ettim bunca zaman davalarla, kız kardeşimin durumuyla, okulla... Bir şekilde... O küçük aklımın içinde geri çekilip derin bir nefes almak ve her şeyi sindirmek için yer kalmadı.

Farkında mısın sen de?

Gücüm var mı sanıyorsun peki bu bataklığın içinden, paçalarımda çamur kalmadan çıkmaya?

Belki vardır.

Önüme döndüm, Meyra Hanım gülümseyerek bir şeyler anlatırken garson bir şeyler sipariş etmem için menüyü getirdiğinde birkaç spesiyal üzerine konuştuk ve yemeğimi birlikte seçtik. Alparslan, oğlunun oynadığı küçük oyunu ben masada belirir belirmez anlamıştı ki gülmüştü, bunun farkında olmamak elde değildi.

Meyra Hanım daha sonra Londra'daki atölyesinden ve başka birkaç ülkede daha olmak üzere İstanbul'da da bir sergi açacağından bahsettiğinde gözlerimin parıldamasına engel olamamıştım. Annesi sanatla ilgileniyordu ve benim de dersler aldığımı bilen Milas, mesela, bir kahve arasında bile, bundan bahsetmemişti bana.

Belki vardır.

Belki vardı.

Ne zaman, kime muhtaç kalmıştım ki ben zaten? Milas

gelene kadar... Ama o göğsümdeki boşluğu doldurmuştu, tek başıma yapamadığım bir şeydi bu.

Kalbim eskiden kurumuş ve çürümüş çiçeklerle, zehirli otlarla dolu bir yerdi ve Milas Adin'den sonra oranın hayat bulduğu inkâr edilemez bir gerçekti. Öte yandan, bunca yıl, istemediği bir hayata katlanıp yine de başını dik tutan, gururla yaptıklarının sonuçlarını üstlenen, sorumluluklar ve riskler alan bendim. Milas hoş gelmişti ama yirmi yılım onsuz geçmişti ve ayakta kalabilmiştim. Belki içerisi enkazdı ama dışarıda sıyrık göremezdiniz.

Şimdi içeriyi yeniden inşa etme vaktiydi.

Aşkımı geri alacaktım.

İtibarımı geri alacaktım.

Hayatımı geri alacaktım.

Kendimi geri alacaktım.

♚

Erkekler tuvaletinin kapısını açtığımda Milas lavaboda ellerini yıkıyordu, tek başındaydı. Aynada göz göze geldiğimizde durmadım, kabinleri teker teker kontrol etmeye başladım.

"Erkekler tuvaletinde olduğunun farkındasındır diye umuyorum," diye mırıldandı Milas, kâğıt havluyla ellerini kurularken.

Onu umursamadım. Yerine, içeride yalnızca ikimizin olduğunu doğruladığım an tuvaletin kapısını kilitledim ve karşısında dikildim; aynı zamanda elindeki kâğıt havluyu alıp çöpe atmıştım. Elleri çoktan kuruydu, uğraşıyordu sadece.

Başımı kaldırıp yüzüne baktığım an, masadaki aynı boş bakışlarla karşılaşmıştım.

"Seni aldattığımı mı düşünüyorsun?" Kelimeler, ben henüz ne konuşacağımı bile tartamadan dudaklarımı terk ettiğinde buraya neden geldiğimi hatırlamaya çalışıyordum ama gözlerine bakarken doğru düzgün düşünmek zordu.

Milas, tatlıdan önce lavaboya gitmek için masadan kalktığında peşinden gittiğimi gizlemeden ben de kalkmıştım.

Soruma karşılık, net bir cevap vereceğini yalnızca bir yabancı düşünebilirdi.

Ama ben Alena'ydım.

Ve o da Milas.

"Bilmem. Beni aldattın mı?"

"Asla," dedim gözlerinin içine kaşlarımı çatarak, kalbim ağzımda atarken, büyük bir yoğunlukla bakarken.

"O zaman sorun yok."

"Milas," dedim cevabının hemen ardından.

"Alena," diye röntgenledi beni. Benim aksime gayet sakin ama hiç istemediğim bir durgunluktaydı.

"Neden söylemedin bana?"

Neyi? diye soracak hâli yoktu. Tabii ki biliyordu neyi olduğunu. Davet edildiğim bir yemekte yoktum, hayali meşguliyetim sebebiyle. Olmayacaktım ya da. Kız kardeşim dürtmese. Ya da Varis söylemese.

"Aslında cevap yalnızca o değil, Milas," diye mırıldandım ceketinin yakalarını düzeltirken. Aslında düzeltilmeye ihtiyacı yoktu da elim gitmişti işte. "Cevap... Hiçbir şeyi."

Neden söylemedin bana?

Neyi?

Hiçbir şeyi.

Hiçbir şeyi, Milas.

Çıkmak üzere döndüğümde kolumu yakaladı ama ref-

leks olarak silktim ve yoluma devam ettim. Elim kapının kilidine ulaştığında ise benden hızlı davrandı ve bu sefer beni kendine çevirirken, üzerime de yürüyerek, sırtımı kapının soğuk tahtasına yaslamamı sağladı.

Parmak uçlarımdan saç diplerime kadar uyarılmıştım. En çok da uyarılmamam gereken yerlerde, aslında. Ne vardı yani tuvalete kilitlediğim erkek arkadaşımla ilişkimiz hakkında kriz geçiriyorsak? Ceketi omuzlarına harika oturuyordu ve saçları iyice uzamıştı.

Bir eli enseme giderken parmakları saçlarımın arasına girerek tutamları kavradı ve başımı kaldırdı. Sonunda, bir tepki, diye düşündüm o an. Gözlerinde bir alev parlıyordu ve kesinlikle bakışları değişmişti. "Benimle oyun oynama, Alena."

"Sen oyunlar oynayacağım biri için fazla değerlisin."

"O zaman neden... Neden, öylece ve öylesine, rasgele, başka birini öpüyorsun?" Hafifçe yumruğunu sıktığında, parmaklarının arasındaki saçlarım gerildi. Sinirlenmişti. "Hoşlandın mı ondan?"

"Sen hayatım boyunca böylesine şeyler hissettiğim tek kişisin."

"İşte anlamadığım kısım da bu," dedi tükürür gibi, bir anda dokunuşları bedenimden çekildi ve elini saçlarından geçirirken sağına döndü. Ardından, derin bir nefesin ardından, bana baktı yeniden. "Bunu söylüyorsun ama ağzından çıkan laflara saygın yok mu?"

"Olduğunu biliyorsun." Bir adım attım, elimi uzatıp yanağını kavramak ve yüzünü kendime döndürmek istedim ama bileğimi yakaladı ve indirdi. Yine de bana bakmıştı, yani görev tamamdı. "Tıpkı iyi olmadığımı bildiğin gibi."

Alayla güldü. "Ona şüphe yok."

"Milas..."

İki eliyle yüzümü kavrayıp beni yeniden kapıya yasladığında bu sefer aramızda bir santim bile yoktu. Burnunun ucu yanağıma değdi, sıcak nefesi yüzüme çarptı. Nane kokuyordu. Şeker. Onu öpmek, onun olana sahip olmak istedim. Eskisi gibi. Hep. Ve hep istediğim gibi. "Kimsin sen?"

"Alena."

"Kimsin sen?"

"*Alena!*"

"Kimsin? Sen?" Bir kez daha, bastırarak, bu sefer fısıldayarak sordu.

Aynı mırıltıyla kaçtı doğru cevap dudaklarımdan. "Bilmiyorum..."

Gözlerini kapattığını, derince nefes verdiğini hissettim. Sanki aynı anda hem bu cevabı istiyor hem de bu cevabı duyacağından korkuyordu ve duymuştu bile.

Sanki, öylesine, canım istedi yaptım desem daha mutlu olacakmış gibi.

"Öğrenmek ister misin?" diye sordu bu sefer. "Kim olduğunu bulmak ister misin?"

"Evet," diye fısıldadım yeniden. Evet. Seninle. Evet. Evet.

"Güzel," diye mırıldandı Milas, ardından bir elini indirdi ve diğeri hâlâ yanağımdayken şakağıma dudaklarını bastırdı. Tenime dudakları değdiği an, gözlerimi kapattığım ve belki de günlerdir ilk defa rahat bir nefes aldığım andı.

Biri kapıyı açmak için kolu çevirdi. Açılmadığında tekrar denedi.

Milas'ın eli elime kaydığında, buz gibi elimin kendi sıcak avucunun içinde eridiğini hissettim. Kapının kilidini

açtı ve diğer tarafta bekleyen adam şokla geri çekilirken adama bir kez bile bakmadan ilerledi.

Koridoru geçtik, ardından anne ve babasının oturduğu, birbirlerine bakmadan, küçük kelimelerle sohbet ettikleri masaya birlikte döndük.

ALTINCI BÖLÜM

Gerçek bir oyuncu olmaktan nefret ettim yirmi birinci yüzyılda.

Tüm ilişkiler, oyunlar üzerine kurulu olunca; oyunları kazanmaya odaklandığından, kiminle oynadığını unutuyorsun. Bir süre sonra ise yalnızca oynuyorsun ve yalnızca kazanmak için oynuyorsun; kimi kazanmışsın, yolda kendini mi kaybetmişsin, nelerden vazgeçmişsin... Umurunda olmuyor bitiş çizgisine dek.

Bitiş çizgisi.

Yetmiyor. Kazanmak, asla bir oyuncuya yetmiyor. Sürekli oynamaya başlıyorsun bu sefer, bir ihtiyaca dönüşüyor insan ilişkilerini çevirdiğin oyunlar senin için. Sürekli oynama, sürekli kazanma ihtiyacı.

Aslında *kazanç* yok. Kazandığın bir şey yok.

Kaybettiğin bir şey var ama...

Kendin.

Çok geç olana dek fark etmiyorsun.

Elini sol yanına götürüyorsun ne orası dolu hissettiriyor şimdi ne de geceleri başını yastığa koyabildiğinde endişesiz, dertsiz, tasasız uyuyabiliyorsun.

Tek bir oyun kaybettim ben. Tek bir tanesini.

Ve hayatıma mal oldu.

"Ya hiç bulamazsam?" diye sorduğumu hatırlıyorum Mi-

las'a, gecenin bir vakti uyku mahmuru hâlimle beni yatağa yatırıyor ve üzerimdekileri çıkarıyordu pijamalarımı giyinebilmem için. "Ya hiç öğrenemezsem kim olduğumu? Bilemezsem? Ya hep... Kayıp kalırsam?"

"Bulamayabilirsin." Yardımcı olmamıştı hiç de cevabı. Ama saçlarımı omuzlarıma bırakıp başımı yastığa yaslamamı sağladığında, gömleğinin düğmelerini çözerken yanıma oturmuş ve konuşmaya devam etmişti. "Zaten sanmıyorum ben de insanların yarısının bile olsun kendini bulabildiğini... Ama önemli olan, arıyor olmak. Bir yerlerde, bir şekilde, aktif olarak kendini arıyor ve her gün yeni şeyler öğreniyor olmak. Bugün sevdiğin bir şeyden yarın nefret edebilirsin bile, bu senin değiştiğini göstermez; kendini arayışını simgeler. Kaldı ki değişsen bile... Değişim neden kötü olmak zorunda ki?"

Gömleğini tamamen çıkardığında, elini yakalayıp elimi bileğinden yukarı; kol kaslarına ve oradan da omzuna kadar çıkartıp yüzüne dokunduğumu hatırlıyordum. Ne büyük rahatlamaydı. Uzun zamandır ilk defa, rahatça verebilmiştim aldığım nefesi.

İçime çektiğim oksijen ciğerlerimi çizmemişti.

Milas, o an yüzümü büyük avucunun içine alıp saçlarımın arasına ve burnumun ucuna bir öpücük bırakmıştı. "Ama lütfen susma Alena."

"Susma Alena," diye tekrar etmiştim, silik ve buruk bir tebessümle. "Sevdim bunu."

"O zaman hayata geçir."

"Geçireceğim."

"Öyle mi?"

"Öyle."

Ardından esnemiş, yatakta yana dönmüş ve onu da yanıma çekmiştim. Pantolonunu çıkarmamış oluşu umurumda değildi. "Sabah gitme..."

"Ama Milas..."

Saçlarımı okşayıp bizi aynı yastıkta yüz yüze getirdiğinde, dudaklarıma çarpan sıcak nefesi gözlerimi açmamı her seferinde zorlaştırıyor ve bilinçaltıma ninniler fısıldıyordu uyumam için.

"Söz ver," demişti bana.

"Ne için?"

"Onları dinlemeyeceksin."

"Kimleri?"

Kafamı öpmüştü. "Şu güzel kafanın içindeki sesleri."

Şeytanları.

Oradaydılar. Neredeyse aldıkları nefesi, soluk seslerini duyabiliyordum. Güzel bir şeyler olduğunda, ertesi anı saniyesinde yok edebiliyorlar ya da güzel düşünceleri parçalayabiliyorlardı.

Kelimelerin içlerinde barındırdıkları güç, yıkıcı değil yok ediciydi.

Huzuru, mutluluğu, ihtimallerin pozitif yanlarını ve ilişkileri yok ediyorlardı.

O tohumları insanın göğüs kafesine eken neydi, kimdi bilinmez; büyüdüklerinde, dikenleriyle yüreği sarıp sarmalıyor ve parçalıyorlardı.

Yaralar iyileşir miydi bilinmez ama hatırlanacaktı.

O sabah, basit beyaz bir tişört ve kot pantolonla okula gittiğimde uzun zamandır ilk defa ne kadar yalnız olduğumun farkına varabilmiştim. Okuldan bir arkadaşım yoktu, eskiden Eylül ve İnci vardı, Yamaç vardı, Enes vardı. Birileri vardı.

Konuşabileceğim, birtakım şeyleri birlikteyken unutabileceğim ve daha fuzuli şeylere odaklanabileceğim...

Uzun zamandır yalnızdım. Evet. Ama bu sefer farklıydı.

Çünkü bu sefer kendimi yalnız bırakan bendim.

Kolayca arkadaş edinebilirdim. Bunun önünde hiçbir engel yoktu. Misal derse girdiğimde önde yalnız oturan kızlardan birinin yanına geçip oturabilirdim. Kısaca dersten, hocadan bahsedebilir; öğle yemeğinde boş olup olmadığını sorabilir ve birlikte yemek yemeyi teklif edebilirdim.

Kampüsteki tek yalnız ben değildim sonuçta.

Ama tehlikeli bir yalnızdım.

İnsanları incitebilirdim, hiç incinmedikleri yerden; hiç iyileşemeyecekleri şekilde.

Eylül'e yaptığım gibi.

Kendimi yalnız bırakmak bir ceza değildi, mantıksızdı. İnsan hatalarından ders alıp kendini geliştirmeliydi ve bu yeterince iyi bir cezaydı.

Öte yandan, işleri böyle bırakmak... Huyum değildi.

Öğleden sonra tuvaletlerde ellerimi yıkarken aynada yansımasını gördüğüm kabinden çıkan kız pahalı ve güzel kıyafetler içerisinde bir ölüden fazlası değildi. İçerisi boştu; ders saatlerinde olduğumuzdan, koridorlar da öyle.

Eylül, ellerini yıkamak için düzleştirdiği saçlarını kulaklarının arkasına sıkıştırdığında beni fark etmedi. Açıkçası, fark etsin istemedim de bu yüzden dikkatini çekecek bir harekette bulunmadım ya da bir şey söylemedim.

Sabunu aldı, ıslattığı ellerini köpürttü ve duruladı. Onun için tekrar etmesi gerektiğini düşünmediği ki gerekmeyen de bir şeydi bu. Ellerini bir kez yıkar ve kurulardın.

Kâğıt havluya uzanıp iki parçasını aldığı ana dek göz göze gelmemiştik. Fark ettiği an hızla dönüp kapılara

ilerlemeye başladığında, ondan hızlı davranarak önüne geçtim ve yolunu kestim.

"Alena seninle uğraşacak ne enerjim ne sabrım var şu an. Başka zaman. Geçmeme izin ver." Yüzüme bakmıyordu. Yaptığı makyaj göz altlarını kapatmamıştı bile. "Hadi."

"Neyin var?" diye sordum önce. Şaşkınlıkla başını kaldırdı. Ardından "İyi misin?" diye sordum.

Çatık kaşlarının ardında hiç sönmez gibi yanan alevler gördüğüme yemin edebilirdim. "Asıl sen iyi misin (?)! Bunlar ne saçma sorular..."

"Eğer gerçekten arkadaş olsaydık, yıllar içerisinde bir kez bile olsun, sana soracağım sorular bunlardı." Ani çıkışını umursamadan, durağan sesimle devam ettim. "Senin bana bir kez olsun bile sormadığın sorular. Bir şeylerin yolunda olmadığını fark etsen bile geçiştirdiğin zamanlarda bir gün aynı ifadeyi kalıcı bir şekilde yüzüne benim koyacağımı düşünmüş müydün acaba?"

"Ne zırvaladığın hakkında hiçbir fikrim yok. Çekil geçeyim. Dersim var."

"Dersin yok," diye kesip attım lafını. "Bugün dersin yok. Biliyorum."

Gözleri kısıldı ve sözlerimi idrak etmeye çalıştı. "Sen?... Nereden..."

"Çünkü perşembeleri hep boş bırakırsın. Annenin izinli olduğu günler perşembe ve pazar günleri. Bu yüzden."

Ve derin sessizlik.

Düşüncelerini duyabiliyordum. Öncelikle, karşısındaki manyağın amacının ne olduğunu sorguluyordu; kendi en büyük sırrının bir partinin ortasında bağıra bağıra herkese ilan ettikten sonra... Ardından, neden hâlâ karşısına diki-

lecek kadar umursadığımı ve perşembeleri boş bıraktığını nereden bildiğimi.

"Ama hiçbir zaman vakit bulmaz annen, seninle geçirmek için," diye devam ettim lafıma. Acımasızcaydı.

Ama tüm yüzleşmeler öyle değil miydi zaten?

Bakışları anında değişti. Gözleri hırsla, öfkeyle, nefretle dolarken ellerini iki yanında yumruk yaptığını görebiliyordum.

Bana doğru bir adım attı Eylül. "Kapa çeneni."

"Seni hiçbir zaman yeterli bulmadı."

"Alena, yemin ederim..."

"Sürekli karşılaştırırdı... En çok da benimle."

Dişlerini sıktığını da görebiliyordum. Alnındaki ve boynundaki damarlar belirginleşmişti ve yüzü kızarmıştı.

"Bu yüzden benden nefret ettin," diye devam ettim lafıma. "Senin için hiçbir zaman bir arkadaş değildim, rakipten başka hiçbir şey olmadım gözünde. Dostunu yakın, düşmanını daha da yakın tut derler. Bu yüzden herkesten çok yakındın bana."

"Sevinebilirsin, artık rakibim değilsin. Bu kılıkla..." Beni baştan aşağı süzdü.

Güldüm, umarsızca. "Sence önemli olan benim artık nasıl giyindiğim mi? Sözlerin hareketlerimi tetiklemiyor artık Eylül ne senin ne de bir başka birinin... O yüzden kendine bir iyilik yap ve sus da dinle."

"Burada söyleyeceklerini dinleyecek bir kalabalık yok yalnız. Koridorda devam edelim istersen, duysun herkes. Seversin sen insanların özellerini yabancılara dökmeyi ne de olsa."

Gözlerimi kapattım.

Yutkundum, derin bir nefes aldım ve sinirlenip karşılık vermemi bekleyen Eylül'ün suratına baktım bir süre.

Haklıydı. Haklıydı ve ben karşılık vermemeliydim. Bu muameleyi hak ettiğimden değil, hatalı olduğumdan.

Bu sefer.

"Sarhoşken de olsa bana güvenerek anlattığın özelini istemeden de olsa herkese ilan ettiğim için özür dilerim."

Alena Doran da özür diler.

Dilemiş midir hiç?

Ama öğrenecek.

Eylül duruşunu dikleştirdi, çattığı kaşları kendiliğinden gevşedi ve gözlerini kırpıştırarak yüzüme aptal bakışlar attı bir süre. Aptala dönmüştü, evet. Çünkü bırak ondan özür dilemeyi, herhangi birinden özür dilediğimi bile duymamıştı muhtemelen.

Dilediğimden değil tabii.

"Ne kolay değil mi, birinin hayatını mahvettikten sonra karşısına geçip özür dilemek... Anlamsız, içi boş, beş para etmez iki kelime."

Farklı düşünmüyorum Eylül. Farklı düşünmüyorum. İnan.

"İçini rahatlatacaksa erkek arkadaşımın olayın medyaya sıçramasına engel olduğunu söyleyebilirim," diye mırıldandım, gerçekten içini rahatlatması umuduyla. Ama Eylül'ün yalnızca ve yalnızca, daha da sinirleneceğini biliyordum çünkü onu tanıyordum.

Düştüğünde el uzatılmasını değil, görmezden gelinmesini isterdi; kendi başına kalkabilmek için. Bedeli ne olursa olsun. Ama kendi başına. Tanıdık geldi mi Alena?

Ve Milas yardım etmişti.

Bu sabah da yoktu evde ama bu sefer çıkmadan önce kahvaltı hazırlamıştı benim için mutfakta. Benim için yaptığı pankeklerin yanında bulduğum not kısa ve özdü.

Küçük savaşçılar güne büyük öğünlerle başlarlar.
Google'da aratma. Ben uydurdum.
Not: Hepsi bitecek. ~~Yemeklerin arkandan ağlar bak.~~
~~Öyle derler ya.~~

Neyse. -M

Daha sonra onu aradığımda ise şaşırtıcı bir şekilde ulaşabilmiştim. Bu akşam Adaların evinde buluşmak üzere sözleşmiştik. Ardından Ada arayıp işlerin nasıl gittiğini sormuş ve skandalın magazine sızmasına Adin Holding avukatlarının engel olduğunu söylemişti.

Varis ona yalvarmadığım sürece kılını kıpırdatmazdı.

Ama Milas...

"İğrençsin," diye homurdandı beni ittirip tuvaletten çıkmak için hamle yaptığında ama bana dokunduğu an, şartellerim atmıştı.

Kolundan yakalayıp onu eski yerine çektim, bir adım üzerine giderek köşeye sıkıştırdım. Üzerine eğilirken ses tonumdaki tehditkârlığı kısamamıştım bir türlü. "Saçma sapan tepkiler vermeyi ve kaçmaya çalışmayı bırak! Burada ne yaptığımı göremiyor musun yoksa yıllarca takındığın görmezden gelme numaraların gözlerini gerçekten kör mü etti?"

"Kör falan değilim ben!" diye bağırdı Eylül. "Ne yaptığını çok iyi biliyorsun! Herkese inanılmaz iyi bir dedikodu malzemesi verdin, öyle ki yıllarca kimse susmayacak! Magazin bilse ne olur, bilmese ne olur ?! Pahalı avukatlarınız ne kadar engelleyebilir geleceği parlak bir oyuncu hakkında söylenenleri? Bilecekler! Herkes bilecek! Yargılayacaklar!

Ülke nasıl, toplum nasıl bilmiyor musun sanki sen! Kimin hata yapmaya şansı var böyle bir dünyada?"

Hangi kadın bilmezdi?

"Kimsenin böyle bir skandalı ortaya çıkarmaya gücü yetmez," dedim, başım dik. "Bundan emin olacağım."

"Sen kimsin be?" Sinirle kahkaha atarken gözlerinden yaşlar boşalmaya başlamıştı. "Sen kimsin de bundan emin olacaksın?"

"Kimse bilmeyecek. Bunu benim uydurduğum bir yalan olarak empoze edebilirim bile insanlara. Ama sana yemin ederim Eylül, yaptığımın bedelini üzerini kapamaya çalışırken ödeyeceğim." Makineden kopardığım kâğıt havluyu ona uzattım.

"Sen kimsin ve Alena Doran'a ne yaptın?"

"Benim asıl soyadım Kandemir. Yakut Doran'ın öz çocuğu değilim."

Gözyaşlarını havluya silerken, öksürüğünde boğuluyordu o an Eylül. "Neee!"

Dudaklarım kıvrıldı. Bunu daha önce birine itiraf ettiğim olmamıştı ve böyle bir an gelecekse bile kelimeleri ağzımdan çıkarabilmemin oldukça zor olacağını düşünmüştüm ama işin aslı hiç de öyle değildi.

Sanırım.

"Öyle," diye mırıldandım, seslice nefes verirken. "Artık sen de benim en büyük sırrımı biliyorsun."

"Bu yeter mi sanıyorsun?!"

"O zaman kampüste Balamir Adin'le yattığım yalanını yaymış olmana say. İnsanlar hâlâ konuşuyor ve aslına bakarsan, ben hâlâ partide fotoğraflarımı çekip Milas'a göndermiş olmana kızgınım Eylül. Şansını fazla zorlamamanı öneririm."

Durdu. Yeniden nefretle baktı bana. "Hak ettin."

"Seni ilgilendirmezdi."

"Umuthan'a neden yaklaştığını biliyorum."

"Öyle mi? Nedenmiş?"

Bir an eli ayağına dolandı, pot kırdığını biliyordu. "Önceden onunla bir iki kere takıldığım için."

Güldüm. "Hayır. Ondan hoşlandığın için."

"Ben öyle bir şey söylemedim."

"Ama gözlerin söyledi."

"Görmeyeli hayal gücün epey gelişmiş."

"Ben de bir kalbin olmadığını düşünürdüm... Ama işte. Oradaymış. Ve gayet iyi durumda. Birine sağlıklı hisler besleyebilecek kadar. Bunda utanılacak bir şey yok." Kollarımı göğsümde birleştirdim. "Benden saklayıp bunu bir yarış hâline getirmene de gerek yok. Sevgilim var benim. Başkasıyla ilgilenmiyorum."

"Evet. Ama yine de başka erkekleri öpebiliyorsun. Öpebiliyorsan, eminim onlarla yatma kapasitesine de sahipsindir." Aynı şekilde, ağırlığını bir ayağına vererek kollarını göğsünde birleştirdi.

"Ağır ol. Umuthan'ı oyun sebebiyle öptüm. Başka biriyle bir şeyler yapmaya hevesli değilim, aksine fikri..."

"Mideni bulandırıyor, öyle mi?" Alayla güldü. Artık alaycılığı da midemi bulandırıyordu. "Kızım sen git başkalarına anlat bu yalanlarını, belki inanırlar..."

"Bazen gerçekten bomboş duvara konuşsam daha çok anlarmış gibi geliyor beni..." Lafını kestim, seslice nefes verirken. *Bıktırıyordu.*

Ama kolay olmayacağını biliyordum.

"Neredeyse bütün hayatım senin oyunlarını oynayarak geçti. Bir şeyler kapmışım değil mi?"

"Yanlış şeyleri kapmışsın Eylül," diye mırıldandım boğazımı temizlerken. Samimi olduğumu anlatabilmek amacıyla göz temasını kesmiyordum. "Benim kurtulmak için savaştığım yolları neden kendi yolların edindin bilmiyorum ama yollar da sonuçları da seni tüketmeden vazgeç."

"Sana inanmıyorum."

"İnan, daha az umurumda olamazdı."

"O zaman ne halt yiyorsun şimdi burada?"

"Sana söylüyorum. Benimle uğraşmayı bırak, kendine yönel. Bundan sonra ne yaparsan yap umursamayacağım. Çünkü fark ettim ki ben umursadıkça sen ikimizi de daha dibe çekiyorsun. Kendi hayatına odaklan. Umuthan'a çıkma teklifi et. Annene ne kadar memnuniyetsiz bir kadın olduğunu söyle ve onunla vakit geçirmek istediğinden bahset. Söyle Eylül. Aç ağzını ve söyle aklındakileri. Değiştir bir şeyleri. Böyle hayat geçmiyor. Ya da geçiyor ama işte... Boşa geçiyor."

Dönüp gidecektim ki, son bir şey ekleme ihtiyacı hissettim. "Ve bu kadar mutsuzsan bölümünü bırak. Bazı çocuklar, ailelerinin seçtiği bölümlerden mezun olurlar. Onların istedikleri hayatı yaşadıklarından. Kendi hayatında, senin hiç söz hakkın yok mu?"

Tuvaletten çıktığımda arkamdan "Bunu nereden biliyorsun?" diye bağırıyor ve muhtemelen sinir krizi geçiriyordu ama önemli değildi.

Yolunu değiştirdiği sürece, iyi olacaktı.

Sonsuza dek bana öfkeli kalsa da olurdu.

Eylül'ün yanından ayrıldıktan sonra ne yapmam gerektiğini bilmiyordum çünkü bugünlük derslerim bitmişti ve ders çalışmaktan başka yapabileceğim bir şey yoktu. Bu

yüzden otoparka uğrayıp dizüstü bilgisayarımı aldıktan sonra kampüsteki kafeye oturdum ve bir kahve aldım.

Aynı kafeye, burun kıvırdığım için gelmediğim günleri hatırlıyordum. Fransa'daki restoran ve kafeler hakkında asla susmadığım içindi muhtemelen. O zamanlar kaprisliydim sanırım çünkü şimdilerde buradan çıkmıyordum ve açıkçası neyi sorun ettiğimi de göremiyordum.

Eskiden sorun ettiğim birçok şeyi neden sorun ettiğimi anlayamıyordum gerçi. Mesela her sabah saçlarımı yıkayıp şekillendirmek zorunda değildim, evet çok daha iyi görünüyorlardı ama bazen bir atkuyruğuna toplamak da iş görürdü. Ya da hazırlanmak için, kahvaltıdan üç saat önceye alarm kurmak... Bazı geceler uykusuz kalsam bile, ki o zaman daha öfkeli oluyordum çünkü uyku önemliydi güzellik için.

Sırf yastıklarımın yerlerini değiştirdi diye evdeki yeni hizmetli kadına neden kızdığımı, nedense şimdi anlayamıyordum mesela. Belki sürekli değiştiklerinden, evde tek bir stabil şey göremediğimden, sürekli bir hareket hâlinde olduğundan her şey...

Ama o zamanlar kendimi nasıl değiştireceğimi bilemediğimden.

"O kahve umarım yağsız sütle hazırlanmıştır yoksa obez olmaya hazır ol."

Parmaklarım klavyede, duyduğum ses ve idrak ettiğim cümleyle gözlerim şaşkınca sonuna kadar açıldı. Duygu'nun sesi miydi bu?

Başımı kaldırıp masamın yanında dikilen bir altmış boylarındaki kıza baktım; askılı çiçekli elbisesi ve kot ceketiyle, elindeki buzlu kahvesiyle, dalgalı uzun saçlarının arasına sıkıştırdığı güneş gözlüğü ve yaptığı hafif çilli makyajla resmen parıldıyordu.

"Duygu..."

"Dalga geçiyorum," dedi gülerek, elini havada salladı ve karşımdaki sandalyeyi çekti. "Buraya oturabilir miyim?"

Omuz silktim. Ardından başımı hafifçe salladım. Sözlerinde ciddi olduğunu sandığımdan yaşadığım şok, dalga geçtiğini fark etmemle yok olmuştu.

Duygu karşımdaki sandalyeye geçip oturdu ve arkasına yaslanıp gülümseyerek gözlerimin içine baktı bir müddet. Ne söyleyeceğini, nasıl davranacağını bilmediğimden bana; öylece duruyor ve bekliyordum.

"Tişörtünü beğendim," dedi ardından.

Başımı eğip üzerimdeki basit, kısa kollu, düz beyaz tişörte baktım ve ardından Duygu'ya. "Basit bir tişört?"

"Öyle," dedi gülümseyerek. "Ve bu yüzden çok güzel."

Hafifçe kaşlarım çatıldı ama gülümsüyordum çünkü neden bahsettiğini biliyordum. "Yine de üzerime elindeki kahveyi dökersen bedelini ödersin."

"Bu sefer yenisini almaya gücümün yeteceğini düşünüyorum."

Kaşlarım havalandı. "*Tommy Hilfiger.*"

Ağzı bir o şeklini aldı, ardından kahkaha attı başını sallarken. "Tahmin etmeliydim..."

"İyi görünüyorsun," diye mırıldandım bilgisayarımı kapatarak. Geriye yaslandım, kollarımı göğsümde birleştirdim ve bir bacağımı diğerinin üzerine attım.

"İnan bana, sen daha iyi görünüyorsun."

Kaşlarım havalandı.

"Farkındayım, biliyor musun?" Hafifçe gülümsedi, hemen düştü mimikleri. "Yani bir şeylerin yolunda olmadığının. Ama dile getirebilecek kadar cesur değildim. Hiçbir

zaman olmadım. Özellikle sana karşı. Gerçi, el uzatsam tutar mıydın onu da bilmiyorum..."

"Tutmazdım."

Gözlerini kaçırdı. Dudaklarının kıvrılış şekli, içine sinmiş bir hüznün imzasını taşıyor gibiydi yüzünde. "Biliyorum..."

"Neden olduğunu bilmiyorsun."

"Neden?"

Gülümseyerek yüzüne bakmaya devam ettim. Dil altı hapishanemi kapatmış mıydım yoksa kontrolünü ele mi geçirmiştim bilmiyordum ama bir şekilde, artık neyi nasıl konuşmam gerektiğini daha iyi biliyordum.

"Çünkü sen umursamıyordun. Giyiniş şeklin, takılış şeklin, utanışların, sözlerin, gözlerin, saçların, seçtiğin bölüm bile... Ve ailen Duygu. Benim için çok fazlaydın. Her şeyin doğruydu. Olması gerektiği gibiydi. Normaldi, anlıyor musun? Ve benim hayatımla ilgili hiçbir şey normal değil. Hiçbir zaman olmadı. Hiçbir zaman olmayacak. Sen normale sahiptin ve bu beni öfkelendirmekten başka bir işe yaramadı."

"Alena..."

"Bu yüzden, hayır Duygu. Hayır. Çabalasaydın bile yardımını kabul etmezdim. Önemli olan denemiş olmak ama sen arkadaşım değildin bile, yani..." Hafifçe gülümsedim. "Ama başa çıkmayı öğrendim. Bununla ve daha birçok şeyle," diye mırıldandım kurumuş dudaklarımı ıslatırken. "Ya da hâlâ çalışıyorum işte üzerinde."

"Partide söylediklerin..."

"Eylül'le benim aramda." Lafını keserken gözümü kırpmadım bile.

"Bütün okul bildiğine göre pek de aranızda değil artık..."

"Eylül," dedim uyarıcı bir tonla.

Gözlerini kapattı. "Pardon."

"Özrün kabul edildi. Ama bundan sonra bu konu hakkında hiç kimseye konuşmazsan sevinirim."

Eylül bir şey söylemedi, başını salladı hafifçe. Anlamış olmasını ummuştum. Elbette, ileride illaki birileriyle konuşacaktı ama konu hakkındaki fikrimi bilmesi, kendini frenlemesi açısından iyiydi.

Öte yandan, bir tarafım içeride sürekli iyi bok yedin diye fısıldıyordu bana. Çünkü her ne kadar o an hak ettiğini düşünsem de, öfkeme yenilsem de, o başlatmış olsa da, ileri gitmiş olsa da, canımı yakmış olsa da, bunca zaman berbat davranmış olsa da bana... Eylül, en büyük sırrının böyle açık edilmesini hak etmiyordu. Çünkü bu, cezasını çekip geçebileceği bir bedel değildi ona ödettiğim.

Vicdanen rahat değildim.

"Böğürtlenli taze kek ve kahve aldım sana."

Okul kapısının önünde, motosikletine kalçasını yaslamış ve bacaklarını çaprazlamış bir şekilde elinde bir *Starbucks* torbasıyla dikilen uzun boylu yakışıklı benim sevgilimdi.

"Beni böyle tavlayabileceğini mi sanıyorsun?" diye sordum agresifçe, torbayı alırken. Bacaklarını araladığından, arasına girmiştim ve bir elini refleks gibi belime yaslamıştı Milas.

Kaşları şaka yaparcasına çatıldı. "Seni nasıl tavlayabilirim?"

"Oyunlarla değil," diye mırıldandım keki kese kâğıdından çıkartıp bir ısırık alırken. Benim bakışlarım keke odaklıyken Milas yanağıma hatırı sayılır bir öpücük bırakmıştı ve önüme gelen saç tutamlarımla oynuyordu.

"Oyunlarla değil?"

"Benimle oyun oynarsan... Neyi kazanırsın bilemem ama beni kaybedersin."

"Oyunlardan hoşlandığını sanıyordum. Tüm hayatın bunlarla geçmedi mi?"

"Gerçek değiller. Samimi hissettirmiyorlar. İnsanı çok düşünmekten delirtiyor oyunlar. Karşındakini kazanmak değil de mental açıdan yormak ve savunmasız hâle getirmek istiyorsan oyun oynarsın. Başka bir deyişle... Kazanmasını imkânsız kılarsan, elbette kazanırsın."

Kahveden bir yudum alırken bakışlarım nihayet Milas'a kaydığında, gözlerine düşen güneş ışığının yeşilliklerini tatlı bir tona çevirişini hayranlıkla izliyordum. Ne zaman güneşe karşı dursa, ipek teni parlıyordu ve kirpikleri altın rengine dönüşüyordu saçlarıyla birlikte. Milas Adin'in güzelliği siyah ve deri kumaşlar içerisine gizlenmiş paha biçilmez bir altın parçası gibiydi.

"Karşındakini kazanmak değil, kazanmak için oyun oynarsın..." Gözleri hafifçe kısıldı. "Ve sen oyunlardan sıkıldın?"

Ona cevap vermek yerine, kollarımı boynuna dolayarak biraz da yakından yüzünü incelemeye devam ettim. "Öyle."

"Ne zaman fark ettin bunu?"

Tebessüm ettim. "Kazandıklarım kaybettiklerime denk düşmediğinde."

"Neyi kaybettin?" diye sordu Milas, o öğlen bana.

"Seni kaybettiğimi sandım," diye cevapladım onu.

YEDİNCİ BÖLÜM

Güven istediği gibi güveni verebilmeyi de bilmeli insan. Sevdiğimiz tüm insanlarla aslında sürekli bir al-ver ilişkisi içerisinde değil miyiz? Arkadaşı arkadaş, kardeşi kardeş yapan da bu. Tüm bağlar karşılıklı korunur, yalnızca bir kaleden değil.

Tek bir adım atmadığın adamın sana koşmasını bekleyemezsin. Sana güvenmediğini düşündüğün için hayal kırıklığına uğradığın insana sen koşulsuz güveniyor muydun ki mesela? Dostluğunu kaybettiğini düşündüğün kişi için çabaladın ve bunu ona gösterdin mi? Gerçeği söylemesini beklediğin birinden neler sakladığını fark etmiş miydin hiç peki?

Tüm olayların ardından sakin geçen bir ayın sonunda, derslerden sonra bazen Milas'la buluşup birlikte öğle yemeği yediğimiz kafede tek başıma otururken kafamın içinde sıkışmış gibi hissediyordum. Yaptığım doğru muydu? Muhtemelen. Tamamen kendi tercihim miydi? Pek sayılmazdı çünkü doğal şartlarda yapmayı düşüneceğim bir şey bile değildi.

*Annem*le buluşmak.

Filiz Doran'la.

Onu, Enes'in doğum günü partisinde giymek için kıyafet aldığım eski evde terapiye gitmesi gerektiğini suratına

bağırdıktan sonra görmemiştim. Bir daha bana ulaşmaya çalışmamıştı. Ada'yı arıyordu gerçi.

Ve Ada telefonuna gelen aramayla her ne kadar belli etmediğini düşünse de yerinden kalkıp izin isteyerek daha müsait bir yere, *benim olmadığım bir yere* gittiğinde aramayı cevaplamak için... O zaman anlıyordum. Benim yanımda telefonda konuşmak istemeyeceği tek bir kişi vardı. Annemiz.

Annemiz. Garip hissettiriyordu böyle söylemek.

Üzerimde basit bir kot şort ve sıfır kol siyah atlet vardı. Düz tabanlı rahat spor ayakkabılar giyiyordum ve saçlarımı dağınık bir şekilde salık bırakmış, sadece güneş kremi sürüp çıkmıştım evden. Abartasım gelmişti, mesela aşırı alakasız ve onu delirteceğini bildiğim kombinler yapmalıydım; hiç hoşuna gitmeyecek ağır bir makyaj ile birlikte ucuz bulup burun kıvırdığı parfümlerden birini sıkmalı ve sıkı sıkı sarılmalıydım ona ciğerlerinin çürüyeceğini düşünene dek.

Anne. Anne. Annem.

Annen o senin.

Öyle söylemişti Agâh. Kızmıştım ona, Ayvalık'a gittiğimizi Filiz'e belli ettiği için. Ama aslında lokasyon veren Agâh değildi, Ada'nın onu ziyaret eden arkadaşlarının sosyal medya hesaplarını takip ettikten sonra Agâh'ın Ayvalık'ta bir yazlığı olduğunu teyit eden annemdi.

Anne. Anne. *Annem.*

Miras davası hâlâ sürüyordu. Yakut Doran'ın servetinin nereden geldiği ve ne kadarının kirli para olduğu ispatlandıktan sonra kalan değerli mal varlıkları ve nakit parası, çocukları ile karısı arasında bölünecekti.

Avukat, Varis ve Milas'ın da olduğu bir holding odasında Ada'ya mirastan pay alması için Yakut ve Filiz Doran'ın kızları olduğunu bir an önce kanıtlayıp sonuçları mahkemeye iletmesi önerisinde bulunduğunda alçakgönüllülük edeceğini biliyordum. Öyle yapmıştı da. Reddetmişti.

Ama kapalı kapılar ardında onu ikna etmiştim. Alacağı pay ona aitti. Alacağım pay bana aitti. Aptallık edip, sırf öz babam değil diye elimin tersiyle geleceğim için kullanabileceğim bir parayı çöpe atmayacaktım. Ada da öyle. Bunca yıl bir hiç için ailesinden uzakta büyümüştü. Bizimle büyüse ne kadar iyi hisseder ve mental açıdan ne kadar sağlıklı olurdu bilmiyordum ama Yakut Doran ona bir gelecek borçluydu ve eğer ona bu geleceği veremiyorsa o zaman bedelini ödeyecekti.

Nakit.

Aral zaten memnundu hâlinden. Geçen hafta Japonya'dan dönmüştü ama yalnızca dört yıllık üniversite okumak için yeniden gideceğini söylemek için. Dava sonuçlanır sonuçlanmaz, parasını alıp uçacaktı yani... Tıpkı söylediği gibi yapıyordu. Her zaman söylediği gibi.

Bir zamanlar ona inanmamıştım ve şimdi yapıyordu işte. Gidecekti.

Artık reşitti, liseyi bitiriyordu ve ne isterse onu yapacaktı.

Öyle yapmalıydı da zaten insan.

Korkaktık. Korkaktık işte. *"Ben onu değil, bunu istiyorum!"* diyemeyecek kadar korkak. Halbuki ne kadar basitti kelimeler ne kadar ölümcül olduklarını düşünüyorduk yan yana geldiklerinde... Birine *"Ya ben seni özledim, neler yapıyorsun?"* demek bile zordu.

*"Seni seviyorum"*lardan ödümüz patlıyordu. Çünkü

içini açmış oluyordun... Çünkü duygularını belli etmiş oluyordun... Çünkü savunmasız hissediyordun... Gerçekte ise sadece *cesur* oluyordun.

"*Ben mühendislik okumak değil, mimar olmak istiyorum!*"

"*Biliyorum bu işte para yok ama kalan hayatımı müzik öğretmeni olarak geçirsem bile konservatuvar okumak istiyorum çünkü beni mutlu edecek alan bu.*"

"*Hayır.*"

"*İstemiyorum.*"

"*Evet büyük bir risk veya kaybedersen deme bana çünkü ya kazanırsam?*"

Ya her şey kötüye giderse, diye düşünüyoruz ve belki de çok *böyle* düşündüğümüzden, kötüye gidiyor. Kötüye odaklanıyoruz. *Ya kaybedersem? Ya mahvolursam? Ya kalbim kırılırsa? Ya yok olursam? Ya başarısız olursam? Ya ağlarsam? Ya mutsuz olursam? Ya yapamazsam?*

Ya düşersem?

Ya uçarsan?

Ya her şey çok güzel olursa? Ya kazanırsan? Ya daha iyi olursan? Ya kalbin daha bir coşkuyla atarsa? Ya var olursan her şeyinle? Ya başarılı olursan? Ya gülersen? Hem de çok! Ya mutlu olursan? Ya yaparsan?

Ya yaparsan? Bunu hiç düşünüyor mu insanlar? Sanmam. Başımıza gelenin kötü olan olma ihtimalinden öyle korktuğumuzdan, iyi olma ihtimaline sevinemiyor ve motive olamıyoruz belki de.

Annem hep "*Kötü olanı düşün,*" derdi. "*Kötü ihtimali düşün ve ona hazırla kendini. Böylece daha az kötü olan ihtimal gerçekleşse bile tatmin olursun.*"

"Olmam. Neden olayım?" diye fısıldadım kendi kendime, orada, kafenin arka bahçesindeki bir yaz masasında keyifle buzlu *latte*mi yudumlarken. *İyi olan olacak. Şimdi değilse akşam. Akşam değilse yarın. Yarın değilse sonra. Vazgeçmezsen eninde sonunda başarırsın. Kendini iyi olana hazırlarsan iyi olan bulur seni.*

Hava çok sıcaktı. Henüz mayıs ayındaydık ama temmuzun ortasındaymışız gibi sıcaktı. Öyle ki buzlu *latte*, garson mutfaktan gelene kadar kahve aromalı sulu süt oluyordu.

Bahçe büyük olduğundan masaların arasındaki mesafe de çoktu ve sabahın bu saatinde çok kişi yoktu. Muhtemel bir anne, küçük zıplayan topuyla oradan oraya koşturan oğlu için meyveli sütünün pipetini tutuyor ve elinde hazır beklettiği bir peçeteyle ağzını da silmeyi ihmal etmiyordu.

Hiç anne-kız zaman geçirebilmiş miydik ki mesela? Hatırlayabildiğim yakın geçmiş berbattı, uzak geçmiş ise bulanık anılardan ibaretti ama hiçbirinde annemin bana şefkat gösterdiği bir anı yoktu. Arka bahçede yetiştirdiği organik avokadolarını bile daha çok ziyaret etmişti muhtemelen, benim odamdan.

Dakikalar geçti, ardından tam anlaştığımız saatte, on birde kapıda göründü. Asla geç kalmaz ama erken de gelmezdi. Geç kalacak gibi olursa, acısını şoföründen çıkarırdı ve geç kalmadığından emin olurdu; erken varırsa da arabanın içinde vakit gelene dek bekler ve dışarı çıkmayı reddederdi.

Sağlıkla parıldayan saçlarını arkasında sıkı bir topuz yapmıştı. Yüzünde hiçbir şey yokmuş gibi duran mükemmel sade makyajı bazen genç kızları bile deli edebiliyordu. Güneş gözlüğü elbette ki yüzündeydi. Üzerinde krem rengi keten bir gömlek, onu tamamlayan keten uzun bir şort, topuklu sandaletler ve elinde de marka çantası vardı.

En kötü zamanlarında, her zamankinden çok daha iyi görünürdü; bu şekilde anlardınız bir şeylerin ters gittiğini.

Her bakan göremez, görenler de dile getiremezdi.

Nezaketen ayağa kalktım, masaya ulaştığında ama bana dokunup sarılmak için uzandığında ben hiçbir teşebbüste bulunmadım, bu yüzden çabucak düştü suratı ve "Alena," dedi düz bir sesle. "Merhaba kızım."

"Selam," diye mırıldandım yerime geri otururken. Ben daha oturmadan, garson masaya damlamış ve annemin siparişlerini almıştı.

Bir ılık su, bir *americano* ve şekersiz, glütensiz bir muzlu kek.

"Keki senin için istedim," dedi güneş gözlüğünü çıkartıp çantasıyla birlikte masaya bırakırken. Ardından koltuğuna yerleşti ve bacak bacak üzerine attı. "Betin benzin atmış. Bir şeyler ye."

"Aa öyle mi? Harika düşünmüşsün." Hafifçe tebessüm ettim, sahteliğim midemi bulandırıyordu artık. "Pardon," dedim ardından, siparişleri almış ayrılmak için dönen garsona. "Biz muzlu kek yerine çikolatalı *brownie* alalım."

"Tabii," dedi garson, annemle aramda bakışlarını gergince sektirdikten sonra içeri dönerken. Ne yaptığımı fark etmiş olmalıydı.

"Çikolatalı ıslak kek sevdiğini bilmiyordum."

Bu arsızlık!

Hafif tebessümümle yavaşça Filiz'e döndüm, anneme; üvey olamayacak kadar benzediğim kişiye. Ama işte. Onun karnında kalmıştım dokuz ay, onun rahminin bir ürünüydüm.

"Seviyorum," dedim boğazımı temizlerken. "Çok. Ama haklısın. Sevmediğimi düşünüyordum." *Latte*min

cam pipetiyle oynamaya başladım geriye yaslanırken bardağımı elime alarak. Bir yudum aldım. "Ortaokulda kaba tabirle, bir hayvanmışım gibi yağlanmaya başladığımı söylediğin ve beni ilk kez açıkça kısıtlayarak yememem gereken şeyleri kalorileriyle ezberlettiğin günü hatırlıyor musun?..."

"Alena!" Kaşları çatıldı, ses tonu sertleşti ve etrafa baktı.

"Neden? Uygunsuz kelimeler kullanıyorum ve toplum içindeyiz diye mi? Sikerler," diye mırıldandım umursamazca gülümserken.

Annem yeniden lafa atılacak gibi oldu ama araya girerek onu susturdum.

"Dört yüz altmış altı virgül bir."

Beni anlamaya çalışır ifadesi korkunçtu. Çünkü sağ gözünün seğirdiğini gördüm, dişlerini sıktığını gerilen çenesinden fark ettim; daha da kötüsü, görmeyeyim diye masanın altına indirdi ellerini ve tırnaklarını avuçiçlerine batırdı.

Garson masaya servis açıp siparişlerimizi getirdiğinde bir süre sessizce adamın işini bitirmesini bekledik. Ardından annem boğazını temizledi, kahvesinden bir yudum aldı ve "Neden bahsediyordun?" diye sordu. "Dört yüz...?"

"Bir dilim *browni*, dört yüz altmış altı virgül bir kalori." Çatalımı aldım ve keke batırdım, ardından ağzıma götürüp geriye yaslanırken keyifle çiğnedim. Çiğnediğim bitmeden yeni parçalar atıyordum ağzıma." Tatlıdan nefret ettiğimi söyledim arkadaş ortamımdakilere, ne zaman tatlı sipariş etseler. Böylece oynatmadığım çatallar dikkat çekmedi. Yemem yasak olan ne varsa nefret ediyordum ve bir süre sonra onlar da gıcık olmaya başladılar bana, hayatsız dediler çünkü kremalı mantarlı makarna dünyanın en güzel şeyiydi ve ben sevmediğim için zevksiz olmalıydım."

Annemin bakışları elindeki kahvesindeydi ve beyaz seramik fincanın üzerinde geziniyor, asla karşısına bakmıyordu. *Güzel.* En azından dinlemeyi öğrenmişti. *Brownie*nin yarısı midemdeydi bile.

"Lisedeki buluşmalara bazen geç giderdim yemek yenileceği zaman, içeri girmeden önce koca bir şişe su içerdim ki..." Çiğnediklerimi yuttum. "...karnım biraz şiş görünsün. Sonra da masadakilere tek başıma gömdüğüm hamburger menüsünden bahseder ve mutlaka bir gün gitmemiz gerektiğini söylerdim ki bir şey yemem konusunda ısrar etmesinler. Aslında gelmeden önce tıka basa yediğim yalan değildi. Tıka basa brokoli yemiştim ince bir dilim somonla birlikte..." Alayla güldüm. Ardından bir parça daha attım ağzıma.

"Diyet yapmak senin için bu kadar zor ve travmatik olduysa bana söyleyebilirdin..." Annemin korkunç bakışları ağzımdaydı.

"Ama sen de diyetisyen diye beni götürdüğün kadın da hastaydı. Bana verilen listeler saçmalığın daniskasıydı. Hâlâ şu aptal kekin kalorisini virgülüne kadar bilmem korkunç mesela! Çarpım tablosunu ezberlersin yiyeceklerin kalorilerini değil!"

"Abartıyorsun..."

"Belki abartıyorumdur," diye kestim lafını. Kaşlarını kaldırdı, *bak biliyorsun işte* der gibi. Güldüm. Kekin son lokmasını attım ağzıma ve ellerimi ıslak mendille sildim. "Neden olmasın? Belki abartıyorum. Haklısın. Ne zaman karşına geçip otursam fiziksel görünüşümle ilgili yaptığın yorumlar, kritize ettiğin bedenim ve değiştirmemi istediği şeyler bana hiç zarar vermedi. Hem sen annemsin, ne yaptıysan iyiliğimi düşündüğünden değil mi?"

"Aynen öyle," dedi bana inanmış bir ifadeyle, masanın üzerinden ellerini uzatırken benimkileri kavramak için.

Kavradı da. Gülümsedi. Yıllardır yüzünde gördüğüm tek gerçek gülümsemeydi belki de.

"Beni kurbanlık koyun gibi boynuma astığın Meryem Ana kolyesiyle iş ortağının oğluna gönderirken bile," dedim tebessümüm eski, tozlanmış bir tablo gibi yüzümde asılı kalırken. "Açlıktan bayılmak üzere, masayı donatan lezzetli yemeklere bakarken çorba ve elma dışında bir şey tüketmemi yasakladığında mesela. Ya da çırılçıplak soyduğunda beni ve tartının üzerinde gördüğün sayı her hoşuna gitmediğinde... Yalnızca beni düşünüyordun değil mi anne?"

Gülüşü soldu, ellerimdeki tutuşu zayıfladı, tenimi okşayan başparmakları titredi. Belki de bunca yıl sonra sözlerim bir anlam ifade edebilmişti onun için. Teninin altına işleyebilmişti belki de.

"Ve tüm diğer saçmalıklar... Ama hiçbiri, Balamir Adin'in odasında Ada'ya kızım deyip bağrına bastığın an kadar canımı yakamadı."

Sımsıkı gözlerini kapattığı an, ellerini çekmek istemişti ama bu sefer kavrayan ve sımsıkı tutan ben olmuştum. Belki hissedebilirdi duygularımı teni tenimde kalırsa. Belki biraz daha iyi anlardı beni. Belki pişman olurdu.

"Kaybolmak istedim," diye devam ettim, sesimin bu kadar kısık çıkacağını düşünmemiştim.

"Ben çok özür..."

"Kaybolsam, yok olsam Ada gibi, çıksam bir anda hayatından; beni yeniden gördüğünde bana da o gün o odada kız kardeşime sarıldığın gibi sarılır mısın merak ettim..."

Sesim titriyordu ve sıcacık gözyaşları yanaklarımdan aşağı akıyordu. Çok daha gürültülü hayal etmiştim bu konuşmayı; öfkeyle saldıracaktım, içimdeki zehri akıtacak-

tım. Milas böyle yapmam gerektiğini söylemişti. Terapistim bunun iyi gelebilecek bir seçenek olduğundan bahsetmişti. Bu yüzden buluşmak istemiştim.

Ama hâlâ sessizdi en gürültülü çığlıklarım.

"Sonra zaten kaçırılmış olduğum aklıma geldi. Kolumda serumla salona indiğimde ve beni gördüğünde görmezden gelişin, günlük işlerine devam edişin... Umursamamıştın. Hiçbir şey farklı değildi. Korkmuştum ve bir anneye ihtiyacım vardı ama sen hiçbir zaman Filiz Doran olmaktan vazgeçmedin." Korkak bir tebessüm sarmaladı dudaklarımı. "En azından benim için."

"Ben asla..."

"Sen hastasın," dedim ellerini soğuk bir hamleyle masaya bırakıp doğrulurken. Boğazımı temizledim ve çatalımın altındaki peçeteyi alıp yüzümü kurulamaya başladım. "Yalnızca bunlar yüzünden değil, çocukken bize yaptıkların yüzünden de. Kelebekler yalnızca bir tanesiydi. Çok daha kötü şeyler de yaptın sen. Biliyorum. Hissediyorum. Sadece hatırlayamıyorum. Ada kelebekleri bile bilmiyor. Terapistime, Ada'ya kelebeklerden bahsetmeyeceğimi ve hiç bilmeden hayatına devam etmesini istediğimi söyledim. Ama geçmişi böylesine ondan çalınmış birine, daha bugün bile bilinçsizce yaptığı bir hareketin sebebini biliyorken anlatmamak; çok büyük bir ihanet. Bu yüzden anlatacağım ona ileride. Haberin olsun."

"Alena, zaten seni kaybettim. Bir de küçük kızımı da mı alacaksın benden..."

Kahkaha atma isteğim o kadar güçlüydü ki ve öyle bir kahkahayla böldüm ki sözlerini; muhtemelen yalnızca bahçedeki insanlar değil, iki sokak öteye kadar duyulmuştu sesim.

"*Ben* almayacağım onu senden. Sen onu çoktan kaybetmişsin." Ellerimi masaya dayadım ve yüzüne doğru eğildim

tehditkâr bir sesle. "Benim gibi kafası karışınca ellerini yıkayıp duruyor defalarca! Farkında bile değil!"

İçine hapsettiği öfkeyle derin derin soluyor, gözlerinde yanan ateşle bakıyordu yüzüme. "Ben yalnızca bir ders verdim küçük kızlarıma, başka bir şey yapmadım! Abartıyorsun Alena!"

"Bizi, kendimizden şüphe ettiren ve en çirkin ithamlarla yargılayan arkadaşlara karşı bile uyarıyorlar ama aile üyelerine karşı değil... Hayır... Canından kanından insanlara karşı değil..." Başımı iki yana sallıyordum yorgun bir nefes çekerken içime. "Ne zaman *abartıyorsun* desen, abarttığımı düşünür ve ne söylüyorsan onu yapardım eskiden. Çok sonraları düşünmeye başladım gerçekten abartıyor muyum diye!"

"*Hayır* anne. *Hayır*. Abartmıyorum," diye devam ettim lafıma, kelimelerin üzerine bastırarak. "Ne hissettiysem, bana ne hissettirdiysen onu söylüyorum."

"Neyi doğru bildiysem öyle yaptım!"

"Öyleyse yanlış yaptın!"

"Bütün her şeyin suçunu bana yıkamazsın!"

"Yıkarım! Ben küçük bir çocuktum ve sen benim annemdin!"

"Ebeveynler hata yapmaz mı sanıyorsun?!"

"Beni ilgilendirmez!" diye bağırdım en sonunda. "Küçük bir çocuğu ilgilendirmez ebeveynlerinin hataları! Küçük bir çocuktan anlayışlı olması beklenemez!"

Hiddetle kalkıp iniyordu omuzlarım, yetmişti artık. "Bazen göle düşen keşke Ada değil de ben olsaydım, diye düşünüyorum. Sonra kız kardeşimin ne kadar saf bir kumaştan yapıldığını görüyorum, kime çekmiş bilmiyorum ama onu bu ateşe atacağıma ben en baştan yine yanardım diyorum.

Kardeş olmak böyle bir şeymiş demek ki. Ama anne, beni doğuran ve büyüten kadın olmana rağmen, *annem* olmana rağmen içimde daha yalnızca bir buçuk yıldır tanıdığım kız kardeşime olan bağlılık ve sadakatten bir gram yok sana karşı. Eserinle gurur duy."

Omuzları gerildi, saldırı altındaymış gibi geri çekti biraz gövdesini ve şokla açılmış, büyük mavi gözlerinin ardından hayal kırıklığıyla baktı bana. Gözleri kızarmış ve dolmuştu. Muhtemelen güneş gözlüğüne uzanıp yüzüne geçirme isteğiyle yanıp tutuşuyordu ama yapamazdı. Yapmayacaktı.

Gözlerimin içine bakacaktı. *Görecekti.*

Çünkü çırılçıplak soyunmuştum.

"Agâh, tedavi olman karşılığında kalan payını alabileceğin bir sözleşme imzalattı Yakut Doran'a. Yani tedavi olmak artık bir tercih değil senin için, zorunluluk. Çünkü o paraya ihtiyacın var. Adım gibi biliyorum bunu. Bir yıl içerisinde hiçbir adım atmazsan, payın bir hayır kurumuna bağışlanacak. Anneler günün kutlu olsun anne."

"Alena! S-sen ne yaptın?"

Masadan kalkıp giderken dönüp arkama bakma isteğiyle savaşıyordum ama yapmayacaktım bunu. Yapmayacaktım.

"Alena dedim! Gel buraya!"

Gelmeyecektim.

Ben belki de bundan sonra anneme hiç gelmeyecektim.

Hiç görmediğim o aile ortamını öğrenecek, kelimelerle yeniden tanışacak ve onları cesurca kullanacak, hatalarımı telafi edecek ve yeni hayatımı kucaklayacaktım.

Ailemin yaptığı hataları tekrarlamayacaktım.

Ailemizin yaptığı hataları tekrarlamayacaktık.

Ne ben ne Milas ne Ada ne Varis... Ne de Aral.

"Hey," dedim o an telefona, ne zaman çıkartıp ismine tuşladığımı bilmiyordum ama bir şeylerin yolunda olmadığını hissetmiş ve telefon başında bekliyormuş gibi anında açmıştı. "Ne yapıyorsun? Neredesin?"

"Okuldan çıkıyordum, işim bitti. Sen?" Kaşlarının çatıldığını hayal edebiliyordum. "Her şey yolunda mı?"

"Kampüste buluşalım mı?"

"Kuzey kapısının oralardayım..."

"Beş dakikaya oradayım."

Ve öylece telefonu kapattım, titreyen eller ve düzensiz soluklarımla bir taksiye atlayıp kısa mesafe yol gittim.

Her şeyin çok fazla geldiği anlarda sahil kenarlarına kaçardım eskiden. Şimdi kaçtığım 1.80 cm boylarında dövmelerden ve motosikletlerden hoşlanan hız tutkunu birinin kollarıydı. Buz gibi dalgalar beni sarmalasın isterken sıcacık kolların arasında rahatlıyor ve gevşiyordum. O zaman düşünme kabiliyetimi yeniden kazanıyordum işte. Ve kaldığım yerden devam ediyordum her şeye.

İlaç. *Çözüm yolu, önlem, çare.*

Sensin Milas.

Hep sendin.

"Bana at! At bana!"

"Atma ona!" diye araya girdim hızlıca. "Bana!"

Ada, karşıdan gelen topu yumuşak parmak pasla arkaya gönderdiğinde fileye yakın yerde parmak pasla topu Varis için kaldırdım. "Gel gel gel!"

"Sakin," diye mırıldandı Varis gülercesine, gözleri topu takip ediyordu. Herkes sert bir smaç basmasını beklerken topa parmak ucuyla dokunup yumuşak bir şekilde filenin

diğer yanına düşürdüğünde Ada kocaman bir kahkaha attı ve el çırparak yerinde zıpladı.

"Biz kazandık! Biz kazandık!" diye bağırmaya başlayan Ada koşarak kendini sevgilisinin kollarına attığında, ben karşı takımdaki Milas'a muzip bir şekilde sırıtarak kaşlarımı kaldırıyordum. Bana öpücük attığı an, gözlerimi devirerek bakışlarımı kaçırdım ama gülümsedim.

Üç sete uzamış bir voleybol maçındaydık ve sahilde oynuyorduk. Bizim takım Ada, Varis ve benden oluşuyordu; karşı takım ise Milas, Aral ve İnci'den.

İnci. Evet.

Onunla burada karşılaşmıştık ve Ada voleybol oynamayı teklif edip Varis'le yukarıdaki markete top almaya gittiğinde İnci de duymuş ve oynamak için kalmıştı. Etraftan bir yerden her an diğerlerinin de çıkabileceğinin gerginliğiyle onu başımdan defetmek ve hatta mümkünse bizimkileri toplayıp başka bir kıyıya gitmek istemiştim ama ben kafamda plan kuramadan Ada elinde topla dönmüştü.

"Güneş kremi sür," dedim Aral'ın kafasına çantamdan çıkardığım kremi fırlatırken.

Şapkasını düzelttiği an havada yakaladı. Muhtemelen göz devirmişti ama güneş gözlüğünden görememiştim. "Sürdüm ya! Kırk kere mi süreceğim?"

"Güneşin alnındayız. Hava kırk derece. Kırk kere süreceksin evet." Bir yandan da yüzüme dokundurduğum kremi dağıtıyordum parmaklarımla. "İki saatte bir yeniden sürmek lazım."

"Belki ben bronzlaşmak istiyorum?"

"Süt kadar beyazız biz geri zekâlı. Bronzlaşmayız, mal gibi yanarız."

Aral bu sefer hareketleriyle de göz devirdiğini belirterek avucuna sıktığı güneş kremini yüzüne, boynuna ve

göğsüne dağıtırken krem kutusunu kaptığım gibi başından beri Aral'la olan tatlı sohbetimizi keyifle dinleyen Milas'a doğru ilerledim.

"Elindekini çantana koyacaksın herhalde."

"Yoo."

"Aral'ı geçtin yalnız şu an..."

"İki saatte bir yeniden sürmek lazım." Tekrar ettim herhangi bir yere değil, bacaklarının üzerine oturup gözlerinden güneş gözlüğünü çekerken. Milas şemsiyenin altında, şezlongda oturuyordu.

Bana yüzünü buruşturarak baktı. Bir eli çıplak bacağımın üzerindeydi ve avucuna yapışmış kumları hissedebiliyordum. "Ama bok gibi kokuyor..."

"Güneş kremlerine karşı kibar ol. Cilt kanseri mi olmak istiyorsun? Bu kadar dövmeyle bir de güneşte yanmana izin veremem." Çalkaladığım şişeden aldığım bezelye boyutundaki krem parçalarını önce yüzüne, ardından boynuna ve özellikle dövmelerinin üzerine sürdüm. İleride, aynı anneliği Varis'in Ada'ya yaptığını görebiliyordum. Ada güneş kremini kendi sürebilirdi ama Varis'in onunla ilgilenmesi hoşuna gidiyordu ve sürekli flörtleşiyorlardı.

Ben odaklanmış bir şekilde elimin tersiyle karnının yanındaki dövmenin üzerine güneş kremini sürerken Milas ellerini arkaya yaslayıp bana geriden bakmaya başladığında, ona kaşlarımı çatarak bir bakış yolladım. Durgun ifadesiyle aniden gülümsediğinde bu sefer gözlerimi kısmış bakıyordum çünkü aklından geçeni biliyordum.

"Bitti," dedim en sonunda kasığına elimi yaslayıp destek alarak ayağa kalkarken. *Çok fenasın Alena.* Düşüncelerini duyabiliyordum sanki.

Milas beni aniden kolumdan kavrayıp yeniden kucağına çektiğinde "Yoo," dedi dudaklarıma doğru ama kardeşimin

yanında onu öpüp bir de laf yemeyecektim. Bu yüzden güneş gözlüğünü alıp yüzüne geçirdim ve kısaca çenesinden öpüp ayağa kalktım yeniden.

"Biz içecek bardan bir şeyler alacağız, istediğiniz bir şey var mı?" diye soran Ada'nın bu tarafa yürüdüğünü arkamı dönene kadar fark etmemiştim. Üzerine ince tülden askılı bir elbise geçirmiş ve şapkasını takmıştı.

"Evet," dedi Aral, şezlongunda uzanırken. Okuduğu mangayı bıraktı ve güneş gözlüğünü burnuna indirdi. "Biraz özel alan. Mümkünse *genel izleyici kitlesi* uyarısı." Ardından bana ve Milas'a çevirdi gözlerini ve önüne döndü.

"Bu ne zaman gidiyordu ya Japonya'ya temelli?" diye homurdandım kollarımı göğsümde birleştirerek.

"Dedi yerleşeceğim hafta benimle gelip en az on gün evimde kalacak Alena."

"Güvenliğin için!"

"Japonya dünyanın en güvenli ülkelerinden biri. Kendin hakkında endişelen sen."

Ona bakmadan kolumu kaldırdım ve orta parmak çektim. Gözlerini devirerek kitabına döndüğünden emindim. "Aral bira istiyormuş."

"Biradan nefret ederim."

"Zıkkımın kökünü iç o zaman."

"Sen çok içtin galiba?"

"Her şeye de cevap ver zaten."

"Ee, zaten."

"Üf sus."

"..."

"Ne?" Şaşkınlıkla, küfür yemiş gibi Aral'a dönerken Milas arkada kahkaha atıyordu Ada'yla birlikte. "Sen az önce Japonca mı konuştun? Ben anlamıyorum diye? Cevap veremeyeceğimi bildiğinden?"

"..." Ne dediğini hecesel olarak bile anlamıyordum, sadece hareketlerinden söylediği belli oluyordu.

Ayağımın dibindeki voleybol topunu kaptığım gibi beklemeden şezlonga fırlattım. Aral anında kitabı bırakıp şezlongun arkasına atladı. Güneş kremi şişesini kapıp şezlongun üzerine çıkarak peşinden atladım ama bu sefer de tüm sahilde "Rahat bırak lan beni manyak kadın!" diye bağırarak koşmaya başlamıştı. Bir süre peşinden koştum, daha sonra gözden kayboldu. O kadar uzağa kaçmıştı ki dönmesi zaman alacaktı.

"Rahat bırak çocuğu ya, iki hafta tatile geldi..." dedi kolunu omzuma dolayıp beni kendine doğru çeken Milas. Dilinin ucunda naneli şeker çeviriyordu.

"Ne?" Ağzında şeker olduğu fikriyle o kadar dikkatim dağılmıştı ki, neden bahsettiğini unutmuştum bile.

"Bırakır mısın şunu elinde silah gibi tutuyorsun..." Kahkaha atarak sımsıkı tuttuğum güneş kremini parmaklarımı açarak elimden aldığında başını eğmiş olmasından faydalanarak başımı kaldırarak yüzümü yüzüne hizaladım. Doğal bir birleşimdi. Olması gereken buydu. Refleksti.

Kolumu boynuna dolayarak başını kendime çektiğim an dudaklarımı dudaklarına bastırdım ve kalabalık bir plajda olduğumuzu unuttum o an. Avucumu ensesine bastırdığımda dudaklarıma doğru hafifçe inledi ve kolunu belime dolayıp karınlarımızı birbirine yasladı.

Pes etmesi uzun sürmemişti çünkü öpücüğü uzun tutarak kendini plajın ortasında zor duruma düşürmek istemiyordu. Bunu fark ettiğimde dudaklarına doğru kıkırdadım ve geri çekilirken dilimin üzerindeki şekeri dişlerimin arasında ezdim.

"Öğğğğğğ!"

Bir anda kafamın hemen yanında beliren yüksek sesle çığlığı basıp yerimde sıçradığımda Milas dudaklarını birbirine bastırıp yüzüne bir şaplak attı. Öte yandan beni korkutup kulağımın dibinde öğüren nefes nefese kalmış Aral, kardiyosuna kaldığı yerden devam etmek zorunda kalmıştı çünkü ikinci bir tur daha peşinden koşacak enerjim vardı.

Ama Eylül'le yeniden karşılaşacak enerjim yoktu.

Yarım saat sonra plajdaki bar kafede içecek soğuk bir şeyler alırken Ada omzuma dokunup bana arkamda bir yeri işaret ettiğinde, İnci'nin tam da tahmin ettiğim gibi Eylül'le olduğunu fark ettim. Yanlarında Yamaç ve Umuthan da vardı. *Ne?*

"Umuthan'la konuşup halletmişler sanırım," diye mırıldandım gözlerimi grubun üzerinden çekmeden. Ada her şeyi biliyordu çünkü ona en ufak detayına kadar anlatmıştım.

"Sanmıyorum," dedi içeceğinden bir yudum alarak. "Dikkatli bakarsan Umuthan onlarla değil, sadece takıldıkları grup birbirlerine yakın duruyor."

"Eylül ağlayacak gibi duruyor."

"Kahkaha atıyor?"

Gülümseyerek önüme döndüm ve suratımdaki bilirkişi ifadesiyle baktım sevgili kardeşime. "Evet. *Aynen* öyle."

Kaşlarını çattı Ada. "Birbirinizi biliyorsunuz. Demek istediğim... Her ne kadar arkadaşlık konusunda berbat olsanız da birlikte geçirdiğiniz vakitte birbirinizi gerçekten tanımışsınız."

"Öyle mi dersin?" Pipetimle oynadım. Haklıydı.

"İçimden bir ses yanına gitmek istediğini söylüyor," dedi Ada o an. Başımı kaldırıp ona saçmaladığını söylemek için baktım.

Yalnızca birkaç saniye sonra söyleyebildim. "Saçmalıyorsun şu an."

"Hiç sanmam. Saçmaladığımı söylemek için bile tereddüt ettin."

"Bakışlarımla anlatamayacağımı düşündüğüm için dile de getirmeye karar verdim sonradan, ne var yani?"

"*Ne var yani?*" diye taklit etti beni Ada. Ardından güldü. "Bence sen, annemizle karşı karşıya geldikten sonra rahatladın ve artık kendini tutmak istemiyorsun. Bir şeyi yapmak istiyorsan yap ve yapmak istediğin şey için kendine eziyet etme."

"Ya köşedeki fırından yeni çıkan '*cheesecake*'i Eylül'ün suratına basmak istiyorsam?"

Ada bir mutfak kısmında fırından çıkarttıkları keke baktı, bir de bana ve suratını buruşturdu. "Böyle bir şey yapmak istemiyorsun?"

Güldüm. "Hayır."

"İyi." Güldü. "Çünkü o zaman seni kötü şeyler yapmak için cesaretlendirmiş olurdum ve bu beni birkaç gecelik uykumdan ederdi."

"Eminim Varis o vakti verimli geçirmenin bir yolunu bulurdu."

Ada ağzı beş karış açık omzuma vurduğunda kahkaha attım. Sevgilisi konusunda utangaç davranmadığı bir an bile yoktu ve bu hareketleri çok tatlıydı.

"Tamam," dedim o an, pipeti çıkartıp alkollü kokteyli biraz cesaret bulmak için kafama dikerken. Ardından bardağı bıraktım ve Ada bana göz kırparken devirdiğim gözlerimi Eylül'e çevirerek yanına ilerlemeye başladım. Beni daha yanına yaklaşmadan fark etti, gözlerini kocaman açtı ve seslice nefes vererek başını yana çevirdi.

İnci beni karşılayan kişi olmuştu. "Alena! Hoş geldin! Ben de tam seni almaya geliyordum, barda gördüm Ada'yla birlikte."

"Ben bir susadım ya," diye gerinerek ayağa kalktığını gördüm Yamaç'ın. Kafasına iki tane çakmak istemiştim. "Alenacığım," diye sırıtarak yanımdan geçti ve kız kardeşimin yalnız başına takıldığı bara ilerledi.

"Yavşak piç," diye homurdandım gözlerimi devirerek. Yamaç kötü biri değildi ve centilmendi. Varis'i biliyorken de Ada'ya yürüyecek hâli yoktu. Muhtemelen zararsız bir şekilde sohbet edecekti.

"Bir şeyler içmek ister misin?" diye sordu İnci o an, elindeki cips kâsesini uzatırken.

Ona cık'ladım ve "Size gelmemiştim ya aslında," diye mırıldandım bakışlarımı hemen yanımda bana sırtı dönük dikilen sporcuya çevirirken. Umuthan'dı.

"Aa, öyle mi..."

Umuthan'ın omzuna parmak uçlarımla dokunduğumda bana dönmesi saniyeler sürdü. Tek kaşı havada, "Alena?" diye sordu. Yüzünde hiçbir heyecan, hiçbir duygu yoktu.

"Bir gelsene sen..."

Kaşlarını çattı. "Emin misin bunun iyi bir fikir olduğuna?"

"Neden olmasın?"

"Sevgilin..." Boğazını temizledi. "Değil mi şuradaki?"

Başımı ve vücudumu gözleriyle işaret ettiği yere çevirdiğim an, mekânın içindeki diğer bar köşesinde Milas'la Varis'i gördüm. Hatta Aral bile yanlarındaydı. Aral, Varis'e nefessiz bir şeyler anlatırken Varis içeceğini içerek onu dikkatle dinliyor ve ufak yorumlarda bulunuyordu. Milas ise...

Milas bana bakıyordu.

"Evet," dedim gülümseyerek, kollarım göğsümde Umuthan'a dönerken. "Harika biridir."

"Gevşek midir?"

"Keşke bunu duysaydı."

"Neden?"

Gülümsedim.

Umuthan kaşlarını çattı. "Her neyse. Bir şey mi konuşacağız?"

Başımı salladım ve dışarıyı işaret ettim ona. Umuthan arkadaşlarına iki dakikaya geleceğini söyleyip bana bakmadan dışarıya yöneldiğinde Milas'ı kontrol etmek için arkamı döndüm; bana bakmıyordu, Varis'le konuşuyordu. Birkaç saniye göz göze gelmek için bekledim ama sanki bilerek bakmıyordu.

Dışarı yöneldiğim sırada telefonum bir mesaj sesiyle titreşti.

M: *Ne yapmaya çalıştığını biliyorum ve seninle gurur duyuyorum.*

Dudaklarımı ağzımın içine yuvarladım ve gözlerime ulaşan gözyaşlarını geri ittim başımı yukarı kaldırarak.

M: *Yine de sen çok yaklaşma ve hızlı ol çünkü yerimde kalacağıma söz veremiyorum...*

Küçük bir kahkahanın ardından akamayan gözyaşlarım yerine akan burnumu bir peçeteye silip telefonumun ekranını öptüm ve ağaçların altında bekleyen Umuthan'a doğru yürüdüm. Muhtemelen dudaklarımı dezenfekte

etmem gerekecekti, aşk insana saçma sapan hareketler yaptırıyordu. Kim telefonunun ekranını öperdi yani mesela? Kimbilir kaç bin bakteri barındırıyordu telefon ekranı. Çok kirli bir yerdi öpmek için.

"Keyifli görünüyorsun," dedi Umuthan soğuk bir sesle.

"Ve sen de berbat." Güldüm, kollarımı göğsümde birleştirerek. "Eylül de öyle."

Gözlerini devirdi bakışlarını kaçırırken. "Bunun beni ilgilendirmesi mi gerekiyor?"

"Hadi be," diye homurdandım ayağımın altındaki kuma küçük bir tekme atarken. "Kandırma beni. Ama önce kendini kandırma." Başımı iki yana salladım. "Siz birbirinize iyi gelebilirsiniz."

Kaşları alayla havalandı Umuthan'ın.

Göz devirdim. *Erk*kler.*

"Sadece bir dene, tamam mı?"

"Neyi deneyeceğim ya?" Kızmamıştı ya da öfkeli değildi, sadece gıcıktı.

"Eylül'le. Bir dene."

"O benimle bir şey yapmak istemiyor."

"Evet aynen, o yüzden yarım saattir dibinde dikiliyor olduğun için bu kadar gerildi ve biraları ikişer ikişer götürüyor."

"Susamıştır belki."

"Sen benimle dalga mı geçiyorsun ya?"

Seslice nefes verdi Umuthan, başını denize çevirdi. Avuçlarıyla dirseklerini ovalıyordu. "Dalga denizde olur," diye mırıldandı ardından.

Koca bir kahkaha patlattım. *Sen gel ülkenin en iyi okullarından birinde başarılı bir basketbol takımının kaptanı ol, sonra ilkokul birinci sınıf sıralarında kalmış espriler yap...*

İşte. *Erk*kler.*

"Ne dediğini bile bilmiyorsun," diye söylendim az önce çıkmayan gözyaşlarım bu sefer kahkahalarımdan dolayı kirpiklerimi ıslatırken. Güneş gözlüğümü çıkarıp parmaklarımın kenarıyla silmiştim. Umuthan bana uzaylı görmüş gibi bakıyordu. "Cidden adamda akıl bırakmıyor aşk."

"Kendinden bahsediyorsun herhalde."

"Aman! Kandır sen kendini." Güldüm yeniden. "Üç kelime. Üç kelime söylemeni rica ediyorum senden. *Seninle denemek istiyorum.*"

"Benimle?" Kaşları havalandı ve işaret parmağını kendine döndürdü. "Senin sevgilin yok m..."

"AAAA! Yeter be! Salak değilsin Umuthan!"

Boş ve irite olmuş bakışlarla dümdüz sağa bakmaya başladığında bir süre ondan bir cevap bekledim. Ellerini beline yerleştirmiş, muhtemelen kafasında bir şeyleri tartıyordu. Sonunda sıkılıp "Gidiyorum ben," diye homurdandığımda bir şey söylemedi. Ben de dönüp mekâna girdim yeniden ve kalabalığın arasından sıyrılıp Milas'ın az önce Aral ve Varis'le dikildiği bara ilerledim.

Varis yoktu, Ada da yoktu. Aral köşede barmene bir şeyler anlatıyordu. Muhtemelen içmek istediği içeceği.

Milas bar taburelerinden birinin ucuna oturmuş, uzun bacaklarını ileri uzatmış, Aral'a yargılayıcı bir bakış atıyordu o an. Üst bacağının üzerine elimi koydum bacaklarının arasına aydınlık bir tebessümle girerken, beni fark ettiğinde avucunu belime yasladı ve gözlerimin içine bakarken gülümsedi. Kızmadığını görmek güzeldi.

Bunca zaman anlayışsız insanlarla yaşadığımı bilmek ise sinir bozucu.

"Hiç boşuna gülme," diye mırıldandı kulağıma eğilerek. "Kızdım çünkü."

Anlamsızca güldüm ellerimi boynuna yaslayıp onunla göz göze gelirken. "Konuştum sadece."

"Biliyorum," dedi. "Ama refleks gibi bir şey bu. Öfkeleniyor insan."

"Kıskanıyor demek istedin herhalde."

"Hayır, öfkeleniyor demek istedim."

"İşte o öfkenin sebebi kıskançlık."

Kaşları çatıldı. "Değil."

"Öyle öyle." Kafamı salladım gülerek. "Sen Zift'te Gökay'ın benimle ilgilendiğini fark edince de bilerek onun görebileceği bir yerde öpmüştün beni."

Milas hiçbir şey söylemeden yüzüme baktı.

Kaşlarım havalandı. Ardından omzuna vurdum ve yanından ayrılmak için döndüm ama beni belimden yakalayıp kendine çekti yeniden. "Gitme..."

"Kıskandığını kabul etmek bu kadar zor mu?"

"Zor..." Kollarını belimde birleştirmiş, omzumun üzerine başını yaslamıştı ve konuştuğunda nefesi boynuma çarpıyordu. "Kıskançlık çok ilkel bir duygu. Hissetmek de öyle."

"Seven kıskanır..."

"Kıskançlık... Sahiplik hissetmek gibi bir şey. Alanını işaretlemek isteyen vahşi doğa hayvanları kıskanır. Sevgiyle alakası yok."

Kahkaha attım yeniden. "Çok fazla belgesel izliyorsun galiba bu sıralar sen."

"Hayır ama izlemeliyim. Farklı olduğumu kendime hatırlatmak için."

"Kıskanıyorsun diye kendine eziyet etmene gerek yok biliyorsun değil mi? Kuzenine bak." Başımın ucuyla Varis'i işaret ettim. Ada gülen gözlerini devirerek Varis'in elinden

tutmuş önden gidiyor ve onu dışarı yönlendiriyordu. O sırada Varis'in sert bakışları Yamaç'ın üzerindeydi. "Pek de farklı kumaş değilsiniz."

"Emin misin?"

Ellerinden tutup arkamı döndüğümde yüzünü görebilme fırsatım oldu. Gözleri kısılmıştı. "Tamam belki biraz," dedim kollarımı boynuna dolayıp dudaklarından öperken. "Belki birazdan biraz daha fazla..." Bir kez daha. "Belki birazdan çok daha fazla..."

"Oynuyorsun yine..."

"Yoo..."

"Alena..."

"Ne?" diye sordum sessiz bir hevesle, gözlerinin içine bakarken. Alnını alnıma yaslayarak beni biraz daha kendine çektiğinde ise tek bir kelime daha edemeyeceğimin farkındaydım. Çünkü tam şu an, burada, bu anda, onunla birlikte olmam ve sessizce keyfini çıkarmam gerekiyordu.

Bir süre öyle kaldık ve ardından içecek bir şeyler aldık.

Yarım saat sonra sahile döndüğümüzde öğlenki kadar çok insan yoktu, hava esiyordu ve kayalıklarda Eylül'le Umuthan yalnız başlarına konuşuyorlardı.

♚

"Aaa siz de mi geldiniz?" Kendi kız kardeşimi karşımda tatlı bir elbiseyle dikilirken gördüğümde, kaşlarım çatıldı ve gergin hissettim. Varis'le birlikte Milas'ın annesi Hümeyra'nın İstanbul sergisine geleceklerinden habersizdim. "Nasıl oldu da haberim olmadı benim bundan?"

"Benim de haberim yoktu," diye mırıldandı Varis gözlerini kısarak Ada'ya bakarken. Ada ona gülerek baktı ve

kaşlarını çattı. Varis gözlerini bir tebessümle kaçırmıştı. Muhtemelen Ada, Varis'in hazırlanmasını sağlayıp nereye gittiklerini bile söylemeden evden çıkarmıştı.

Normal bir insana bunu yapamazdınız.

Varis Adin'e hiç yapamazdınız.

Ama Ada, Ada'ydı ve Varis de Varis'ti işte.

"Çocuklar! Hoş geldiniz," diyen tanıdık kadın sesi arkamızdan geldiğinde Ada'yla Varis aynı anda arkama baktılar. Ben ise gergince yanaklarımı ısırmıştım içeriden. Bunun bir sürpriz olması gerekiyordu çünkü Milas öyle istemişti; annesine sürpriz yapmak. Ama şimdi bizi burada görürse, Milas'ın da geldiğini anlardı.

"Davetiyelerinizi gelmeniz için yollamıştım ama umudum yoktu açıkçası. Sizi burada gördüğüme çok sevindim," dedi Hümeyra, elini koluma koyup önce Ada'yı daha sonra Varis'i yanağından kısaca öperken. Ardından bana döndü ve "Alena," dedi tatlı bir sesle kısaca sarılıp yanağımdan öperken. "Çok şıksınız bakıyorum hepiniz..."

"Hiç bakmayın bence siz hepimizi sollamışsınız," dedi Ada sıcacık bir gülümsemeyle o an. "Yaşınız kaçtı?"

Hümeyra güldü. "Yaş konuşmayalım ya şimdi..."

Varis, yanımızdan geçen bir garsonu durdurup önce Ada'yla Hümeyra'ya şampanya uzattığında, Hümeyra bir eli karnında suratını buruşturdu ve nazikçe başını salladı. "Teşekkür ediyorum Varisciğim ama midem çok rahatsız. Alkol alırsam daha kötü olacağından korkuyorum."

O an Ada, Hümeyra'yla sohbete daldığında Varis şampanyayı bana uzatırken göz göze geldik. İkimiz de aynı şeyi mi düşünüyorduk yoksa paranoyaklık mı yapıyordum?

Gözlerim kısıldı. Varis de gözlerini kıstı. Muhtemelen dışarıdan çok komik görünüyorduk ama hayır, artık emindim, ikimiz de aynı şeyden şüpheleniyorduk.

Çünkü Hümeyra, geçen haftaki büyük aile yemeğinde de çok kaliteli bir şarabı geri çevirmişti. Balamir Adin şarapları Hümeyra için açmıştı üstelik.

Tabii, midesi bir haftadır da bozuk olabilirdi. Bu da bir ihtimaldi.

"Ah, şimdi gitmem gerekiyor sanırım. Kültür Turizm Bakanlığı'ndan gelecekler ve yurtdışından gelen önemli misafirlerimle ilgilenmem gerekiyor. Belki gezmeye benden önce başlarsınız?" Hümeyra gözlerini birini ararcasına etrafta gezdiriyordu. Ardından en sonunda bana döndü. Elini koluma koydu ve hafifçe ovdu. "Alenacığım, acaba yalnız mı geldin?"

Gülümsedim. Bir şey söylemedim. Hümeyra o an, mutluluktan patlayacakmış gibi kocaman güldü ve hatta kahkahasını gizlemek için elini ağzına kapatmak zorunda kalmıştı.

Daha sonra, söylediği gibi gittiğinde Ada kendi kendine kıkırdayarak "Ay kadın çok mutlu oldu ya!" dedi el çırparak. "Enerji geldi resmen. Ne kadar yorgun görünüyordu!"

"Yorgun görünüyordu değil mi?" Gözlerim tekrar kısıldı Ada'ya bu soruyu sorarken.

"Evet. Söyledim ya. Neden ki?"

"Hiç." Başımı salladım. "Milas'ı arasam mı?"

"Gel biz de başlayalım sergiyi gezmeye," diye araya girdi Varis o an. Bir kolunu Ada'ya, diğer kolunu bana teklif etti.

"Ada, sevgilini paylaşıyoruz galiba," diye mırıldandım gülerek ama gözlerim başka bir hikâye anlatıyordu. Onlar kocaman açılmışlardı Varis'in teklifinin şaşkınlığıyla. Ama en çok şaşırdığım kendimdim çünkü teklifi kabul ederek koluna girerken tereddüt bile etmemiştim.

"Kolunu ödünç alabilirsin evet," diye mırıldandı Ada tatlı bir tınıyla. Varis'in o an eğilip boynundan öptüğünü gördüm ve gözlerimi devirmeyi ihmal etmedim.

Sergide hem resimler ve heykeller hem de farklı projeler sergileniyordu. Projeler için öğrencilere şans verilmişti ama kalan eserler Hümeyra'ya aitti. İçerisi bir sergiye göre kalabalıktı ve biz gelmeden önce birkaç haber için röportaj verildiğini öğrendiğim basın da içerideydi.

Bir süre sonra Adalardan ayrılıp bir tabloya yaklaştım. Büyük bir taneydi. Çimenlerin arasındaki bir kız çocuğunu anlatıyordu. Doğa tarafından sarmalanmıştı çocuk, sanki onu almışlar gibi. Belki de almışlardı. Sarı, lüle lüle saçları ve kocaman yeşil gözleriyle insanın gözlerinin içine bakıyor, içine işliyordu. Güzeldi. Çok güzeldi. Görüyordu. Bu tabloda görüyordu.

Hümeyra, Azra'yı çizmişti. Tatlı bir mavi elbise vardı üzerinde, bebek mavisi bir elbise. Örme sandaletler ve bir bardak süt... Ballı süt. Bal kovanları. *Bal.* Arılar. Kelebek yoktu.

Vardı. Bir tane. Uzakta. Çok uzakta, ağaçların orada bir tane kelebek vardı yalnızca.

Kuşlar vardı, kediler ve bir köpek. Arkada kocaman bir ev vardı uzakta. Büyük bir malikane. Şato. Adin evi.

Bir tane de değil üstelik. İki tane. İki kardeş için. Balamir ve Alparslan Adin.

Bir anda arkamda birinin varlığını hissettim. Milas yanağımla kulağım arası bir yere dudaklarını bastırıp geri çekildiğinde onu parfümünden tanımıştım bile. Sağa döndüğümde sola kaydı ki onu göremedim, ardından gülerek sola döndüm ve sonra da tamamen arkama. Bazen yapıyordu bunu.

"Oynama benimle," diye homurdandım gülerken.

"Oyun severiz," dedi kaşları muzip bir sırıtışla havalanırken beni elimden yakalayıp kendine çekerek. "Gelsene bir."

"Geleyim," diye cevapladım onu, son bir kez az önce incelediğim tabloya bakarken. İsmi *huzur*'du. Azra, *huzur* demekti.

Milas elimden tuttu ve önümde ilerleyerek beni sergi koridoruna soktu. "Annen bizimleydi az önce, onu gördün mü?"

"Hı-hı."

"Konuştun mu onunla?"

"Hı-hı."

"Öyle mi? Ne dedi?"

"Ağladı."

"Neden?"

Milas cevap vermedi. Nereye gittiğimizi bile bilmiyordum. Tuttuğu elimle elini sıkıp kolundan çekerek onu durdurduğumda karşısına geçtim ve çatık kaşlarla yüzüne baktım. "Neden ağladı?"

"Bilmiyorum," dedi Milas, omuz silkerek. Umursamaz görünmüyordu.

Harika görünüyordu, açıkçası. Evet. Doğru kelime buydu. Üzerinde beyaz bir tişört, zincir bir kolye ve kot pantolon vardı. Aslında siyah giyinecekken, sırf onunla uyumlu olması için lila mini elbisemi giymiş ve saçlarımı dalgalandırmıştım.

"Ona ne söyledin?" diye sordum üzüntümü gizlemeye çalışarak ama surat ifademin düştüğü an gözünden kaçmış olamazdı. Çünkü aklıma, kadının Milas'ın geldiğini anladığı an gelmişti ve gözlerinin parıltısını, kahkahasını

unutamıyordum. Ne olmuştu da o güzel yeşil gözler gözyaşlarıyla dolmuştu?

"Yaptığım bir şeyi..."

Kaşlarım çatıldı. Güm güm atıyordu kalbim göğüs kafesimde, sanki kilometrelerce koşmuşum da yeni soluklanıyormuş gibi nefessim kesildi. Milas *ne* yapmıştı?

"N-ne yaptın ki?"

Başını eğdi Milas, yutkundu. Ardından dudaklarını yalarken bakışlarını kaldırdı ve benim endişeli gözlerimle buluşturdu. Avucunun içindeki elim terlemeye başlamıştı.

"Gel," dedi beni yeniden ileri yönlendirirken.

"Milas..."

"Alena?"

"Çok gerildim."

"Belki de gerilmelisin."

"Beni korkutuyorsun." Arkasından ilerliyor, etrafa bakıyor ama yanımızdan geçip giden insanlarla göz göze gelmemeye çalışıyordum.

"Belki de korkmalısın Alena."

Elimi kurtarmaya çalıştım tutuşundan ama izin vermedi. "Bırakır mısın?"

"Neden?"

"Hava almaya çıkacağım."

"Hiç gerek yok şu an."

"Buna sen karar veremezsin."

"Belki ama göstereceğim şey bekleyemez."

"Neden?"

"Çünkü ilk sen görmelisin. Yani... Annem fark etmeden önce. Fark ederse önce onunla uğraşamam."

"Annenle uğraşamazsın?"

"Evet. Önce seninle uğraşmalıyım. Öyle planladım."

"Öyle planladın?" Artık elimi kurtarmaya çalışmıyor, küçük adımlarla takip ediyordum onu. Hızlı ilerlemiyordu, onun bacak boyuyla benimkinin bir olmadığını bildiğinden.

Belki de topuklu giymeliydim.

Ama *Converse*'ler çok rahattı.

En azından kalın taban, diye hatırlattım kendime.

Hayır. Kafamı falan dağıtamıyordum ben. Ne demekti *gel benimle? Annem ağladı? Sana bir şey göstereceğim?*

Milas bir süre sonra, beni yanına çekti ve kolunu omzuma dolarken bir anda avuçlarıyla kapattı gözlerimi. "Yok artık," diye homurdandım alayla gülerek. "Ne? Neden?"

"Bana sabahları erken kalkıp nereye gittiğimi sormuştun," diye mırıldandı, biz küçük adımlarla ilerlemeye devam ederken. Sergideki insanların sesini, önümüzden arkamızdan, yanımızdan geçenlerin ayak seslerini duyabiliyordum o an ve bir de Milas'ın sesini.

Gülerek başımı salladım. "Ee?"

Bir anda etrafta fısıldaşmalar başladığında, kalbim yeniden dövmeye başlamıştı göğüs kafesimi tutkuyla.

"Senin yanından kalkıp... Yine sana geliyordum aslında Alena," diye fısıldadı kulağıma doğru. Adımlarımız durdu. Dünya durdu sanki o an, elleri yüzümden düşerken. Gözkapaklarım açıldı ardından. Gözkapaklarımın ardında, başka bir Alena gördüm.

Köşede. Beyaz duvarların arasında sergileniyordu tek başına. Tamamen beyaz renk ve gölgelerden yapılmış bir parçaydı, büyüktü, eşsizdi, inanılmazdı.

Dudaklarım aralandı, titrediler. Şaşkınlık içerisinde tablonun sergilendiği platformun zeminine baktım; kara kalem çalışmaları. Düzinelerce. Yere saçılmışlardı.

Kâğıt. *Bu kâğıt.*

Milas'ın siyah kapaklı defteri.

Künyeye baktım:

Lena.

Yunanca: Gün ışığı. Işığı gösteren. Bizden biri.

"Hayır yapmadın bunu..." Yüzümü avuçlarımın içine aldım, avuçlarımı yüzüme yasladım; dizlerimin üzerine çökmek istedim ama son anda kendimi kurtararak arkamı döndüm ve birkaç adım geri gittim.

Bulanık görüyordum. Gözlerim bozuk değildi. Islanmışlardı sadece.

"Milas..." Başını iki yana sallıyordum devamlı, transta gibi. *Lena. Alena. Gün ışığı.*

Kaşlarını çattı Milas. "Gördün mü? Sen de ağlıyorsun..." Utanmışçasına gözlerini kaçırdı, elini saçlarının arasına daldırdı ve kendi kendine mırıldandı. "Kadınları anlamıyorum..."

Birkaç adım ileride Ada kocaman açtığı ağzına kapatmış ellerini, fal taşı gibi açılmış şaşkın ve mutlu gözlerle izliyordu beni. Varis ise dirseğini kokteyl masalarından birine yaslamış, keyifle sırıtırken ağzına üzüm atıyordu. *Piç.*

Tekrar köşeye döndüm; tabloya, serginin en beyaz köşesine; yerlere saçılmış kara kalem denemelerine.

Birkaç küçük adım attım, güvenlik görevlisi içeri girmemem konusunda uyardığında Milas adamı el hareketleriyle yatıştırarak kırmızı kadife bariyer kumaşı kaldırmıştı.

Eğilip bir kâğıdı iki parmağımın arasına aldım. Bunda gözlerim vardı yalnızca. Kara kalem olmasına karşın, göz bebeklerime mavi kalem çalışmıştı. Çok güzeldi.

Başka bir kâğıt aldım. Bu sefer göz şeklim daha detaylı çizilmişti ve yüzümün tamamı vardı. Saçlarım topluydu.

Başka bir tane aldım. Ayağımın altında kayalık gibi bir zemin vardı ve üzerimdeki elbise ile saçlarım rüzgârın etkisiyle uçuşuyordu. Bakışlarım ilerideydi. Profilimi çizmişti.

Başka bir tane. Ayakkabılarım ön plandaydı.

Başka bir tane. *Dudaklar.*

Başka bir tane. *Ellerim.*

Başka bir tane. Dalgalandırdığım *saçlarım.*

Başka bir tane. *Gülüyorum.*

Başka bir tane. *Çikolatalar ve ben.*

Başka bir tane.

Başka bir tane.

Başka onlarcası...

"Ben... Ben bilmiyordum..." Sendelediğimde ayağa kalkmama yardımcı oldu, kolumdan tutmuştu. Teninin değdiği her yer yanıyordu, gözlerim yanıyordu; vücudum alev almıştı sanki.

"Evet, bilmiyordun," diye mırıldandı beni belimden yakalayıp kendine yaslarken. Benim akan gözyaşlarıma, akan burnuma, çirkinleşip kızaran suratıma karşı ne de tatlı gülümsüyordu. "Ama az önce öğrendin." Gözleri yüzümün her bir noktasında merakla geziniyordu. "Ne düşünüyorsun?"

"Ne mi düşünüyorum?" Yutkundum, artık boğuk bir kahkaha kurtuldu boğazımdan. "Milas..." Koluma burnumu silerken dönüp bir kez daha baktım arkama; tabloya baktım, beyazlığına baktım, yerlerdeki denemelere baktım... Bunca zaman...

"Sen? Sen neden hoşlanmıyorsun?"

"Kalbimi kırasın diye mi?"

"Kırdın," dedim gerçekten kırık bir sesle. Milas'ın kaşları çatıldı, ona döndüğümde yüzündeki karmaşaya şahit olabilmiştim. "Kırdın. Kırdın kalbimi. İnanamıyorum. Ben..."

"Kalbini mi kırdım?" Gözlerini kırpıştırdı sözlerimi idrak etmek istercesine. "Alena, nasıl yani ben..."

"Kalbimi kırılabilecek en güzel şekilde kırdın sen." Avuçiçlerimi yeniden gözlerime bastırdım. Sanırım suya dayanıklı maskaram bu kadarını kaldırmayacaktı ve günün geri kalanında ortalıkta momo gibi dolaşacaktım. "Öyle güzel kırdın ki çatlaklarından dışarıya umut aktı, tohumlar serpildi, çiçekler açtı. "Milas..."

"Gel buraya, gel..."

Bileklerimden tutup ellerimi gözlerimden çektiğinde, kolunu boynuma doladı ve sıkıca sarıldı bana. Oracıkta bayılacaktım, ayaklarım tutmuyordu artık. *Hayatımın en mutlu günü. Sorsalar göstereceğim.*

"Halka açık bir sergide beni düşürdüğün hâle bak..."

"O zaman teklifi sonra yapayım."

"Ne teklifi?"

"..."

"Milas?"

Evvel Zaman, Kalbur Saman İçinde...

"Sen görürsün!"

Evin sessiz duvarlarında yankılanıyordu küçük kızın intikam dolu sesi. Elinde boya kalemleri, üzerinde askılı beyaz elbisesiyle; altları kirlenmiş beyaz çoraplarıyla iniyordu merdivenlerden dikkatlice ve sessizce. Çünkü biliyordu, aşağıda uyuyan küçük adamı uyandırırsa intikamını alamayacaktı.

Herkes bahçedeydi, mangal ziyareti sürüyordu. Öğlen içtiği muzlu sütten zehirlenen Milas ise salonda dinlenirken uyuyakalmıştı. Hastanede onu yormuş olmalılardı.

Ama küçük kızın umurunda değildi.

Alena örgülerini arkaya attı, uçları lüleli sarı saçlarını kulağının arkasına sıkıştırdı ve parmak uçlarında yükselerek sessizce ilerledi salonda.

Hedef koltukta, üzerine ince bir battaniye örtülmüş bir şekilde uyuyordu.

"Bittin sen..."

Koltuğun yanında diz çöktü. Ardından boya kalemlerinden mor olanın kapağını açtı ve dikkatlice yüzüne eğildi oğlanın. Küçük, hafif dokunuşlarla yüzüne yıldızlar çizmeye başladığında diğer elini de sımsıkı ağzına kapatmıştı; gülümsemesini durduramıyordu, yanlışlıkla kahkaha atabilirdi ve Milas uyansın istemiyordu. O zaman intikam planı yarıda kalırdı.

Battaniyeyi yavaşça kaldırdı. Kısa kollusundan görünen koluna, bir sünger çizdi sarı kalemle. Ardından gözler ekledi. Uzun bir burun. İki ayrık ön diş. Ağız. Eller, ayaklar çizdi. Gömlek, kravat, pantolon, pabuç derken... İşte, *SüngerBob* oradaydı. Milas Adin'in kolunda.

Çizgi film izlerken kumandayı alıp sürekli kanalları çevirdiği için hak etmişti bunu.

Daha sonra, yeşil kalemi aldı Alena ve bir roket çizdi. Bu sefer *Jetgiller*'dendi. Bir sonraki ne olsaydı?

"A L E N A" yazdı Alena, büyük harflerle, Milas'ın karnına. Tişörtünü sıyırmıştı.

Ardından alnına geçti. Alnına da "A L E N A" yazdı.

"Heheheheheheheheh..."

Bir anda artık kendine hâkim olamayarak kıkırdamaya başladığında, küçük adamın uyandığının farkındaydı ama yine de kaçmıyordu. Milas en çok, Alena onu kızdırdığında gülünç oluyordu. Sık kirpiklerinin arasından koca yeşil gözleriyle öfke içinde küçük kıza bakıyor ama bir şey yapamıyordu.

"Ne?"

Doğruldu Milas, uyku mahmuru gözlerinin arasından küçük kıza baktı. "Alena?" Etrafa baktı. Kalemleri gördü. Battaniyeyi kenara itti. "Ne oluyor? Ne yaptın yine?!"

"Hiiiiiiç..." Omuz silkti küçük kız.

"Şu hareketi yapma artık! Cevap ver!"

"Eheheheeheheheh..."

Milas, o gün, üzerine bir sürü şey çizildiğini bahçeye çıkıp başka insanlar görene dek fark etmedi. Herkes güldüğünden, bir ayna bulup kendini kontrol etme ihtiyacı hissetmişti. Kontrol ettiğinde ise...

"Seni mahvedeceğim Alena!" Milas koridorda her şeyini vererek koşmuştu ama kapıyı kilitlemeden önce yetişememişti Alena'ya.

"Kurtulamayacaksın benden! Çıkmayacak o kalemlerin izleri, görürsün! Kalıcı o kalemler oğlum! Annem en kalitesini aldı! Hep en kalitelisini alır!" diye bağırdı Alena, kapının ardından.

Milas kapıya vurdu. "Bana ne senin annenden?!"

Sessizlik. Ağır nefesler.

Ardından masum bir ses duyuldu. "Bir şey soracağım, popondakini de gördün mü?"

"NEEE!!!"

Evvel Zaman, Kalbur Saman İçinde...

"Sen anlamıyorsun ne dediğimi, değil mi? Duymuyorsun beni... Sadece özel alfaben var... Ama bugün senin doğum günün Azra," diye mırıldandı Alena, karşısındaki küçük kıza bakarken. Ellerini avuçlarının içine almıştı. Bahçedeydiler. Azra'nın annesi Hümeyra yakınlarda çayını içip kızının üzerinden gözlerini ayırmazken, Alena'nın annesi Filiz ortalıklarda yoktu.

"Benim kim olduğumu nasıl anlıyorsun ki o zaman?"

Azra, Alena'nın ellerini bıraktı ve etrafındaki oyuncaklara dokunmaya başladı.

"Ama bu çok... Haksızlık..."

Alena fark etmişti ki, Azra bebeklerini ayırt edebiliyordu. Çünkü onlara dokunarak saçlarından, kıyafetlerinden tanıyor ve oynamak için favorisini seçiyordu.

Sonra ne yapıyordu peki?

Karanlıktı onun dünyası.

Sessizdi.

Yalnızdı.

Alena uzağa baktı; Hümeyra'yı gördü, yazlık elbisesinin içinde. Alena'ya gülümsüyordu. Bir süre sonra uzaktan gelen Milas göründü.

Milas evdeyken çok dışarı çıkmaz, Alena geldiğinde onunla oynamazdı bile. Odasının kapısını çarpar ve hatta kimse giremesin diye kilitlerdi. Odasının kilidi vardı. Alena'nın da vardı tabii ama anahtarı yoktu. Annesi almıştı. Yasaktı. Kapıyı bile kapatamazdı Alena.

Milas ne şanslıydı.

Hümeyra, oğlunun saçlarından geçirdi elini ve kafasını öptü. Ardından çayının son yudumunu alıp yerini oğluna bıraktı ve eve doğru ilerledi.

Milas'la göz göze geldi Alena o an. Gözüne güneş giriyordu ama bakıyordu işte yine de. Annesi birazdan gelecekti,

biliyordu. Çünkü Alena güneşin alnında askılıyla oturuyordu ve annesi her iki saatte bir güneş kremine sıvıyordu küçük kızı. Yani çok uzaklarda olamazdı...

Derken, Alena başını karşısında oturup bebeğinin saçlarını tarayan Azra'ya çevirdi ve sakince ellerine dokundu. "Aklıma bir fikir geldi," dedi Alena. "Milas!"

Milas koşarak yanlarına geldi. "Ne var? Bir şey mi oldu?"

"Gelsene bir."

"Ne?"

"Otur bir," dedi Alena, Milas'a oyuncakların arasında yer açarken. "Lütfen. Azra için."

Milas hoşnutsuz bir ifadeyle oturdu. Kardeşi için her şeyi yapıyordu. Alena, bir an onun kardeşi olmayı diledi.

"Bak şimdi," dedi Alena, Azra'nın ellerini yüzüne götürürken.

"Ne yapıyorsun?"

"İzle sadece."

Azra'nın küçük elleri Alena'nın yüzüne dokundu. Alena, Azra'nın parmaklarını alıp göz çukurlarına dokundurdu; göz çukurlarından geçti, burun kemerine sürttü, dudaklarını elledi. Çenesine. Çenesindeki gamzeye. Boynundaki et benine.

Azra gülümsedi. Dudakları oynamıştı. *Alena.*

"Bak!" diye ayağa fırladı Alena. "Biliyor! Ben olduğumu biliyor!"

Milas'ın kaşları çatılmıştı. "Nasıl yaptın?"

"Eller," diye bağırdı bu sefer Alena.

"Bağırma."

"Dokunsun sana!"

"Bağırmasana!"

"Tamam!" diye bağırdı bu sefer Alena. Hiç böyle heyecanlanmamıştı.

Yeniden oturdu yanlarına, Azra'nın ellerini aldı ve Milas'ın yüzüne götürdü. Azra bu sefer kendisi inceledi abisinin yüzünü. Saçlarına dokundu. Alnına. Kaşlarına. Gözlerine. Kirpiklerine bile. Kocaman gülümsüyordu Azra. Şimdiden biliyor muydu kime dokunduğunu?

Burnuna dokundu. Sus çizgisine. Dudaklarına. Kulaklarına. Çenesine... Derken, *abi,* diye heceledi dudaklarını oynatarak.

"İşte!" Alena, öyle bir sevinçle fırladı ki ayağa, gören çok büyük bir ödül kazandı sanacaktı. "Bak! Biliyor! Biliyor işte!"

"Biliyor," diye mırıldandı Milas, şok içerisinde, güçle başını yanında heyecandan taklalar atan ve elbisesini kirleten sarışına çevirirken. "*Biliyor.*"

Alena orada, güneşin altında; eteklerini ve çoraplarını çamur ettiği beyaz elbisesiyle zıplayıp dans ederken, belki de güneşi bile kıskandırıyordu.

En azından Milas'ın aklından geçenlerdi bunlar.

Evvel Zaman, Kalbur Saman İçinde...

"Bakayım," dedi otoriter kadın. Bir anne. Filiz Doran.

İki küçük kız kardeş, lavabo başında, avuçlarını gösterdiler. Ağlıyorlardı. Ama ses çıkartamıyorlardı.

"Kirli. Yeniden."

Hiçbir şey söylemeden buruş buruş olmuş ellerine sabunu sıktılar yeniden, ardından saniyeler boyunca sabunladılar ellerini. Defalarca kez yaptıkları gibi.

Duruladılar.

Kuruladılar.

Bakayım, dedi anneleri.

Gösterdiler.

Yetmedi.

"Anne..." Açelya'nın sesi kırıktı, boğazı çizilmişti ağlamaktan, çatallıydı sesi. "Temiz, bak... Görmüyor musun?"

"Alena," dedi Filiz. "Sen çık."

"Anne?"

"Çık kızım," dedi Filiz, büyük kızına kapıyı gösterirken başıyla. Alena annesine karşı gelemezdi. Gelmezdi. Ama kardeşi ağlarken de onu yalnız bırakmak istemiyordu. Neden Alena çıkıyordu da Açelya çıkamıyordu?

Ama itiraz etmesine kalmadan, kendini dışarı attı Alena koşarak odasına kaçtı.

"Bakayım," dedi Filiz, önünde eğilerek, küçük kızının buruş buruş olmuş minik ellerini avuçlarının arasına alırken.

"Bak anne," dedi Açelya, gülümsemeye çalışarak. Ama dudakları bırak tebessüm etmeyi, düz bir çizgi bile olamıyordu. Acı çekiyordu. "Temiz, değil mi?"

"Değil."

"Ama anne..."

"Tekrar."

"Kaç kere?"

"Çok kere." Dolabı açtı. Makyaj malzemelerinin olduğu raftan su geçirmez göz kalemini aldı ve dolabı kapatıp kızının bir elini sertçe yakaladı. Açelya bu sefer hüngür hüngür ağlamaya başlamıştı. "En sevdiğin hayvan ne?"

"Anne..."

"Cevap ver Açelya."

"Kelebek..."

Burnunu çekti Açelya birkaç kez. Gitmek istiyordu. Ablasını istiyordu. Annesinden korkuyordu.

Annesi önce sağ, sonra sol elinin üzerine bir kelebek çizdi ve ardından kalemi bırakıp küçük kızının gözyaşlarını parmaklarıyla sildi. "Kelebeği öldüreceğiz," diye fısıldadı, gülümseyerek. "Tamam mı benim güzel kızım?"

"Tamam." Başını salladı Açelya. Ağlamaya devam ediyordu. Yapabileceği hiçbir şey yoktu.

"Bundan sonra seninle her gün kelebeği öldüreceğiz."

"Tamam."

"Ellerin temiz mi?"

"Ellerim kirli."

"Ne yapacağız?"

"Kelebeği öldüreceğiz."

Çünkü Filiz Doran, kızlarına beyaz giydirmeyi severdi. Çamurla toprakla oynamayı seven kızları da önce avuçlarını; sonra üzerindekileri kirletirlerdi.

TEŞEKKÜRLER

Matem Çiçekleri, Kül Kelebek, Kelebeği Öldürmek ve Onun Şeytanları kitaplarını yazmama acısıyla tatlısıyla ilham olmuş herkese teşekkür ederim.

Vedalar hep zor... Ama kitaplara veda etmeyi bir nebze olsun kolaylaştıran bir şey var ki o da yeniden okuyabilmek. Yine, yeniden. Biz onları hatırladığımız sürece kafamızın içinde yaşamaya devam edecekler, değil mi? Bu bir mucize ve kimse bunu bizden alamaz.

Hem...

Belki bizim yaşadığımız bu dünya, onların paralel evrenidir? Kimbilir?